

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HÜMEYRA

Merih II

**KADERİN
RUH BULDUĞU
KOCA BİR HİKÂYEYİZ
SENİNLE**

Derler ki; Yiğit nam salar, diyar titrer imiş, yiğidi bir ceylan gözlü yar uslandırır imiş. O yidiğin nam saldığı diyarlarda, bir savaş alanında başlamıştı bizim hikâyemiz. Mir, koruyup kollamaya yeminli bir komutan, ben ise kendi korkularından kaçmaya çalışan bir yaralıydım. Ona kadar. Onun gölgesinde değil, kalbinin tam ortasında yer bulana kadar.

Onu gördüğümde anlamıştım.

Bu hikâyenin sonuna ne bir zafer ne de yenilgi yazılmıştı.

Bizimkisi sadece bir kader yolculuğuydu.

Kökleri derinlere uzanan kaderle örülmüş bir bağın yolculuğu.

**Ormanın en vahşisi aslan ile narin
bir ceylanın yolculuğu.**

**BİZ MİR ASLAN. SENİNLE BEN...
BİZDEN BAŞKA KİMSENİN BİZİ
ANLAYAMAYACAĞI, BİLEMEECEĞİ,
KADERİN RUH BULDUĞU
KOCA BİR HİKÂYEYİZ SENİNLE.**

Phir

HÜMEYRA

MİR - II

YAZAR
HÜMEYRA

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Hande Balkanoğlu
Son Okuma: Zühre Ayla
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Temmuz, 2025

ISBN: 978-625-96929-5-1

Düzenleme
Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, HÜMEYRA

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi
5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek
kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

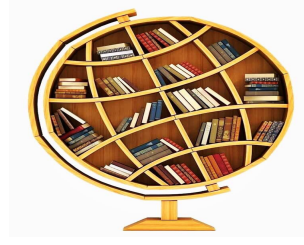
BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Uyarı: Argo ve küfürlü ifadeler içerir.

HÜMEYRA

CamScanner ile tarandı

Bu kitapta geçen kişi, kurum ve olaylar
tamamen hayal ürünüdür.

1. Bölüm

*“Ey canım, güzel yüzlüm.
Suyunda denizleri bulduğum.
Bilmediğim yerlerimdeki sancı.
Bana bir şey söyle güleyim.
Bir şey daha söyle inandır.”*

Turgut Uyar

Seneler Önce...

Nevşehir

Mir Aslan Türkoğlu

Aynı günde hem annesiz hem babasız kalmak bir çocuğun sırtlanamayacağı kadar büyük bir yükü. Mir Aslan, küçük omuzlarında birkaç gündür o yükü taşıyordu. Ona yabancı olan o evde, hiç tanımadığı insanların arasında nefes almaya çalışıyordu. Gözleri boşluğa dalmıştı. Evin yabancı oluşundan sebep, gözlerindeki yaşlar bile akılmıyordu. Tanımadığı o insanlara karşı kendini zayıf göstermek istemiyordu.

Krem rengi duvarlara sahip, ahşap ve geçmişin izlerini taşıyan klasik mobilyalarla döşenmiş büyük bir evin yatak odasında, duvarın köşesine sinmişti. Bakışları *altın* detaylı avizelerde takılı kaldı. Nefesi düzensizdi ve her seferinde göğsüne saplanan bir ağrı gibi içinde duruyor, hiç çıkmıyordu. Zihninde ne zaman o gecenin çığlıkları yankılansa ellerini kulaklarına kapatıp gözlerini sıkıca yumuyordu. Güzel günleri düşünmeye çalışıyor, zihnine o anı unutması için komutları kendisi veriyordu. Daha birkaç gün önce annesinin sıcak ellerinin arasında, babasının sesiyle uyanmıştı. Şimdiyse ne bir ses vardı ne de bir dokunuş. Her şey geri gelmeyecek kadar uzakta kalmıştı Mir Aslan'a.

Odadaki saatin tik tak sesleri zihninin içindeki boşluklara çarptı durdu. Dünyanın geri kalanında hayat devam ediyordu lakin onun dünyası yıkılmış hâldeydi. Nereye baksa yabancılıyor, her adımında boşluğa basıyormuş gibi hissediyordu. Sessizliği dinlemenin ürkütücü ve dayanılmaz geldiği o anlarda, ellerini yumruk yapıp dizlerine bastırdı ve tüm acıyı içine hapsetmeye çalıştı. Tek bir gözyaşı bile dışına akamazken binlercesi içinde

birikmiş, birer taşa dönüşmüştü sanki. İçinde ağır ağır biriken o taşlara rağmen, kalbindeki derin boşluk yine de dolmuyordu.

Sonra o bebek geldi aklına. Mir Aslan, kendini büyük bir adam gibi gördüğünden, kendisinin zar zor dayandığı bu acıya o küçük bebeğin nasıl dayanacağını düşündü. Taşıyamazdı ki o. Üstelik onun da kimsesi yoktu. Şu hayatta tek tanıdığı Mir Aslan kalmıştı ve kendisi de o gece onu orada öylece bırakıp gitmişti.

Çocuk yüreği dayanamadı. Çıkıp gitmeyi düşündü, nasıl gideceğini bilemedi. Aramayı düşündü, nasıl arayacağını bilemedi. Tam o sırada kapısı tıklatıldı ve içeri giren genç kadını gördü.

“Küçük beyim,” dedi genç kadın çekinerek ama yüzünde sıcak bir tebessümle. “Biraz dışarı çıkmak ister misiniz? Hava çok güzel. İsterseniz balonlara da binmeye götürür sizi Akif.” Belki heyecanlanır diye, yüzünde koca bir tebessümle öve öve anlatmaya başladı. “Öyle büyük balonlar var ki burada... Çok da güzeller. Tüm şehri izlersiniz yukarıdan. Yabancı memleketlerden bile geliyorlar binmeye. İster misiniz? Diyeyim mi Akif’e?”

Elini Mir Aslan’a doğru uzatacak olduğunda Mir Aslan, kaşlarını çatarak kendini geri çekince, kadın da tedirginlikle geriledi.

“Bari yemek yeseydiniz...” dese de Mir Aslan kaşlarını çatmış, bakışlarını da karşıya dikmişti. Anlam veremiyordu. Neden ona *bey* dediklerine, bu kadar üstüne düştüklerine asla anlam veremiyordu. Genç kadın, yüzünde günlerdir ikna edememenin, iletişim kuramamanın yarattığı o yılgınlıkla geri çekildi. Kapıyı tamamen kapatmıyorlar, kilidi üstünde bırakmıyorlardı. Geldiği ilk gün Mir Aslan kapıyı kilitleyip kendini içeri hapsedince, dedesi Hasan Bey evdeki kilitlerin hepsini toplatmıştı. Mir Aslan’ın yalnız kalmak istediğini bilen genç kadın, birazdan kapıyı çarparak kapatacağını düşünüp nazikçe kapıyı çekti ve odadan çıktı.

Sessizliğin içinde ufacık bir fısıltı bile koca bir yankıya dönüştüğünden, o çıktıktan sonra kapıdaki diğer kadınla konuştuklarını rahatlıkla işitebilmişti Mir Aslan.

“Yine odasından çıkmadı, değil mi?”

“Yok, çıkmadı,” dedi kadın endişeli bir solukla. “Geldiği gün nasılsa hâlâ aynı. Ne konuşuyor ne de iki lokma bir şey yiyor. Hasan Bey’in de umurunda değil ki.”

“Umurunda olsa böyle olur muydu zaten?” diye sordu kadın. Sesinde dedesine karşı bir öfke saklıydı. “Küçücük çocuk. Hem anasını kaybetmiş hem babasını. İnsan bir sırtını okşar, saçını sıvazlar, bağrına basar. Çocuk garip gibi kaldı ortada. Hiç mi sevmez insan torununu? Evladından emanet o sana. Daha çok sahip çıkması gerekirken küçücük çocuğu o acıyla bir başına bıraktılar. Çocuk acısını bile yaşayamıyor ki bunlardan sebep. Ağlayamıyor bile doğru düzgün.”

“Ağlıyor, ağlıyor,” dedi diğer kadın derin bir solukla. “Gece bir duy sen onu... İçini çeke çeke ağlıyor. Gece Meryem Hanım’a ilacını verdiğimde öyle garip garip *anne* diyerek ağlayışları vardı ki... İçim gitti, Nermin. Girip ben sarıp sarmalayacaktım ama iter diye cesaret edemedim. *En azından ağlayarak içini boşaltır, ben gidince susmasın*, dedim. Çok zor.”

“Senin duyduğunu Hasan Bey duymadı mı sanki!” dedi Nermin yine aynı sitemle. “Duyuyor da gitmiyor ya! Şuncacık çocuğun hesabını nasıl verecek Rabb’ime, bilmem. Kendi gitmiyor, Meryem Hanım’ı da yollamıyor. Kadın dört gözle bekliyor, *uyusa da gitsem çocuğun yanına* diye.”

Sohbet gitgide kasvetli bir hâl alırken “Ay, hadi!” dedi diğeri. “Lafa daldık. Münevver Hanım’ı aramışlar galiba. Mir Aslan’ı almaya gelecekmiş buradan. *Hazırlık yapın*, dedi Meryem Hanım. Ne zaman geleceği belli olmazmış. Yürü, mutfağa gidelim. Hiç olmazsa yapıp dolaba kaldırırız.”

Adım sesleri iyice uzaklaşınca Mir Aslan duyduklarını sındirmeye çalıştı. Dedesinin onu sevmediğinin farkındaydı zaten. Mir Aslan da onu sevmiyordu. O yüzden teyzesinin de gelecek olmasına sevindi. En azından bildiği bir yerde kalırdı. Yine de küçücük bir çocuk olarak sevilmemesine içerledi. Yüreğinin burukluğu da bir gerçektir, inkâr etmiyordu. Gitmek istiyordu bir an önce. Nereye giderse gitsin, içindeki acının da onu takip

edeceğini biliyordu ama en azından bildiği bir yerde olmak istiyordu. Sadece gitmeden önce ardında bıraktığı bebeği merak ediyordu. Ne hâlde olduğunu, ona iyi bakılıp bakılmadığını merak ediyordu. Geldiği günden beri onu nasıl göreceğini düşündü Mir Aslan. Nevşehir ve Bolu birbirine çok uzaktı. Tek başına gitmesi mümkün değildi. Kimse onu tekrar oraya götürmezdi ki zaten Mir Aslan da kimseden bunu istemezdi. *Keşke büyük olsaydım,* diye düşündü o an. O bebeği alır, korurdu kendisi. İsteddiği zaman görmeye de giderdi ama şimdi bunların hiçbiri mümkün değildi.

Sonra aklına o adamın, dedesini aradığı geldi. Numarayı bulabilirse en azından bebeğin durumunu öğrenebilirdi. Geldiğinden beri ilk kez kaldığı odadan dışarı çıkmak için ayaklandı. Tahta zeminden yükselen gıcırtilarla refleks olarak kulaklarını kapadı Mir Aslan. Sessizliğe o kadar alışmıştı ki küçücük, farklı ve beklenmedik sesler dahi yüreğini korkuyla çarptırıyordu. Saatlerdir oturduğu için uyuşan ayaklarını hareket ettirirken zorlandı. Karıncalanan bacaklarındaki hisler çekilmişti ve minik ayakları şimdi bir balyoz kadar ağır geliyordu. Yavaşça adımlarını atarak kapıyı hafifçe araladı. Dışarısını kontrol ettiğinde kimseyi görmedi. Bu katta sadece Mir Aslan ve Hasan Bey'in odası vardı. Dip dibe olan odaların yanında, Hasan Bey'in gün içinde en çok vakit geçirdiği çalışma odası vardı. Boyndan boya kitaplıkla kaplı olan odada sayamayacağı kadar çok kitap olduğunu fark etmişti. Hepsi de Türkiye'nin tarihiyle ve din ile alakalı kitaplardı.

Tam odadan dışarı doğru adım atacaktı ki "Nermin Hanım," diye duyduğu o güçlü sesle içeri doğru çekilmek zorunda kaldı. Dedesinin o güçlü, soğuk sesini duymak bile kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Kapının arkasına saklandığında çalışma odasının orada, arkası dönük hâldeydi dedesi.

Nefes nefese gelen Nermin, "Buyurun Hasan Bey," dedi.

"Ben namazlarımı kılacağım, sonrasında da görüşmelerim olacak. Meryem dışarıya çıkmıştı. Geldiğinde söylersin. Kimse de bu kata uğramasın."

“Peki, efendim,” dedi Nermin çekingen bir sesle. Evdeki herkes ondan hem çekinir hem de saygı duyardı.

Kapının aralığından bakan Mir Aslan, dedesinin önce yatak odasına yöneldiğini, ardından da çalışma odasına doğru geçtiğini gördü. Onun odasına doğru başını çevirecek gibi olduğunda da Mir Aslan kapının arasından hızlıca çekildi. Duvara doğru yaslanıp kısa bir süre bekledi. Saniyeleri saydı, saydı, saydı... Epey vaktin geçtiğini düşünüp başını hafifçe uzattığında, dedesinin ortalıkta olmadığını fark etti. Parmak uçlarında sessizce odadan çıkıp çalışma odasına bakabilmek için eğildi. Dedesi secdede namaz kılar hâldeydi. Usulca geri çekilip yatak odasına doğru baktığında, aradığı şeyi gördü Mir Aslan, şanslıydı. Telefon şarja takılı bir hâlde komodinin üzerinde duruyordu. Usulca odaya girip kapıyı sessizce kapattığında, zamanının kısıtlı olduğunu bildiğinden koşarak telefona erişti.

Telefonu açıp arama kayıtlarına girdiğinde bir sürü isimle karşılaştı. Hiçbirini daha önce duymamıştı. Numarasını nasıl bulacağını bilmiyordu. Sonra o gece, yaşlı kadının, *Musa* dediği aklına geldi. M harfine baktı ama Musa diye biri yoktu. Mir Aslan'ın ümidi kırılırken tekrar son aramalara girdiğinde isimsiz bir numara gördü. Şansını denemek istedi. *O gece arayan numara bu olabilir*, diye düşündü. Vakti yoktu, hiç beklemeden arama tuşuna bastığında telefon birkaç kez uzun uzun çaldı. *Açılmayacak*, diye düşünürken bir adam, “Alo?” dedi.

Mir Aslan o sesi hatırladı. O gece, onu dedesine teslim eden, onları bulan adamdı.

“A...” dedi Mir Aslan, kaldı. Günlerdir hiç konuşmadığından sanki konuşmayı unutmuş gibiydi.

“Alo?” dedi adam tekrar. “Alo, geliyor mu sesim? Kimsin?”

“Kimmiş?” dedi arkadan bir kadın sesi. O sesi de tanımıştı Mir Aslan. O yaşlı kadının sesiydi. Ardından bir bebek ağlaması duyuldu; işittiği o sesle birlikte günler sonra gözlerinin içi güldü

Mir Aslan'ın.. Hem güldü hem konuştu. Yüreğine neşe veren o sesle, "Bebek..." dedi, yine kaldı.

Adam, "Bebek mi?" dediğinde yaşlı kadının endişeli sesi iyice yakınlaştı. "*Bebek* mi diyor? Ver hele bakayım, kimmiş?" Telefonu yaşlı kadın aldığı anda, o geceki sesler zihnine doluştu ve bir karmaşayı doğurdu. "Alo?" dediğinde Mir Aslan bir elini başına koymuş, çınlayan kulaklarını susturmaya çalışıyordu.

"Bebek," dedi tekrar. "Bebek benim."

Bebegin kimsesi kalmadığını biliyordu Mir Aslan. Tanıdığı bir tek kendisi kalmıştı ve artık ona emanetti. Bulması, yanına alması gerekiyordu.

"Yavrum," dedi karşı taraftaki kadının sesi. "Sen o geceki çocuk musun?"

Mir Aslan'ın yoğun nefes sesleri vuruyordu sadece telefona. Yaşlı kadın, onun Mir Aslan olduğunu anlayınca "Allah şahit, günlerdir aklımdaydın. Sesini duydum ya, ne iyi oldum bir bilsen! İyisin, değil mi?" diye sordu tekrar kadın.

Mir Aslan ise sadece, "Bebek," dedi. Kalan hiçbir şeyin önemi yoktu onun için.

"Bebek iyi," dedi yaşlı kadın. "Bebek çok iyi. Biz ona aile olduk, sevdik. Öyle mutlu ki burada..."

Mir Aslan'ın içi biraz olsun rahatladığında, "Ama senden bir şey isteyeceğim yavrum," dedi kadın. O an Mir Aslan, sesinin tonundan bir şeylerin iyi gitmeyeceğini anladığından yutkunmakta zorlandı. Cevap vermedi ama kadını dinledi. "Senin bu bebeği unutman gerek. O gece sizin başınıza gelen şey, ikinizin de kaderini değiştirdi. Şükür ki hayattasınız ama bu bebeğin canı tehlikede. Babası onu bana emanet etti. Yaşadığını ne kadar az kişi bilirse o kadar güvende olur. Senin o güzel aklın burada kalmasın. Sen yaşa oğlum... Sen de yaşa, bu bebek de yaşasın. Kimse bilmesin yaşadığını, kimse öğrenmesin. Sen unut onu. Emin ellerde olduğunu bilerek unut. Ben söz veriyorum, canım gibi koruyacağım onu."

Mir Aslan ağlamak istedi. En çok o an ağlamak istedi. Belki de o, kendisine tutunacak bir dal arıyordu. Tanıdık birileri, bir aile, bir bağ arıyordu. Yaşlı kadın o bağı da öylece kesip attı. Çocukluğundan, *istiyorum* diye ağlayarak tutturası vardı ama büyümek zorunda bırakılmıştı Mir Aslan. Babasını şehit eden kurşunların sesi, annesinin yanında yığılıp kalışı zihninde tekrarlayan bir kâbustu ve bunların arasına o bebek de katılsın istemedi.

“Tamam,” dedi sadece kadının içini rahatlatmak için. Yaşaması için kimsenin bilmemesi gerekiyorsa söylemezdi Mir Aslan. Unuturdu. Yaşasın diye, o da ölmesin diye her şeyi unuturdu.

“Mir Aslan!” diye duyduğu kudretli sesle telefon elinden düşerken, nefes nefese geriye adımladı. Dedesi tam karşısında, kaşları çatık hâlde kapının eşiğinde dururken unutmamanın tekrar en doğrusu olduğuna da karar verdi esasında. Kendine bile yetemiyorken onu sevmeyen bir ailenin içine o bebeği de sürükleyemezdi.

Unut, dedi zihnine. Unut. Her şeyi unut. Bir gün onu koruyabilecek kadar büyüyene dek unut.

Unutmak istediğin her şeyi, silmeye çalıştığın tüm anıları zihin bir gün muhakkak sana hatırlatıyordu. Seneler sonra Şifa'yı, Şifa ile olan anılarımı ve çocukluğumun eksik karelerini hatırladım. Onu aradığım ve unutmak için kendime komutlar verdiğim o gün, ilk kez bir ses olarak girmişti rüyalarım. *Ceylan ve aslanın* masalını anlatmıştı bana o gece. O günden sonra da bir daha hiç gitmemişti zihnimden. Yaş aldıkça duyduğum o sesler, yerini yavaş yavaş görüntülere bırakmıştı. Sonra da bütünüyle beni işgal eder hâle gelmiş, bir an olsun zihnimden gitmemişti.

Şifa benimdi. Onu tanıyışım evveldendi. Haklıydım. Zihin öylesine karmaşıktı ki bize masalsı bir oyun hazırlamıştı. Şifa'yı rüyalarımda böylesine net görüşüm, onun annesine olan benzerliğinden kaynaklanıyordu. *Ceylan ve aslanın* masalı da o gece, orada Şifa'yı en son o ceylanla aynı karede görmemle bağlantı

kuruyordu. Kokusu bütün gece zihnimde kendimi sakinleştirmek için kullandığım o kokuydu ve zihnim unutmamış, bana bir oyun oynamıştı. Senelerce ben gerçekten Şifa'nın kokusunu, kendisini büyütmüştüm içimde. Bir rüyayı değil, bir gerçeği!

Kökleri derinlere uzanan, kaderle örülmüş bir bağdı bu. Yıllardır zihnimde uyuttuğum ama hakikatin sonunda ortaya çıktığı, derin bir bağ...

Her şeyin birbirine karıştığı o sabah, Şifa yalnızca o aileye ait olmadığını öğrenmekle kalmamıştı. Sonrasında ben de kendi bildiklerimi anlatmış, bir enkazı kucaklamıştım orada. Ben bir dipte iken onu da o dipte kucaklamak bizi daha da batırmıştı sanki ama Şifa geri çekilmemişti. Öyle bir teslimiyetti ki Şifa'nınki, en kötü hissettiği o anlarda bile beni sığınağı görmüştü. O an onu öyle hissetmek, o derin bağın da etkisiyle beni Şifa'ya karşı daha korumacı hâle getirmişti.

Aslan, ceylanı sevdiği için tüm gücünü ona boyun eğerek göstermiş, ceylan da onun diyarında özgürce koşmayı öğrenmişti.

Karargâhtan içeri girerken adımlarım bir hayli güçlüydü, attığımı her adımda öfkem bir balyoz gibi eş zamanlı yere iniyordu sanki. Şakaklarımda beliren o damar büyük bir ağrıyla beynimi zonklatırken neyi düşüneceğimi, neyi nereye koyacağımı bilemedim. Her şey birbirine girmişti. Her şey darmadağındı ve ben nereden başlayacağımı, neyi toplayacağımı bile bilmiyordum. Tek bildiğim şu an burada, dün gece Şifa'yı almak için gelen o şerefsizin canını almak istiyor oluşumdu.

Birkaç adım atmıştım ki arkamdan gelen Alper, "Komutanım," diye seslendi. Adımlarımı durdurmadan sabit bir hızla ilerlerken koşarak bana yetişti.

"Konuştu mu?" diye sordum.

"Hayır, komutanım," dedi başını iki yana sallayarak. "Köyün girişinden aldığımız andan beri türlü türlü şeyler denedik ama ağzını bıçak açmıyor." Kısa bir an duraksadı ve merakla başını tekrar bana çevirdi. "Şifa'nın haberi var mı olanlardan?"

“Sence?” diye sordum başımı hızlıca çevirerek. Sesimin tonundaki o baskınlık bile Alper’e bir mesafe koydu, geri çekildi. “Kız uyku bile uyuyamıyor. *Biz seni açık hedef hâline getireceğiz, hadi, köyüne gidiyoruz mu* diyecektim?”

“Anladım, komutanım,” dedi sadece tok bir sesle.

Şifa bilmese bile bizim dün oraya gidişimiz planlıydı. Sonrasında öğrendiklerimiz ise kaderin bize bir planıydı.

İki Gün Önce...

İkimiz de loş ışığın çevresine dağılmış hâldeydik. Ülgen Komutan tam karşımdaydı ve ben öğrendiklerimle dişlerimi kıracak kadar sıkı hâle gelmiştim. Ülgen Komutan, haritalarla dolu masanın başında bir raporu inceliyordu ve ortam, içinde bulunduğumuz hâlden ötürü bir hayli gergindi.

“Nasıl öğrenmiş olabilirler, komutanım?” diye sordum, öfkeden soluklarım bile bir yangın gibiydi. “Tanık koruma sistemi dahi sızdırılmış.”

Şifa’nın yanımda kalışı, Ceren Karalı kimliği de dâhil olmak üzere hepsi ellerindeydi ve bu bize içlerindeki adamlarımız tarafından haber verilmişti. Affan tüm bunları sadece öğrenmekle de kalmamış, Şifa’yı almak için en güvendiği adamı Zahir’i Türkiye’ye göndermişti ve buraya varmış olması an meselesiydi. O an, burada durmak bile Şifa’yı açıkta bırakıyormuşum gibi hissettiriyordu ve olduğum yere sığamayarak yüzümü sıvazladım.

Ülgen Komutan gergin bakışlarını bana doğru çevirdiğinde, elindeki raporu masaya atarcasına bıraktı ve “Bu iş büyüyor, Aslan,” dedi. “Bunu çözmezsek olan sadece Şifa’ya olmaz. Sen de tehlikesin.”

Şifa’nın canının yanında benim canımın bir hükmü yoktu.

“Gelsinler, komutanım,” dedim içimdekini öfkeyle dışarı vurarak. “Şifa’nın değil, benim peşimden gelsinler. Keşke bana gelseler.

Gerçi onlar bana gelmeden ben onları bulacağım ya...” Cümlenin devamı, bir sürü küfrü sessizce içinde saklıyordu.

Ülgen Komutan çatılmış kaşlarını üzerime doğrulttuğunda, “Bu iş öfkeyle olmaz Mir Aslan, sen de biliyorsun,” dedi. “Senin yapacağın saçma sapan bir hareket Şifa’nın canını tehlikeye sokar. Senin dediğinin aksine onlar gelmeden değil, onlar gelince biz devreye gireceğiz.”

Kaşlarımı çatarak “Anlamadım, komutanım,” dedim.

Ülgen Komutan, arkasına doğru yaslanarak “Senin evinin oraya gelmeye kolay kolay cesaret edemez. Başka bir an kollayacaktır. Biz de o ânı, onun için yaratacağız. Burada bunu planlı olarak yapmamız pek mümkün değil. Tam olarak ne zaman ağımıza düşeceğini bilemeyiz ama Şifa’yı köyüne götürürsek...” dedi.

“Açık hedef mi yapacağız?” diye sordum tereddütle.

Ülgen Komutan ise bir hayli kararlıydı. “Aynen öyle yapacağız. Siz ikiniz o köye gideceksiniz. Zahir eminim ki orada işinin daha kolay olacağını düşünüp peşinize düşecektir. Köy girişinde kurduğumuz gizli ekiplerimiz pusuya yatmış olacak. Zahir size bir adım bile atamadan biz Zahir’i paket edeceğiz.”

Aklım ve duygularım birbirine geçmiş hâldeydi ve ben hangisinin doğru olduğunu bilemiyordum. “Bu Şifa’yı riske atmak demek, komutanım,” dedim aynı şüpheyle.

“Köy, Zahir’in kendine güvenebileceği tek alan. Merak etme, Şifa’ya hiçbir şey olmayacak. Saldırı anında ekiplerin hepsi pusuda hazır olacak. Şifa da senin korumanda olacak. Sen sadece planı sakince yürüteceksin.”

Kısa bir an sessiz kalınca “Anlaşıldı mı, Yüzbaşım?” diye sordu tok bir sesle.

Biz bitti demeden bu oyun bitmeyecekti. Öfke dolu ve kararlı bir bakışla, “Anlaşıldı, komutanım!” dedim.

Ülgen Komutan'ın odasına geldiğimizde kapıyı bir kez tıktattım ve içeri girdiğimde Ülgen Komutan'ı ekiple birlikte gördüm.

“Mir Aslan...” dediğinde konuşmasına müsaade bile etmeden “Halil İbrahim Çakır, komutanım,” dedim.

Ülgen Komutan tanıdığı ama duymayı hiç beklemediği bu isim karşısında kaşlarını çatığında, “Şifa,” dedim. “Bir zamanlar sizin yürüttüğünüz operasyonlarda yer alan Halil İbrahim Çakır'ın kızı.”

Ülgen Komutan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktığında, “Ne diyorsun oğlum sen?” dedi ve ben elimin arasında sıkı sıkıya tuttuğum o gerçekleri Ülgen Komutan'ın önüne doğru bıraktım. Ülgen Komutan fotoğrafı, künyeyi ve mektubu aldı. Hızlıca mektuba göz gezdirdiğinde, “Bu gerçek mi?” diye sordu. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

Ben bugün milyonuncu kez bunu kendime sorduğumdan, “O günü hatırlıyorum, komutanım,” dedim. “Babam ve Halil İbrahim Çakır aynı gün şehit düştüler. Ben o geceyi de o bebeği de hatırlıyorum. Oradaydım. Gerçek, komutanım.” Ülgen Komutan ikinci kez bir şaşkınlığa sürüklenir gibi olduğunda, tüm ekibin bakışları da aynı şaşkınlıkla ikimizin üzerinde dolanıyordu.

“Çüş!” dedi Alper, hemen peşine de “Affedersiniz, komutanım,” diye ekledi.

“Şifa şimdi asker kızı mı?” diye sordu Uğur.

Hemen peşinden Pala, “La kız bizden çıktı ya! Bak sen şu Allah'ın işine!” dese de Ülgen Komutan'ın kafası bir hayli karışmış görünüyordu.

“Biz o gün annem ve babamla Halil İbrahim Çakır'ın evine gitmiştik, komutanım. Halil İbrahim Çakır'ın karısı doğum yaparken ölmüş ve kendisi bebeğiyle yalnız kalmış. Biz oraya destek olmak için gittiğimizde bir baskın yediler.”

Konuşmaya devam edecekken lgen Komutan elini bana doğrulttu ve susturarak, “İyi de, evladım...” dedi aksi ama tereddütlü bir sesle. “Halil İbrahim evli değildi ki, ne karısı?”

Bu, benim de beklediğim bir cevap değildi. Çünkü babam, yol boyunca *karısı* diye bahsetmişti ve hiç beklemediğim bu tepkiyle afalladım. Ülgen Komutan, onların da lgen Komutan, onların da komutanıydı ve ikisini de yakından tanıyordu. Bakışlarım boşluğa daldı; zihnimdeki karmaşık düşüncelerin arasında bir gezintiye çıktığımda, “Mir Aslan, burada yazanlar doğru olmayabilir,” dese de ben orada yazanlardan ziyade her zaman olduğu gibi aklıma güvendim.

Parmağıım şakağıımı işaret ettiğinde, “Ama buradakiler doğru, komutanım,” dedim net bir ifadeyle. “Belki sizin bilmediğiniz bir evlilikti veya belki de evli bile değillerdi bilmiyorum ama Şifa’nın annesi olan o kadın, Affan’ın âşık olduğu kadın, komutanım. Şifa’ya benzeyen o fotoğraftaki kadın. Affan’ın ısrarla Şifa’yı istemesinin sebebi de annesine âşık olması.”

“Çüş!” dedi tekrar Uğur. “Annesi miymiş o kadın?”

“Yani *Affan*, *Şifa’yı biliyor* mu diyorsun?” diye sordu lgen Komutan.

“Vay anasını avradını ya!” dedi Pala. Ülgen Komutan’ın keskin bakışlarıyla da “Pardon, komutanım!” dedi.

Bu soruya verebilecek net bir cevabım olmadığından başımı iki yana salladım. Biliyor olsaydı çok daha öncesinde bulup yanına alacağından *evet* diyemedim ama *hayır* demek de yanlış olurdu. “Bilmiyorum, komutanım,” dedim kararsızlıkla. “Ama tüm anlattıklarım doğru. Ben Şifa’yı tanıyorum. O geceyi de net bir şekilde hatırlıyorum. O gece Affan’ın adamları bütün gece o kadını aradılar. Öldüğünden haberleri yoktu muhtemelen. Mektupta yazanlar, isimler ve olaylar her şey birbiriyle uyuyor.”

Tüm ekip, bir filmi izler gibi izliyordu söylediklerimi. Ülgen Komutan söylediklerime ne *yalan* diyebildi ne de söylediklerimi bütünüyle doğru kabul edebildi. Elindeki mektubu avucunun

arasına sıkıştırarak “Ben bunları bir araştıracağım, Yüzbaşım,” dedi. “Sen o zamana kadar aklına gelen başka bir şey olursa benimle paylaşırısın. Söylediğin gibi Affan’ın âşık olduğu kadın Şifa’nın annesiye ve Affan bunu biliyorsa bu iş öyle kolay kolay bitmez.”

“Emredersiniz, komutanım!” dedim bir baş hareketiyle.

“Evet çocuklar, konumuza dönecek olursak...” dedi Ülgen Komutan benden aldığı belgeleri çekmecesine koyarken. “Zahir’i aldık ama henüz konuşturmayı başaramadık. Affan’ın kara kutularından biri.”

Konuşmasına devam edecekti ki, “Sorguya girebilir miyim, komutanım?” diye sordum.

Ülgen Komutan’ın *hayır* anlamındaki o bakışını yakaladığımda, “Komutanım, lütfen,” dedim. “Şifa’nın yanımda olduğunu biliyorlardı. Belki bana söyleyecek bir şeyleri vardır. Oradan bir kapı açarız belki.”

Ülgen Komutan kararsız kalsa da beni bir hayli tanıdığından, “Sakinliğini koru, Yüzbaşım,” dedi. “Seni kışkırtmasına izin verme.”

Söz veremezdim ama başımı sallayarak odadan çıktım. Kararlı, aceleci ve bir hayli hızlı adımlarla sorgu odasına ilerlediğimde, kapının girişinde bile kanımın delicesine aktığını hissettim. Gözlerimi kapadım, boynumu rahatlatmak adına yaptığım kısacık bir hareketten sonra sorgu odasının ağır kapısını usulca açtım ve aynı sakinlikle kapattım.

O an, onunla göz göze geldik: Zahir Rana... Örgütün en önemli isimlerinden ve benim canım olana kastetmeye gelen... Aramızda bir soğukluk dolaştı ama o bile delice, öfkeyle akan kanımı durduramadı. Masanın ortasındaki lambanın ışığı, o meymenetsiz suratına vuruyordu. Karşısındaki demir sandalyeyi ağırca çektim ve bacaklarımı açıp karşısına aynı ağırlıkla yerleştirdim. Şakağımda onu gebertmek için atan o damar görebileceği kadar netti. Tıpkı gözlerimdeki nefret gibi. O nefretle süzdüm

onu. Üzerinde bulunan belgeler masanın bir köşesinde duruyordu. Onlara doğru uzandım. Şifa'ya dair fotoğraflar, isimler, kaçış yolları, saklandığı yer...

Parmaklarımın arasında tek tek fotoğrafları kaydırırken bir hayli yakından çekilmiş olan karede kaldım. Bakışlarım Zahir'e döndüğünde küçümseyen bir bakış vardı gözlerinde. Yumruklarımı sıktım.

"Bu fotoğraflar..." dedim gözlerim Şifa'nın yeşillerinde kaybolurken. "Affan, Şifa'yı ona götürmen için seni göndermiş." Sesim soğuktu ama gözlerimden akan öfke sıcak bir tehdit gibi Zahir'in üzerine çöreklenmişti. Zahir başını alayla yana çevirdi, dudakları alayla kıvrıldı.

Aynı alaycı ama öfkeli, tahammülsüz sesle, "Hadi ama, Zahir!" dedim. "Ne kadar susabileceksin ki? Seni her türlü konuşturacağım zaten." O *her türlü* ifadesi, aklının alamayacağı ihtimalleri içinde gizliyordu.

"Asker," dedi sakın bir tonla bana doğru dönerek. "Ne yaparsan yap, seni dinlemeyeceğim. Affan'ın istediği şey açık ve net. Ve o her zaman istediğini alır."

Dişlerim sıkmaktan kırılacak gibiydi. Derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama olmadı. Şifa'nın elimde olan fotoğraflarına kayan bakışlarımla bu pek de mümkün olmuyordu zaten.

"Ben de alırım, Zahir," dedim aynı netlikle olduğum yerde dikilerek. Sesim şimdi daha tahammülsüz, daha baskılı ve kudretli çıkmaya başladı. "Sen de bana istediğimi vereceksin. Sabrımı zorlamadan konuş. Bu bilgileri size veren kimdi? Affan ne zamandan beri takip ettiriyor?"

Zahir yine aynı gülümsemeyi takındı ve ağzına kilit vurmuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı, konuşmadı. Yüzüne inmek isteyen yumruğum ayaklandığım o son anda masaya indiğinde gümleyen ses, odanın duvarlarında yankı bulundu.

“Benimle oyun oynama, senin ecdadını sikerim! Nereye götürecektin Şifa’yı? Affan’ın Şifa’dan istediği ne?” Sesim öfkeden çatlıyordu.

Zahir yine sessiz kaldı ve daha fazla kendimi tutamadım. Bakışlarım köşede duran kameraya çevrildi. Yüzüm taş kesmiş gibiydi ve ben hiçbir mimiğimi oynatamıyordum. Öfkem geçen her saniyede daha da artarken odanın köşesinde duran görevli, bir el hareketiyle düğmeye bastı. Tam o an odayı izleyen kameralar kapandı. Artık hiçbir şey kaydedilmiyordu ve bende de ipler kopalı bir hayli olmuştu.

Bir adım daha atıp Zahir’in üzerine doğru eğildiğimde, geldiğim ilk andan beri kasılan parmaklarım bir yumruk hâlinde yüzünde patladı. Zahir’in başı yana savruldu, dudaklarından kan sızmaya başladı. Öfkeli soluklarım yüzüne çarparken o hâlâ konuşmamakta kararlıydı.

“Yapabileceğin her şeyi yap, asker!” dedi kanlı dişleri arasından. “Ben konuşmam. O kızı sen bile koruyamazsın bu saatten sonra.”

Sözlerinin bende yarattığı etki ve Şifa’ya yetememe dürtüsüyle bir yumruk daha indirdim yüzüne. Bu sefer kırılan burun kemiği olmuştu ve küçük bir inleme doldurdu odayı. Kan, yüzünden aşağıya doğru akıyordu. Zahir’in vücudu acıyla sarsıldı. Eğilen başını kaldırmak adına yakasından kavradım. Oturduğu yerden ayaklandırmırcasına kaldırdığımda yüzlerimiz bir hayli yakındı ve öfkeli nefeslerimin yüzünde parlaması, avucumun altında titremesine sebep oluyordu. “Şifa, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı. Bu topraklarda kimse bizim vatandaşımızı bizden alamaz. Hiçbir masum, hiçbir kadın, hiçbir evlat sizin ellerinize teslim edilmez.”

Araya bir anlık sessizlik çöktü. Dimdik duruşumu bozmamam karşısında tedirginliğini bakışlarından okudum.

“Büyük laf konuşuyorsunuz siz hep komutan ama bu sefer başka. Sizin de eski gücünüz yok. Affan her yerde.”

Ellerimin arasında öylesine sarstım ki ayakları yerden kesilir gibi oldu. Dişlerimin arasından büyük bir kudretle, “Burası Türkiye Cumhuriyeti!” dedim. “Burada hiçbir zalim hüküm sürmedi, süremez. Biz buradayken kimse bu toprağa da bu toprağın evlatlarına da dokunamaz. Bak, buradasın, Zahir. Ellerimdesin. Benim ülkemde, Türkiye Cumhuriyeti’nin adaletiyle yargılana-caksın. Sen de bu devletin gücünü biliyorsun. O yüzden böyle tır tır titriyorsun şu anda. Biz kimseyi zalimin eline bırakmadık, bırakmayız. Adım atmayı denerseniz birimizi değil, binimizi bulursunuz karşınızda.”

Zahir tam konuşacaktı ki kapı hızla açıldı. Ülgen Komutan’ın yüzü onu dinlemediğim ve hatta biraz daha ötesine gittiğim için öfkeliydi ancak onun öfkesinden bile bir an olsun çekinmedim. Bakışlarımı tekrar Zahir’e doğrulttum.

“Affan her yerde, Mir Aslan Komutan!” dedi ilk kez adımı bir tehdit gibi söyleyip beni sınarcasına. “Şu an burada bile duyuyordur seni. Sen kime, ne anlatıyorsun?”

Çene kaslarım gerildi, yakasından tuttuğumda daha da kaldırdım.

“Mir Aslan!” dedi Ülgen Komutan, durmadım. “Duyuyorsa bunları da duysun o zaman,” dedim kükrercesine. “İletsin kim iletiyorsa. *Mir Aslan, onu ve onun gibi orospu çocuklarını kendi ininde inim inim inleterek sikecekmiş, desin.*”

“Mir Aslan!” diyerek beni çeken Ülgen Komutan’la göz göze geldiğimizde nefes nefeseydim. “Özel ekip devralacak sorguyu,” dedi ikaz dolu bir sesle. Bu ikaz çok netti ve dinlemezsem görevden alınabileceğim bir aksilikteydi. Kısa bir an tereddüt etsem de son bir kez yakasından çekip yere doğru bıraktım. Meymenet kalmamış suratına iğrenircesine bakarken “Sıfatını sikeyim senin!” dedim geri çekilmeden hemen önce.

Ülgen Komutan’la göz göze geldiğimiz o an tam kapıya yönelmiştim ki Zahir, “O kızı sana bırakmazlar, komutan,” dedi.

Duraksadım. Geri dönecek gibi olduğum o an, beni durduran Sinan'ın eli oldu. "Yürü oğlum, yürü," dedi soğuk kapıyı ardımızdan hızlıca çekerek. "Ülgen Komutan'ın iyice damarına mı basmak istiyorsun sen?"

"Benim damarıma çoktan basıldı," dedim nefes nefese.

"Görüyorum onu," dedi. Ülgen Komutan gelmeden beni uzaklaştırmak istiyordu. O yüzden elini kolumdan çekmedi ve ittirircesine adımlarını da hızlandırdı.

"Bunların hepsini diri diri yakacaksın. Bu orospu çocuklarını..." diye bağırdım öfkeden duramazken.

"Dur be oğlum, dur be!" dedi Sinan iyice uzaklaştığımızda. "Bir dur. Sen buraya geldin de... Şifa nerede?" diye sordu.

Şifa.

O bile beni susturabilecek, durultabilecek şeyi keşfetmiş gibi hemen onun adını vermişti. Bana çok sonradan dank etse de adı geçince bile bir toparlanma gereği hissetmiştim.

"Sizde," dedim. Başarılı olmuştu. Ülgen Komutan gelmeden beni karargâhın dışına kadar çıkarmayı başarmıştı. "Zahir'i aldığınızı öğrenince duramadım. Teyzeme de dün posta koyduk, çıktık oradan. Götürecek başka yer de bulamadım. Size bıraktım, abi. Müsait miydiniz, bilmiyorum ama."

"Olur mu öyle şey, kardeşim! Ne demek müsait miydiniz? İnsan kendi evine gelirken sorar mı öyle? İyi yapmışsın tabii, iyi yapmışsın. Melek ile oturur şimdi onlar."

"Ben de öyle düşündüm," dedim kafam kazan gibiyken. "Yani ne konuşulur, ona ne iyi gelir ben bilemedim. Ben de kendimde değilim ki abi. Kendi içim deşilirken onun acısını daha da katmak istemedim. O da sindirsin istedim bir şeyleri. Melek benden daha iyi gelir gibi geldi." Sonra da boğulur gibi olduğumdan sıkıntılı bir solukla, "Ne bileyim abi işte... Sadece bir nefes alıp kafamızı toplayalım dedim. Gideceğim şimdi zaten."

“Git, git,” dedi. Sıkıntılı hâlimi ve içeriye doğru olan bakışlarımı görünce “Ülgen Komutan’ı da buraları da ben hallederim,” dedi. “Geç sen eve. Ben de gelirim zaten. Görüşürüz orada.”

Burada işim şimdilik bitmişti. Zahir konuşana kadar, bizi Afan’a ve bağlantılarına götürene kadar bu konu kapanmayacaktı ama şu an Ülgen Komutan beni ona yakınlaştırmayacaktı. Daha fazla Şifa’yı görmeden de durabilecek takatim olmadığından, “Eyvallah,” diyerek omzuna vurdum ve adımlarımı araca doğru yönlendirdim. Hiç beklemeden araca bindiğimde derin bir nefes verdim, sanki kafamdaki ağırlığı dışarı üfleyebileceğim gibi. Ellerim direksiyonu kavradığında bile parmaklarımın arasında hafif bir baskı hissettim. Kontrolüm dışında damarlarım kasılıyor, belirginleşiyor, uyuşuyordu sanki. Aynaya baktığımda da gördüğüm aksim ellerimden farksızdı: Gerginlikten kasılmış bir çene, yeni çıkmış sakallar ve öfke dolu bir ifade. Elim, farkında olmadan o sert sakalları yokladı.

Cevapları aradım içimde. *Bulabiliyor musun, Aslan? Şifa’nın sana soracağı sorulara, onu terk edip gidişine karşı olan öfkesine hazır mısın?* dedim kendime. Binlerce soru dönüp durdu. Çenem sanki mümkünmüş gibi daha da kasılmıştı, ağrısını beynimin içinde hissedince ayağımı gazdan çekip hızımı kontrol etme ihtiyacı hissettim.

Gözlerim yoldaydı ama aklım bambaşka yerlerdeydi. Ben böyle değildim, hiç de olmamıştım. Düşünceler içimi kemirirken bile kontrol hep bende olmalıydı. Ama şimdi öyle değildi. Kontrol sende değilse, sen kimsin Aslan?

Şifa’nın kapısına gitmek ilk kez bu kadar zor oldu benim için. Gittiğim yollar, yıllardır sırtımda taşıdığım yüklerden çok daha ağır geldi. Şifa’nın gerçekleri öğrendiği o anki ifadesi, ağlayışı, yıkılışı bir an olsun gitmedi gözümün önünden. Onun eriyişine, bitişine katlanamadım ben. Görmeye bile tahammül edemedim. Edemediğimden kendimi tükettim. Öfkelendim, durulamadım. Kendime kızdım, çıkar yol bulamadım. Geçmişe gitmek istedim, yapamadım.

Virajı dönerken ayağımı gazdan çektim. Yaklaştıkça, onu göreceğim için kalbim hızlanırken onu da benim gibi bitik hâlde görürsem nasıl dayanacağımı bilmediğinden o hızlanışın sancısıyla da kaldım. Bunu düşünmek bile göğsümde bir baskı yarattı. Direksiyonun derisine daha çok yapıştım, parmaklarım ucuna kadar beyazladı. Kontrol. Hep kontrol. Hayatımın böyleydi benim, buna bağlıydı. Ama Şifa'nın kapısında, onun yamacında, onun nefesinde, onun karşısında kontrol yoktu ve ben o Aslan'ı nasıl tutabileceğimi bilemedim.

Bina görüş alanıma girdiğinde arabayı kaldırımın kenarına çekerek kapıyı açtım. Yüzüme çarpan soğuk havayla büyük iki üç adım attım. Merdivenleri ağır ağır çıktım. Ayaklarım sanki betona batmış gibi her adımda biraz daha ağırlaştı. Kapının hemen önüne geldiğimde elim kapıya uzandı ama hemen çalamadım. Bu hâldeyken bile onu düşünmeden yapamadım. Tokmağı sertçe vuracak oldum ama aksi şekilde yumuşakça vurdum. Şifa için. Ürkmesin diye. Burada olduğumu bilsin ama hoyratlığımdan da ürkmesin diye.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Benim beklediğim Şifa'ydı ya da en azından ona ait bir sestiydi ama beni koca bir sessizliğin arasında Melek karşıladı.

“Mir Aslan,” dedi kapıyı ardına kadar açarak. “Gel, geç, buyur.”

İçeri doğru bir adım attığımda aradığım yüz Şifa'ydı fakat ortalarda ona ait bir şey gözükmüyordu. Endişeyle, kalbim duracak gibi büyük bir korkuyla türlü senaryolar kurarken Melek'e doğru dönmüştüm ki, “Yukarıda,” dedi daha ben sormadan. “Şimdi indim yanından. Uyuyor.”

Aldığım cevapla içim rahatladı ama yalan olduğunun bilinciyle de çaresiz kaldım. Çaresiz kaldım çünkü uyumuyordu. Uyuyormuş numarası yapıyordu. Sevmezdi o yalanı dolanı. İçi dışı birdi onun. İçi de dışı da ayrı güzeldi. En rahat döşekleri ser, en güzel masalları anlat yine uyumazdı, uyuyamazdı; biliyordum. Kimse onu ellemesin diye de yalandan yapıyordu.

Şifa konuşamayacak kadar kötüyken bir yalanın koynuna giriyordu. Ben bunun çaresizliğinde debeleniyordum.

“Konuştunuz mu hiç? Anlattı mı sana?”

Melek *eh işte* dercesine başını sallayıp, “Biraz bahsetti ama derine inmedi.” Duraksadı ve bana doğru yaklaşıp endişeyle, “Mir Aslan, bu kız sanki günden güne kötüye gidiyor. Birini atlatamadan yeni yeni şeyler çıkıyor. Ne olacak, bu kız bunların hepsini nasıl kaldıracak?” diye sordu.

“Kaldıracak,” dedim nasıl olacağını bilmeden ama kaldırmaya yemin eder gibi. “En dibi gördü, Melek. Daha ötesi yok. Buradan ayağa kalkacak. Zorunda. Ben onun yitip gitmesine izin vermem.”

Melek sıkıntılı bir solukla başını salladığında, “Münevver abla dün arayıp olanı biteni anlattı bana. Gidecek bir yeriniz de kalmamış galiba. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ben Şifa’ya arkadaşlık da yaparım hem,” dedi.

Canıgönülden söylüyordu ama böyle olmayacağını da bilincindeydim. Ben orada burada sürünmeye alışmıştım ama onun bir düzene ihtiyacı vardı. O böyle yaşayamazdı. Kendi bahçesini bulmalı, orada köklenmeli, tutunmalıydı.

“Sağ olasın,” dedim sadece. “Bakacağız bakalım.”

Tam yukarı çıkacak gibi oldum, bir şeyler ayaklarıma pranga vurdu sanki. Kendimi cesur bir adam sanırdım, onunla tanışana kadar. Onunla tanışıp bana doğrularımı şaşırtana kadar. Ben ona delicesine koşmak isterken, ona derman olamamaktan korkana kadar.

“Ben Şifa’ya bakayım,” diyerek tekrar hareketlendiğimde merdivenleri üçer beşer çıktım ama onun kapısına birkaç adım kala süründüm sanki. *Sakin ol*, dedim kendime. *Sakin ol, Mir. Sesinin tonuna, bakışına, dokunuşuna bile hâkim ol.* Beynim karıncalanır gibi olduğunda kapıyı bir kez tıklatıp, usulca açarak içeri doğru adımladım.

Yatakta, sırtı kapıya dönük cenin pozisyonunda yatar hâldeydi. Üzerini bile örtmemiş, yattığı yatağı sahiplenmemişti bile. Melek'in söylediği gibi gözleri kapalıydı ama inandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki uyumuyordu.

Yatağa bir iki adım kaldığında, "Uyumuyorsun," dedim. İnkâr etmedi. Gözleri usulca aralandı, ardından tekrar kapandı. O kısacık sürede bile beyazlarının kana büründüğünü gördüm. İçimi deşmişler gibi hissettim.

"Uyumuyorum ama konuşmak da istemiyorum," dedi. Sesi öyle cılızdı, cılızdı ki hiç toparlanamayacakmış gibiydi. Şifa kendinden vazgeçmiş gibi salmıştı sanki kendini. Ne söylersem söyleyeyim, üzerinde bir tesiri olmayacakmış gibi hissettiğimden onu tanıdığım o ilk andan beri yaptığımı yaptım. Kendini düşünmüyordu ama bir yerde normale dönmek zorundaydı. Hayatın devam ettiğini göstermek için, kendisini daha fazla salmaması adına en iyi yaptığı şeyi yaptırdım ona. Başkalarını kendinden daha çok düşündüğünden, "Ben de konuşacak kafada değilim zaten," dedim kendimden emin, Şifa'nınkinin aksine güçlü bir sesle.

Üzerimdeki gömleğin düğmelerini çözerken yanına, yatağın kenarına doğru oturdum. "Kolumu zorladım, sanırım," dedim sıradan bir sesle, onu da o sıradanlığa dâhil etmek istercesine. "Yaram çok ağrı yapıyor. Bir baksana."

Bir sikim olduğu yoktu ama o kalkmak ve benimle konuşmak zorundaydı. Kendisi için. Benim aklımın ve kalbimin selameti için.

"Yaran iyileşti, Mir," dedi yerinden biraz olsun kıpırdamadan.

O ne kadar kaçmak isterse ben o kadar kendime çekmekte kararlıydım. "Ağrıyor dedim, Şifa," dedim aynı tok sesle. "Bir baksan ölür müsün?"

Ölmesin diyeydi çabam fakat o yatakta bile öyle cansız yatıyordu ki şimdi kucağıma alsam küçücük olan bedeni iyice yok olacak hissi veriyordu. O böyle çökmüşken ben nasıl dik duracaktım?

Kısa bir an, koca bir sessizlik kucakladı beni. Ardından tam da tahmin ettiğim gibi, kendisi için bir adım bile atmazken benim için kalktı. Sıkıntılı bir soluk verdi ama o içten gelen soluk bile öylesine hafifti ki sanki her an kaybolacak gibiydi. Bakışlarını bir an olsun bana değdirmeydi. Gözlerine duran o kan topunu görmeyeyim ister gibi sadece yarama bakarken parmak uçları da yarama doğru dokundu. Parmaklarının o sıcacık dokunuşları bile gitmiş gibiydi.

“Bir şey gözükmüyor. İstersen bir hastaneye git,” dediğinde geri çekilecek gibi hissettim ve ellerini çekeceği o anda avuç içime hapsedtim parmaklarını.

Elini çekişimle bedenim de ona doğru dönünce biz dip dibe, göz göze gelmiştik. Bir enkazı kucakladım gözlerinde. İçim parça parça olurken, içi çoktan tükenmiş o kadınla göz göze geldim. Onun bu hâline karşı dik durmaya çalışmak zor değil, imkânsızdı. Kaşlarımı çatıttım. “Senelerce hastane kapılarında gezdim durdum zaten. Senden istedim ben. Sen istesen o ağrıyı saniyeler içinde yok edersin ama istemiyorsun. Beni niye istemiyorsun? Bana niye sırtını dönüyorsun? Niye konuşmuyorsun benimle?”

Kızgındı belki, kırgındı. Onu ardımda bırakışıma, senelerce arayıp sormayışıma, en çok da unutuşuma kızgındı.

Parmakları avuçlarımda içinde minik hareketlerle kıpırdanırken, -ki bunu kaçmak için değil, hissetmek ister gibi yaptığından- kalbim koca bir gümbürtüyle atınca, parmaklarımızı birbirine kenetledim. Karşı koymadı.

Tenin tene çekilişi... Her zaman, her yerde Şifa ile aramızda olan tam olarak buydu. Yönünü bile bilmediğimiz duyguların içinde savrulurken bile çekiliyorduk biz birbirimize.

“Sırtını dönen sen olmadın mı?” diye sordu bir hayli yorgun sesle. “Sabah beni buraya bıraktın gittin.” Gözleri kısa bir an o yorgunlukla kapandı ama hemen peşine açıldı. “Ben seni anlayabiliyorum Mir Aslan, gerçekten,” dedi o an bile nazik kalbinden hiçbir şey kaybetmeden. “Sonuçta anneni de babanı da bir nevi

benim yüzümden kaybetmişsin. O gün oraya benim için gelmemiş olsaydınız şu an...”

Beynimden vurulmuşa döndüm. Şifa dudaklarından çıkan o kelimelerle, kendini koyduğu o yerle, düşündükleriyle olduğum yerde sarstı beni. *Cümle âlem bir olup siksini seni Mir Aslan*, dedim kendime. *Sen böyle bir izlenim mi bıraktın da bu kız bunları düşündü durdu?* dedim. Kalbim acıyla kasıldı. Bir ağrı saplandı. Ona böyle hissettirdiğim için, suçlu konumuna düşürmüş gibi hissettirdiğim için, gözyaşlarının sebeplerinden biri olduğum için.

Daha fazla cümlesine devam etmesine izin vermeden, “Şifa,” dedim sözünü keserek. “Şifa’m... Benim Şifa’m. Daha gördüğüm o ilk andan o güzel gözleriyle...” Nasır tutmuş ellerimle bile dokunmaya kıyamadığım o bebek gibi tenini elimin tersiyle sevdim ben. Parmaklarımın içi değil, sırtı dokundu göz kenarlarına. Canını yakmaktan çekindim, parmak uçlarımı bile yakıştıramadım o güzelliğine. Gözüm gözüne değince de tutuldum kaldım işte. Allah şahit, o an öyle bir iç çektim ki güzelliğine, içim içimden gitti sandım. “Bu güzel gözlerle benim aklımı başımdan alan, küçücük yaşıma bakmadan *ben bakarım ona* dediğimsin sen benim. Ben sana nasıl sırt dönerim? Benim aklımın ucundan bile geçmeyenler, senin içini mi deşiyor?”

Uzun zamandır sevilmeyeceğine, sevilmemeye o kadar alışmıştı ki sevilmek ağır gelmiş gibi kendini layık göremeyerek başını önüne eğdiğinde, çenesi titremeye ve gözlerindeki yaşlar usulca akmaya başladı. Onca derdinin içinde, sanki en çok benim ona sırt çevirecek olmamı dert edinmiş gibiydi; ben böyle konuşunca da omuzları rahatlayarak düştü ve o rahatlığın etkisiyle gözyaşları süzölmeye başladı. Avuç içlerine damlayan o yaşların her birinde paramparça oldum.

İki parmağımın arasına çenesini sıkıştırarak bakışlarını kendime çevirdiğimde, “Yapma,” dedim içim sökülürcesine. “Yapma Şifa, yapma. Bana bunu yapma. Böyle karşıma geçip ağlama. Ne olur... Vur, kır, bir can yanacaksa benimkini yak ama bunu öyle sessizce, usulca o gözlerinle yapma.”

“Mir,” dedi, sadece adımı söyledi. Öyle titrek, öyle muhtaç, öyle güzel söyledi ki... Değil vurmak, kırmak, parçalamak, canıma can oldu. Ayağa kalkmak için bir sebep, savaşıma güç oldu. Aramızdaki tüm mesafeleri yok edercesine başını omzumda hissettiğim an, o narin ve incecik parmakları göğsüme tutundu. Şifa benim göğsüme sığındığında, ben ona dağ olmak istedim. Nefesi tenime karışıyor, her nefesiyle onun acısını hissediyordum. Kollarımı daha sıkı sardım ve “Konuşalım mı biraz seninle?” diye sordum.

Kollarımı bedenine sardığımda, az önce onun uzandığı o yatağa yaslanıp onu da göğsüme doğru yatırdım. Sahiplenemediği o yatağa karşı benim göğsüme öyle bir uzandı ki hep oraya aitmiş gibi, onunmuş gibi, yabancılamadan, sahiplenerek... İlk kez birine ait olma hissiyle gururum okşandı.

Eli karnıma doğru tesadüfi şekilde düşmüştü ki ben o tesadüfe de canımı verirdim. Göğsüme çarpan her bir soluğunda eriyip biterken, dayanamayarak saçlarının arasına dudaklarımı sıkıca bastırdım. İlk kez *canı acır mı* endişesi duymadan, *buradayım* dercesine, kokusunu içime çeke çeke... “Kurban olurum ben seni verene,” dedim saçlarını avuçlarıma doldurarak.

“Sen bana kal,” dedi sadece. O kadar çok kayıp vermişti ki dahasına gücü yoktu.

Ne kadar inanırdı ya da ben ne kadar içimdekileri dökebilirdim bilmiyordum ama “Allah şahit, Şifa...” dedim tüm inancımla. “Benim sabah öğrendiklerimle, bir anda unuttuğum gerçeklerle feleğim döndü. Hâlâ daha çok iyi sayılmam ama yemin ederim ki korktuğum tek şey, senin bana kızman oldu. Bırakıp gittim diye, unuttum diye. Verecek cevaplarım olmamasından korktum. Bir de işte...” dedim duraksadım, Zahir’i söylemekten çekindim. “Gitmem gerekti,” dedim sadece. Ellerimle saçlarını okşarken bile onun narinliğini hissediyordum sanki. Öyle bir yakıcılıkla sarıyordu ki o narin elleri beni, içimde her şey eriyor, bitiyordu.

“Sana kızmadım, kızmam,” dedi. “Hele çocuk Mir’e hiç kızmam. Bazı acılar unutulmazsa yaşatmaz Mir, bilirim. Senin devam edebilmen için, bugünkü Mir olabilmen için unutman gerekmiş. Hem unutmasan bile senin bana verilmiş bir sözün yoktu ki. Ben bebeksem sen de çocuktun, Mir. Bana bakmak zorunda da değildin, arayıp sormak zorunda da değildin. Anlattığına göre birlikte bir gün bile geçirememişiz. Birkaç saat için kimse kimseye bir ömrü feda etmek zorunda değil. Ben sana kızmam. Sen de kendine kızma.”

Öyleydi işte Şifa. Öyle bir kadındı. Bencillik ondan çok uzak-
taydı. Kendisi kıvrılırken bile başkasının derdi olmak istemi-
yordu. Kendi kendini iyileştirmeye, kendine yetmeye o kadar
alışmıştı ki birinin yüreğine dert olmak bile istemiyordu.

Ona kilitlenen bakışlarım hiçbir zaman çekilmeyecek kadar
hayranlık doluydu. Sadece güzelliğine değil, ruhuna. Onun acı-
larına rağmen ayakta durmasına, tüm yaralarına rağmen sevmeyi
bilmesine. Öyle büyük bir sevgi oluyordu ki içimde ve bazen o
kadar yoğunlaşıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Kollarımın arasında onu sıkıca sardığımda, akşamın deminde,
bize ait bile olmayan yatakta gitgide onunla bütünleşirken
parmak uçlarım saç diplerinde dolaşmaya devam etti. “Hayalet
ağrı diye bir şey varmış. Sen bilirsin belki tabii ama böyle mesela
bir bacağını kaybetmişsin de kayıp bacağın sanki hâlâ varmış gibi
ağrı sızı hissedermişsin. Beyin hâlâ orada bir uzvun olduğunu dü-
şünürmüş.”

Parmaklarım saçlarının arasından usulca geçerken içimde ona
anlatmak istediğim tonla şey vardı ama kelimeleri nasıl topar-
layacağımı bilmiyordum. “Ben çocukken kalbimi kaybettiğimi
düşünürdüm mesela. Bende acı dışında bir duygu uzun süre hiç
olmadı. Sonra onu bile kaybettim. Sevme, üzülme, ağrı, acı...
*Kalbimi de annemle babamla birlikte koymuşum o mezara her-
hâlde*, dedim. Şimdi nasıl anlatacağımı da bilmiyorum, kusura
bakma ama nasıl diyeyim sana, dünya yansa sikimde değildi.
Öyle bir şey. Kendim de dâhil kimse umurumda değildi. Kalp

sadece durunca ölmüyor ki insan. Hisleri gidince de ölmüş olmuyor mu?”

Gözlerim kısa bir an yüzünde gezindi. Dudaklarındaki o hüznü ifadeyle bile bana gülümsemeye çalışınca tebessüm ettim. Başparmağımı dudağının üzerine getirip dolaştırmaya başladım. Kalbim daha fazlasını istiyordu. İçimdeki bu yoğunluğa hiçbir şey yetmiyordu.

O beni meraklı gözlerle dinlerken anlatmaya devam ettim. “İşte ben yıllarca o boşlukta yaşadım. Ama böyle bazen, durup dururken içimde bir sızı olurdu. Rüyamda seni gördüğümde, senden masallar dinlediğimde... Zamansız bir anda, yokken bile var olduğun anlarda. Bir eksiklik, bir burukluk, bir sızı saplanırdı içime. Şimdi anlıyorum. O eksiklik sandığım şey aslında senmişsin. Sen hep içimdeymişsin, sadece farkında değilmişim ben. Sen benim hayalet ağrımışsın. O hayalet ağrı hep senin yerinmiş. İnanır mısın bilmiyorum ama... Yemin ederim varlığını bildiğim, hissettiğim ama bir türlü dokunamadığım o sızı senmişsin. Sen gelip doldurunca, senelerce süren o sızı geçince anladım.”

Dudaklarını seven başparmağımı kavradı. Avuç içime uzandı elleri ve dudaklarını avuçlarıma bastırarak yanağını avuçlarıma yasladı. “Ağrı, acı, masal, rüya, kader... Biz, Mir Aslan... Seninle ben... Bizden başka kimsenin bizi anlayamayacağı, bilemeyeceği, kaderin ruh bulmuş hâli gibiyiz seninle. İnanırım. En çok ben inanırım sana. Yemin ederim, ben şu ömrümde bir sana inanırım.”

Gözleri hafifçe dolmuştu ama bir damla yaş bile süzülmedi. Sadece baktı; derinlerden gelen bir inançla, beni de inandırarak... O an içimden geçenleri doğru anladığını hissettim. Kendimi anlatabilmenin rahatlığı sardı içimi. Parmakları hafifçe benimkileri okşadı, sanki beni teselli etmeye çalışır gibiydi. İçimdeki tüm o yoğun duygular daha da çoğaldı ve artık durduramayacağım radeye geldi.

Şifa başını tekrar göğsüme yasladığında gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Sana soracağım, merak ettiğim çok şey var Mir Aslan ama bunun için kendimi biraz toparlamam gerekli.”

Ailesini, babasını, o geceyi detaylarıyla merak ediyordu haklı olarak ama ben ne anlatacağımı bilmiyordum. “Konuşuruz,” dedim sadece. “Dinlen sen istediğin kadar. Ben bir ömür buradayım nasılsa.”

Gözleri kapalıyken kollarını bedenime sıkı sıkı sardığında, “Uzun bir ömür olsun,” dedi bunu diler gibi.

Tebessüm ettim. “Âmin,” dedim ilk kez duasına canıgönülden bir sesle. Beraber geçirebileceğimiz ama geçiremediğimiz günlerin acısını çıkaracağımız koca bir ömür nasip olsun bize istedim.

“İki saattir yaralı kolunda yatıyorum. Bu da yalancı bir ağrı mıydı yoksa?”

Ses tonu normale dönüyor gibiydi, keyfi biraz olsun yerine gelince ben de rahatladım. O an içimden bir şeyler söküldü, dağıldı. Kelimeleri öyle basit, öyle rahat söylemişti ki sanki tüm yaralarımı görüyor, her birine dokunuyordu. Öyle bir bağı ki aramızdaki, o mutlu olsa mutlu oluyor, içine ufacık bir sıkıntı düştüğünde kendime bile çekilmez bir adama dönüşüyordum.

Ağrıyan yere daha çok bastım onu, sardım sıkı sıkı. Gözlerimle izledim onu. Parmaklarım omzuna dokundu, sonra incecik boynuna kaydı. O kadar yakın, o kadar gerçekti ki...

“Sadece elin değilmiş şifalı olan, tenin de şifalıymış senin,” dedim gözlerim dudaklarında, elim çenesini okşarken. Onun dokunduğu her şey iyileşiyordu. Acının, ağrının, yalnızlığın üzerine örtülüyordu varlığı. “Senin nefesini sürdüğün, izini bıraktığın her şey geçiyormuş. O da geçmiş.”

O an içimde, ona kaynayan o yoğun duygular bedenimde yankı buldu. Şifa sadece bir isim değil, ruhuma işleyen bir gerçekti de. O da bunu görüp bundan keyif duymuş gibi yasladı başını göğsüme.

İç çekerek “Mir...” dedi. “Ne yapacağız biz bundan sonra?”

Anlatacak çok şey vardı. Zahir vardı en basitinden. Dün gece dibine kadar girmek isteyişi vardı. Annesi vardı. Affan’ın âşık olduğu kadının annesi oluşu vardı. Anlatacak, benim de cevabını veremeyeceğim o kadar çok soru vardı ki, nereden başlayacağız bilemedim.

“Yaşayacağız, Şifa,” dedim üstüne basa basa. “Sen bana, ben sana yaşayacağız. Önce bir ev bulmak gerek tabii...”

Göğsümdeki başı hareketlenip bakışlarını bana diktiğinde ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerine kaşlarımı çattım. Yeşilleri bile kaybolacak kadar kızarmıştı, kararmıştı gözleri.

“Ev mi?” diye hevesli hevesli sorunca öyle kızgın durmak da pek mümkün olmadı.

“Ev,” dedim *sensin* der gibi. “Ben bu zamana kadar yersiz yurtsuz, evsiz barksız, orada burada gezdim durdum. Hiç ihtiyaç duymadım ama varmış. Senin olduğun o ev ihtiyaçmış. Toprağımı bulduğuma göre...” Saçlarını avuçlarıma doldurduğumda göğsümde kıvrandı. “Artık kök salmak gerekli.”

Ben çoktan tutunmuştum ona. Şifa’nın her karışı, taşım, toprağım, evim, barkım, yurdum, vatanım!

Tekrar göğsüme yerleşirken yüzünde bir gülümseme saklıydı. Ondan bile çekiniyor, gizlemeye çalışıyordu ama onda kök salmak istemem, onu kısacık bir an için bile olsa kendine getirebilmişti. Kendine... Benim gülen, güldüğünde içimi bayram yerine çeviren hâline.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sorduğunda, “Bin tane iste,” dedim daha cümlesini bile bitirmeden. “Gönder gelsin.”

“Bana böyle güzel şeylerden bahseder misin? Güzel bir şeyler anlatır mısın bana? Bizimle ilgili. Ne olduğu hiç fark etmez.”

Elini tuttum, parmaklarının arasına parmaklarımı geçirip sıkıca kavrarken parmaklarımız arasında bir oyun başlattım. Sonra

bir an sustum, düşündüm ve içimde yıllarca sakladığım gerçeklerin kapısını araladım.

“Benim seninle dolu koca bir odam var, biliyor musun?” dediğimde, “Nasıl?” diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Tebessüm ederek kalkan başını tekrar göğsüme doğru yattırdım. “Sen ceylandın ya hep benim için... Ben küçükken sana gelmek istemiştım aslında.” Gözlerimi üzerinden hiç ayırmadım. “Sana gelemeyecek kadar küçüktüm ama ilk zamanlarda babaanneni aramıştım. Bana iyi olduğunu söylemişti. Sonra da unutmamı söylemişti. Senin iyiliğin için.”

“Neden, Mir Aslan?” diye sordu iç çekerek. “Neden unutmanı istedi ki?”

Dudak büktüğümde kötü hiçbir düşüncenin içine de çekmek istemedim onu. “Neyse işte, o zaman...” diyerek dağıttım konuyu. “İlk o gece ben senin sesini işitmişim. Bana rüyamda bir masal anlatmıştın. O masalla öyle derin bir uykuya dalmışım ki saatlerce aralıksız uyudum.”

Şifa'nın gözleri usulca kapanırken dudaklarında bir kıpırtı oluştu. “*Ceylan ve aslanın* masalı.”

Saçlarının arasına dalarken ben de başımı salladım usulca. “Ormanın en vahşi aslanıyla narin bir ceylanın masalını başlattın sen o gece benim içimde. Aslandan korkan, çekinen ama sonunda ona güvenen ceylanın masalını. Kendi doğasını değiştiremeyen ama ceylana zarar vermemek için, korkutmamak için her kükreyişini içine gömen aslanın masalını. O gecedan sonra türlü türlü rüyaların içinde ceylan nereye giderse aslan da oraya gitti, korudu, kolladı ceylanı. Ayrı dünyaların canlıları olmalarına rağmen her adımda birbirlerine ait oldular.”

“Bizim gibi,” dedi cansız bir sesle.

“Bizim gibi,” dedim göz kenarlarına dokunurken. “O gecenin sabahında, aslanın ve ceylanın geçtiği bütün masalları toplatmış, koca bir kitaplık yapmışım kendime. Sen bana okumayı da sevdirendin. Ürgüp'teki evde, odamdaki kitaplıkta duruyordu hepsi.”

“O ceylanlar bendim,” dedi kapalı gözleri arkasında gülümseyerek.

“Sendin, güzelim.” Masaldaki ceylan gibi sığındı bana. “Seni aramıştım, bulmuştum ama o zaman bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Sendin.”

Nefesi yavaş yavaş derinleşti. Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken başımı başına yasladığımda bedeninin gevşediğini hissettim. Yanında olduğumu bilmek onu biraz olsun rahatlatmıştı. Göz kapakları ağırlaştı, kirpikleri usulca kapandı. Bir anlığına onu bu kadar huzurlu görmek içimi eritti. Uykuya dalarken dudaklarında belirsiz bir kıvrım ve beni kabul eden bir gülümseme vardı. Her detayını ezberlemek ister gibi gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Saçlarının altına dökülen ince buklelerini izlemek ve nefesinin göğsümde bıraktığı sıcaklığı hissetmek, esasında onu korumak için her şeyi yapabileceğimi hissettiğim anlardan biriydi de. Uykuya daldıkça yüzündeki çizgiler yumuşadı. Tüm o acılar, endişeler, kırgınlıklar kayboldu. O uyuyunca benim de göğsüm kısa bir an huzura çekildi. İçim onu böyle sevmenin ağırlığında cayır cayır yanıyordu ama ben bu yangınla yaşamaktan memnundum. Nefes alıp verişini dinledim bir süre. Onun nefesleriyle içimde bir yerleri iyileştirdim sanki ve bir ömür bu anı koruyabilmek istedim.

Başını göğsümde daha rahat bir konuma koyup çenemi saçlarının arasına yasladığımda, “Ant olsun ki seni bir daha benden almaya kalkmalarına izin vermeyeceğim,” dedim bize bir yemin gibi.

Koridorda yürürken her adımım beton duvarlarda yankılanıyordu. Bugün her şey bulanık ama bir o kadar netti de. Tüm gün hiç eksik olmayan öfkem yine göğsümde kıvranıyordu. Şu

an burada sabahki olaydan sonra daha soğukkanlı olmam gerektiğini biliyordum ama içimdekini zapt etmek zordu.

Sinan yan koridordan bana doğru geldiğinde, “Ne konuşacakmış bu orospu çocuğu benimle?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi. “Seni istedi. Sana anlatacağı özel şeyleri varmış. Senden başka da kimseyle konuşmayacakmış.”

Derin bir soluk alıp onunla beraber yürümeye devam ettiğimde, “Şifa nasıl?” diye sordu.

“Hiç iyi değil,” dedim açıkça. “Sormak istediği bir sürü şey var. Bugünden yırttık ama yarın ne bok yiyeceğimi bilmiyorum. Haklı olarak ailesini, babasını merak ediyor. Ben bir kere, birkaç saat gördüm ama o her bir saniyesini detaylıca anlatmamı isteyecektir. Ne anlatacağımı da bilmiyorum. Çünkü Halil İbrahim Çakır, gördüğüm süre boyunca kızına ne bir kez bakmış ne de sevmiştir. Ben bunu Şifa’ya nasıl anlatayım, abi? *Babam nasıldı* dediğinde ben ne diyeyim bu kıza?”

Sinan bile araya sıkışmış gibi, “Fenaymış,” dedi. “Dur bakalım ya... Ülgen Komutan bir araştırsın. Babasını daha iyi tanıyan vardır. Ülgen Komutan’la konuşur olmadı.”

“Var tabii, var,” dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle. “Halil İbrahim Çakır ve babam, birkaç görevde beraber çalışmışlar. O görevlerde Selim amca da vardı diye hatırlıyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam Asude, babasının peşinde çok gezdi. Çok da meraklıdır, bilirsin. Eminim, Halil İbrahim Çakır’ı da herkesten iyi tanıyordur. Artık biz böyle el ele tutuşur Şifa’yla...” dedim ellerimi birbirine kenetleyerek. “Gider Asude’den dinleriz olanı biteni.”

Sinan alt dudağını dişleri arasına aldığı anda, “Bu çok daha fenaymış,” dedi. Sıkıntılı soluğum aramıza sesli bir şekilde yayıldığı anda, “Ama hemen de şey yapmayalım ya...” diye toparlamaya çalıştı. “Asude kötü bir kız değil ki. Böyle bir şeyde de Şifa’ya sırt çevirmez. Anlar hâlinden. Anlatır ne biliyorsa.”

“O daha kötü ya,” dedim sinir dolu gülümseme ve baskılı bir tonda. “Bu adam normalde de benim tanıdığım günkü gibiyse

Asude gerçekleri en can acıtacak hâliyle, hiç maskeleymeden anlatır Şifa'ya."

Sinan'ın artık verecek bir cevabı kalmadığı için, eliyle çenesini boş boş kaşırken demir kapının önüne geldim. "Mir Aslan'ın derdi biter mi hiç?" diye sorarak kapıyı açtım ve Sinan'ı ellerini iki yana açmış hâliyle cevapsız bırakarak kapadım.

Arkamı dönmeden hemen önce gözlerimi kısa bir an kapattım, nefesimi sabit tuttum. Arkamı döndüğüm gibi loş ışıktaki yüzü gölgede kalan Zahir'i gördüm. Bana alaycı ve zafer kazanmış gibi bir ifadeyle baktı. Bir an bile duraksamadan karşısına geçtim ve sandalyeye oturdum. Sırtımı dik tutup gözlerimden tek bir duygu sızdırmamaya çalıştım. Ama o, içimi kemiren öfkeyi hissetmişti.

"Konuşacağım sana," dedi kibirli bir ses tonuyla sanki ipler onu elindeymiş gibi. "Ama sabah yüzümü bu hâle sokarken yaptığın gibi yine kapattır o kameraları."

"Senin keyfine göre ilerlemiyor burada işler," dedim aksi bir sesle. "Kameraları kapatacakmışız! Çay, kahve, limonata, meyve suyu falan da getirelim ister misin? Arkadaşları toplayıp bir okey falan da çevirelim istersen."

"Komutan," dedi bana doğru hafifçe eğilerek. "*Affan her yerde*, dedim sana. Kameraları kapattır, sadece ikimiz kalalım. Sana anlatacaklarım önemli. Duyduktan sonra ne yapacağına sen karar verirsin. Beni koruman karşılığında itirafçı olacağım. Sana çok önemli bilgiler vereceğim." Gözlerini karartmış, inandırmak ister gibi bakıyordu. "Şifa ile ilgili."

O an, tek bir el hareketimle başımı ondan ayırmadan kameraları kapattırdım. Görevliler başta tereddüt etti ama kararlılığımı görünce hemen itaat ettiler. Koridora doğru çıkan ayak sesleri kapının kapanışıyla kesildi. Şimdi yalnızdık.

Zahir yüzünde sinsice büyüyen bir tebessümle arkasına doğru yaslanırken "O kızı ne zamandır tanıyorsun, komutan? O kızı sen güya örgütün elinden kurtardın, değil mi?" diye sordu.

O an parmaklarımla masaya ritimsiz ve sakın şekilde hafifçe vurdum. “Gevezeliği bırak. Söyleyeceğin şey neyse söyle.”

Başını hafifçe eğerek, “Peki, komutan...” dedi hiç düşünmeden. “O kız senin sandığın gibi masum falan değil. Kimse onu kaçırmadı. Sen onu kurtarmadın. Kurtarmış gibi düşün istediler.” Kaşlarım çatılıp öne doğru eğildiğimde konuşmaya devam etti. “O kız, zaten en başından beri örgütün sizin içinize sokmak istediği bir plandı.”

Yüzümde alaycı bir tebessümle arkama yaslandığımda, “Siz eskiden daha inandırıcı yalanlar bulurdunuz Zahir ya,” dedim. “Zaten geri zekâlıydınız da daha da gerilemişsiniz. Şimdi benim buna inanmamı mı bekliyorsun sen sahiden?”

“İnanacaksın, komutan...” dedi başını ağır ağır sallayarak. “Ben yalan konuşmuyorum. Örgütteki yeri öyle üç beş günlük de değil. O kız, çocukluğundan beri bunun için yetiştirildi. Nasıl da güzel masum numarası yaptı sana, değil mi? İnanılır komutan. Ben de inanırdım. Hiç kendini suçlama. Ömrünü vermiş bu yalana. Kim olsa inanır.”

“Seninle burada bu siktiri boktan yalanlarını dinleyerek vakitimi harcamayacağım.”

Tam ayaklanacağım sırada, “*Mailine* bak o zaman, komutan!” dedi. “*Mailinde* kanıtlarım var.”

İçime bir soğukluk yayıldı ama yüzümdeki ifadenin değişmesine izin vermedim. Bileğimdeki saatten gelen uyarıyı hissettim, mesaj düşmüştü. Telefonumu çıkardım, *mailse* tıkladım. Gözlerim ekrana odaklanırken zaman bir anlığına durdu.

Şifa’nın fotoğrafları... Çoktan geberip gitmiş olan örgütün en önemli isimleriyle, daha küçüklüğünde, çocukluğunda farklı yaş aralıklarında olan fotoğrafları... Gözlerim her bir karede gezindi, nefesim göğsümde sıkıştı. Mideme saplanan o bıçak gibi hissi tarif etmek imkânsızdı. Yutkundum ama düğüm boğazımda kalmaya devam etti.

“Ne lan bunlar?” dedim. “Şimdi fotoğraf numaralarına mı başladınız?”

“Ekibine kontrol ettir istersen, komutan...” dedi kendinden emin bir sesle. “Hepsi gerçek çıkacak.”

Bedenimdeki her kas, her damar gerildi ama dışarıdan hâlâ aynı sakinlikte görünüyordum. Öfke bıçak gibi içime saplanırken Zahir yüzüme karşı tane tane konuştu.

“Komutan, o kız seneler öncesinden sizi tuzağa çekmek için kurulmuş koca bir plan,” dedi soğuk ve kendinden emin bir tavırla. “Ve sen şu an o tuzağın tam ortasındasın.”

Düzenleme
Ny.ozlem

2. Bölüm

*Kötü bir döneme girdiğinde,
Ve her şey sana dayanamayacakmışın gibi geldiğinde,
Sakin pes etme.
Çünkü işte orası, gidişatın değişeceği yer ve zamandır...
-Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî*

CamScanner ile tarandı.

Ne annem benim annemdi ne de babam canımdan o parçaydı. Bir aile saadetinin ortasında, gerçek ailemden bihaber büyümüştüm. İlk duyduğumda, içimde bir dağ çöktü sandım. Kendi kendime, “*Bunu, bu kadarını nasıl kaldırırım?*” diye sordum. Ama sonra anladım ki ben kaldırmazsam benden başkası hiç kaldıramazdı. Bir gerçeği sindirememişken bambaşka bir gerçeği daha peşinde getirmişti öğrendiklerim. Benim *dualarım, dileğim, sevdam* dediğim o adam benim belki de birlikte soluduğum ilk nefes, gördüğüm ilk yüzdü. Ben bunun şükründe, kaderin kursesuzca işleyişinde asılı kaldım. Onu öğrendiğim o an bir yanım sarsılıp yıkılsa da başka bir yanım dimdik durdu.

Öğrendiklerimi sindirmek hiç kolay değildi. İçimde öfke ve hayal kırıklığı vardı ama korku yoktu. Bir an bile korkmadım. Mir Aslan’ın varlığıyla, bizim birbirimize yazılışımızın evvelimize dayanışına, onun sorularının da cevabını bulmasıyla dile getirmeye gerek duymayacak kadar sıkı sıkıya kenetlendik birbirimize. İçimde bir dağ yıkıldı ama başka bir dağın hâkimi oldum. Kaderinde yazılı olan, hiç imkânı bile olmayan bir yerde seni vakti geldiğinde buluyordu lakin kaderinde olmayanı dibinde de tutsan, öldüracağım diye de çabalasan öldüramiyordun.

Asude ve Mir Aslan gibi.

Şifa ile Mir Aslan gibi.

Sadece isimlerimizle değil, yaşadığımız en büyük zorluğu bile birlikte aşmamız, her yarayı da birlikte sarmamız gibi. Biz yan yana geldiğimiz o andan beri kendi kimliklerimizden ödün vermeden birbirimizi tamamlıyorduk. İki farklı parçanın bir bütün oluşu gibi.

Her şey kadere dayanıyordu. Bizi birbirimize yazan öylesine büyük bir kudretti ki tüm dünya bir araya gelip inkâr etse yine de gerçek değişmeyecekti. Biz birbirimizin hem yarası hem şifasıydık.

O yüzdendi belki de onunla birlikte tüm gerçekleri öğrenişimin sebebi. Bana ayağa kalkmak için bir sebepti varlığı ve benim inandığım o kaderde yer alışı. Kaldıramayacağım yükü sırtlanan o olduğunda, ben de sadece onun düşündüklerini evirip çevirdim kafamda. Zihnimde *ya benden uzaklaşırsa* düşüncesi hâkim oldu. *Düşündüklerimin aksine, ya o beni suçlu görürse* diye düşündüm ve her zamanki gibi kafamda onu hep akladım. Düşündüğü her şeyin haklı yanını gördüm, kızamadım.

Onu ise benim düşündüklerimden çok daha uzakta, beni düşünürken buldum. Birbirimizden ötede, birbirimiz için endişe etmiştik. İşte ben bu sevdaya bir ömrü verirdim. Mir Aslan'ın Melek'in evine gelerek, beni onunla ilgili düşüncelerimden alıp rahat bir uykunun koynunda avutmasıyla da kafamdaki susmak bilmeyen o seslerden arındım. Uyandığımda ise bir başımaydım.

Melek'in dürtmesiyle ve Sinan abinin beni kapıda bekliyor oluşuyla açtım gözlerimi. Mir Aslan yoktu. Melek'e sorduğumda da telefon gelip çıktığını söylemişti. Beni aramamıştı, haber vermemişti. Sinan abinin, olaylarla ilgili Ülgen Komutan'ın benimle konuşmak istediğini söylemesiyle de yola çıkmıştık. Her şey bir rutinin parçası gibi ilerlediğinden sorgulama gereği de duymamıştım.

Ta ki o soğuk binadan içeriye girene kadar. Yola çıktığımızdan beri Sinan abi neredeyse tek tük konuşmuştu, o sohbet de sadece hâl hatır sormadan ibaretti. Binaya girdiğimizde ise bizi Mir Aslan karşılar sanmıştım ama o da olmayınca gerildim.

“Ne konuşacağız ki Ülgen Komutan'la?” diye sordum.

Sinan abi yüzündeki tedirgin tebessümüyle, “Ülgen Komutan birkaç soru soracak sana,” dedi.

Koridorda yürürken ayaklarımın altındaki taşlar ince ince çıtırdıyordu. Hava ağırdı, nefes almak bile zordu. Duvarlar sanki üzerime kapanacak gibiydi, soğuk ve rutubet kokuyor gibi geliyordu. Floresan lambalar titrek bir ışık yayıyordu. Bakışlarım koridor boyunca istemsizce onu aradı. Yanıma gelseydi en azından daha rahat olabilirdim.

Dayanamadığımdan, “Mir Aslan nerede?” diye sordum ama cevabımı alamadan kapının önüne geldiğimizde, “Geç hadi,” dedi Sinan abi sıcak bir tavırla.

Kısa bir an duraksadım, derin bir nefes almaya çalıştım ama onun yokluğunda nafileydi. Elimle ahşap kapıyı itip içeri girdim. Oda da aynı dışarısı kadar soğuktu; duvarlar çıplak, pencereler tel kafesle örülmüştü. Masanın arkasında, yüzünde ne merhamet ne de öfke barındıran ve bir askere ait olduğu hemen anlaşılan sert ifadesiyle Ülgen Komutan oturuyordu. Onun ifadesinden ürksem bile yüzüme sıcak bir tebessüm kondurmaya çalıştım.

Eliyle önündeki sandalyeyi göstererek “Gel Şifa, gel,” dedi. “Geç otur, geldikten sonra bir türlü görüşemedik seninle,” dedi kuru bir sesle. Bacaklarımda hafif bir titreme vardı ama belli etmeden sandalyeye çöktüm.

Kucağımda, birbirine kenetlenmiş parmaklarımı oynatıp duruyordum. Karşımda duran dosya dikkatimi çekti. İçinden birkaç fotoğraf görünüyordu. Bakışlarım oraya kayınca Ülgen Komutan dosyayı düzelterek, “İyi misin, nasılsın?” diye sordu.

Tebessüm ederek “İyi olmaya çalışıyorum,” dedim. Sinan abi hemen yanı başımızda ayakta dikiliyordu ve hâlâ Mir Aslan ortalıkta yoktu. Gerildiğimi hissettim.

“Olanlardan haberim var,” dedi masanın üzerinde parmaklarını birbirine kenetleyerek. “O konuyla ilgileneceğim ama öncesinde sana birkaç şey sormak, göstermek istiyorum.”

“Elimden ne gelirse,” dedim ileri doğru atılarak. “Yardımcı olmak isterim.”

“Benim de bundan şüphem yok,” dedi ve dosyayı açmadan önce kısa bir an bana baktı, gözleri buz gibiydi. Soru sormadan önce uzun bir sessizlik oldu. O an, duvarların daha da soğudüğünü hissettim. Bir şeylerin ters gittiği her hâlimden belliydi.

Elindeki dosyanın içinden fotoğraflar döküldüğünde, büyük bir şaşkınlıkla dudaklarım aralandı.

“Bu fotoğraflar, Şifa...” dedi önce ve hemen ardından, “Yanındakileri nereden tanıyorsun?” diye sordu.

Titrek ellerim fotoğraflara doğru gittiğinde tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum, hepsi üzerime çöküyormuş gibiydi. Yutkundüğüm o an, “Fotoğraflar gerçek,” dedi ben cevap vermeden. “Oradaki de sensin. Üstelik son bir sene içerisinde de çekilmemiş. Çok daha öncesi. Yanındakiler de örgütün farklı isimleri. Bize anlatacak şeylerin var mı, kızım?”

Sonunu her ne kadar yumuşatmaya çalışsa da sorduğu soruyla itham edilmeye çalışıldığım için beynimden vurulmuşu döndüm. Sorgu odasında değildik fakat bir sorgudaydım. Ellerimin titremesine buz kesmiş bedenim de eşlik ettiğinde, “Siz beni ne ile itham ediyorsunuz?” dedim içimde tutamadığım öfkeyle. “Hain olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Bu öylesine ağır geldi ki... Onlar getirmişti beni. Onlar tutmuştu yanında. Ben gitmek istemiştim. Ben kalmak istemiştim ki... Ben o şerefsizlerden kaçmaya çalışırken şimdi onlardan biri olduğumun düşünülmesi hiç olmadığı kadar kırmıştı onurumu. En çok da onun... Ben düşüncemi bile tamamlamazken ellerim daha çok titremeye başladı.

“Sadece cevapları arıyoruz, Şifa. Kimse senin için kötü bir şey düşünmüyor,” diyen Sinan abinin sıcak tavrına karşı Ülgen Komutan daha katıydı.

Benim aklımda ise o kırılmışlığın, öfkenin içinde tek bir isim vardı. “Mir Aslan nerede?” diye tekrarlardım. “O da böyle mi düşünüyor? Gelsin karşıma, kendisi sorsun bu soruyu bana. *Hain misin* desin. O sorsun, cevaplayacağım hepsini.”

“Mir Aslan’ın burada durmasını ben uygun görmedim,” dedi Ülgen Komutan aynı mesafeli tavırla.

Titreyişim, içinde bulunduğum hâl bir tek Sinan abiyi endişelendirmiş gibi, “Mir Aslan da aksi bir şey düşünmüyor, Şifa,” dedi yüreğimi ferahlatmak adına. “Seni neredeyse ölmek üzereyken kucaklayarak buraya getirdiğini, böyle bir durumun ihtimal dâhilinde bile olmadığını söyledi o da. O, bu soruların sana sorulmasını bile sakinlikle karşılayacak bir adam olmadığı için onu başka bir yerde tutuyoruz ve emin ol ki bu da bir hayli zor oluyor bizim için. Sen bize bir an önce cevapları verirsen ben de seni ona götüreceğim.”

Ülgen Komutan, Sinan abinin bana açıklama yapmış olmasının memnuniyetsizliğiyle, “Evet, kızım...” diyerek bana döndü. “Fotoğraflara iyi bak, iyice düşün. Bu sen misin, yanındakileri tanıyor musun?”

Baktığım o ilk an her şey netti zaten. “Evet,” dedim hiç düşünmeden. Bu bekledikleri bir cevap olmadığından ikisinin de yüzlerindeki o şaşkınlığı okudum.

Ülgen Komutan bir eli masada kalarak arkasına doğru yaslandığında, “Nereden?” diye sordu. Yüzünde zaten sert bir ifade vardı ama iyice sertleşti sanki.

Fotoğrafları elime alıp bakarken, geçmişin anılarında savrulдум. “Bunlar annemin...” dedim, duraksadım ve düzeltme ihtiyacı hissettim. “Yani anne bildiğim Hacer Sürmeli’nin, evine temizliğe gittiği kişiler.”

Kafaları bir hayli karışmış olacak ki Sinan abi ellerini masaya dayayıp bana doğru eğilerek, “Nasıl yani?” diye sordu. “Biraz daha açar mısın?”

“Annem ilçedeki evlere temizliğe giderdi. Ben de bazen onunla birlikte giderdim. Bu fotoğraflar da o zaman çekilmiş. Ben burada o adamlarla tek değilim ki.”

Fakat fotoğraf karelerinde sanki sadece biz varmışız gibi çekilmişti ya da o şekilde kesilmişti. Masanın üzerinde olan

fotoğraflardan birinde bir detay dikkatimi çekince, “Hatta bakın...” dedim o fotoğrafı onlara doğru uzatarak. “Annemin kolu buradaki. Elini tutmuşum. Yani açılardan sebep sanki tekmişiz gibi durmuş ama ben onları sadece birkaç dakika görmüşümdür. Annem işini yapardı, ben de yardım ederdim. Paramızı alır, dönerdik. Bu kareler nerede, ne zaman ve niye çekilmiş bir bilgim yok.”

Ülgen Komutan eliyle hoyratça çenesini sıvazlarken “Bu iş çok karışıyor,” dedi sıkıntılı bir solukla. “Birini çözmeden diğeri peşinden geliyor. Senin Halil İbrahim ile bağlantın, Sürmeli ailesinin Affan ile bağlantısı... Seda Sürmeli’nin yanında bir de Hacer Sürmeli çıktı.”

Ülgen Komutan masada yayılmış olan fotoğraflara bakarken, “Hacer Sürmeli nerede peki şimdi?” diye sordu Sinan abi bana dönerek.

Dudak büktüğümde, “Bilmiyorum,” dedim hiç tereddüt etmeden. “Babam öldükten sonra bizi terk etti ve bir daha ondan haber alamadık. Aramadık da zaten. Arayacak gücümüz de yoktu. Biz babamın kaybıyla kendimizi geçindirme derdine düşmüştük. Annemi de öldü kabul etmiştik. Bolu’dan evli bir adamla gittiğini duymuştum sadece. O da doğru mu yalan mı, bilmiyorum. Ardına düşmedim, düşmek istemedim. Öldü saydık biz onu. Babamla birlikte o da ölmüştü bizim için. Anmadık bir daha adını.”

Ülgen Komutan’ın çenesini arşınlayan parmakları durmadı ve “Sinan,” dedi ona doğru dönerek. “Sen bu Hacer Sürmeli’yi araştır bakalım. Neredeymiş, bulalım.”

“Emredersiniz, komutanım!” diyen Sinan abiyle birlikte, seneler sonra anne bildiğim kadınla karşılaşma ihtimalinde bile gerildim. Seneler olmuştu görmeyeli, bizi terk edip gittikten sonra hayatımız daha da kötüye gitmişti. Öldü diye kabul etmek kolaydı lakin tekrar karşılaşırsak ne yapardım, bilmiyordum. Ama bir yanım, gerçek ailemle ilgili belki başka cevapların onda saklı olduğunu düşündüğünden bulunmasını da istiyordu.

Uzunca zamandır karmaşık duyguların tesiri altında yaşıyordum fakat itham edildiğim şeyle ilk kez böylesine kötü bir durumla karşı karşıya kalmıştım.

“Komutanım,” dedim Ülgen Komutan’a doğru dönerek. “Boluda o bölgede yılların esnafları vardır. İsterseniz onlara da sorabilirsiniz. Hepsi beni tanıyordu. Fotoğraflardaki kişileri de tanıyorlardır mutlaka. Söylediklerim size inandırıcı gelmediyse belki öyle teyit edebilirsiniz.” İnsanın doğru söylediğine inandıracak şeyler araması öyle yaralanmış hissettiriyordu ki... “Ama yalan söylemiyorum. Üstelik yanınızda kalmak isteyen ben değildim. Hatta çok kez gitmek de istedim. Benim burada kalmamı isteyen sizdiniz. Ben hain değilim. Olmadım, olmam.”

Ülgen Komutan o düz ifadesiyle, “Çok karmaşık bir dosya bu Şifa,” dedi. “Biz de çözmeye çalışıyoruz. Cevapları ararken de hiç beklemediğimiz şeylerle karşılaşyoruz. Kimse seni bir şeyle itham etmiyor. Sadece bize yardımcı olmanı istiyoruz.”

Anlıyorum dercesine başımı salladığımda içimde tutamadığım, merak ettiğim o sorunun cevabını aradım ben de. “Annem peki?” dedim kendimden bile beklemediğim bir tavırla öne doğru çıkarak. “Yani gerçek annem... Kim?”

Ülgen Komutan arkasına doğru yaslanarak çekmecesini açtı ve bir fotoğrafı önüme doğru bıraktı. “Gerçek adını bilmiyoruz. Bir sürü farklı isim kullanılmış. Kendisine ait hiçbir bilgi de yok elimizde.”

Ellerim fotoğrafa giderken bile titriyordu. Ahşap masanın üzerindeki o fotoğraf eskiydi ama çok netti. Kalbim hızla atmaya başladı. Kalbim her çarpışında sanki zihnim bilmediğim anıları yokluyor gibiydi. O anılar bende yoktu ama bir yerlerde saklanıyormuş gibiydi. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Görüşüm bulanıklaştı.

Yüzü, gözü... Benim gözlerimle aynıydı. Yanaklarındaki belli belirsiz çiller, dudaklarının kıvrımı, saçlarının dalgası... Bir fotoğraf karesinden bana bakan yüzü sanki aynaya bakıyormuşum

hissi yaratıyordu. Sanki benden kopmuş, benden uzak, geçmişte kalmış bir parçam gibiydi.

“Bu...” dedim titrek bir sesle. “Annem mi?”

Gözlerimden düşen yaşlar fotoğrafın üzerine düştü. Kalbim öyle bir çırpınıyordu ki annemin fotoğraftan çıkıp bir şeyler söylemesini bekledim, istedim. O ise bana kendinden yadigâr sadece bir yüz bırakmıştı.

“Öyle gibi görünüyor,” dedi Ülgen Komutan. Gözyaşlarımı temizleyip zar zor fotoğrafı masanın üzerine bıraktığımda, “Senin de kendi cevaplarını aradığını biliyorum, kızım,” dedi Ülgen Komutan. “Şu an için sana verebileceğim bir cevap yok. Annen bizim kayıtlarımızda yer almıyor. Babanı yakinen tanırım. Çok disiplinli, başarılı, vatanına bağlı, iyi bir askerdir. Fakat Halil İbrahim evli değildi. Resmî kayıtlarda böyle bir veri yok. Annen kim, babanla nasıl tanıştılar, o mektupta yazılan ve Mir Aslan’ın anlattığından fazlasını bilmiyorum ama araştıracağım. Bulduğunda seni de bilgilendireceğim. Aklına gelen farklı şeyler olduğunda sen de bizimle paylaş, olur mu?” Bana bir kart uzattı ve “Bu benim numaram,” dedi. “Bizzat benimle iletişime geçebilirsin.”

Başımı sallayarak kartı aldığımda ayaklandım. “Muhakkak aklıma bir şey gelirse sizi arayacağım ama siz de bir şey bulursanız beni arar mısınız?”

Ülgen Komutan o düz, soğuk ifadesiyle başını salladığında konuşmanın bittiğini gösterir gibi arkasına yaslandı, ben de yüzümde hafif bir tebessümle, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra geriye adımladım. “Kolay gelsin size. İyi günler.”

Bir şeylerin düzgünce toparlanması için her şeyin tamamen dökülmesi gerekiyordu ve şu an yaşananlar tam olarak öyleydi. Birbirine oturmayan bir sürü parça içime saçılmıştı ama bütüne ulaşmaya az kaldığını da hissediyordum. Anne ve abla bildiğim iki kadının da örgütle bağlantısı çıkmıştı. Peki gerçek annemin tüm bu olaylardaki yeri neresiydi? Her şey bu kadar karmaşıkken

net olan tek şey Mir'di sanki. Hayatım hızlıca, yetişemeyecekmişim gibi bir korkuyla beni çevrelerken Mir beni sarıp sarmalayan, gözlerimi kapatıp her şeyi durdurarak yok sayabileceğim o güvenli alandı benim için.

Yine öyle oldu.

Odanın kapısını çekip arkamı döndükten sonra üniformasının içinde, gerginliğin emarelerini taşıırken ama daha sakinleşmiş hâliyle karşımda onu gördüm. Nefesleri göğsünü şişirip duruyordu. Bir an durduk öyle, sadece göz göze. İşte hissettiğim tam da buydu... Zaman durmuş gibiydi. Etrafımdaki soğuk, o sessiz duvarlar ve koridorun kasveti bir anda önemsizleşti. Sadece o ve ben vardık. O bakışlarda kayboldum. Yüzümdeki gerginlik, onu gördüğümde istemsizce yerini rahatlamaya bıraktı.

“Bitti mi?” diye sordu.

“Bitti,” dedim.

Soruları biliyordu ama cevaplardan haberi yoktu. Yine de o cevaplardan eminmiş gibi, hiç şüphe duymadan, hiç sorgulamadan bana doğru adımladı. “İyi o zaman,” dedi. Ellerimizi birbirine kenetledi; dik bir duruşla, onca gözün arasında el ele yürümeye başladık. Adımlarımız, herkese verilmiş bir cevap gibiydi. “Evimizi görmeye gidebiliriz.”

Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde, “Evimiz?” diye sordum.

Yüzümüze oturan gülümseme yayılırken “Evimiz,” dedi tekrar onaylayarak. “Eşikten alırsan içerisi, almazsan kapının önü ama senin sınırlarında olacağım o yer. Benim, bizim evimize gidiyoruz.”

Mir Aslan'ın gözlerinin içine baktım içim gidercesine. Sanki söylediği her kelime kalbimde yeni bir dünya açıyordu. Öyle bir güven, öyle bir derinlik vardı sesinde; kendisinde, duruşunda. Kapının eşiğinden bahsederken bile sınırlarımı gözetten, kollayan ve beni zorlamayan o komutandı. *Eğer istersem... İçeri alırsam... Yok eğer hazır değilsem o eşiği geçmek zorunda değilim*, diyen o adamdı. O benim sınırlarımda, kapımın önünde bekleyecek ve

bundan hiç gocunmayacaktı. Kalbim nasıl kanmazdı ki ona? Nasıl teslim olmazdı?

İçimde bir yerlerde, yine o derin hayranlık duygusu yükseldi ona karşı. *Gidelim* dercesine, bir cevap gibi parmaklarımı onun parmaklarına doladığımda ve başımı omzuna yasladığımda yüzünde gururlu bir gülümsemeyle adımları daha da güçlenerek yankı buldu o soğuk zeminde.

Herkes odadan çıktıktan sonra Ülgen Komutan, Sinan'a doğru dönerek "Alper buralarda mı?" diye sordu.

"Evet, komutanım," dedi Sinan hiç düşünmeden. "Dışarıdaydı en son."

Ülgen Komutan yüzündeki o düz ifadeyi koruyarak "Çağır, gelsin buraya," dedi.

Sinan bir baş hareketiyle, "Emredersiniz, komutanım!" dedikten sonra geri çekildiğinde Ülgen Komutan bir başına, kafasındaki düşüncelerle parmakları arasındaki kalemi çevirmeye başladı. Cebinden bir sigara çıkardı ve bir noktaya odaklanmış aklındaki düşünceleri okumak mümkün değilken sigarasından derince çekmeye devam etti. Sigaranın yarısına geldiğinde kapı çalınca girdiği şekli bozdu.

Düzeldi, önüne döndü, sigarasını kül tablasına bıraktı ve "Gel," dedi o tok sesiyle.

Kapı açılıp Alper içeri girdikten saniyeler içerisinde karşısında hazır ol konumuna geçmişti.

"Beni emretmişsiniz, komutanım," dedi Alper emre hazır hâlde.

"Otur Alper, otur," dedi karşısındaki koltuğu işaret ederek. Alper tereddüt etse de bunu da bir emir sayarak karşısındaki koltuğa yerleşmişti. "Sana bir görevden bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Alper, unutulmasının mümkün olmadığı o yakın zamanı tüm detaylarıyla tekrar yaşadı.

Soğuk ve kasvetli bir hava odayı dolduruyordu. Loş ışıkla aydınlanan odanın bir köşesinde, masasında oturan Ülgen Komutan'ın yüzünü karanlık gölgeler sarmalıyordu. Masanın hemen önünde, ellerini arkasında birleştirerek saygılı bir duruş sergileyen Alper'in gözleri, Ülgen Komutan'ın ifadesiz yüzünü dikkatle inceliyordu.

Ülgen Komutan gözlerini Alper'in üzerine diktiğinde, bakışlarındaki ağırlığı üzerinde hissetti.

"Alper," dedi. Sesi, odanın sessizliğini yırtarcasına kuvvetliydi. "Affan'ın elinin kolunun her yere bu kadar uzanması artık kontrol edilemez bir hâl aldı. Bu duruma artık müdahale etmemiz gerekiyor. Sana vakti geldiğinde bir görev vereceğim. Gizli bir görev. Çünkü ben artık kime güveneceğimizi de bilmiyorum. Her yere sızmış durumda şerefsiz."

Ülgen Komutan, kısa bir duraksamadan sonra gözlerinin içine bakarak devam etti. "Sen benim en güvendiğim askerlerdensin. Bu görev üstlendiğin en tehlikeli görev olacak, oğlum."

Alper gözlerini Ülgen Komutan'dan ayırmadı ama içinden geçen o ürpertiye de engel olamadı. "Ne yapmam gerekiyorsa göreve hazırım, komutanım!" dedi. Sesi hiç olmadığı kadar kendinden emin çıkıyordu.

"Henüz içeriğini açıklamayacağım ancak bu her şeye hazırlıklı olmanı gerektiren bir görev. Her ihtimali..." dediğinde Alper ne demek istediğini anlıyordu. "Her şeyi göze almalısın."

Alper, Ülgen Komutan'ın söylediklerinin ağırlığını hissetti, kalbi bir an hızlandı ama bunu yüzüne yansıtmamaya çalıştı. "Gereken neyse, sonucu ne olursa olsun ben hazırım, komutanım!"

Ülgen Komutan Alper'den emin olduğundan, gözündeki kararlılığı da görünce hafif bir baş hareketiyle onayladı. "Beni yanıltmayacağını"

biliyordum, evladım,” dedi. “Ben seni tekrar çağırdığımda uzun bir yolculuğa çıkacaksın. O zaman sana görevinin tüm detaylarını anlatacağım. O güne kadar bu konuştuklarımız aramızda kalacak. Şimdi çıkabilirsin.”

“Emredersiniz, komutanım!”

Alper saygıyla Ülgen Komutan’ın önünde hafifçe selam verip arkasını döndü. Odayı terk ederken omuzlarına çöken ağırlığı hissediyor ve kalbinde yavaş yavaş yükselen adanmışlık duygusuyla yürüyordu. Koridordan çıkıp arabaya doğru yöneldiğinde telefonunun titremesiyle duraksadı. Cebinden çıkardığı telefonuna bakınca Esengül’ün aradığını gördü. Zihninde bir savaş başladı.

“Güzelim,” dedi telefonu açarak.

“Tuttu!” dedi Esengül telaşlı bir şekilde. Sesi aceleci ve telaşlı gibiydi. “Alper, tuttu!” dedi tekrar can havliyle.

Alper’in adımları duraksadı, kaşları çatıldı ve endişeyle, “Ne tuttu, Esengül?” diye sordu. “İyi misin sen, bir şey mi oldu? Neredesin?”

Esengül’ün sesinin tonu yine aynı ama bu sefer daha yumuşaktı. “Sen krizim tuttu. Sen krizim,” dedi gülerek. “Gelmen gerek. Görmezsem öleceğim! İki gündür beş dakikacık gördüm. Ömür geçiyor ve senden mahrum kalıyorum. Hemencecik gel. Sen krizim tuttu. Çabuk!”

Alper’in yüzüne bir gülümseme düşerken, “Deli kız!” dedi gülerek. “Geliyorum. Çıktım şimdi karargâhtan. Eve geçip bir duş alırım, akşam her zamanki yerde buluşuruz.”

“İki günün yanında iki saat hiçbir şey değil ya... Tamamdır olur, bu kadarla avuturum kendimi. Ama dahası olmaz, Alper Komutan!” dedi uyarır gibi. “Vallahi şu yüreğimi daha da sakinleştiremem. İki saate kurdum bir kere.”

“Trafığe kalmamak gerek o hâlde,” dedi Alper gülerek adımlarını hızlandırırken. “Acele edeyim. O yürek bana daha lazım.”

Esengül, Alper'in birkaç dakikalık konuşmayla bile aklını da yüreğini de almıştı. Her şeyi unutmuştu, ta ki telefonu kapatıncaya kadar. Telefonu kapatıp adımları ona gerçeği hatırlatana kadar. Ne zaman gideceği belirsizdi ama gideceği kesindi. Basit bir görev de değildi üstelik. Hayatını değiştireceği, süresi belli olmayan, belki de hayatını kaybedeceği bir yola çıkmak üzereydi. O yolun gerisinde kalanlar, daha doğrusu sadece Esengül, onu çok korkutuyordu.

Arabaya yaklaştığında gecenin sert soğukluğu çarptı yüzüne. Bir an derin bir nefes aldı, kendine cesaret vermek ister gibi. Bu görev hayatını tehlikeye atmak demekti ve bunun farkındaydı. Başarıya ulaşsa bile kendisine ne olacağının bir garantisi yoktu. Yine de bir ihtimal onu içten içe sarsıyordu. Ya geri dönemezse...

Esengül'ü bir daha görememe ihtimali kısa bir an gözlerini kapatmasına sebep oldu. Aklından bin türlü şey geçirdi ama en çok yaralayan o oldu. Arabaya bindiğinde direksiyonu sıkı sıkı tuttu. Gözlerini yola dikti ama düşünceleri hep sabit kaldı. Onu düşündü. En mutlu anlarını, birlikte kurdukları hayalleri... Yüzünde beliren gülümseme bile, geri dönememe ihtimaliyle bir anda gölgeleniyordu. İçindeki düşünceler gitgide büyürken "Allah'ım, sen sağ salim gidip gelmeyi nasip et," demekten başka bir şey yapamadı, dualara sığındı.

Evin sokağına girdiğinde arabayı yavaşlattı. Bir süre araba farlarının aydınlattığı yolu izledi. Sonra derin bir nefes alıp direksiyonu bıraktı, ne kadar çok sıkıldığını, kendini kastığını elini bıraktığında hâlâ hafifçe titremesinden anladı. Gözlerini kapatıp bir an için tüm kaygılarını, korkularını, her şeyi geride bırakmak istedi. Arabayı durdurup kapısını açmıştı ki indiği o an yeni bir yük bindi sırtına.

"Alper," diye duyduğu sesle arkasını döndüğünde, onu bekleyen bir silüet olduğunu fark etti.

"Fidan teyze," dedi.

Esengül'ün annesi Fidan Hanım, gölgede dikiliyordu. Etrafı kontrol etti ve kimsenin olmadığından emin olduğunda Alper'e doğru yürüdü. Bakışlarında sert bir ifade gizliydi.

“Kimse görmeden seninle bir şey konuşmak istiyorum,” dedi. Fidan Hanım, Alper’e her zaman sevgi dolu, saygıyla yaklaşan bir kadın olmuştu ama bu akşam farklıydı. Sözlerinde, duruşunda bir mesafe vardı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Alper tedirginlikle. “Konuşalım tabii de... Mühim bir mesele yoktur inşallah.”

Fidan, Alper’in yüzüne dikkatle baktı ve derin bir nefes alarak “Benim için mühim,” dedi. “Esengül ile aranda olanları biliyorum.”

Senelerce gizledikleri o ilişkiyi şimdi birinin öğrenmiş olmasıyla Alper büyük bir şaşkınlığa sürüklense de ne evet dedi ne hayır. Sadece yutkundu. Fidan Hanım ise yüzünde alaycı bir tebessümle, “Beni saf mı sandınız, oğlum?” diye sordu. “Ben onun annesiyim. Bir süredir farkındaydım bir şeylerin zaten ama bu sefer göreve gidişinde daha da emin oldum.”

“Fidan teyze, ben...” dedi Alper başta bocalayarak. Ardından dik bir duruşla, “Seviyorum kızını,” dedi kendinden emin hâlde.

Fidan Hanım’ın yüzünde ise bu durumu kabullenemediğini belli eden, tuhaf bir gülümseme vardı. “Bak, Alper...” dedi konuşmaya başladığında. “Ben seni bilirim, tanırım, severim. Mesleğine de saygım sonsuzdur ama sevgi her şeye yetmiyor, oğlum.” Alper bir an için gözlerini yere dikti. Ne diyeceğini bilemedi. İçinde dolup taşan kelimeler boğazında düğüm oldu. “Benim kızım hayat doludur. Sen göreve gidince ne hâle geliyor, hiç gördün mü sen?” Alayla güldü. “Görmedin tabii, nereden göreceksin? Sen sadece yanındaki Esengül’ü biliyorsun. Sen gidince kızımın gözünün feri gidiyor. Pencereelerde bekliyor kedi gibi. Elinden telefon düşmüyor. Ne bir şey yiyor ne içiyor. Sen farkında bile değil misin, oğlum? Esengül son zamanlarda gitgide eriyor. Sebebi de ne?” diye sordu öfkeyle. “Senin son dönemde görevlerinin artması.”

Fidan Hanım, Alper’in sessizliğinden güç alır gibi biraz daha yakınlaştı. “Benim bir tane kızım var, oğlum. Ben kızımı pencerelerde, kapılarda bekleten bir adama yâr olsun diye büyütmedim. Mesleğine saygım sonsuz ama benim kızım bunu kaldıramaz.

Gidip de dönemeyenlerin, haber alınamayanların acısını görüyoruz, duyuyoruz. Hayatın risklerle dolu ve Esengül, senin gibi birini bekleyerek kendini yitirecek bir kız değil.”

Alper tam konuşacak gibi olduğunda Fidan Hanım, “Alper,” diye tekrarladı. Bu sefer sesi daha yumuşaktı ama her kelime bir bıçak gibi keskin geliyordu. “Ne olur, kızımı bırak. Sana bir anne olarak yalvarıyorum. Şimdi sen gider ona benimle konuştuğunu söylersen beni düşman bilecek ama ben kızıma düşman değilim. Ben sadece mutluluğunu istiyorum. Sen Esengül’ü mutlu edemezsin. Şimdi bir başına bekliyor; yarın öbür gün evlenseniz, bir çocuğunuz olsa her şey Esengül’e yük olacak. Ben kızımı böyle yüklerin altında bırakmak istemiyorum. Sen bir askersin, bir gün varsan bin gün yoksun. Sen kendi yoluna git oğlum ve Esengül’ü özgür bırak. Sen bırakmazsan o seni bırakmaz. Ne olur, sen bırak. Anladın mı beni, oğlum?”

Alper derin bir nefes aldı. Duyduğu sözlerin haklılık payı ona ağır geldi ama bakışlarını Fidan Hanım’ın yüzüne dikti. “Ya mesleğini bırak ya onu diyemediğin için Esengül’ü bırak diyorsun, Fidan teyze. Anladım.” Alper kısa bir an düşündü ama ikisi de çok ağır geldi. “Ben Esengül’ü incitmek, üzerinde ağır bir yükte bekletmek istemem. Dedğin gibi ben bir askerim ve yolum her zaman belirsiz ama ikisini de vazgeçemeyecek kadar çok seviyorsam ne yapacağım, Fidan teyze? Ne yapılır? Var mı bunun için de diyeceklerin?”

İçinin ağrısına, yangınına bir çözüm arıyordu. Bir çıkmaza girmiş gibiydi. Fidan Hanım, Alper’in bakışlarındaki o kıvranışı gördü ama kendi kızının geleceğini düşünmek zorunda hissetti kendini. “Her seven kavuşmaz, oğlum. Çok seviyorsan ama yine de vazgeçmen gerekiyorsa bir şekilde bunu yapman gerekir. Esengül’e bu yükü daha fazla yükleme.”

“Beni çok sevdiğini söylüyorsun,” dedi Alper inatçı bir direnişle. Bu sefer sesi daha baskın ve bir çözüm bulamamanın getirdiği öfke ile çevrelenmişti. “Benim yokluğumda üzülen, ayrıldığımızda ne hâle gelecek?”

“Unutacak!” dedi Fidan teyze, ayağını yere vura vura. “Ağlayacak, yıkılacak, günlerce susacak, belki ölmek isteyecek kadar acı

*çekecek ama unutacak. Kimse kimseyi ömrünün sonuna kadar bek-
lemez. Sen onu bırakırsan, terk edildiğini düşünürse o da önünde
sonunda bunu hak etmediğini düşünüp yoluna bakacak. Kendinden
nefret ettirerek bırakırsan arkandan uzunca süre yas tutmayacak
ama kalırsan, oğlum... Kalırsan ve bir gün bu kapıya senin..."*

*Eli Alper'in evinin eski ahşap kapısını gösterdiğinde cümlesine
devam etmedi ama cümlesine devam etseydi olacak senaryolar iki-
sinin de zihninde canlandı.*

*"Konuşturma beni, Alper. Konuşturma," dedi elini ağzına ka-
patıp gözleri dolu dolu. Dişlerini sıkmış, neredeyse ayrılışın diye yal-
varacak hâle gelmişti karşısında. Etrafı kontrol edip, karşısında tit-
rerken, "Sen bunları bir düşün," dedi geri çekilerek. Eli hâlâ titreyen
çenesini gizlemek için yüzünde duruyordu. "Senden ricam, bun-
lardan Esengül'e de bahsetme. Bir anne olarak konuştum seninle.
Düşün, oğlum. Düşün. Eminim, Esengül için doğru olanı sen de
göreceksin."*

*Son bir bakış atarak Alper'i orada bıraktı ve kendi evine doğru
adımladı. Alper o soğuk gecede daha da yalnız kalmış gibi hissetti.
İçindeki acı gözüne yaş olmuş, sıcacık bir damla olarak yanağından
süzülürken sevdiği kız için belki de en doğru olan, ikisi için de en
zor olan şeydi.*

Alper o günü tüm detaylarıyla hatırladığından, "Evet, komu-
tanım!" dedi. "Zamanı geldiğinde, demiştiniz. Geldi mi?"

Ülgen Komutan, "Geldi," diyerek ayaklandığında odanın kö-
şesindeki bir dosyayı alarak masanın üzerine koydu ve dosyayı
açtı. İçinde çeşitli haritalar, çizelgeler ve şifreli notlar vardı. "Bu
görev tahmin ettiğinden çok daha karışık ve tehlikeli. Affan'ın
operasyonu sadece birkaç bağımsız eylem değil. Devletin stra-
tejik altyapısını hedef alan büyük bir komplo. Yüksek teknolojiye
sahip gizli cihazları ve iletişim sistemlerini kullanarak devletin en

kritik istihbarat ağılarını çökertmeyi planlıyor. O cihazların da şu an Affan'a doğru yola çıktığının haberini aldık.”

Alper görevin ağırlığını her bir saniyesinde hissediyordu. “Bu cihazlar Affan'ın kontrolü altına geçtiğinde ne olur, komutanım?”

“En hassas veriler ifşa olur, Alper. Çok gizli veriler. Özellikle askerî hareketler, güvenlik protokolleri ve uluslararası stratejik planlar gibi kritik bilgileri ele geçirip terör örgütlerine veya düşman ülkelere aktararak büyük çaplı bir kaos yaratmayı planladığını düşünüyoruz.”

Alper tehlikeyi anlamıştı ve Ülgen Komutan'a dönerek “Benim görevim nedir, komutanım?” diye sordu.

Ülgen Komutan odadaki gizliliği korurcasına sesini alçalttı. “Sana verilen görev, içlerine sızmak, oğlum. En içine, onun inine... Sonra da bu cihazları ve sistemleri Affan'ın elinden almak ve operasyonu durdurmak. Sadece cihazları bulup yok etmekle de kalmayacaksın, aynı zamanda bu cihazları kullanarak kurduğu geniş bağlantı ağını da çökertmen gerekecek. Bu ağ sadece bizim devletimize değil, aynı zamanda uluslararası güvenliğe de tehdit oluşturuyor.”

Alper başını salladığında üzerine yüklenen sorumluluğunun bilincindeydi fakat yine de Ülgen Komutan, “Dikkatli olman gerek, Alper,” dedi. “Operasyonun başarısız olması durumunda devletin bütün güvenlik yapıları büyük bir tehdit altında kalacak. Bu görev hem senin hem de devletin geleceği için kritik bir öneme sahip. Tüm bunları yaptıktan sonra görevi başarıyla tamamlayıp buraya döneceksin. Başka bir ihtimal olmayacak.”

Alper, Ülgen Komutan'm karşısında dimdik durdu ve “Emredersiniz, komutanım!” dedi. “Peki içlerine sızma planını nasıl yürüteceğim?”

Parmakları harita üzerinde bir noktada durdu. “Bu konuda sana destek sağlayacağız. Affan'ın bu cihazları kullanmak için birilerini aradığını biliyoruz. Saklandığı yere yakın bir yerde, boş bir depoda bazı kişilerle irtibata geçeceksin. Onlar sana Affan'ın

adamları hakkında bilgi sağlayacak, seni oraya sokmanın yollarını anlatacaklar. İçeri girdikten sonra ilk hedefin Affan'a ulaşmak değil, ilk olarak ona yakın adamlardan biri olan Şahin'in güvenini kazanmalısın. Onun güvenini kazanırsan Affan sana şüpheyi yaklaşmaz ve her şeye ulaşabilirsin. Her şey Şahin'in güveninden geçiyor."

Alper derin bir nefes aldı. "Şahin ile ilgili ne biliyoruz peki, komutanım?" dedi.

"Sadece en güvendiği isimlerden biri olduğunu. Sert ve acımasız bir adam ama zayıf noktaları muhakkak vardır. Ona sadakatini göstermen ve güvenini kazanman gerek. Onunla yakın ilişki kurabilirsen, Affan'a ulaşmak daha kolay olur."

Odanın içindeki sessizlik ağırlaştı. Alper zihninde planı canlandırıyor ve gözlerindeki kararlılık hiç kaybolmamıştı. Üstelik artık kaybedecek bir şeyi de yoktu. Canı mühim değildi ama ülkesi için başarmak zorundaydı.

Ülgen Komutan son bir uyarıda bulunmak istercesine "Başarılı bir operasyonun sonucunda Affan'ı çökertmek için gereken her bilgi elimizde olacak. Sana güveniyorum," dedi.

Alper bir an bile tereddüt etmeden başını salladı. "Elimden gelenin fazlasını yapacağım, komutanım!"

Ülgen Komutan hafifçe gülümsedi ama bu yılların yükünü taşıyan bir gülümsemeydi. "O zaman git ve vedalaşacaklarınla vedalaş, evlat. Bu gece yola çıkıyorsun. Görevinden de kimseye bahsetmiyorsun."

Alper bir baş selamı verip Ülgen Komutan'ın hareketiyle yavaşça odadan çıktı. Artık geri dönüşü de kaybedecek bir şeyi de yoktu.

Tesadüf değil, kimse hayatına boşu boşuna girmez.

Kaderin değil, kaderin olsa sen göndersen bile

o yine de gitmez.

-Arda Erel

Esengül...

İnsan çok sevince ve kavuşamayınca her şeyden vazgeçerken kendinden de hayatın yaşanılabilir zevklerinden de geçiyordu sanırım. Tekrar seveceğine hatta sevilebileceğine olan inancını bile kaybediyordu. Çünkü ben Alper'e en saf duygularımla, filtresiz, olması gerektiğini düşündüğüm gibi yaklaşmıştım ve sonucunda geldiğimiz nokta beni kendime karşı bile kırmıştı. Senelerce, bir ömrün neredeyse tamamını vermişken karşı taraf senden geçince senin de kendine karşı inancın kalmıyordu.

Birkaç saat sonra olacak nişan bana aitti. Annemin sabahtan ütölediği o beyaz elbise yatağımın üzerine özenle serilmişti. Evdeki kalabalık, koşturma sesleri, hazırlıklar her şey bütün heyecanımla yaşanıyordu ama benim içimde ufacık olsun bir kıpırtı dahi yoktu. Kadir, akşam getireceği çiçekten önce bir buket de sabahın köründe yollamıştı. Beyaz bir orkide. Üzerindeki notta da “*Dünyada ilk açan çiçek orkideymiş. Sen de benim gönlüme düşen ilk çiçeksin,*” yazıyordu.

Annem notu okuduğunda *Ne kadar kibar çocuk,* diyerek öve öve bitirememiş, odamda hemen baş ucuma koymuştu. Ona doğru yürüyüp yapraklarından birine parmağımı sürdüm. Haklıydı annem. Kadir kibardı, düşünceliydi. Muhakkak bugünün başrolü Alper olsaydı ve o yapmış olsaydı mutluluktan havalara uçar, o çiçeği gün boyu yüreğime basardım ama insan, sevdiğine varamayınca kendisini sevenin de kıymetini bilemiyordu sanırım. Elim sürdüğüm o yaprak bile sevgisizliğimi hissetmiş gibi saksının dibine düştüğünde elim boşlukta asılı kaldı.

O boşluğun hissettirdiği gerçeklikle de çenem titremeye başladı. Olduğum yere usulca çöktüm ve ellerim yatağın yumuşak yüzeyine doğru gittiğinde başımı da yasladım. Gözlerimden usulca süzülen yaşlar katıla katıla akmaya başladığında hıçkırıklarıma engel olamadım. Yüzümü yatağa gömdüm, kimse duymasın diye... Sonra kendimi, bu odada bile bana eşlik eden anıların içine attım; kıvrıldım, kıvrandım.

Yatağa uzanmış, başım yastıktayken sıkıcı bir günün ardından günü öldürmek adına hayal âleminde dolanıyordum. Sonra akşamın o karanlığında kapımın sessizce aralandığını görünce, “Anne,” diyerek doğruldum ama gördüğüm yüzle şaşkınlıktan dudaklarım aralandı.

“Alper!” dedim panikle. “Ne işin var senin burada?”

Alper’in o tanıdık, sakın adımları odama süzülürken “Aradım, açmadın,” dedi. Elim hızlıca telefona gitti. Yirmi cevapsız arama vardı, telefonu sessizde unutmuştum.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum panikle. “Telefonu sessizde unutmuşum.”

Benim merakım, telaşım gibiydi onunki de. Dudakları arasından bir cık çıktı ve “Merak ettim,” dedi. “O kadar uzun süre açmayınca aklım çıktı. Bir şey oldu sandım. Baktım baban kahvede, annen babaannemin yanında. Damladım ben de buraya.”

Endişesi, endişesinden kapıma dayanışı içimdeki heyecanımı, çarpıntımı ikiye katladı. Sessizce yanıma oturduğunda, “Beni merak ettiğin için mi geldin yani?” diye sordum aptal âşıklar gibi. Bana doğru eğildiğinde yüzlerimizi sadece birkaç santimetre ayırıyordu artık.

“Edemez miyim?” diye sordu fısıltı gibi. “Etmek en çok benim hakkım değil mi?”

Yüzüme vuran nefesleriyle hafifçe ürperdim. Anın verdiği heyecan yüzüme bir pembelik olarak düştü. Dudaklarıma bu kadar yakın temasıyla, “Biri görür şimdi,” dedim hızlı hızlı soluklanarak.

Dilim böyle söylüyordu lakin yüzümdeki tebessümden yanımda olmasından ne kadar memnun olduğumu gizleyemiyordum. Alper’in eli hafifçe yanağıma dokunduğunda, tüm bedenim uyuşmuş gibi gözlerim kapandı. Başparmağı tenime usulca dokunarak beni kendine çekti. “Görmez,” diye mırıldandı ufacık aralanan gözlerime gözlerini kenetlerken. Zaten o an tüm dünya görse de umurumda olmayacak gibiydi.

Başımı hafifçe cilve yapar gibi avucunun içinde yana döndürdüğümde göz ucuyla ona baktım. Tam o sırada kapının ardından annemin sesini duydum. “Esengül,” dediğinde gözlerim hızla büyüdü, bakışlarım paniğe büründü.

“Alper!” dedim aceleci bir hâlde. “Ay! Ne yapacağız şimdi? Geldi bak, gördün mü? Geldi! Ay! Nereye saklayayım seni? Sen saklanamazsın ki ya! Şu boya posa bak. Nereme sokayım ben seni?” Aceleyle söylediğim son cümlemin yarattığı anlamla Alper’in gülümsemesi genişlerken “Yani şey...” dedim panikle. “Dolap falan hani... Öyle olur ya... Ondan şey yaptım...”

Telaşımın karşısında Alper bir hayli sakindi ve o panik hâlinde eliyle yanağıma tutup beni bir anda dudaklarına çekti. Kısacık, sadece bir buse çaldı benden ama kalbim heyecandan ve telaştan çatlayacak sandım. Geri çekildiğinde ise her şeyi kontrol altına almış gibi, “Birazdan her zamanki yere gelmezsen tekrar damlayacağım odana,” dedi.

Ellerim dudaklarıma gitti, hiçbir şey söyleyemedim. Sadece onu izledim; nutkum tutulmuştu, öpücüğün etkisi altında annemin seslenişlerini bile duymuyordum. Alper pencereye yöneldi, açtı ve bir bacağını dışarı attığında göz kırparak odadan tamamen çıktı. Ben ise bana bıraktığı kalp çarpıntısı ve yüzümdeki tebessümle kaldım.

Kapım tekrar hızlıca aralandığında bu sefer annem geldi. “Niye cevap vermiyorsun?” dediğinde ben hâlâ şaşkınlığımı atamamıştım.

Alper bir hayal gibi gelip geçmişti sanki. “Camı da açık bırakmışsın,” dedi pencereye ilerleyerek. “Üşüteceksin.”

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde büyük bir gülümsemeyi yayarcasına dolandı. “Bence de,” dedim dolup taşarken. “Kesinlikle üşüteceğim.” Aklımı...

Geçmişin hatıralarıyla kendime biraz daha eziyet ederken “Esengül,” diyen annemin sesiyle ayaklandım. Ellerimle gözyaşlarımı sildim. Kapı sertçe aralandı. Beklemediği bir ifadeyle karşılaşmış gibi duraksadı ama şişmiş gözlerimi, kızarmış yanaklarımı fark etmedi bile. Derince yutkundu sadece ve “Hâlâ hazır değil misin?” diye sordu. “Gelirler birazdan.”

“Şimdi giyiniyorum,” dedim. Sesim bile çatallı çıkıyordu ama annem anlamadı. Sanırım rol yapmayı da iyi öğrenmiştim. Sadece bana baktı ve yutkunarak kapıyı çektiğinde, içimdeki o derin acıyla bir başıma kaldım. Kalbimin bir yerlerinde sızlayan ama kimsenin görmediği o yara... Alper... Onun yanında huzur bulduğum, güldüğüm o kısacık anlar şimdi önüme serilmek istenen bu mutlu gecede bir yası yaşıtıyordu bana.

Yarağa doğru ilerledim ve elbiseyi elime aldım. Alırken kalbim sıkışır gibi oldu, dokunmak bile istemedim. Ellerim titredi. Çünkü biliyordum ki bu elbiseyi giyince artık geri dönüşü olmayan bir yola girecektim. Başka biriyle bir ömür... Sevmediğim, hissetmediğim biriyle...

Önce kendi elbisemi çıkardım, ardından elbiseyi yavaşça üzerine geçirdim ama kıvrandım. Midem iki büklüm oldu. Birazdan midemdeki, kalbimdeki her şeyi buraya çıkaracakmışım gibi kasıldım. Elbiseye her dokunuşumda içimde bir parçam kırılıyor, kıyılıyordu sanki. Gözlerim aynaya takıldı. Tanımadığım soğuk bir yüzle karşılaştım. O eski ben nereye gitmişti hiç bilmiyordum ve aynadaki Esengül’ü tanıımıyordum.

“Eşengül,” diyerek acele etmem için annem tekrar seslendi ama hiçbir şey acele etmiyordu sanki. Zaman bile. Benim tek hissettiğim, içimde derinleşen o boşluktu.

Salona çıktığımda bütün bakışlar üzerimdeydi. “Ay, maşallah!” dedi teyzem dolu dolu. “Ne güzel olmuşsun, Eşengül.”

Herkes gülümsüyor, baştan aşağıya süzüyor ve ne kadar güzel olduğumu söylüyordu. Oysa ben sadece içimde yükselen sıkıntıyı bastırmaya çalışıyordum. Gülmek bile bir hayli zordu. Kalbim sanki bedenime ağır geliyor, attığım her adımda bir yük daha ekliyordu omuzlarıma.

“Benim kızım hep güzel,” dedi annem. “Bahtı da çok güzel olacak inşallah.” Tam o sırada babam, annemin yanına yanaşarak alçak bir sesle, “Hocayı da ayarladık,” dedi. “Sen tülbent, havlu bir şeylerde ayarla da nikâh sonrası çıkarken veririz.”

Bir an afalladım. İçimdeki o sıkıntı, soğuk bir dalgaya dönüştü. Hoca, nikâh... Ellerim titremeye başladı. Sadece nişan gerçekleşecek sanıyordum ama işin ne derecede ciddi olduğunu babamın sözleri tasdikledi.

“Ne...” dedim, diyebildim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. “Ne nikâhı?”

Gözlerim anneme kaydı ama yüzündeki sakin ifadeden hiçbir şey anlayamıyordum.

“Ne nikâhı, anne?” dedim tekrar can havli bir öfkeyle. Sesim çatallı, ellerim uyuşuktu. Buz kesmişim. Belki de ilk kez bir şeylerin idrakine bu kadar net varıyordum. Herkesin içinde korkumu belli etmemeye çalışsam da içimdeki panik anbean yükseliyordu. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim.

“*Nişanın ardından dinî nikâhınızı da kıyalım* dedik kızım,” dedi babam sakince. “Düğünü de çok uzatma niyetinde değiliz zaten. Mustafa Bey’le de gündüz denk geldik. İkimiz de aynı fikirdeyiz.”

Babamın her bir sözünde beynime bir kurşun yemiş gibi oldum.

“Zaten evleneceksiniz, kızım,” dedi annem sıradan bir sesle. “Ha bugün olmuş ha bir ay sonra. Ne fark edecek? Münasip olanı böyledir.”

Ağlayacak gibi oldum. Nefesim yetmedi. Yığılıp kalmamak adına kapının eşiğine doğru tutundum ve boş bulduğum o odaya kendimi atmaya çalıştım. Başkasını seviyordum ve ne kadar denesem de tüm bu olana bitene, üzerime giydirilen bu yabancı role ayak uyduramıyordum. Ben... Ben bu evliliği istemiyordum.

Bir çıkmazdaydım evet lakin sanki içimde saklı olan o umut da yok olmak üzereydi. Sona bir adım kaldığını hissediyordum. Boğuluyordum. Pencereye yanaştım, camı açtım, derin bir nefes aldım. Sonra o nefes son nefesimmiş gibi kaldım. Alper’i gördüm. Elinde bir çantayla gitmek üzereyken babaannesinin elini öpüyordu. İçimdeki çaresizlik, o an yerini kesin bir karara bıraktı. Ben evlenemezdim. Yapamazdım. İçimde onun aşkını taşıırken bir inat uğruna yapamazdım.

Adımlarım hiç düşünmeden evin dışına çıktığında ne diyeceğimi bile bilmiyordum ama düşünürsem gidemem diye korktum. Gurursuzluk belki, belki çok sevmek... Hızlıca onların bahçesine geçtiğimde babaannesini gözleri yaşlı hâlde buldum.

“Alper,” dedim yüreğim sıkılırken. “Nerede?”

“Gitti,” dedi.

O an ben de orada değildim sanki. Bacaklarım titreye titreye bahçenin dışına çıktığımda, onu yolda arkası dönük giderken gördüm. “Alper!” diye bağırdım. Sesim gecenin içinde yankılandı. Durdu ama arkasını dönmedi bir süre. Sonra usulca başını çevirdiğinde göz göze geldik ve o soğuk hava yüzümüze çarparken birbirimize doğru adımlamaya başladık. Gözyaşlarım yanaklarımda kuruyor, titriyor ama yolumdan geri dönmüyordum.

“Esengül...” dedi, yutkundu. Söyleyecek çok şey vardı ama o sadece adımı söyledi.

Karşılıklı durduğumuzda, “Evleniyorum,” dedim. Onda kendi hâlimi gördüm. Gözlerindeki şoku, kırıklığı, telaşı, yutkunamamaktan gerilen boğazını fark ettim ve kalbimin çarpıntısını bastıramadım. Benim yaşadıklarımı o da yaşıyordu. Alper beni seviyordu, sevmiştii. Bundan emindim.

“Beni seviyorsun,” dedim, cevap vermedi. Onun yerine üstünü örtmek istercesine “Hayırlı olsun,” dedi. Sesi titredi. Onu gördüğüm, tanıdığım yıllardan beri ilk kez sesi titredi.

“Olmayacak,” dedim emin bir şekilde. “Hayırlı falan olmayacak, sen de biliyorsun bunu.” Çok fazla konuşmak gibi bir niyeti yoktu ama ben, bu gece tüm cevaplarımı almadan onu göndermeyecektim. “Sadece tek bir şeyi merak ediyorum,” dedim çaresizce. “Neden Alper? Neden vazgeçtin benden?”

“Konuşmuştuk bun-” dedi ama “Konuşmadık!” diye sözünü kestim bağırırcasına. “Biz hiçbir şey konuşmadık, Alper. Sen beni öylece terk edip, sonra da defolup gittin. Biz seninle hiçbir şey konuşmadık.”

Sustu ama ben durmadım. Suskunluğunu da kabul görmedim. Elim göğsüne sertçe vurduğunda yalpaladı ama düşmedi. “Bana gerçekleri söyleyeceksin. Duydun mu beni!” diye bağırdım. “Bana bunu borçlusun. Beni neden bıraktığını bana söyleyeceksin.”

Ona vurmak için kalkan elimi tuttuğunda gözlerime bakarak zar zor yutkundu. Göz bebekleri titredi ama “Gitmem gerek,” dedi.

Ben önünde can çekişirken o sadece *gitmem gerek* dedi. Benimi saran o duygu hâlinde, sanki yerin ayaklarımın altından çekildiği o karmaşada, yorgun argın, “Git!” diye bağırdım. “Siktir git nereye gideceksen ama önce bana anlatacaksın! Sonra istersen cehennemin dibine git ama beni kendimden bile nefret ettirip sorgulatarak bırakamazsın ardında. Söyleyeceksin! Bana gerçekleri söyleyeceksin!” Hıçkırmaya başladım.

“Bu da yeterli bir sebep değil mi?” diye sordu. “Gitmem gerek. Her zaman. Seni hep ardımda bırakarak. Dönüp dönemeyeceğimi bilmeden.”

Çenem titrerken “Değil!” dedim. Sesim cılız, güçsüzdü. Yer ayaklarımın altından çekilince ben de karşı koymadım, çöktüm dizlerimin üstüne. “Değil!” dedim tekrar. “Değil, Alper. Değil.”

Sesim öyle dermansız, cılız çıkıyordu ki artık gücüm de kalmamıştı hiçbir şeye. O da benimle birlikte yere çöktüğünde, “Esengül,” dedi.

“Ne olur...” dedim yaşlı gözlerle. “Bunca senenin hatırına... Söyle bana. Neden? Ne olur Alper, ne olur! Aklımı yitireceğim! Neden? Ne olur söyle!”

Parmak uçları tereddüt bile etmeden gözyaşlarımı temizlerken, “Dönmeyeceğim ben bir daha, Esengül,” dedi. Ben ağlarken o da gözyaşlarını usulca döktü. “Bu gidişim öyle değil. Bu sefer dönmeyeceğim.”

O böyle konuştuğu, dönmeme ihtimaline katıla katıla ağlarken, “O zaman gitme!” diyerek göğsüne yasladım başımı. Gururumu bir kenara attım. Korktum. Çok korktum. Kıyamadım. O bana kıydı, ben ona hiç kıyamadım. Öyle çok ağladım ki ömrümce dökmediğim gözyaşını döktüm. “Gitme Alper o zaman. İnsan dönmeyeceğini bildiği yere bile bile gider mi? Gitme o zaman. Tamam, ayrı kalırız o zaman.” Geri çekildim. Yüzümü ellerinin arasına alıp yalvaracak hâle geldim. “Gitme sen o zaman. Vallahi bak... Görmek istemezsen çıkmam karşına da. Gitme, Alper! Ne olur, gitme! Söz. Ne istersen o olur.”

“Esengül,” dediğinde başını kenara çevirdi. Kendini sıktı ama yine de gözyaşlarını engelleyemedi. “Benim hiçbir zaman ilk tercihim sen olmayacaksın. Çok sevsem de olmayacaksın,” dediğinde içimi çeke çeke ellerimi de çektim. “Sana bunu da yapmaya hakkım yok benim. Evet, doğru söylüyorsun, çok seviyorum seni. Bırak başkasına âşık olmayı, ben senden başkasına bir kez olsun gözümü bile değdirmedim ama seninle de olmaz artık. Şu

saatten sonra olmaz. Bu hâle geldikten, getirdikten sonra da olmasın zaten.”

Bu sefer gözyaşlarının ardı arkası kesilmeyen de o olmuştu. “Çok dağıttım seni, Esengül. Toparlamak için de vaktim yok.” Sussun diye ellerimi dudaklarına bastım. Parmak uçlarım titrerken gözyaşları parmaklarımı ıslattı.

“Ben...” Hıçkırdım. “Ben beklerim,” dedim çaresizce ama o bana hiç umut vermedi.

“Beklemeni istemiyorum,” dedi. “Ben kimsenin beni beklemesini istemiyorum artık. Ardımda birilerini bırakmak istemiyorum. Düşünmek istemiyorum bunları. Yük oluyor. Anladın mı?” diye sordu. Burnunu çekti, kendini toparladı ve “İstemiyorum,” dedi.

Ben onun ardında bıraktığı o yüküm ve o benden kurtulmak istiyordu.

“Evlen, Esengül,” dedi tekrar. “Kadir seni dünyada en mutlu edecek adamdır. Ben kefilim.”

Sert bir tokadı yüzüne vurduğumda, beklemediğinden başı yana savruldu. Beni tutan ellerini itip “Sen mi karar veriyorsun buna?” diye sordum. “Beni kimin mutlu edeceğine sen mi karar veriyorsun? Bir de kefil oluyor! Ne dedin sen kendi kendine ya? Ne dedin sen? *Bunca zaman ben bu kıza ümit verdim, şimdi hayırlı bir kısmet bulup hayatından çıkayım* mı dedin. Ne dedin, ne düşündün? İyilik mi yaptın sen şimdi bana? Mutlu mu olacağım böyle ben?”

O sırada bir taksi yanımıza yanaştığında, Alper’in gitme vakti gelmişti sanırım. “Özür dilerim,” dedi sadece. Gidiyordu. Gidiyordu ve dönmemeyi düşünüyordu.

Ayaklandığında, “Kendine iyi bak,” dedi ama ben bakamazdım ki... Nasıl bakılırdı? *Gidip de dönmeyeceğim* derken nasıl bakılırdı?

“Esengül,” diye duyduğum sesle arkamı döndüğümde Kadir’i gördüm. Elinde çiçekle, üzerinde takım elbiseyle bize bakıyordu ve hiçbir şeyi anlamlandıramasa da bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Gözyaşlarımı hızlıca temizledim ve hızlıca ona doğru adımladım. Gidince dönmez diye korkumdan, “Biz seninle olamayız, Kadir,” dedim bir çırpıda. “Biz Alper ile birlikteyiz, hem de uzun süredir. Kısa süreli bir ayrılık yaşadık; Alper, bir inat uğruna beni sana söylemiş, ben de bir inat uğruna kabul ettim.”

Kadir’in gözlerindeki hayal kırıklığını da öfkeyi de görüyordum. Elindeki çiçek çamur zemine düştüğünde, “Ne diyorsun sen?” diye sordu.

Arkamı döndüm ve Alper’i bize bakarken buldum. *Yapma* dercesine bakıyordu ama durmadım. “Duydun işte!” dedim bir çırpıda. “Ben Alper’i seviyorum. Seni bu işin içine alet eden Alper’di ama bizim seninle bir olurumuz yok. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Yapmamam gerekti. Senin adın geçtiğinde hemen reddetmeliydim ama yapamadım. Özür dilerim...” Çaresizce süzöldü gözyaşlarım. “Affı yok biliyorum ama özür dilerim.”

Kadir’in öfkeyle inip kalkan nefesleri ve o keskin bakışlarının tek odağı Alper oldu. Adımları ona doğru hızlandığında eli havalandı. “Allah belanı versin senin!” diyerek yüzüne inen yumrukların hiçbirine Alper karşılık vermedi. İçim gitti. İçim söküldü ama istedim ki hastanelik edene kadar dövsün. Dövsün ki gidemesin. Gidemezse dönmeme gibi bir sorun da kalmazdı. İçim gide gide, hıçkırı hıçkırı ağlarken Kadir’in onu dövmesini izledim. Alper hiçbir karşılık vermedi. Yere düşen yüzünü bana çevirdi ve gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. İstese kurtulması, üzerinden atması saniyeler almazdı ama yapmadı. Kadir küfürler etti, canını alırcasına vurdu ama o karşılık vermedi.

Daha fazla dayanamayınca ellerimle toprağı avuçladım, o hiçbir şey yapmadı. Herkes seslere çıkıp Kadir’i Alper’in üzerinden kaldırdıklarında etrafımıza dolmuşlardı. Herkes bir şey diyordu ama hiçbirini duymuyordum. Kadir bağırarak olan biteni anlatıyordu ama bizim Alper ile bakışlarımız birbirinden

ayrılmıyordu. Kalktı, üzerini silkeledi. Yüzündeki kanı bile silmeden çantasını aldı ve o taksiye bindi.

Avazım çıkarcasına, göğü yararcasına bir feryatla dönemeyişine bağırırken taksi yanımızdan usulca ayrıldı.

O gitti, ben kaldım.

Gitti.

Gitti.

Gitti.

O gitti.

Ben kaldım.

3. Bölüm

İçim ona nehirlerin denizlere aktığı gibi akıyordu.

-Sait Faik Abasıyanık

“Kadınlar cesur adamları sever. Akışa bırakıp kenarda bekleyenleri değil. Gidişatı değiştiren, yön veren, bahaneler üretmek yerine çözüm üreten adamları...”

İşte tam da öyle bir adamı sevmiştim ben.

“Beğendin mi?” diye sordu ileri doğru adımlayarak. Salona doğru ilerlerken onun yürüyüşündeki ahengi izledim; omuzlarının güven veren duruşunu, ellerini yanlarında doğal bir rahatlıkla sallayışını, her adımda yerde bıraktığı o görünmez izleri... Sanki ayak bastığı her yere kendi varlığını mühürlüyordu. O yürüdükçe, olduğu yerin duvarları daha sağlam, bu çatının altı daha güvenli hissediliyordu.

“Aslında beraber bakalım diyecektim ama bu civarlarda çok fazla seçenek yoktu. Olanın en iyisi buydu. Karargâha yakın olduğu için sen de rahat edersin diye buralardan bir yer bakmak istedim. Oralarda buralarda kimseye de yük olmak istemedim. Bir düzene geçmemiz gerekiyordu, senin rahat etmen için.” Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek adına hızlıca toparladı. “Yani elbette benim de seninle birlikte rahat etmem için. O yüzden Sinan ile bunu bulabildik iki gün içinde.”

Gözüm, başını hafifçe eğişine takıldı. Omuzlarında sakladığı, gizlediği, sessizliğe büründürdüğü o yükleri gördüm ama onları taşıırken bile bana bir huzuru armağan ediyordu sanki. Onu izlerken kalbim sanki durup yeniden atmayı öğrendi. Her hareketinde sevmek ne demek, sevmek ne demek, insanın birine ait olduğunu hissetmesi ne demek hepsini birden anladım. O yalnızca yürümüyor, düşünmüyor, konuşmuyor aynı zamanda bana bu dünyada neyin gerçek olduğunu gösteriyordu.

“Bir şey diyecek misin artık?” diye sordu. “Beğenmediysen kontratı daha yapmadım.” Sesi sakindi ama merakını da gizleyemiyordu. Önce ona baktım, ardından etrafımıza.

İki katlı, eşyalı bir evdi. Yerler ahşap döşemeliydi. Şu an bulunduğumuz yer, kapının hemen girişi koca bir salondur ve hemen ilerisinde mutfak vardı. Muhtemelen yatak odası yukarıdaydı. Pencerenin hemen yanında eski bir koltuk vardı. Eski oluşuna rağmen benim içimde uyandırdığı hisler sıcacıktı. Yorgun bir günün ardından Mir Aslan’ın kucığında, o tek kişilik koltuğa sığmak gibi. Karşı duvardaki kitaplık raflarında dağınık duran kitaplarla beni bambaşka bir dünyaya çekmesi gibi. Halının üzerindeki o küçük sehpa da bir çay bardağının varlığının zihnimde canlanması gibi. Baktığım her yerde yaşanılacak o anların hayaline daldım ve yüzümde oluşan o tebessümü gizleyememiş olacağım ki Mir Aslan da bunu yakalayınca “Sevdin,” dedi sesinde gizlenen o tebessümle. “Gülümsedin, gördüm.”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gülümsememi gizleme gereği duymadan ona doğru ilerledim. İçimde ona karşı gizleyemediğim, beni bile aşan o duygular yüzüme vurmuş olmalı ki bakışları değişir gibi oldu. Benim de yüzümdeki ifade düz bir hâl alırken “Mir,” dedim. “Bana hain olup olmadığımı soruldu.”

Nefes alamıyormuş gibi sekteye uğradı göğsü. Sessiz kalınca devam ettim. “Sen de böyle düşündüğün ve kaldıramayacağın için mi gelmedin oraya? Bunu anlayabilirim.”

“Şifa,” diyerek ellerimi avuçlarının arasına aldı, ardından belimden sarılarak kendini bana, beni de kendine hapsedti. “Bana böyle sakın sakın bu soruyu soracağına, şerefime haysiyetime küfret daha iyi. Ne demek öyle düşünmek, ne demek senden şüpheyeye düşmek?”

Sesi, içinde bulunduğum durumdan dolayı bile acı çekiyormuş gibiydi. Sarmaladı beni, sıkı sıkıya sardı. Sanki inandırmak ister gibi, yüreği pır pır ederken “Ben nasılım, biliyor musun, Şifa?” diye sordu. Burnu tenimde dolanıyor, sıcacık nefesleriyle elleri belimi, nefesi tenimi okşuyordu. “İçimde hiç

kimsenin durduramayacağı çok vahşi bir hayvan var ve konu sen olduğunda ben o hayvanı hiçbir şekilde zapt edemiyorum. Bu benim için çok yeni bir duygu ve kontrolün elimde olmadığı o anları senin yanında yaşamak istemiyorum. Benden çekinirsin, korkarsın diye. Sonra bir daha seni böyle saramam, izin vermezsin diye korkuyorum.”

Alnını bana doğru yaslamıştı ve onun gibi bir adam için muhtemelen korkularını böyle açıkça söylemek oldukça zordu. “Mir...” diye fısıldadım. Bir elimi elinin arasından kurtardığımda parmak uçlarımı yavaşça göğsüne dokundurdum. Kuşaşın altından hissedilen sıcaklığı, düzenli atan kalbinin ritmini fark ettim. O ritim sanki benimle eşleşti ve bedenlerimiz arasında görünmez bir bağ kuruldu.

Ben ilk kez onu denemek istedim belki de. “Ya gerçekten hainsem?” diye sorduğumda dudaklarında kısıpık bir tebessüm belirdi. “Öylesin zaten,” dedi. “Sen bir hainsin, Şifa. Daha çocukluğumdan benim için kurulmuş bir tuzaksın. Öyle olmasa sene-lerce içimde böylesine hüküm süremezdin, değil mi?” Yüzümdeki tebessümle gözlerim keyifle kapanırken “Ama bu öyle sıkık bir örgütün kurduğu tuzak değildi,” dedi. “Çok daha büyük, dünya üzerinde hiç kimsenin yapamayacağı kadar ilahi bir plandı. Sen benim bir zamanlar kabul edemediğim ama şu an inkâr etmeyi bırak, şükür namazı kıldığım kaderimin en güzel yazısısın.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi araladığımda, kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu. Gözlerimiz birbirinin üzerindeyken “Burası bizim evimiz mi şimdi?” diye sordum.

“Senin,” dedi. Kalbinin üzerindeki ellerim yavaşça yukarı doğru kayarken kaslarının hafifçe gerildiğini hissettim. Yüzlerimiz birbirine bir hayli yakın, nefeslerimiz ayırt edilemeyecek kadar iç içe geçmişti.

“Sen peki?” dedim. Sesim fısıltı gibiydi. “Biz bundan sonra birbirimizin eviysek... Senin de değil mi?”

“Eşiğinden içeri girmeme izin var mı?” dedi ama sonrasına devam edemedi. Her bir dokunuşumda derisinin altında titreyen o ince hareketler sanki bana bir şeyler söylüyordu. “Şifa,” dedi eli bileğimi kavrarken. İlk kez ellerinin titrediğine şahit oldum. Parmakları sıcacık ama titrer hâldeydi. Gözleri dudaklarıma takıldığında bizim yakınlığımızın getirdiği o duygu hâliyle, “Bana bunu yapma, olur mu?” dedi içi gidiyormuş gibi. “Benim seninle sınavım bugünden değil.”

Aslında aramızda kelimelere ihtiyaç yoktu. Her bakışı, her nefes alışverişi, her küçük hareketi onun da bu anın içinde kaybolduğunu ve bir ızdıraba dönüştüğünü açıkça gösteriyordu. “Bugünden değil, Şifa,” diye tekrarladı zar zor. “Benim sana karşı bir kontrolüm yok artık. Ben sana gerçekten teslim oldum.”

Anla, der gibi konuşuyordu. *Anla ve zorlama. Pişman olacaksan devam etme*, der gibiydi. Beni bırakmayınca ve bizim bizden başka bir yolumuzun olmadığını anlayınca, ellerim titreye titreye omuzlarına ulaştı. Parmak uçlarımin kolundaki o kaslara dokunuşu bile içini titretti. Başını hafifçe eğdi, gözleri kısa bir an kapandı ve yutkundu.

“Benim sana hiç olmadı ki, Mir...” dedim zar zor yutkunarak. Kollarımı boynuna doladığımda yüzüm onunla aynı hizaya geldi. Nefes alışverişleri değişmişti. Daha derin, daha kesikti. Yanağım hafifçe yanağına değdiğinde, tenindeki o sıcaklık dudaklarımı yakacak kadar yakın hissettirdi. Ellerim saçlarının kıyısında gezinirken bir an nefesini boynumda hissettim. Elimi saçlarına doğru sararak dudaklarım kulağına doğru yanaştı. “Kontrolüm, sınırlarım hiç olmadı. Ben seni hiçbir zaman bir eşiğin ardında bırakmadım. Bırakamam.”

Bunları açıkça ona söylemek bile ne kadar yüzüne bakmıyor olsam da içimi ürpertti ve bu ürperti korkudan değil, onun varlığının beni sarıp sarmaladığı bu anın şiddetindendi. Kalbimde hissettiğim yoğun duyguların tesiri altında kaldım.

“İzin sayarım,” dediği o an, belki aksini duymaya bile tahammülü kalmamış gibi hızlı davrandı. Kalbimin çarpıntısı

kulaklarımda yankılanırken çenemden kavradı, beni boynundan çekti ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. O an bir şimşek çaktı sanki içimde. Bir duvara tosladım sanki. Gece sabaha vardı. Kıştı, bahar geldi. Ben ilk kez birinin dudaklarına temas ettim. Al al oldum; yandım, kavruldum. Her şey bir hayli gerçekçi, aydınlık ve hissedilirdi. Dudakları tenime dokunduğunda hissettiğim şey, tarifi zor bir ateşin ta kendisiydi. Titrek ellerim boynunu sardı. Nefeslenmeye dahi vakit bulamadım. Önce yavaşça dudağını dudaklarımda gezdirdi, sanki beni keşfediyormuş gibi. “Nasıl böyle güzelsin...” diye mırıldandı. “Çok güzelsin.” Ardından hafif bir baskıyla öptüğünde sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. Kor gibi yandım.

Ensesine değen parmaklarım bir ateşin içindeydi sanki. Beni delicesine öperken boynundaki damarlar belirginleşti, parmaklarımın altında kıvrandı. Teninin sıcaklığı, tenindeki o tanıdık koku dünyanın geri kalanını sildi hafızamdan. Sadece o ve onun dudakları, onun dokunuşları vardı.

Yavaşça belime uzanan elleri daha da sıkı kavrayarak beni kendisine bastırduğunda, bir bütünü oluşturduk. “Mir Aslan...” dedim nefes nefese.

“Yaşamıyormuşum ben, Şifa,” dedi o da soluk soluğa. “Nere-deydin sen? Ben neden bu kadar eksik kaldım bunca sene?”

Sanki odadaki o hava ağırlaştı. Nefes almak bile bir mücadeleye dönüştü. Ben kollarımı daha çok sarmak istedim boynuna, o daha çok belimi kavrayarak beni kendine çekti ama yetmedi, yetmedi, yetmedi... Biz birbirimize karışıp gövdesi bana tamamen yaslandığında, sıcaklığı tenimde bir alev gibi dolaştı. Sırtımı bir duvardan alıp diğer duvara yasladığında hiç bırakmayacakmışçasına kararlıydı. O beni oradan oraya taşıyor, ben ona teslim oluyordum. Parmaklarım boynuna kazınmış gibi sıkıca sarılırken turnaklarım ensesinde bir iz bırakıyordu.

Bana aitti, benimdi. Mir ve ben birbirimize aittik. Dudakları bir anlığına durduğunda dahi yokluğunu hissediyor ve o boşluğu doldurması için daha fazlasını istiyordum. Dudaklarının

dokunduğu yerlerde sadece bir iz değil, bana bir bağımlılık bırakıyordu sanki. Hep isteyeceğim, dahasını isteyeceğim bir bağımlılık... Sadece bir öpüşüyle bile kasıklarımnda büyük bir ağrı ve yangını başlattığında “Mir,” diyerek çenesinden tıttım. Onu kısa bir an geri ittiğimde ikimiz de nefes nefeseydik. Göğsüm onun göğsüne çarparak bir nefesi arıyorken *bırak* diyeceğimi sanmış olmalı ki, “Bırakmam, Şifa,” dedi alev alev yanan gözlerindeki o kararlıkla. “Unut onu. Şu saatten sonra, ben sana böyle alışmışken... tadını almışken. Ben seni ölsem bırakmam.”

En sonunda dudakları yeniden benimkileri bulduğunda, bütün vücudum onun sıcaklığına teslim olmuştu. O an, onun beni ne kadar güçlü bir şekilde etkilediğini, nasıl tamamen benim olduğunu ve onun beni nasıl istediğini iliklerime kadar hissettim. Bu, bizim aramızda bir mühür gibiydi. Dudaklarımız birbirinin ruhuna kazınıyordu ve bizim ayrılmaya hiç niyetimiz yoktu.

Esengül Bolat

Her şeyin bittiği, yittiği o yerdeydim şimdi. Alper gitmişti ve giderken dönmemek üzere gittiğini söyleyip beni geçmişin o anılarında, koca bir acıyla bırakmıştı. Nasıl başa çıkılırdı? Onu düşündükçe, onunla olan günleri düşündükçe, bir daha dönme-yeceğini düşündükçe aklımı yitirecek gibi oldum. Dizlerim karıncalandı, ellerim buz kesti. Yere çökmüş, onun adımlarının geçtiği bir taşın üstünde öylece bırakılmışım. Başımı yerden kaldırır gibi olduğumda bir dayanak aradım kendime ama gördüğüm annemin öfkeli yüzü, Kadir'i sakinleştirmeye çalışanlar, akrabalarımın üzerime dikilmiş bakışlarından başka bir şey değildi.

Elim yüreğime gitti. İçimin ağrısı yetmezmiş gibi etrafımdaki ağır havanın da beni çepeçevre sarmasıyla nefessiz kaldım. Komşuların bile beni konuştuklarını, kısık sesle söyleseler de bana duyurmaya çalıştıklarını da biliyordum.

“Ne olacak şimdi?” diyorlardı.

“Ben böyle bir şey hiç görmedim, duymadım. Nişanlanacağın adamın en yakın arkadaşıyla! Tövbeler olsun!” diyorlardı.

“Alper’den de hiç beklemezdim. Kadir iyi çocuktı, yazık oldu,” diyorlardı.

Sanki ben Kadir’e *evet* dedikten sonra Alper’e gitmişim gibi davranıyorlardı. Hâlbuki Kadir’in yerinde olması gereken en başından beri Alper’di. Bizim geçmişimiz Kadir’den de önceydi. Kadir’in akrabalarından bazıları, -beni istemeyenleri özellikle- haklı çıkmışlar gibi bir tavırla, bazıları da acıyan gözlerle bakıyordu. Şu an nasıl nefes aldığımı, bu ağırlığı nasıl taşıdığımı bile bilmeden...

Anlatmak istesem neyi nasıl anlatacağımı bile bilemezken annem önümde durarak, nasıl olduğumu bile önemsemeden öfkeli gözlerini üzerime doğrulttu.

“Bizi rezil ettin!” dedi öfkeli gözleri gecenin karanlığında parlarken. “Hadi Kadir’e yaptığından utanmadın, bizi ne hâle sokacağını da mı düşünmedin hiç? Hangi yüzle döneceksin şimdi o oğlana? Ailesine ne diyeceğiz, Esengül?” diye sorduğunda gözlerim o acının içinde kocaman açıldı. Hâlâ Kadir ile evleneceğimi mi sanıyordu?

Ellerimle yerden destek alırken başımı iki yana sallayarak, “Dönmeyeceğim,” dedim. Kalkıp ayakta durmakta bile güçlük çekerken, tüm titreyişime karşı dik durmaya çalıştım. “Ben evlenmeyeceğim Kadir ile. Bitti!”

Annemin içindeki öfkeyle benim içimdeki öfke bambaşkayken bir de Kadir eklendi. Arkasında zor tutanlara rağmen bana doğru adımlayarak elini savurdu. “Ne dönmesi be, ne dönmesi!” dedi bağırarak. “Ben seninle evlenir miyim bu saatten sonra? Ne biçim insanmışsınız lan siz! En yakın arkadaşım, kardeşim dediğim adam bana sevgilisini ayarlamış. Bu nasıl iş ya Rabbi’m! Bu nasıl bir genişlik, bu nasıl aymazlık! Siz nesiniz, sizin hiç mi gururunuz, utanmanız, arlanmanız yok!”

Kadir'in kolundan tutan arkadaşları ve önüne geçen annesi olmasa duracak mıydı hiç bilmem ama benim bu duruma verecek bir cevabım yoktu, sadece ifadesiz hâlde yüzüne baktım, kaldım. Gözyaşlarım rimelimi akıtmış, gözlerim şişmişti ve üstüm başım çamur içindeydi. Haklılığı karşısında ağzımı bile açamadım. Alper'in beni bıraktığı bu durumun içinde, Kadir'e en başta *evet* diyerek ben de hak etmiştim söylediklerini.

Ben beni savunamazken "Siktirin gidin lan!" dedi babam, Kadir'e doğru. "Bozuldu işte nişan mişan! Daha neyin tatavasını yapıyorsunuz?" Tam Kadir ağzını açacak gibi oldu, "Efendi gibi yürü git," dedi babam. "Yoksa bu gece buradan birimizin cenazesi kalkar, birimiz hapsi boylar. Benim kapımın önünde, benim kızımın şerefine, namusuna laf söylemek kimin haddine ulan!"

Babamdan beklemediğim bu tavır, beni yine geçmişin anılarına hapsetti.

"Yok, Esengül," dedi Alper beni tutarak. "Gidemezsin, izin vermem."

Alper eve gelirken babamı her zamanki köşebaşında arkadaşlarıyla içerken görmüştü. Babam alkol aldığı zaman ne söylediğini bilmez, kırar, döker, sonra da hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi.

"İlk değil," dedim. "Saat iyice geç olmadan gideyim. Yoksa daha büyük problem çıkar, biliyorsun."

Zaman zaman buluştuğumuz, onların evinin arkasındaki ardiyedeydik yine. Birbirimizi çok özleyince ve kısa süreli çıkabileceğim anlarda buluşma noktamız burası oluyordu. Kutu gibi, dar bir yerdi ama onun olduğu her yer bana gökyüzündeymişim gibi hissettiriyordu. Şimdi yine çok özledim diye beni darlayınca kısa bir zaman için buraya hapsolmuştuk. Babamı gördüğünü, eve gelmek üzere olduğunu söylemiş, kapının önüne kendini bir duvar gibi örmüştü.

“Gitmeyeceksin, Esengül!” dedi kararlılıkla. “İlk değil ama sabah kavga ettiniz. Şimdi gittiğinde bir dünya sayacak, sövecek sana. Ben bunu bile bile nasıl yollayayım şimdi seni oraya?”

Bu kadar yakın durmamıza rağmen hâlâ aramızdaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Çünkü ona göre bunlar dikkat edilmesi gereken şeylerdi. Bu şekilde gizli saklı buluşmak bile ona doğru gelmiyorken burada buluştuğumuz o anlarda hareketlerine daha çok dikkat ediyordu. Kendi için değil, benim nasıl hissedeceğimi önemseydi için. Ben ise o mesafeyi hiç önemsemiyordum. Onun varlığı, beni koruma isteği içimi kıpır kıpır ediyordu.

“Ne kadar kalacağım ki burada? Hem anneme ne diyeceğim? Sormayacak mı ne çöpüymüş bu kadar uzun diye?”

Bana doğru yaklaştı, elini pantolonumun cebine doğru attığında gözlerim irileşerek elimi koluna doğru sardım. Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardığında bana doğru uzattı. “Mesaj at o zaman. Seher nine çağırdı, biraz işleri varmış. Yapıp geleceğim de. Baban da geldiği gibi sızar zaten. O zaman gidersin. Sabah da her şeyi unutmuş olur.”

“Alper...” dedim, sesim yavaş, çaresiz çıktı. “Bunu neden yapıyorsun? Dediğin gibi, sabah zaten her şeyi unutacak. Bana sayıp sövse de unutacak. Neden bu kadar dert ediyorsun?”

Bir an durdu ve baktı. Gözleri ciddileşti ve yüzünde ona en çok yakışan o yumuşak ifade belirdi. “Evet, o unutacak ama sen unutmayacaksın, Esengül. Senin kalbinde bıraktığı o iz silinmeyecek. Ben sana tek bir kötü kelime söylemesine dayanamam. Hemen yan evinde olup, orada öyle sakince oturup bekleyemem.”

Yutkundum. Söyledikleri öyle ağır geldi ki... Beni kendi babama karşı korumaya çalışması, bir kızın en büyük dayanağı olması gereken babasına karşı koruması çok zoruma gitti. Babam adına zoruma gitti.

Etrafımızı kısa bir an sessizlik sardığında Alper pencerenin yanına doğru gitti ve perdeyi biraz araladı. Ay ışığı yüzüne vurduğunda onun ne kadar yorgun ama bir o kadar güçlü olduğunu fark

ettim. “Eve girdi şimdi,” dedi. “Biraz geçsin, çıkarız biz de. O da sızmış olur.”

“Teşekkür ederim,” dedim neredeyse fısıldayarak. Tepkimi garipseyip gözlerini bana çevirdiğinde, “Ben bile kendime acımasızken sen böylesine değerli hissettirdiğin için,” dedim. Ardından elini uzatıp hırkamın cebinden tutarak kendine doğru çekti, mesafeler kapandı. Beni kolları arasına hapsederken gözlerinin derinliğinde kayboldum. “Sen kendine ne kadar acımasız olursan ol, ben seni korumak için hep burada olacağım ve canının acımasına hiç izin vermeyeceğim.”

Ben o günkü Alper’e hâlâ âşık ama bugün bana bunları yaşatan bu Alper’e paramparçaydım. Zamanında beni korumaya çalıştığı babam, bugün beni onun yüzünden savunur hâle gelmişti.

Babamın sözleriyle birlikte Kadir’in annesi paniklemiş olacak ki Kadir’i geriye doğru iterken o öfkeli acımasız bakışlarını da annemle benim üzerimde tuttu. “Yürü oğlum, yürü!” dedi. “Zaten Alper de yüzüstü bırakıp gitmiş, kimse de kara kaşına kara gözüne bakıp almaz bu saatten sonra. Kendi rezillikleriyle kalsınlar, yürü.”

Haklıydı. Alper tarafından yüzüstü bırakılmıştım ama *kimse almaz* lafı kabul edebileceğim bir durum değildi. “*Kimse almaz* ne demek?” diye sordum tüm gecenin öfkesi üzerimdeyken. “Birinin beni almasına ihtiyacım yok benim!” dedim bas bas bağırırken. “Evet, çok yanlış bir adamı haddinden çok sevdim ama bu da benim sorunum. Benden birilerinin seçip alabileceği bir malmışım gibi bahsedemezsiniz. Oğlunuza *evet* diyerek bir yanlış yaptım. Evet, orada suçluyum ama görüyorum ki sizin gibi bir kadından da...”

Cümleme devam edemedi annem omzumdan çekiştirerek tutmuş, “Yürü!” demişti. “Yürü, beni daha fazla çıldırtma! Yürü!”

Beni eve doğru sürüklerken “Hadi!” diye bağırdı babam etraftakilere. “Ne bakıyorsunuz film oynatıyormuşuz gibi? Dağılın ulan evlerinize!”

Babamın sert ikazıyla herkes usulca adımlarken yine de bakışlar üstümüzdeydi, fısıltılar bizim hakkımızdaydı. Annem beni evin içine doğru attığında, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı.

“Duymadın mı?” dedim öfkeyle. “Dediklerini duymadın mı?”

“Yalan mı söylüyor!” dedi yine aynı tonda. “Yüzüstü bırakıp gitmedi mi seni? Onu da beceremedi ya doğru düzgün! İki paralık etti seni giderken. Ben demiştim ama...” dedi kendi kendine söylenirken. “*Sizden olmaz* demiştim. *Sen benim kızıma iyi gelmiyorsun* demiştim.”

O an, kalbime bir bıçak daha saplandı gibi hissettim. “Ne demiştin?” dedim nefes nefese. Adımlarım anneme ulaştığında aklımdakilerin başıma gelmemesi için dua eder olmuştum. “Sen kime ne demiştin, anne?” diye bağırdım. Bakışlarını kaçırıyor, kaşları çatık duruyordu. “Sen nereden biliyordun, konuşsana!” dedim tekrar. “Ne demiştin sen!”

Annemi tutup kendime çevirmemle birlikte, “Eh!” diyerek kollarını savurup geri çekildi. Yüzünde hiçbir utanma veya suçluluk ifadesi yoktu. “Ben söyledim Alper’e, oldu mu?” diye sordu. “Ben biliyordum sizi. *Siz olmazsınız, bırak kızımı* dedim. Benim bir tane kızım var, tamam mı? Öyle asker yolları beklesin diye büyütmedim ben seni! Gittiğinde darmadağın oluşunu görmek için büyütmedim ben seni! Aptal mı sandın beni? Anlamayacak mıydım?”

Her sözüyle yüreğime batan o bıçağı çevirdikçe çevirdi sanki. Bir hayal kırıklığını daha ekti içime. Bakışlarım yüzüne dalmış gitmişken “Sen mi?” dedim. “Sen mi dedin Alper’e, *Esengül’ü bırak* diye?” Ağlayacak gibi olurken kime güveneceğimi, neye inanacağımı şaşırmış hâldeydim. “Neden?” diye sordum fısıldarcasına. “Anne, neden? Şimdi çok mu iyi oldu? Şimdi ben

darmadağın değil miyim? Mutlu muyum? Anne, bir bak!” diye bağırdım. “Bak, mutlu muyum? Bak anne!”

“Aptalsın!” dedi aynı öfkeyle ne hissettiğimi önemsemeden. “Hâlâ Alper diye ağlıyorsun! Hâlâ bir suçlu arıyorsun. Seni çok seven adam, sadece benim dememle terk eder miydi seni? Bu hâlâ düşürür müydü, Esengül? Sen şimdi her şeyin suçlusu olarak beni görüyorsun ama aklın başına gelince anlayacaksın, kızım. O çocuktan sana yâr olmayacağını, seni seven adamın kim ne derse desin öyle davranmayacağını anlayacaksın zaten.”

Öyle gaddardı, öyle acımasızdı ki... İçim o an nefretle dolup taşıtı sanki. “Biliyor musun?” dedim ona doğru adımlarken. “Tercihlerimi doğunun en ücra köşelerine yaparken seni düşünmüştüm, *nasıl bırakıp giderim* demiştim ama şimdi *iyi ki* diyorum, anne. *İyi ki yapmışım.*”

Annemin gözleri fal taşı gibi açılmış, “Ne doğusu?” demişti. “Ne gitmesi, Esengül? Gidemezsin sen öyle yerlere. Yollamam! Unut!”

Hiçbir yere yollayamadığı, dizinin dibinden ayırmadığı kızının doğuda öğretmenlik yapacak olması, annemin kaldırabileceği bir şey değildi. Gerçi sadece doğu da değil, annem onun yakınında olmayacağım uzak hiçbir yeri kabul etmezdi. Ben ise hiç olmadığım kadar kararlıydım.

“Tutabilirsen tutarsın!” dedim gözümdeki yaşa rağmen başımı dikerek. Tam o sırada içeri giren babamın kapıyı çarpışıyla üzerime yürüyüşü bir olmuştu ki öfkesinin etrafı saran o havasıyla annem bir anda panikleyerek kendini benim önüme doğru attı.

“Bana bak!” diye bağırdı, annemin dayatmalarına rağmen parmağını bana doğru büyük bir öfkeyle sallayarak. “O Alper döndüğü gibi alacak seni! Geldiği gibi kıyacak sana nikâhı!”

Gözümde dinmeyen o yaşın ardı arkası kesilmezken “Saçmalama!” dedi annem büyük bir öfkeyle. “Saçmalama da geç içeri.”

“Neyi saçmalayacağım!” diyerek itti annemi de. “Bizi düşürdüğü duruma bak. Gelip kıyacak o nikâhı!” dedi son sözünü

söyler gibi. “Şimdi gidip o babaannesine de söyleyeceğim. O torunu geldiği gibi kapıdan içeri girmeden karşıma dikilecek.”

Öfkeli adımlarının yönü kapı olunca koşar adım önüne geçtim. Böyle gidip de Seher nineye de bu tavırla, bu sesle konuşursa onun kalbi kaldırmazdı. “Ne olur!” dedim neredeyse ayaklarına kapanacak hâlde. “Ne olur, gitme baba! Zaten kalbi var, seni böyle görürse...” Devamını bile getiremeden “Allah korusun!” dedim. “Ne olur, bir şey deme! Lütfen...” Yaşlı gözlerime tereddütle bakıyor ama fikrinden de asla vazgeçmiyordu. “Ne olur...” dedim tekrar. “Allah rızası için gitme, ne olur!”

Adımları duraksadı ama tavrı da fikri de değişmedi. “Yürü git kendin söyle o zaman,” dedi eliyle dışarıyı göstererek. “Evine almadan buraya getirecek o herifi.”

Gözümdeki yaşla başımı sallayarak kapının dışına çıktığımda, arkamda annem ve babamın kavgalı seslerini bırakmıştım. Birbirlerine bağırp çağırıyor, sesleri sokaklarda çınlıyordu. Soğuk rüzgâr tenimi dövercesine esti geçti. Ayaklarımı sürüye sürüye giderken etraftaki evlerin perdeleri hâlâ bizim evi izlemek için açıktı. Alper’i almaya gelen taksinin lastik izleri bile çok tazeydi. Onun evine doğru gitmek bile zulüm geldi bana. Ben şimdi ne yapacaktım? Bir dipte, bir çıkmazdaydım. Karanlık sokaklar aktı gitti yanımdan ama ben bir adım kıpırdayamadım. Baktığım yerde, gittiği o yerde, son sözleriyle ve gidişiyle kalakaldım.

Sonra bir rüzgâr daha çarptı tenime. Çenem titreye titreye, ayaklarımı sürüye sürüye Seher ninenin evine giderken, “Zaten o dönmeyecek ki,” diye mırıldandım ve katıla katıla ağlamaya başladım. Öyle çok ağladım ki ayakta durmak zor geldiğinde, evin kapısına doğru yaslandım. Seher ninenin hafif aralık kapısının ardından da ağlama seslerini işittiğimde, o kapıyı açıp içeri girmek bir hayli zor geldi. Evin içi zifirî karanlıktı. Pencereden sızan ay ışığı, koltukta, elinde tesbihiyle oturan Seher ninenin bembeyaz başörtüsüne vuruyordu. Gözündeki yaşlar usulca avuçlarına süzüldü, dilindeki duaya karıştı. Beni kapının girişinde gördüğünde titreyen kollarını, kucağını bana doğru açarak “Yavrum...” dedi.

Gece dışarıda olan her şeyi duymuştu ve benim anlatmama gerek kalmamıştı. Ben yaşlı gözlerle onun dizine doğru yattığımda, “Ben bu çocuğu böyle yetiştirmedim ama sen beni de affet kızım,” dedi saçlarımı seve seve. Torununun yaptığını kendi eksikliği gördü. Koskoca kadının bile başını eğdirdi. “Neyi eksik ettim de seni bu hâle koydu bilmem ama beni de affet sen.”

Bu gece aynı adam yüzünden birbirimizin gözyaşlarını silmeyip, daha çok birbirine katarak birbirimize sığındık.

Şifa Sürmeli

Mir Aslan ile birlikte mutfaktaydık. O kesme tahtasının üzerinde patatesleri doğruyordu, ben de domatesleri kesiyordum. Sıradan bir akşamı yaşamamanın keyfini sürerken saatler önce olan olayın sıradan olmayan hisleri vardı hâlâ üzerimde. Biz Mir Aslan ile öpüşmüştük ve bu sanki hiç silinmeyecek bir iz gibi kazınmıştı içime.

Varlığı mutfağın her köşesini doldururken “O fotoğraflar gerçektir,” dedim. Bakışları kısa bir an bana doğru döndükten sonra tekrar patateslere döndü.

O sormadı ama ben anlattım.

“Çocukluğumdan. Ülgen Komutan’a da anlattım. Annem ile birlikte giderdik. Yani...” dedim duraksayıp düzelterek. “Anne bildiğim kadınla. Temizlik yaptığı evlerdendi. Fotoğraflar o zamandan çekilmiş ve benimle olan kısımlarını bulmuşsunuz siz sadece.”

Mir Aslan’ın çatılmış şaşkın bakışları bana döndüğünde, “Annen mi?” dedi. “Onun bağlantısı ne?”

Dudak büktüm. “Bana göre hiçbir şey. Çünkü yaşımda küçüktü diye mi bilmiyorum ama tuhaf bir şey hatırlamıyorum. Bildiklerimi Ülgen Komutan’a anlattım. Dahasını hatırlarsam da bilgilendireceğim.”

Sadece önüne döndü.

“Bir şey demeyecek misin?”

Doğradığı patatesleri kızgın yağa attığında çıkan ses mutfağı sardı ve hemen peşine, “Ne diyeyim ki?” dedi kaynayan suya çayı atarak. “Bela bir değil ki, bin tane. Hepsi de peş peşe geliyor anasını satayım!”

“Beni bulmamış olsaydın belki şu an ikimiz de bambaşka bir hayatta...” dediğim an cümlemin bitmesine izin vermeden o çatılmış kaşlarını bana çevirdi ve “Tek bildiğim...” dedi kuvvetini sesine de yansıtarak. “Bunca hengâmenin içinde bir tek senin masumlüğün.” Yanıma doğru adımladı ve yağlı ellerini bana bulaştırmamak adına iki yana açarken bir hayli fazla eğilmek zorunda kaldı. Boğazım ve boynumun arasında bir yere dudaklarını bastı. “Yeter ki bize bir şey olmasın. Kalan herkesin canı cehenneme.”

Geri çekilirken nefesi, yüzümü de yaladı geçti. Bana kısacık bir temasıyla bile kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bıçak tahtanın üzerinde duruyordu ama ben hareket edemiyordum. Tavanın başına döndüğünde, “Beni hatırladığında ne hissettin?” diye sordum.

Kısa bir an duraksadı, tek gözünü kapadı ve bana döndüğünde “Kadere inanmazdım,” dedi açıkça. “Seni tekrar bana getirdiğinde anladım. Bizim yaşadığımız çok mucizevi bir şey, Şifa,” dedi o da artık şüphesizce teslim olmuş gibi. “Kimsenin başına gelemeyecek kadar özel; masal gibi...”

“Masal gibi...” diye mırıldandım tebessüm ederek. Bizden böyle bahsetmesi hoşuma gitmişti: Mir Aslan ve Şifa’nın masalı.

“Peki ilk gördüğünde...” dedim merakla. “O gün o eve geldiğinizde...” Sonra duraksadım, merak ettiğim birçok şey vardı fakat onun da travmaları olan bir an olduğu için konuşup konuşmak istemediği konusunda emin olamadım, bencil olmak istemiyordum.

Yanına doğru yaklaşıp başımı önüne doğru eğdim. “Özür dilerim bir anda sorduğum için,” dedim. “Konuşmak istemezsen o günlerin konusunu bile açmam.”

Çenemi iki parmağının arasına kısıtırıp beni kendine doğru kaldırdı. Yüzü, gözleri... Hepsi bir hayli ciddiye ama o sert, dalgı, ciddi ifadelerin içinde bile beni sakinleştiren bir şey vardı.

“Şöyle bir adama böyle masum masum konuşuyorsun ya...” dedi titrek bir iç çekişle. “Seni sevsem, öpsem, alsam, tutsam, içime katsam...” Gözleri dudaklarıma takıldığında, “Doymam,” dedi.

Yutkunarak dudaklarımı kemirmeye başlamıştım ki tavadan koluma sıçrayan yağ ile birlikte “Ah!” diyerek geri çekildim.

Çok bir şey yoktu ama kolumu sıvazlayınca ve dikkatlice bakınca gülümseyerek kolumu tuttu ve öpünce geçer mantığıyla dudaklarını koluma basarken, “Öyle yakarsan sen koskoca adamı, böyle de yanarsın işte!” dedi. “İlahi adalet çabuk işliyor.”

Dişlerini gösterircesine sırtırken “Sen olan her şeyi bana mı bağlayacaksın böyle?” dediğimde, “Şüphesiz!” diye cevap verdi gevşek bir sırtmayla.

Domatesleri masaya koyduğumda tezgâha yaslandım, o da patatesleri çevirdi. Akşam yemeğini kahvaltıyla geçiştirecektik. “Soruna gelecek olursam...” diye devam ettiğinde yaslanarak onu dinledim. “İlk gördüğümde seni bizim eve götürmek istedim. Ben bakacaktım sana. Orası çok soğuktu ve sen kıpkırmızı olmuşsun. *Baban sana bakamıyor*, diye düşündüm.”

Merakla, “Öyle miydi peki gerçekten?” diye sorduğumda dudak büktü, bakışlarını kaçırdı.

“Baban hakkında çok şey bilmiyorum Şifa, onları öğrenmek istiyorsan...”

Patatesleri çıkarıp tabağa koyduktan sonra masaya koydu ve çaydanlığı alıp bardaklara doldururken ben de masadaki yerimi aldım. “Yani, ben birkaç saat geçirdim sadece. Onda da babam ve

baban dışarıdaydı. Biz daha çok annemle senin yanında kaldık.” Tanımadığım bir adamdan *baban* diye bahsediyordu. Bomboştu benim için anlamı. Ne garip...

Çayı tekrar ocağa bıraktıktan sonra masadaki yerini alınca patatesleri tabağıma doluşturdu. “Annen hakkında da herkes gibi hiçbir bilgim yok. Sadece seni doğururken öldüğünü biliyorum. Orada fotoğrafını gördüm, o kadar. Resmî kayıtlara göre babanla evli olmadığı için annenin adını falan da bilmiyoruz.”

O da benden farksız değildi aslında. Sadece babamı bir kez olsun canlı görmüştü ve benim ilk günlerimden sadece birine tanıklık etmişti. Durgunlaşan bakışlarımı yakalayınca “Bir gün Ülgen Komutan’ı evimize davet ederiz. Sana babanın nasıl biri olduğunu anlatır. Ben şimdi çocuk aklımla sana, bende yer edinen o birkaç saati anlatsam çok da doğru olmaz,” dedi.

Mir Aslan, anlatmak istemiyordu ama ben anlıyordum. Babam ile ilgili o birkaç saatte hoş anıları olmadığını biliyor, hissediyordum. Yine de tüm bunlara rağmen bana kötülemiyordu. Kötü düşünmeyeyim diye, ondan duymayayım, üzülmeyeyim diye yapıyordu. Şu kadar düşünmesi bile çok kıymetliydi benim için.

O yüzden ben de onu zorlamayarak dirseğimi masaya yasladım ve avucumu yüzüme yaslayıp, “Annen peki?” diye sordum. “Annen ile anlaşabilmiş miydin?”

Bu sefer ikimizin de yüzünde bir tebessüm hâkimdi. Ben patateslerimi yemediğim için çatala aldığı patatesleri bana uzatarak, “Çok,” dedi gülerek. “Bayıldınız birbirinize. Annem seni kollarında sallayarak uyuttu, yedirdi, ninniler söyledi.”

“Eğer annem beni doğururken öldüyse o zaman ilk anne sıcaklığını da senin annenle yaşadım ben, öyle mi?”

Sevdiğim adamın annesiydi, bir anne olarak beni de ilk kucaqlayan. Mir Aslan da bu detayı yeni fark etmiş gibi gülümsedi ve “Öyle olmuş,” dedi. Hoşuna gittiğini görebiliyordum. Belki

de annesinin beni tanması, bilmesi şimdi yaşayamayacağı o anı zamanında yaşamış olmasıydı hoşuna giden.

Onu bu kadar keyifli görünce “Ben seni babaannemle tanıştırmıştım. Sen de bir gün beni anne ve babanla tanıştırır mısın? Teşekkür etmek isterim,” dedim. Buna da bir hayli mutlu olmuş gibi gülümserken bir çocuk gibi de telaşa, heyecana büründü sanki. “Tanıştıırım tabii,” dedi güle oynaya. “Olur yani. Gideriz bir gün.”

Tam o sırada çalan kapıyla ikimiz de birbirimize şaşkınlıkla baktık. Biz bile eve bugün gelmişken kim bilebilirdi ki burayı? Mir Aslan’a doğru baktığımda, “Komşu falandır belki,” dedi ayaklanarak.

Onun peşinden ben de ayaklanarak hemen arkasından ilerledim. Mir Aslan kapıyı açtığında karşımıza tanıdık bir yüz çıktı: Orçun abi. Mir Aslan’ın yüzü asıldı, kasıldı, değişik bir şekle büründü ve “Sen nereden buldun lan bizi?” diye sordu.

“Abi,” dedim. Orçun abi içeri doğru bir adım atarken “Sinan’dan duydum olup biteni,” dedi. Mir Aslan’ı geçip bana doğru geldiğinde, “Sana bakmak istedim,” dedi. Elleri omuzlarımı sarar gibi olduğunda onun da boyu Mir Aslan kadar vardı ve ben küçücük kalmıştım. “İyi misin, Şifa?”

Mir Aslan’ın kolu kapıda kalmış, sessiz ama soğuk bir şekilde bize bakıyordu. Bedeninin ağırlığı, bakışlarının sertliği neredeyse bizi delip geçecekti.

“Şifa niye kötü olsun ki?” dedi Mir Aslan kapıyı bir hayli sert kapatarak.

“Sinan bana *çıkarken berbat bir hâldeydi* deyince ne bileyim, merak ettim ben de. Yaşadıkları kolay değil zaten, bir de böyle bir şeyle suçlanması...”

Mir Aslan’ın eli belimi bulmuştu, beni karnına doğru yaslamıştı ve karnıma uzanan parmakları sahiplenişini gösterircesine cüretkârdı. Bakışları Orçun abinin üzerindeyken “Şifa,” dedi.

“Orçun abine iyi olduğunu söyle de içi rahatlasın. Bak, oralardan buralara zahmet edip gelmiş.”

Abi kısmını bir hayli bastırarak söylemişti ve Orçun abinin suratına anladığını belli eden imasıyla koca bir gülümseme yayılmıştı.

“Tebrik ederim, kardeşim,” dedi ellerinin bendeki duruşuna bakarak. “Şifa’dan onayı almışsın olarak yorumluyorum şu hâllerini. Gözüme sokmak için yapıyorsan zaten gözüm yoktu sevgilinde.”

Mir Aslan’ı hafifçe iterek geri çekildiğimde, “Sen ona bakma, abi,” dedim kolundan sıvazlayarak. “İyiyim ben, merak etme. Hadi gel, oturalım. Biz de tam yemek yiyorduk.”

Orçun abiyi sofraya doğru yönlendirmiştim ama o, “Yok Şifa, sağ olasın,” dedi. “Sinan yeni bir eve geçtiğinizi söyleyince, ben de bir gelip bakmak istedim sadece. Daha fazla rahatsız etmeyeyim ben sizi.”

“Yani,” dedi Mir Aslan hiç itiraz etmeden. “Sonuç olarak yeni evliyiz biz.”

Orçun abi kaşlarını çatığında ben de aynı şaşkınlıkla bakmıştım Mir Aslan’a ki, “Ne!” dedi o da şaşkınlıkla. “Hani ev yeni ya... Biz de yeni taşındık falan.”

Orçun abi kusarcasına bir hareketle midesini tuttuğunda, “Bu esprin karşısında şuraya kusmak istiyorum!” dedi.

Mir Aslan ise onu sırtından itekleyerek “Hadi abiciğim, hadi!” dedi. “Git kapının önünde kus. Evimizden senin pisliğini temizleyemeyiz daha ilk günden.”

Onlar çok normalmiş gibi birbirleriyle gülüşerek yapıyorlardı bunu ama bana çok ayıp geliyordu şu an Orçun abinin Mir Aslan tarafından kovuluşu. Ben, “Mir Aslan,” desem de o çoktan kapıyı açmış ve kapının ardına Orçun abiyi bırakmıştı.

Başımı mahcupça kenara doğru yatırdığımda, Orçun abi, sanki Mir Aslan'ın bu tavırlarına alışkınmış gibi "Bu böyle!" dedi hiç umursamadan. "Sen takılma. İşlerim vardı zaten benim."

"Yine gel," dediğimde elini kaldırdı ve arabasına doğru yürümeye başladı. O bindikten sonra da Mir Aslan kapıyı kapatmıştı ki salona doğru adımlarken asık bir suratla, "Üzüldüm. Çok üzüldüm," dedim.

"Neye?" dedi telaşla. "Niye? Kim üzdü?"

Peşimden geliyor, soruları ardı ardına bir telaşla soruyordu. Yüzünde de çok ciddi ve tedirgin bir ifade varken asılan suratıma o tebessümün yerleşmemesi imkânsızdı. Ona doğru döndüğümde bir eli belimi kavrayıp beni kendine yasladı ve ellerim gömleğinin yakalarına doğru çıktı. "Ne oldu?" dedi yine ciddi ciddi. "Hayırdır şimdi?"

Gülsem mi kızsam mı bilemeden yakalarıyla oynarken hâlâ tek kolu arasındaydım ve parmak uçlarıma yükselmişim. "Soruyor musun bir de?" dedim. "Az önce olan normal miydi şimdi? Orçun abiyi kovman..." En başta *ben Şifa'ya âşığım* dediğindendi Mir Aslan'ın takılışı ve ben kendimi böyle bir oyuna kattığım için pişmanlık hissediyordum. Gerçek olmadığını o da biliyordu ama takmıştı bir kere. "Hem ne o öyle, sanki hiç kimse beni üzemezmiş gibi tavırların?"

Kollarının arasında sağa sola hareket ettirmeye başladı beni. Saçlarım geriye doğru kollarının üzerine dalgalar gibi vurdu. Ben gülümsüyorken onda hâlâ ciddi bir ifade vardı.

"Üzemez zaten," dedi aynı kararlılıkla. "Üzen beni bulur karşısında."

"Bak sen!" dedim gülerek. "Ya sensen üzen?"

"Ben de o zaman seni bulurum karşımda, üzmem!" dedi, içim gitti.

Alt dudadıımı kemirirken kollarının arasından sıyrılarak, “Bence var ya...” dedim onu kızdırmak istercesine. “Orçun abi çok yakışıklı diye senin bu kıskançlıkların, başka bir şey değil.”

“Kim?” dedi Mir Aslan sahte bir gülümsemeyle. “Orçun mu yakışıklı? Tipini siktiğim...”

“Mir Aslan!” diyerek kaşlarımı çatmam bile yetmişti.

Konuyu hemen çevirerek eli çenesinde oyalanırken, “Ben peki?” diye sordu.

“Ne sen?” dedim anlamayarak.

“Ben?” dedi utana sıkıla. “Ben yakışıklı mıyım senin için? Orçun’u ayıla bayıla övdün ya... Benim için de fikrini söyle.”

Kahkaha atarken, “Ayıla bayıla mı?” dedim gözlerimi açarak. “Abart istersen!”

“Soruma dön,” dediğinde bir hayli ciddiye ve ben de şöyle bir uzaktan bakarak sahte bir memnuniyetsizliğe büründüm.

“Eh işte...”

“Bak sen, öyle mi canım?” diye sorduğunda, “Öyle canım!” diyerek karşılık vermişim; bunu bir meydan okuma olarak algılamış olmalı ki tehditkâr bir şekilde üzerime doğru gelmeye başladı. Yüzündeki o koca gülümseme olmasa adımlarının odayı dolduracak kadar olan sertliği beni bir hayli ürkütebilirdi. Şimdi ise aramızdaki olay, bir kaçma kovalamaya dönüşmüştü. Ben geri giderken o da “Yakından söylesene sen şunu,” diyerek üzerime geliyordu.

Daha ilk akşamdan salonun içini neşeli sesler doldurduğunda aile olmanın, Mir Aslan’ın ailem olmasının sıcaklığını hissettim. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu. Beraber olursak eğer her yeri yaşanılabilir kılabilirdik, onu anladım.

“Yakalarsan söylerim,” dedim koltukların arkasından dolanarak ama daha sözüm bitmeden adımlarımın kontrolünü

kaybettim. Ayağım halıya takılınca bileğim ters bir hareketle burkuldu.

Hissettiğim o sızıyla kendimi bir anda yerde bulurken “Ah!” sesi çıktı dudaklarımın arasından. Yüzümdeki gülümseme soldu, elim hızlıca bileğime gitti. Dokunmak istediğimde irkildim her seferinde. Canım yanıyordu ama bakışlarım hızlıca yanıma çöken, yüzünü endişe kaplayan o adamın gelişiyle ona kilitlenmişti.

“İyi misin, bir şey oldu mu?” dedi. Sesindeki endişe o kadar gerçekçiydi ki acımı unutturdu neredeyse. Ben, benim için endişelenen birilerini kaybedeli çok uzun zaman olmuştu. İlk kez birinin bana baktıkça endişeyle, korkuyla, telaşla yüreğinin burkulduğunu hissettim. Bileğimi nazikçe ellerinin arasına aldı. “Nereye kaçacağını bilmeden öyle koşturursan olacağı bu!” dedi tatlı bir serzenişle. Sonra yüzüme baktı kısa bir an. Gözlerindeki endişelerinin arasına, *bir şey yok* rahatlığı vermek adına kısa bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı. “Ayrıca yalan söylediğin için Allah çekmedi.”

“Biliyordum,” dedim hiç ödün vermeden. “Sadece dengemi bozdun; o koca adımlarınla panikledim, ayağım takıldı. Yalan falan da konuşmadım yani.”

Ayağımın sızısı gitgide dağılırken Mir Aslan’ın kaşları hayretle havalandı ve “He, *eh isteyim* yani ben?” dediğinde kıkırdarcasına bir ifadeyle bakışlarımı kaçırdım. O ise vakit kaybetmeden beni kolları arasına aldı.

“Köyde öyle demiyordunuz ama Şifa Hanım!” dedi bozulmuş hâlde. Beni kaldırırken kollarının sıcaklığını ve güçlü ellerinin vücudumu ne kadar kolayca sardığını hissettim. “İçin giderek bakıyordun. Köyde kimse bakmasın diye koluma girip duruyordun, bir sahiplenme çabasındaydın falan... *Allah sevdiğine bağışlasın* dediklerinde içini çeke çeke *âmin* diyordun?”

Benim mırıldanarak söylediğim ya da içimden söylediğim, düşündüğüm şeyleri bile okumuştur resmen. Ben ona karşı bu kadar kendimi açık ettiğimin hiç farkında değildim. Belki de

onun profesyonelliğinden kaynaklıydı bu bilmiyorum ama hiç adil değildi. Kalbim istemsizce hızlandığında, “Ben *seni beğenmiyorum* demedim ki,” dedim. “Genel bir yorum yaptım, *eh işte* diyerek. *Eh işte* olanlar beğenilmiyor mu yani?”

Beni üst kata çıkarırken onun nefesi kulağımın yakınında doluyor, gülüşündeki o şefkatli ton, beni hem güldürüyor hem de etkiliyordu. “Kaçmak senin işin değilmiş, Şifa Sürmeli. Sen böyle düşündüklerini sakladığın gibi saklanmayı denersin bundan sonra.”

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme vardı ama ona bu kadar yakın olmanın getirdiği yoğun bir his de hâkimdi. Çenesindeki o keskin hatta dokunmak istedim ve engel olamadan parmak uçlarımı sürdüm. “Kabul edemiyor musun *eh işte* olmayı?”

Parmak uçlarımı öptü, şükreder gibi. Tebessüm ettim.

Odaya vardığımızda beni dikkatlice yatağa yerleştirirken “Senin için *eh işte* olmam kabulse benim için hiç sorun değil,” dedi gerçekten umurunda değilmiş gibi. “Senin beğeninden geçiyorsam *eh işteyi* bırak, tüm kadınlar için dünyanın en çirkin adamı olabilirim.”

Dirseklerimin üzerine doğrulduğumda Mir Aslan tam önümde ayaktaydı ve ben onu yattığım yerden bu kadar kocaman görünce yutkunmakta zorlandım. Ben de tıpkı söylediği gibi dünyanın tüm kadınları için en çirkin erkek olmasını isterdim ama maalesef o, standartların üzerinde bir adamdı ve muhtemelen onu arzulayacak bir sürü kadın vardı. Bunun düşüncesi bile içimde günden güne artan o kıskançlık duygusunun fitilini ateşledi. Loş ışık gecenin karanlığında üzerine vururken ve o böyle, bir dünyayı bile kaldırabilecek kadar geniş omuzlarıyla ve güven veren duruşuyla karşımdayken iç çekmekten öteye gidemedim. Bir de dudaklarının o tadını alınca, onun da söylediği gibi bırakmak imkânsızdı ve ben sadece ona arsız bir kadın olarak, Mir Aslan’ı tekrar istiyordum.

“Bir bakalım...” diyerek dizinin üzerine çöktüğünde bileğimi incelemeye başladı. Elbisem yarıya kadar sıyrılmıştı, üzerimdeki hırkanın bir kolu düşmüş, saçlarım yatağa dökülüyordu. Burktuğum bileğimi ona doğru uzatmış, diğerini kendime doğru çekmiştim ve Mir Aslan kısa bir an bakışlarını düz tuttuğunda aralanmış elbisenin ona açtığı o boşluğu görmesi duraksamasına sebep oldu. Bakışları bacaklarımın arasına sızmıştı. Sonrasında çektiğinde de “Biraz ağrıyacak,” dedi bileğime hafif bir baskı yaparken.

Parmakları o kadar nazikçe dolaşıyordu ki acıyı unutup tamamen onun dokunuşlarında kalmıştım. “Ama geçici bir şey. Sadece dinlenmen lazım.”

Biraz daha doğrulup bakışlarımız birbiriyle kesiştiğinde, “Anlıyor musun ki sen?” diye sordum.

“Yok,” dedi açıkça. “Seni avutmak için salladım. Öyle olur herhâlde diye düşünüyorum.”

Gerçek miydi söylediği yoksa dalga mı geçiyordu bilmiyorum ama gülmeden edemedim ve “Teşekkür ederim,” dedim. O an bakışlarımız kesiştiğinde her şey durdu sanki. Endişesi yerini daha derin bir şeye bırakmıştı ve o şey her neyse beni tamamen içine çekiyordu.

Parmakları bileğimde dolanırken “İyi mi böyle?” diye sordu. Bakışlarının tekrar takılı kaldığı elbisenin arasından sızmasıyla bana değmesi arasında geçen sürede o hisler daha belirgin bir hâl oluştururken “E-evet,” dedim titrek bir sesle. “Çok iyi.”

Sanki o da hissediyordu. Benim hissettiklerimi de hissediyordu, görüyordu. Bileğimi parmaklarıyla nazikçe kavrayarak yatağa geri koyduğunda ayaklanmış, gitmek üzereydi ve ben telaşla, “Devam etmeyecek misin?” diye sordum.

Yüzüne yerleşen gülümsemenin arkasında bende gördüğü o hisler saklıydı ve imalı sözlerinin ardında da kendi hisleri gizliydi. “Evim karanlıkta kaldı,” dedi. “Işığı açacaktım.”

Sözleri nefesimi kestiğinde ve kalbim hızla çarparken, zar zor yutkunarak biraz daha doğruldum. “Açmasan?” dedim endişeyle. “Böyle kalsa olmaz mı?”

Sözlerimiz bir kıvılcımı başlattı ve sanırım onun adımlamalarıyla da o kıvılcım bir aleve dönüştü. “Nasıl istersen öyle olsun.”

Eski yerine gelirken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında nefesim sekteye uğradı. Kendimi daha fazla tutamadığımdan, başım usulca yatağa doğru düşer gibi olduğunda, “Ne kadar?” diye sordu.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

Düğmeler tek tek çözüldüğünde çıplak göğsüne vuran sokak lambası aklımı kaçıracaktım gibi hissettirdi.

“*Devam etmeyecek misin*, dedin. Ne kadar devam edeyim?” diye sordu tekrar. “Sınır neresi?”

Şu an konunun bileğimden çok daha öteye çıktığının bence ikimiz de farkındaydık lakin onun üzerinden devam etmek en azından daha rahatlatıcı geliyordu. Yüreğim bir kuş gibi titrerken “Bilmem,” dedim. “Sen söyle.”

Kalbimde hissettiğim şeylerin sadece bir arzu değil, çok daha derin bir bağ ile sarmalandığını fark ettim. Bir oyunla başlayan bu akşamın bizi birbirimize daha önce hiç olmadığı kadar yakınlıştırmasına şaşırsam da onun varlığı ve o bakışları her şeyi mantıklı kılıyordu. Tıpkı şimdi dudaklarına sinen gülümsemesi gibi.

“Şifa, kontrolümü kaybettiğimi söylerken kendini bana bırakman ne kadar doğru?” diye sordu ve belki de bu, bu gece için olan en açık itiraflardan biriydi.

Sesimdeki o cilveli tını, kıvranıp kıvrılarak ona ulaştığında, “Emin ol...” dedim. “Konu sen olduğunda, kontrol konusunda senden beterim.”

Gömleğinin kol düğmelerini çözdü, bir kolunu çıkarıp omzunun kaslarını belirginleştirircesine diğerine uzandığında yutkundum. Artık gömleği tamamen yerle bir bütün olduğunda

elimle yüregimi bastırmak istedim. Geniş omuzları, kaslı vücudu, kolları ve tüm bedeni beynimin içinde bir yerlere çarpıp durdu sürekli.

Bana doğru eğildiğinde kalbim hızla çarpıyordu. İkimiz de birbirimizden beter hâldeyken kontrol yine ondaydı. Elleri elbisenin eteklerinden içeri sızdığına gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve sıcacık parmak uçları buz gibi tenime değdiğinde irkildim. Dudaklarımız arasında kalan mesafe içimdeki alevi harladı. Gü-lümsedi ve “Benim evim hâlâ karanlıkta,” dedi gülerek. “Hiç adil değil.”

O an *evim* dediği ne bu odaydı ne de bütünüyle bendim. Sadece bir parçadan bahsediyor gibiydi. Beni usulca yatağın ucuna doğru çekti. Bunu elbisenin üzerinden de yapabilirdi ama öyle yapmadı. Gözlerimin içine baka baka, tenimden içeri süzüldü elleri.

Onun kontrolü bu derece elinde tutmasını izlemek hem beni baştan çıkarıyor hem de teslim olmanın nasıl bir şey olduğunu öğretiyordu. Ellerini belimden sıyrarak bacağımı yukarı kaldırdığında bir an için ne yapacağını merak ettim. Dizime uzanan güçlü elleriyle bacağımı yavaşça kendi omzuna yerleştirdi. Bu hareketle birlikte vücudumdaki her kas gerildi. Bacaklarımın arasında kalan mesafeyle bana daha yakın oldu ve ben artık varlığının ağırlığını her zerremde hissedebiliyordum. Bana doğru döndüğünde bakışlarındaki yoğunluk kelimelere gerek bırakmadı. Aramızdaki sınırlar tamamen silinmişti. Artık yalnızca o, ben ve birbirimize olan bağlılığımız vardı.

Dudakları bacağımın ince derisine hafifçe değdiğinde içimde bir şeyler ona doğru yükseldi ve dudaklarımın arasından ince bir sızı gibi adı döküldü. “Mir...” diye mırıldandım. Parmakları bir yandan bileğimi ovmaya devam ediyordu ama o da farkındaydı; ağrı gideli bir hayli olmuştu.

Başını yavaşça kaldırıp gözlerime baktı. “Seni ezberleyebilmem için bir ömre ihtiyacım olacak gibi. Seni yaşamamanın heyecanında hepsini kaçırıyorum. *Mir* deyişinin bile tonları varmış

ve ben bunu daha önce hiç keşfetmemiştim. Bir daha söylesene.” Sesi derin ve pürüzsüzdü, tıpkı dokunuşları gibi. Dokunuşları ve sözlerinin bende yarattığı o etki, beni yerime çiviledi sanki.

“Mir...” dedim yine içimin titreyişiyle, o gülümsedi.

Dudakları bacağımda geziniyor, nefesleri tenime kazınıyordu. Parmak uçları dizimden başlayarak bacağımın yukarısına doğru süzüldü ve ardından bir öpücük daha bıraktı. Daha derin, daha tutkulu. Gözlerim istemsizce kapandı, nefesim düzensizleşti. Onu izlerken kalbimin nasıl hızlandığını saklamaya çalışmadım.

“Ben hiç böyle hissetmemiştim,” dedim içimde bir yerler utançla kıvranıp, daha fazlasını istemekten de geri durmazken. Sesim titrek ama dürüsttü. Gözlerini bir an için kaldırdığında bakışlarındaki kararlılık beni yaktı geçti.

Bacaklarımın arasında kayarak bana doğru eğildiğinde kolları başımın hemen yanında hizalanmıştı ve omzunda olan bacağım beline doğru kayıp, oradan da belinin arkasına doğru uzanmıştı.

“*Eh iştelik* bir adamın sana böyle hissettireceğini düşünememiş miydin yani?” Dudaklarımızın arasında birkaç santim varken ve o bu kadar güzel gülerken, bir de parmak uçları saçlarımla oynamaya başladı.

“Mir...” dedim sızım sızım sızlarken gülümseyerek. “Öyle olmadığını biliyorsun.”

Burnunu burnuma doğru sürterken “Yine de Orçun’dan *yakı-şıklı* diye bahsederken bana *eh işte* demen hoşuma gitmedi,” dedi.

Ellerim bileklerinden başlayarak kollarını okşadı ve ardından omuzlarına doğru çıktı. “Orçun senin kıskanacağın bir adam değil.”

“Dünyada sana yakın olabilecek tüm erkekler kıskanabileceğim adamlar, Şifa. Üstelik sen ne kadar aksini iddia etsen de ben senin onunla bu kadar yakın olmanı kaldırabileceğimi sanmıyorum.” Ellerini nazikçe belime koyarak beni kendi hizasına

çıkarttığında, “Hâlâ âşık olduğu kadının adını vermedi ve onun senin olup olmadığını bilmiyorum ben,” dedi.

“Fark eder mi?” diye sorduğumda bile kaşlarının arası derince oyuldu. Elimi göğsüne doğru koydum. “Benim kalbim bir sana ait olduktan sonra fark eder mi?”

Başını boynuma doğru sürdüğünde boynumu onun için aradım. Nefesi kulak mememe çarptı. “Eder,” dedi dürüstçe. Açıkçası ondaki bu paylaşamama hâlini, kıskançlığı ve elinden kaçacakmışım gibi ürkme hissini görünce daha da etkisi altına girdim. Belki de böyle hissetmeye devam etsin diye sustum ve onu rahatlatmaya çalışmadım. Dudakları tekrar boynumda gezindi ve bu sefer daha sabırsızdı.

Eli kalçamı avuçlayıp dudakları büyük bir açlıkla boynumda gezerken, “Bugün seni ilk kez öptüğümde tadını alınca bırakamayacağımı söylemiştim ya, artırıyorum, Şifa,” dedi. “Sana şimdi böyle dokununca anladım ki seninle yetinmek diye bir şey yokmuş.” Elleri kalçalarımda geziyor, dokunduğu her yerimde bir iz bırakıyordu. “Her dokunuşum, her nefesin... Daha fazlasını istiyorum, Şifa.” Nefesimin kesildiğini hissettiğimde ve dudakları boğazıma doğru indiğinde, elbisemin düğmelerini çözmeye başladı. “Her şeyini istiyorum.”

Düğmeler göğüslerimi taşıyarak ona açıldığında, elbisenin etekleri kasıklarımın kadar sıvanmıştı ve bacaklarımın arasında onun varlığı vardı. Burnunu göğüslerimin üzerine doğru sürttüğünde onun aldığı o derin nefeste benim nefesim titredi. Başımı kaldırıp ona baktığımda içimde büyüyen duygular kelimelere dökülemeyecek kadar karmaşıktı. Onun sadece bana ait olduğunu bilmek, dünyada kendimi en güvende hissettiğim yerin onun kolları olduğunu fark etmek tarifsiz bir hazdı. Nasırlı ellerinin içleri bacaklarımın üstünü sahiplenircesine okşadı.

Parmak uçlarım teninin sıcaklığını hissederek omuzlarından boynuna doğru süzüldü ve dokunuşlarımla bir gevşeyip bir gerginleşti. Nefesi biraz hızlandı. Boynuna doğru eğildim ve başımı onun göğsüne doğru yasladım. Kalbinin ritmi benimkini

tamamliyordu. Ellerim onun güçlü sırtında gezinirken bir an için nefes almayı bıraktı. Elleri belime çıkıp kalçalarımın geri düşerken parmak uçlarına takılan çamaşırlarımı da aşağıya doğru sıyırır gibi oldu ama bütünüyle çıkarmadı. İri kollarının arasında kayboldum sandım.

“Çok bekledim seni,” dedi. Dudakları göğsümde ıslak yollar çiziyor, ısıtıyor, diliyle okşuyor, ağzındaki o ıslaklığın içine çekiyordu. “Öyle çok bekledim, öyle çok aradım ki...” Nefessiz kaldım.

“Mir...” dedim inleyerek.

Başını kaldırıp gözümün içine baktı. “Hayalinle kaç gece sabah olmasın istedim, bir bilsen...”

Elleri belime sarıldığında sırtım kavislendi, göğsüm ona doğru kalktı.

“Yine olmasın...” dedim kaşının bitişini okşayarak. “Masallarını anlattığın gibi o gecelerini de yaşat bana.”

Dilini dudaklarıma değdirdiğinde, “Sen adamı ipe götürürsün,” dedi.

Dudaklarımızı birbiriyle buluşturduğunda sanki her şey yerli yerine oturdu. Dudaklarımızın birbirine temasıyla çıkan o sesle birlikte dünyadaki bütün sesler kayboldu sanki. Elim onun çenesinde, yanaklarında, şakaklarında dolandı. Gözlerimiz eş zamanlı kısa bir an aralandığında bakışları gerçek olan her şeyi anlatıyordu; tutkuyu, sevgiyi ve sahiplenışı...

Odanın sıcaklığına rağmen kalçamda dolanan ellerinin bıraktığı o dokunuşlar içimi ürpertti. Avuçlarının içini tenimle doldurduğunda öpüşmemizi daha da derinleştirdi. Yüzüne vuran loş ışık tüm keskin hatlarının kusursuzluğunu bana bir manzara gibi sunuyordu. Pantolonunun sert dokusunun bacaklarımın arasına vuruşu bırak tahriş etmeyi, daha çok kendimi ona yükseltmeme sebep oluyordu. Sırtında dolaşan parmaklarım hareket ettikçe güçlü bedeninin o kıvrımlarını hissetmek bana bambaşka bir haz veriyordu.

Kısa bir an geri çekilip bana yukarıdan bir bakış attığında gözlerinden geçen o kıvılcım tenime düştü sandım. Tüm çıplaklığım la onundum ve onda kalmak için çırpınıyordum.

“Nasıl bu kadar güzelsin?” diye sordu bakışlarının odağı göğüslerimken. Dudakları çenemden başlayarak boynuma, oradan da omuzlarıma doğru büyük bir açlıkla süzülürken son durağı yine göğüslerim oldu.

Ben Mir'i göğsüme yatırdım, orada sardım sarmaladım. Bacaklarımı beline doğru dolayıp ellerimle yüzünü avuçladığımda dili, dudakları ve dişleri aramızdaki ateşi daha da körükledi sanki. Ben bacaklarımı sarınca ve bedenimi ona doğru kaldırınc a her şey daha derin, daha yoğun, daha gerçek geldi.

Biz sevişiyorduk. Ben ona dokunuyordum. Mir'in kendinden nasıl geçtiğine anbean tanık oluyordum. Bunun idrakine vardığımda içimdeki ateş kontrol altına alamayacağım kadar sardı her yanımlı. Saçlarının arasında gezen ellerim, onun bedenine dokunmanın verdiği güç ve hazla beni büsbütün kendine çekti. Çırılçıplak değildik, elbiselerimiz vardı ama öyle hissettirmiyordu. Saçlarını arşınlayan parmaklarım sırtına düştü. Kaslarının hareketini hissettikçe onun kontrolündeki gücü bir kez daha anlamamı sağladı.

Eli göbeğimin üzerine geldiğinde, “Beni sadece aşkınla al edersin sanıyordum. Şimdiden tenine de mağlup oldum,” dedi. “Tüm savaşlarımızı sen mi kazanacaksın?”

“Biz,” dedim kollarımı boynuna dolayarak. Sen ve ben yoktu artık. Biz vardık. Başını gömdü göğüslerime. Dili göğsümün üzerinde bir yuvarlak çizdiğinde odanın içinde büyük bir inleme bırakacak kadar sertçe dişlerini geçirdi. “Ah!”

Göğüslerimin ucu sütyeni geçip elbisenin üstünden bile belli olacak kadar belirginleştğinde Mir'in bir eli hemen göğsümün kenarında, diğeri bacağımı okşar hâldeydi. Güçlü, sahiplenici dokunuşları sanki her geçen dakika daha da belirginleşiyordu ve ben bunu daha hassas bir şekilde hissediyordum. “Delirmek mi bu?”

diye sordum nefes nefese, içim çığlık çığlığa, bedenim kıvrım kıvrımken. Kollarının kaslarını hissetmek istercesine ellerimi sürdümde, “Deli olmak sana,” diye karşılık verdi.

Elbisemin düğmelerini aceleci tavırlarla açmaya çalıştığında birkaçı parmaklarının arasından etrafa savruldu. Göbeğime kadar olan kısmı açtığında dili kendine bir yol çizerek oraya kadar ilerledi. Göbek deliğimin içine kadar ulaştığında, benim akıl sınırlarımda hiçbiri yer almadığından her dokunuşunda bambaşka bir hazza sürükleniyordum. Elleri göbeğimden kasıklarına kaydı, bacaklarımı hafifçe kaldırıp okşayarak kendine çekti. Dili iç bacağıma değdiğinde, içimdeki yoğun duygular bacaklarımı titretirken, utançla saçlarına asıldım ve nefes nefese “Mir...” diye inledim ama artık çok geçti.

O sadece dudaklarımın ve tenimin tadını almamış, çok daha ötesini daha oraya ulaşmadan keşfetmişti ve o da keşfettiği o şeyle, “Siktir!” diyerek eli pantolonuna doğru gittiğinde bir telaş kapladı içimi. Yatak bizi sarmalamışken o ağırlığını bir tarafa doğru verdi ve ben yattığım yerde yükseldiğimi fark ettim. Telaşlı elleri pantolonun düğmesini açtı, fermuarını indirdi ama üzerinden çıkarmadı. Sanki onu sıkan o şeyi özgür bırakmış gibiydi ve tekrar elini bacağıma yerleştirdiğinde güçlü parmaklarıyla bacağıma okşamaya devam etti.

Üzerimde doğrulmuş, bacaklarımın arasında aramızdaki kumaşlara rağmen varlığını hissetmeme sebep olurken bana baktı. Nefesi artık daha derin ve düzensizdi. “Şifa,” dedi. Elleri, teni, nefesi tüm benliğimi sararken bu anın her saniyesini zihnime kazımak istedim. “Benimle bir an önce evlenmen gerek,” dedi. Kalbim bambaşka bir heyecanın girdabına çekildi.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

Her nefes alış verişimiz sanki birbirimizin hayatına karışıyor-muşuz gibi bir his uyandırdı ve benim onda gördüklerim çaresiz, çırpınan, yanıp kavrulan bir adamdan ibaretti. “Sen böyleyken, bana böyle hissettirirken ben sınırlarla duramam. Bizim selametimiz için, benimle evlenmen gerek.”

Kalbim onun sözleri arasına sıkıştı. Nefesi yüzüme döküldü. Tenime düşürdüğü o ateş korunu kalbime de bıraktı. Nefesim bir anda o kadar kesildi ki ciğerlerim de yandı sandım. Üzerime doğru eğildiğinde ve tüm bedeni bacaklarımın arasındayken, üstelik bir de elleri saçlarımla oynarken, “Olsun mu?” dedi. Kalçalarımın arasından ve pantolonun üzerinden kadınlığıma vuran o nabzını hissedince sırtımın kavislendiğimi hissettim ve heybemdeki bir kelime hariç tüm kelimeleri kaybetmiş gibi, “Olsun,” dedim.

Benimle birlikte başını aşağı yukarı sallarken başka bir ihtimal yokmuş gibi, “Olacak,” diye onayladı. “Başka türlü olmaz zaten artık.”

Her şey sustu, sadece biz kaldık. Tenimde bulduğu evde yankılandı adı.

Mir Aslan Türkoğlu...

O, geceyi bir örtü gibi üzerimize örterken ben her nefesimde onun adını soludum. Dünün kapılarına kilit vurup yarıninkilerin heyecanına, onun göğsünde, onu göğsüme yatırarak daldım.

Geceydi ve ben saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama yatağın içinde yarı çıplak, birbirimize karışmış hâlde uyuyorduk. Daha doğrusu o uyuyordu. Mir Aslan’ın kolları bu gece beni hiç olmadığı kadar sarmıştı. Yeni bir ev, yeni bir yatak ama ilk kez yabancı değildi hiçbir şey. Nefesi boynuma vururken bunun hissiyle sarmalandım. O uzun bir gecenin ardından derin bir uykuda gibiydi ama ben onun kadar kolay uykuya dalamamıştım. Belki de onun varlığını bu denli hissetmek, bu gece yaşadıklarımızın bana verdiği heyecan ve huzurla birleşince böyle uyanık tutmuştu beni.

Onun kolları arasında alev ateş yatarken susadığımı fark ettim. Biraz kıpırdanarak, dikkatlice onu uyandırmadan kollarının arasında sıyrılmaya çalıştım ama işte o Mir Aslan’dı ve onun dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı. Daha ben kolumu bile tam

çekemedi kolları daha da sıkılaştı. Uyku sersemi bir mırıltıyla, “Ne oluyor?” diye sordu.

Sonra elini hissettim bacaklarımda. Elbisemin kalça kısmını yukarı doğru çekiyordu ve bunu uykulu hâlde yapıyordu. Gözleri kapalıydı ama hareketleri ne yapmak istediğini bilir gibi kararlıydı.

“Mir,” dedim usulca ama o elbisemi daha da yukarı çekip bacaklarımdan arasından elini geçirerek çıplak kalçalarımı kasıklarına doğru yasladı.

Sesi uykulu ama netti. “Bunu bu kadar kapatma. Böyle kalsın,” diye mırıldandı. “Tenini hissederek uyuyayım.”

O an hem utandım hem de kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Ne uyuyor gibiydi ne de bütünüyle uyanıktı. Elleri belimden karnıma doğru sarılıyken dudakları boynuma doğru yaklaştı. Üzerime doğru biraz eğildiğinde gözleri hâlâ kapalıydı.

“Sen uyuyor musun, uyumuyor musun?” diye sordum fısıldayarak. Ben öyle deyince başını göğsüme yaslayarak dudaklarıyla boynumun kıvrımını öptü.

“Uyuyorum ama can bu. Yanında olunca çekiyor işte.”

Gülmekle ona teslim olmak arasında kaldım. Elleri vücudumda dolaşmaya devam ederken gözlerini hiç açmıyordu. Sanki bir rüyanın içinde ama o rüyayı yaşıyormuş gibi davranıyordu. Ben ise onun bu hâli karşısında ne yapacağımı bilemeden onun için ölüp biterken boynundan öptüm, çenesinden öptüm, dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. O an bir şeyi daha keşfettim. Onun bu yarı uyanık hâline bile büyülenmişim.

Bir süre biz o mayhoşlukla devam ettik. Eli kalçamla belim arasında elbiseyi her defasında daha da yukarıya taşırcasına hareketlendi. Öpüşmelerimiz yavaş, uykunun verdiği ağırlıkla sakin ama içimi kaynatacak kadar gerçekçiydi. Dudakları kısa bir an duraksadığında, sonunda yavaşça yana doğru çekildim. Hemen dibimdeki o savunmasız adamın saçlarını okşadım usulca.

Eli göğsüme doğru gitmiş, sıkı sıkıya bir kafese almış gibiydi.

“Mir,” dedim. “Hı?” dedi.

“Susadım. Su içmeye gideceğim.”

Derin bir nefes aldığı anda, “Git,” dedi ama sıkı sıkıya saran eli bir an olsun gevşemedi. Biri gelip çekip alsa alamazdı, öyle sıkı sıkıydı. Parmaklarını tutup itmeye çalışmam bile daha çok baskılamasına sebep oldu.

“İndirirsen gideceğim,” dedim. O da uyku sersemi hâliyle, “İndirebiliyorsan sen indir,” dedi.

“Mir!” dedim daha baskılı, al al bir hâlde. “Elini indirir misin lütfen?”

“He,” diyerek tek gözünü açtığı anda başını hafifçe kaldırdı ve benimle göz göze geldiği o an üzerimdeki elini göstererek gözlerimi açınca elini anca fark etmiş olacak ki, “Heeee,” dedi bu sefer anlamış gibi. Elini çekip kendini sırtüstü attığında yatak sallanmış ve neredeyse yarısını kaplamıştı.

Uyku mahmuru hâlde, “Çabuk gel,” dedi. “Bekliyorum.”

Oturur pozisyona geldiğimde ona doğru eğilerek çenesini okşadım. “Getireyim mi sana da?”

“Ne?” dedi hâlâ aynı şaşkınlıkla.

Gülerek “Su,” dedim.

“Hee...” dedi. Yaşadıkları, günlerin yorgunluğu, kuş uykusu nasıl bir şeyse sersem gibiydi. “Yok,” dedi ve eğilişimi fırsat bilerek ellerini saçlarımın arasından boynuma atıp beni dudaklarına çekti. Kısa ama baskılı bir öpücükle, “Sen iç, ben senden içerim,” dedi.

Gülümseyerek ve dudaklarımın üzerinde onun sıcaklığını, ıslaklığını taşıırken geri çekildim. Onu yatağın içinde, yarı uyanık hâlde bırakmıştım. Saçlarım dağınık, tenim hâlâ onun üzerime gece boyu örtü gibi kapanan bedeni sebebiyle sıcaktı. Öyle bir sarhoşluk hâli vardı ki üzerinde, ben kalkınca bile eliyle yatağın

ben tarafında beni aramıştı. Susuzluktan delirmemiş olsam öyle bırakıp gitmezdim lakin çok susamıştım.

Merdivenlerden aşağıya inerken hâlâ Mir'in o uykulu sesi ve o uyku mahmuru hâllerıyla bile bana olan ihtiyacını, zaafını hissetmiş olmanın etkisi altındaydım. Gecenin bir saati bile birinden ayrılmak istemez miydi insan? Ben istemiyordum. Mir Aslan Türkoğlu kalbimi, ruhumu çoktan ele geçirmişti ama artık bedenim için de bir ihtiyaçtı sanki.

Dolaptan bir bardak aldım ve musluğu açıp doldurdum. Soğuk suyu içerken bir an olsun o alev ateş hâlinden kurtulup derin bir nefes aldım. Tenim hâlâ onun sıcaklığıyla kaplıydı ve ben tekrar kollarının arasına sinerek uyumak için an kolluyordum.

O sırada bir ses duydum gecenin içinde. İnce, belli belirsiz bir tıklama sesi. Camdan geliyordu sanki. Bardak elimdeyken duraksadım. Bakışlarımı mutfakın köşesindeki pencerelere çevirdim. İçime yayılan korkuyla derince yutkunarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Hiçbir şey yok, Şifa...

Derin bir nefes alıp suyu içmeye devam ederken o ses yeniden geldi. Bu kez daha güçlü *tık tık tık* diye vuruldu. Kalbim hızla atmaya başladı.

“Mir...” diye fısıldadım o korkuyla. Sesim titrek ve neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. Hiçbir cevap alamadığımda bu sefer daha sert vuruldu. Cam neredeyse çatlayacak kadar kuvvetli bir şekilde titreyince olduğum yerde irkildim.

O an istemsizce bir adım geri çekildim. Ellerim buz gibi olmuş, titriyordum. “Mir,” dedim biraz daha yüksek olduğunu düşündüğüm sesle ama hâlâ hiçbir cevap yoktu. Sonra korksam da tüm cesaretimle perdeyi hızlıca araladığımda, o cam yüzümde patlamış gibi hissettim. Kalp atışlarım sekteye uğradı, tüm uzuvlarımı kaybetmiş gibi olduğum yere çakıldım.

O yüz... Oralardan tanıdık o yüz. Sakalları ve o pis sırıtışları, hepsi birbirinin aynı olan o yüzlerden biri. Hemen arkasında biri

daha ve biraz ötesinde bir başkası. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Bağırmaq istiyordum, hareket etmek istiyordum ama bacaklarım yerinden kıpırdamıyordu. Hepsinin eli silahlıyken, camın önündeki kişi elindeki silahla kırmak için cama hamle yaptığında ve elimdeki bardak yere düşüp parçalandığında, içimde bulduğum son güçle gözlerimi kapatıp çığlık atırdm.

“Mir!”

4. Bölüm

Sensin,

Kalbim değildir, böyle göğsüme vuran.

Sabahattin Ali

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Sınırın hemen ötesinde çorak bir kasabada, güneş bile ufuktan çekilmek için acele edercesine battığı için hızla kararıyordu hava. Alper'in adımları tozlu sokaklarda kendinden bir hayli emin şekilde ilerlerken eli burun kemerine doğru gitti. Kadir'in vurduğu o kemik sızım sızım sızılıyordu ama Alper durmadı, yüzünde tek bir mimik bile kıpırdamadı. Aksine daha da sızlasın istedi. O acıdan ziyade kalbinde yaralar bıraktığı kadının sızısını hissetmenin o ağır yükünü bir an olsun bastırmak istedi. Ama olmadı. Canı ne kadar yanarsa yansın, yüreğindeki acı bir milim oynamadı.

Derince bir nefes alıp gireceği sokağa baktığında gökyüzü kararmış, ayın soluk ışığı etrafı güçlkle aydınlatır hâldeydi. O tozlu sokaklarda tozu dumana katarak gezen kamyonların ve ellerinde uzun namlulu silahlar taşıyan adamların ayak seslerini duydu önce. Sonra kendilerini gördü. Ellerinde ağır silahlar vardı ve kendi aralarında gülüşerek bir şeyler konuşuyorlardı. Bir taşın ardında bekledi birkaç dakika. Ardından kendileri kol gezdikleri o sokaktan devriye atıp ilerlediklerinde kendisi de oraya aitmiş gibi başındaki siyah şapkayı biraz daha öne eğerek, ellerini cebine sokup sakinlikle ilerlemeye başladı.

Sokak lambalarının zayıf ışığı altında, daha önceden verilen talimata uyarak dar bir sokaktan girdi. Dükkânların, marketlerin olduğu izbe, cansız bir sokaktı. Sanki bu sokaklarda ruhlar bile çekilmişti. Buz gibi o ölüm hissi ensesinden onu okşadığında boynunu sağa sola çevirdi. Bir dükkânın önünde, kırık bir tabelanın altında onu bekleyen o adamı gördü. Adam yaşlıydı ve yüzü derin kırışıklıklarla doluydu. Alper'e bu kadar dikkatli bakıp, başını *benim* dercesine eğmesiyle anlamıştı buluşacağı o adam

olduğunu. Alper ona doğru ilerlemeye başladığında adam etrafı kolaçan etti. Gözleri keskindi ve tetikte olduğunu belli ediyordu.

Alper ona yaklaştığında, “Geç kaldın!” dedi adam aksi bir sesle.

Alper ise gayet rahat bir tavırla, “Daha kolay bir ulaşım yolu olduğunu bilmiyordum. Keşke önceden iletseydiniz olduğunu,” dedi. “Saatlerdir duraksamadan yürümek benim de tercihim olmazdı.”

Saatlerdir yürüyordu ve neredeyse hiç mola vermemişti. Adam sıkıntılı bir nefesle etrafı tekrar kontrol ettikten sonra, “Bir dahaki sefere özel araçla aldırırız,” diyerek Alper’i biraz içeri doğru çekti. “Sen şimdi buralarda çok fazla oyalanma. Her yerde devriye geziyorlar. Seni görürseler zor durumda kalırız.”

Adamın üzerinde eski bir mont, ayağında tozlanmış botlar vardı. Dükkânın içindeki masada ise paslanmış bir tabanca ve bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Alper etrafa şöylece bir göz gezdirdikten sonra, “Çay, kahve ikram etmemek için mi tüm bu telaş? Ben de çok sevmem zaten, merak etme,” dedi.

Adam derin bir soluk daha aldıktan sonra, “Bu şakacı tavırlarını Affan’a sergilersen son performansın olur gibi duruyor,” dedi.

“Sever belki, bilemeyiz,” dedi Alper hâlâ şakaya alırcasına. Ortam bir hayli gergindi zaten ve Alper bu gerginliği ciddiye alırsa bir açık verir diye endişe ediyordu. “Neyse, sen kimliğinizi ve talimatları ver. Ben de işime bakayım.”

Yaşlı adam, masasındaki bilgisayarı açtı ve hızlıca birkaç tuşa basarak bir dosya çıkartıp, masanın altından bir pasaportla, birkaç belgeyi masaya koydu.

“Adın Emir Rahaf,” dedi adam, dik bir tavırla bir bir sıralayarak. “Doğum yerin Halep, mesleğin bilişim ve sistem analisti. Affan El Musavaf’ın yeni ağını kurması için ihtiyaç duyduğu

adamlardan biri olarak tanıtıldın. İki gün önce onların dikkatini çekecek bir sahte iş başvurusu yaptık. Seni kampta bekliyorlar.”

Alper masanın üzerindeki belgeleri alıp incelemeye koyuldu. Fotoğrafi, bilgileri her şey hazırda ama o yine de teyit etmek istedi. “Bu yeterince sağlam mı?” dedi elindeki pasaportu gösterip ciddi bir ifadeyle. “Oraya girdikten sonra bir açık bulunursa anında infaz ederler beni.”

Yaşlı adamın yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti ve kir pas içindeki ellerini birbirine kenetleyip “Bilemeyiz,” dedi. “Ne oldu, dalga geçip duruyordun geldiğinden beri? Ölüm korkusu mu sardı şimdi?”

Alper’in suratı aksi bir hâl almıştı bu sefer de. “Öyle olsa burada işim ne?” diye sordu. “Yapılacak işlerim var. Halletmeden ifşa olursam bir daha sittin sene almazlar kimseyi içeri.”

Yaşlı adam tekrar ciddileşerek öne doğru çıktı ve “Her şey tam,” dedi. “Kimliğin, geçmişin, hatta aile hikâyen bile var. Seni Affan’ın ekibine sokmak için iki ay hazırlık yaptık. Ama unutma!” diyerek parmağını ona doğru doğrulttu. “Senin hep böyle şüpheli olup adımlarını dikkatli atman lazım. Dediğin gibi, onlar tek bir hatayı bile affetmez.”

Alper kendine olan güveniyle pasaportu cebine koyduktan sonra gözlerini adamınkine dikti. “İçeri girince ne yapacağım? Kim karşılayacak beni?”

Adam, “Kim karşılar onu bilemem,” diyerek dudak büktükten sonra etrafına hızlıca bakındı ve sesini biraz alçaltıp, “Ama önce teknolojik altyapısının olduğu merkezi bulman gerek,” dedi. “Sistemleri analiz edip ağlarının zayıf noktalarını belirleyeceksin. Sonra da Affan’ın tüm iletişim altyapısını çökertmek için gereken kodları ve protokolleri oluşturacaksın.”

“Affan?” diye sordu Alper, çatık kaşlarla. “Onu ne yapacağım sonra?”

“O iş en son,” dedi yaşlı adam. “Önce şu altyapıyı sessiz sakın hallet. Kalanıyla ilgili talimatlar gelir zaten sana.”

Tam o sırada sokak başında bir gölge belirdi. Silahlı bir devriye onların olduğu köşeye doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Alper hızlıca elini montunun cebine sokup tabancanın kabzasına dokunmuştu ki yaşlı adam, Alper'in elini ittirerek bakışlarını üstüne dikti.

“Sakin ol. Devriye atıyorlar sadece. Doğal davranırsan geçip giderler. Hem burada silahına sarılsan ne? Ne seni çıkarırlar buradan ne beni.”

Haklıydı yaşlı adam ama Alper'in silahı ve bileğinin gücünden başka sığınabileceği bir şeyi yoktu. Öleceğini bilse yine de savaşmadan ölmezdi. Silahlı adamlar yaklaştıkça ortamın gerginliği iyice arttı. Alper'in kalbi hızlıca çarpsa da yüzündeki ifadedeki o düzlük hiç değişmedi. Tam önlerinde durduklarında ağır bir koku da etraflarını sardı. Alper yüzünü buruştururcasına burnunu çektiğinde adamlardan birinin kaşları çatıldı ve “Kimsin?” diye sordu Alper'e. “Seni görmedim ben hiç buralarda.”

Silahları her an ateşlenecek gibi duran iki adama Alper cevap vermeden yaşlı adam atıldı. Sakin ve umursamaz bir hâlde, “Emir Rahaf,” dedi. “Sistem uzmanı. Affan'ın adamlarından biri. Oraya giderken soluklanmak için durmuş.”

Silahlı adamlardan biri Alper'in yüzüne doğru dikkatlice baktı. Birkaç saniyelik rahatsız edici sessizlikle ortam daha da gerildi. “Sen...” dedi biri şüpheyle etrafında dolanırken. “*Sistem analisti* diyorsun da burası için fazla temiz gözüküyorsun.”

Etrafında silahını ona sürterek dolanan adamla birlikte Alper'in her bir kası içten içe gerilmiş hâldeydi.

“Adı üstünde, isim teknolojiyle,” dedi Alper. “Ne bekliyorsun? Sizin gibi silahlı, yara bere içinde olmamı mı? Aynı kulvarda değiliz.”

Alaya alırcasına verdiği o cevap adamın keyfini kaçırır gibi olduğunda, “Hadi,” dedi diğeri. “Daha yapacak tonla iş var. Kampa gidecekse sorgudan geçecektir zaten. Biz bugün de geç kalırsak kendi hesabımızı zor veririz.”

Onu drten adama karşı memnuniyetsizlikle gerilediğinde, bakışları hâlâ Alper'in üstündeydi. Alper de ona doğrultulan bakışlardan çekmedi kendini. Ne korkar gibi ne de meydan okur gibi baktı. Adamlar uzaklaştığında yaşlı adam derin bir nefes aldı ve "Hadi," dedi elindeki dosyayı Alper'in eline tutuşturarak. "Daha fazla dikkat çekme buralarda. Şu dosyadaki talimatlara göre hareket edeceksin." Parmağı, Alper'in elleri arasındaki bir dosyanın üstünde baskıyla durdu. "Kampın girişinde seni karşılarlar zaten. Bu noktadan sonra yalnızsın. Başarırsan hepimiz rahat bir nefes alırız. Başaramazsan..."

Durdu, sustu. Devamını getirmek bile istemedi ama Alper anladı. Başarmak zorundaydı. Kendi canı artık mühim değildi ama bu işi halletmesi gerekirdi. Üstelik ifşa olursa en son onunla görülen bu adamın da infazı demekti bu. Kendi canından geçeli çok olmuştu artık.

"Allah yâr ve yardımcın olsun," dedi yaşlı adam, elini Alper'in omzuna doğru vurarak. Alper "Âmin," diyerek elindeki belgelerle sokaktaki devriyelerin ardından çıktı. Yaşadığı gerginlik içten içe yükselse de buradan dönüşünün olmadığını biliyordu. Sokaktan sessizce ayrılırken ölümün gölgesi ona eşlik etti ve hiç şüphesiz buradan sağ salım çıkana kadar da her adımını takip edecekti.

Şifa Sürmeli

Gece her şeyi yutar mıydı? Yutmuştu. Yutmuştu ve sanki beni kâbuslarımın içine hapsedmişti. Kaçamayacağımı anlayınca belki de artık dermanım kalmadığımdan çığlığımınla birlikte dizlerim boşaldı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki çıkacak diye korktum, yere yığıldım. Aklımın selametini korumak için kollarımı başıma sardım ve gözlerimi sıkıca kapadım. Sanki karanlığa gömlrsem beni bulamazlar gibi, bulmasınlar ister gibi. Yine de tüm korkuların, kaçışların arasından onun adı yankılandı zihnimde.

“Mir!” dedim avazım çıktığı kadar. En azından öyle olduğunu düşündüm. Kendimi bile duymuyordum o an ben. Sadece bir ses, bir yakarış, bir kurtuluş aradım kendime.

Sonra ayak seslerini işittim, yeri göğü sarsan o kudretli ayak seslerini. Yukarıdan gelen ama güven veren o ayak seslerini. “Şifa!” dedi ya, çıkacak olan yüreğimi aldı, eliyle bastı sanki göğsüme. Yanıma çöktü. Ellerini bana sardı, beni sinesine sakladı. “Ne oldu, güzelim?” dediğinde sesi yumuşacık ama koca bir telaşı da içinde gizliyordu.

Titriyordum. Tir tir titrerken başımı kaldırdım ve onun o gözleriyle karşılaşınca korkularım silinir gibi oldu. Elimle pencereyi gösterirken “O... Oradalar,” dedim ağlamaklı bir hâlde. “Geldiler, Mir. Oradalar. Dışarıdalar.” Sesim bir fısıltıyı andırsa da bedenimin titreyişi tüylerimi diken diken eden o korkuyu iliklerine kadar anlatıyordu.

Gösterdiğim yere baktığında boş gözlerle bana döndü. “Canımın içi...” dedi saçlarımı geriye doğru atarak. Titreyen ellerimi aldı, dudaklarını bastırdı. Derin bir nefes alıp beni daha sıkı bastı sinesine. “Yok ki kimse orada. Sen uyku sersemiydin, rüya mı gördün acaba? Geçti bak, tamam mı? Buradayım ben.”

Burada oluşuna başımı salladım ama yok oluşlarına inanmadım. “Rüya değildi, Mir,” dedim yemin edecek gibi bir telaşla ellerine kapanarak. “Açıktı gözlerim, yemin ederim. Gördüm. Dışarıda duruyorlardı. Beni izlediler. Mir... Oradalar.”

Ellerine, bedenine kapanır gibi olduğumda içindeki o titremeyi hissettim. Her ne kadar sözleriyle beni teskin etmek isteyip sakın tutmaya çalışsa da onun da yüreği titriyordu.

“Tamam, yavrum...” Saçlarımı öptü. “Tamam, güzelim,” dedi aynı sakinlikle. “Bekle sen. Bakayım ben.”

Geri çekildiğinde onsuz kalakaldığım o boşlukta buz kestim. Yere doğru bıraktığı silahını elleri arasına aldığı anda korkudan tir tir titriyordum ama onda korkunun esamesi okunmuyordu. Çık-maya karar verdiği anda yüreğim daha başka bir korkuyla çarptı.

Ellerine sarılıp “Gitme!” dedim. Sesim yalvarır gibi çıkıyordu. Ellerim istemsizce bileklerine kadar çıktı, bırakmak istemedim. Gözlerim dolu dolu yalvardım. “Lütfen gitme!”

Mir derin bir nefes aldı ama gözlerindeki kararlılık öylesine netti ki onu döndüremeyeceğimin de bilincindeydim. “Şifa’m...” dedi aynı sakinlikle. “Bir şey yok ama sen böyle korkmuşken içim rahat etmez. Bakıp geleceğim. Söz veriyorum, uzun sürmeyecek.”

Onlar çoktu ve onları tanıdığımdan Mir’i tek başına o kapının ardına göndermeyi gönlüm razı gelmedi. “Mir, lütfen...” dedim tekrar. Dizlerim hâlâ güçsüzdü, içimdeki korku bir an olsun beni bırakmıyordu. “Birilerini arayalım. Beni yalnız bırakma, lütfen.”

O an elini yüzüme koydu, avuçlarının sıcaklığıyla titrememi bastırmaya çalıştı. Avuçlarının içini sığınak bildim. “İstesen de seni yalnız bırakmam, unut onu,” dedi gözlerindeki ben de göreyim ister gibi. “Ben varken de kimseye ihtiyacın yok. Sadece kontrol edeceğim. Senin güvende olduğunu bilmem lazım ki seni de inandırayım.” Sesinde o tanıdık askerî disiplin tınısı vardı. İtiraz etsem dahi beni dinlemeyeceğini biliyordum.

Kapıya doğru yöneldiğinde, daha kapıyı açmadan benim içimde bir boşluk açıldı sanki. Bedenim küçücük kaldı. Kapıya vardığında beni böyle bıraktığı için içi rahat etmemiş olacak ki arkasını döndü ve gülümseyerek “Söz, sadece birkaç dakika,” dedi. “Evin etrafına bakıp geleceğim.”

Başımı sallamak mecburiyetinde kaldığımda, hâlâ bıraktığı o yerdeydim. Bir milim bile kıpırdamadım. Kalbim hâlâ göğsümde deli gibi çırpınıyordu. İçeride bir başıma, deli gibi etrafıma bakarken camın ardından gelen o gölgelerin hâlâ beni izlediğini hissediyordum. Mir’in tanıdık ayak sesleriyle o an gülümseyebileceğimi düşünmezdim ama gülümsedim. Mir’in o güven dolu adımlarını bile ezberlemiştim. Hemen önümdeki camın oradaydı ve her adımı beni hem rahatlatıyor hem de ona bir şey olacak diye deli gibi korkutuyordu. Söylediği gibi birkaç dakika sonra kapının açılma sesiyle irkilsem de dönmüştü.

Yüzünde hafif bir tebessümle, “Söylemiştim sana,” dedi beni de rahatlatmak ister gibi. “Temiz. Hiçbir şey yok dışarıda.”

O an derin bir nefes alıp şükretsem de orada olduklarına da emindim aslında. Rüya olamayacak kadar gerçekti ama Mir’in söylemesine göre yoklardı. Kafam karman çorman oldu kaldı. “Emin misin?” diye sorarken bin tane tilki dolanıyordu kafamda. “Ben gördüm, Mir. Eminim. Gördüm ben. Ya bir yerlerde saklandılarsa? Ya evin içine...” dediğimde Mir bir adım attı bana doğru.

“Tamam,” dedi önce salonun içinde dolanarak. “Buralara da bakarız. Evi de didik didik ararız.”

Bu sefer onu tek bırakamazdım. Ne kendim için ne onun için. Hızlıca ayaklanıp eline yapıştığımda bunu beklemiyor olsa gerek bir ellerimize baktı, bir bana.

“Ben de geleceğim seninle,” dedim.

Hiç itiraz etmedi. “Gel madem,” dediğinde önce o bir adım attı, ardından eş zamanlı ben attım ama elini öyle çok sıkmış, bedenine o kadar çok yapışmıştım ki değil evi birlikte aramak, birkaç adımı bile zor atmıştık. Ona resmen köstek olur gibi adımlarını sekteye uğrattınca bakışları bana döndü ve “Yavrum, bu böyle olmaz,” dedi hafifçe gülerek. Ellerini bacaklarımın altına attığında, “Gel buraya,” dedi.

Beni kollarına alıp, kucağına çekince o an tüm dünyam değişti. Kalbim hâlâ çırpınırken bir de onun kolları arasına girince iyice kanatlandı sanki.

“Mir...” dedim o panikle omuzlarına tutunarak. “Ne yapıyorsun?”

“Dibimdesin Şifa,” dedi o güvenli kolları bana huzuru bahşederken. “Böyle daha rahat edeceksin bence.” Sonra da laf sokmuş gibi olmamak adına düzeltti. “Hee, eğer rahat edeceksen бүгүн gece böyle de gezebiliriz, benim için hiç sorun değil. Gezelim evi karış karış.”

Gülümsedim, gülümsetti. Bir kâbusun ortasında kim yapabilirdi bunu bana? Gülümsedim ama o an bile korkum yüzümdeydi ve o bunu görüyordu. Gördüğü için geçsin diye, iyi hissedeyim diye yapabilse yüreğinin içine alıp orada güvende tutacaktı beni.

“Yük olmayayım sana,” dedim hiç de itiraz etmeden.

Güldü ve başını eğip saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Kollarımın arasında, başımın üstündedir yerin her daim. Ne yükü? Senin olanı böyle gönlünce kullanmandan başka ne isterim ben daha.”

Bir kâbusun ortasında bile âşık ediyordu beni kendine. Korkularımı usul usul dağıtıyor, onun kendine duyduğu o güvene güveniyor ve rahatlıyordum ben de. Birlikte yürümeye başladık. Her adımda ona daha sıkı sarıldım. Sanki birazcık bile uzaklaşsam kaybolacakmış gibi göğsüne yapıştım. Bakışlarım hep yüzündeyken Mir bir noktada durdu ve beni daha da yukarı kaldırdı. “Böyle daha iyi,” dediği o nokta, her daim ona çevrili olan bakışlarımda gözümün gözüne, dudaklarımın dudaklarına denk geldiği noktaydı.

Ben onunla aynı solukta hayranlıkla bakarken, korkularımı onun göğsünde kaybettim. Evin her yerini karış karış aradıktan sonra sabah hayalini kurduğum o tek kişilik koltuğu nasıl içten dilediysem kucağındaki yolculuğum oraya oturmamızla son buldu. Mir Aslan, tekli koltuğa oturduğunda ben de kucağındaydım.

Rahatça yayılmış, beni de iki büklüm kucağına sığdırmayı başarmıştı. Bacaklarım onun bacakları üstünden koltuğun kenarından sarkıyordu. Elleri saçlarımin telleriyle oynarken “Oldu mu, fistiğim?” diye sordu sakinlikle. Bu gece o korkuların içinde bana öyle değişik hitaplarda bulunmuştu ki zihnim dağılsın diye mi yoksa onun teslimiyeti günden güne arttığı için mi bilmem, doldum taşım.

“Dur, ben bakayım olmuş mu?” diyerek saçımdaki tellerle oynayan parmak uçları göğsüme doğru indi. Sütyenimi aralar gibi

parmaklarının sırt kısmını sürterek göğsüme bastırduğunda, “Kuş gibi çırpınıyor hâlâ,” dedi derin bir soluk ama sakın bir tonla.

“Korktum,” dedim titrek ama en azından artık daha kontrollü bir hâlde. “Çok korktum.” Sesim incecik, kırılgan çıkmıştı ve sanki o iki kelimeye tüm çaresizliğimi sığdırmıştım.

O da bunu hissedince delirdi. “Sana kimse dokunamaz, biliyorsun değil mi?” dedi ve bunu öyle tok bir sesle söyledi ki aksi mümkün değilmiş ve kafama sokmam gerekiyormuş gibiydi. “Ben buradayım ve seni kimseye bırakmak gibi bir niyetim yok.” Gözlerindeki o kararlılık canıma okudu sanki.

Onun güçlü kolları beni sardıkça korkularım dağılıyordu. Elleri yavaşça sırtımı okşarken içim kamaştı. Bakışlarımı gezdirdiğim yüzünde birçok şey gördüm ama en çok kararlılığını, sert çizgilerinin altında benim için yumuşayan o ifadeyi sevdim. Gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

Titrek bir soluk aldığımda, “Güvenliği arayalım mı?” diye sordu. “Bana güvenmiyorsan kamera kayıtlarına bakarız, sen de rahatlarsın.”

Bozulmuş gibi bir ifadeye bürününce, “Mir...” diyerek dibine sokuldum. Ellerim omuzlarında, burnum burnuna çaresizlikle temas eder hâldeydi. “Ne demek sana güvenmemek?” Parmaklarım yoğurur gibi o sert omuzlarını sıkmak istedi ama tüy dokunuşundan başka bir halta yaramadı. Sesimin cılızlığıyla eş değer hâle geldi. “Sadece o kadar gerçekti ki, korkuyorum... Sadece kendim için değil, senin için de korkuyorum.”

“Sokul, sokul,” dedi burnunu sertçe sürterek. “Öğrenmişsin nasıl beni muma çevireceğini.”

Sözleriyle, duruşuyla kalbim biraz olsun yatışmıştı ama zihnim hâlâ o karmaşanın izlerini taşıyordu. “Komutanım...” dedim parmaklarım boynundaki damarlarda dolanırken. “Yakınlığımın amacı, size bir şeyleri zoraki yaptırmak değil. Sizi tanıdığımdan beri sizden başka bir şeyin mümkün olmayışını bildiğimden ihtiyaca dönüşüyorsunuz bende.”

Sözlerim gözlerine bir kor gibi düştüğünde boynundaki doku-
nuşlarımdan etkilenmiş olmalı ki elimi yanağıyla boynu arasına
sıkıştırır gibi çıkmaya duran sakallarına sürttü. Konunun değiş-
tiğini görebiliyordum, hissedebiliyordum. Ama benim içimin
de rahatlamaya ihtiyacı vardı. “Ara hadi,” dediğimde derin bir
solukla elleri belimi kavradı. Telefonu ilerideki sehpanın üzerin-
deydi. Beni bırakmadan, oturduğu yerden ayaklanırken bile tek
kolu arasına sararak kaldırdı ikimizi. Ellerimi boynuna sarmıştım.
Telefonu aldıktan sonra tekrar geri oturduğunda güvenliğin nu-
marasını buldu ve telefonu kulağına götürdüğünde bakışları hâlâ
üzerimdeydi.

Göğsüme dökülen saçlardan bir tutamı alıp parmağına sa-
rarken, “Salim abi,” dedi o tok sesiyle. “Gece gece rahatsız ettim,
kusura bakma. Benim hanım, dışarıda birilerini gördüğünü söy-
lüyor da... Şu son bir saatin kamera kayıtlarını yollayabilir misin
bana?”

Hanım.

Benim hanım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında sırtıyor olmalıydım ki Mir
Aslan da beni görünce gülümsedi.

“Tamam, abi. Olur, olur tamam,” dedi karşıdaki adama. Hâlâ
saçlarımla oynuyor ve bana sırtıyordu. “Eyvallah. İyi geceler,
abi,” deyip telefonu kapattı. “O anlamıyormuş ama sabahki gü-
venlik arkadaşına göndertecekmiş. Bakarız rahatlarsın, tamam mı?
Zaten her yere de baktık, şu an bir şey yok. Psikolog randevunu
da bu hafta tekrar alırız. Beklemeyelim önümüzdeki haftayı.”

Mir Aslan, bir şeyler diyordu ve bunları söylerken bile hâlâ
suratında bir sırıtma vardı. “Hanım,” dedim kendimi göstererek.
“*Benim hanım* dedin az önce.”

“Yani?” diye sordu gülerek. “Öyle değil mi? Benim hanım
değil misin? Evi tutarken de *evliyiz* dedim ben.”

“Ne!” dedim ikinci bir şaşkınlıkla. Yüzümdeki gülümseme
genişleyince Mir’inki de genişledi. Ama bu sohbetin kalbimin

ayarlarıyla böylesine oynamasını beklemiyordum. “Ne ara bana evlenme teklif ettin, ben kabul ettim de biz evlendik, ben senin hanımın oldum?”

Yüzünde serseri bir gülümsemeyle, “Bırak şimdi,” dedi alaya alırcasına. “Senin de gönlün var. Naz yapıyorsun. Evleneceğiz ya biz.”

Kucağında pelte kıvamına gelmişken “Nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri, anlamıyorum ki...” dediğimde sesim bana bile garip gelen bir heyecanla çıkıyordu.

Ellerini iki yana açarak yarı çıplaklığıma, kucağında oluşuma, içinde bulunduğumuz hâle bakarak, “Ne bileyim?” dedi beni utandıracak bir gerçekliği alaya alarak. “Uydurmuşum herhâlde bir taraflarımdan.”

“Mir Aslan!” diyerek göğsüne kapandığımda dudaklarımı ısı- rıyordum ve yüzüm alev alev yanıyordu. Göğsünü kendime sı- ğınak belledim.

“Sesinde kuşlar ötüyor, Şifa Sürmeli. Saklayamazsın,” dedi ve sol eli saçlarımı aşındırarak boynumda kendine yer buldu. Bileği dudaklarıma değiyordu ve koluna parmaklarıma sararak kıkır- dadım.

“Çıkalım mı odamıza?” diye sordu, dudaklarının minik doku- nuşları saçlarımin arasındayken. “Uyumadın hiç.”

Dudaklarımin arasından bir *cık* çıktığında olduğum yeri daha da benimser gibi kıpırdanarak iyice yerleştim. “Dursak burada, olmaz mı?”

Beni göğsünde sarmalarken, “Olmaz olur mu?” diye sordu o da biraz daha aşağıya doğru kayıp başını koltuğa yaslar- ken. “Benim canıma minnet.”

Başımı göğsüne sürterek gözlerimi kapadım. Korku onun göğsünde yok olmuş, benim göğsüme yeni bir heyecanı ilmek ilmek işlemişti. Mir Aslan Türkoğlu her savaştan galip ayrılı- yordu. Benim kendime karşı iç savaşında bile kazanan o oluyor,

başköşeye yerleşip orada hüküm sürüyordu. O an bir kez daha anladım. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, Mir Aslan Türkoğlu'nun kolları arasında güvendedim ve o kollar daima bana aitti.

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Kamp Alanı

Karanlık, tozlu topraklar ve neredeyse gökyüzüne kadar uzanan devasa dikenli teller...

Alper başını hafifçe kaldırarak önündeki manzaraya baktı. Affan El Musavaf'ın kampı tam anlamıyla bir cehennem kapısını andırıyordu. Gözetleme kuleleri, siperler, yer yer konumlanmış makineli tüfek yuvaları ve ağır silah taşıyan devriye araçları... İçeri girenin dönüşünün olmadığı bir yoldu burası. Alper bir kez daha bunun gerçekliğini hissetti ve Şifa'nın buradan kendi başına çıkabilmiş olmasına hayran kaldı. Bir kadın olarak, böyle zorlu şartlarda yaşama tutunmak ve onlara boyun eğmemek herkesin harcı değildi. Çelik kapının ardında bekleyen hayat ölümle dans etmek gibiydi.

Adımlarını sıklaştırarak kontrol noktasına doğru ilerlerken rüzgâr, tozu ve tanıdık olduğu o barut kokusunu burnuna kadar taşımıştı. Kampın girişindeki zebani görünümlü adamlardan biri gözlerini kısmış, Alper'i süzüyordu. Gözlerindeki o ifade de buradaki herkesin ölümle sınıandığını açıkça anlatıyordu.

Bir adım daha atacakken "Dur!" dedi iri yarı adam boğuk sesiyle. "Kaldır ellerini."

"Emir Rahaf," dedi Alper ellerini kaldırarak. "Sistem analisti." Alper, sesi titremeden cevap vermişti. Gözetiminde ve silah kontrolünde çıkardığı kimliğini adama uzattı. Adam, Alper'in uzattığı kimliğini aldı, tabletindeki bilgilere baktı ve kaşlarını çattı. Birkaç adım uzaklaşarak elindeki telsize mırıldanırken, Alper ne

açıkça bakabiliyordu ne bakışlarını çekebiliyordu. Tek bir yanılda delik deşik olacak durumdaydı. İri yarı adam, kendine yakışan o kudretli adımlarıyla geri döndüğünde çelik kapıyı açtı ve “Beyaz çadıra git,” dedi.

Adamın sesi bile buz gibiyken kapılar açıldığında Alper’in karşısına daha sert bir dünya çıktı. Kamptaki insanlar, tam anlamıyla ölüm makinelerine benziyordu. Hepsi bir disiplinle hareket ediyor, yanlarından geçen herkesi bir tehditmiş gibi süzüyorlardı. Oturan kesimde ise kimi kalaşnikofunu temizliyor kimi ise devriye köpeklerini eğitiyordu. Beyaz çadıra ilerlerken, sakın durmaya çalışarak sadece önüne baktı.

Çadırın önünde durduğu an iki silahlı adamdan biri, “Emir Rahaf,” dedi teyit etmek istercesine. Alper başını salladığında ikisi birlikte onu içeri aldı. Çadır dışarıya göre daha aydınlıktı. Bir masa vardı ve o masanın ardında oturan adam uzun, zayıf, keskin bakışlıydı. Ülgen Komutan’ın bahsettiği adamın, yani Şahin’in bu olduğunu düşündü Alper. Gözleri sanki Alper’in içini okumak ister gibi üzerinde dolanıyordu.

“Otur,” dedi kısa bir şekilde. Alper sakın adımlarla sandalyeye oturdu ve karşısındaki adam ellerini birleştirerek arkasına yaslandı.

“Yol yordu mu?” diye sorduğunda Alper, hiç düşünmeden “Daha gidecek yol çok,” diye karşılık verdi. “Ben hizmet için yürüdüğüm yolda yorulmam.”

Şahin’in gözlerinde bir gülümseme oluştu, başını salladı ama hemen kanacak gibi de bir adam değildi. “Güzel Emir, güzel,” dedi başını sallayarak. “Bu kampta herkesin bir yeteneği, bir sırrı vardır. Yeteneklerinden Asif bahsetti. Asif, bizim sevdiğimiz bir dostumuzdur. Onunla da çalışmışsın, öyle mi?”

Alper kararsız kaldı ama okuduğu belgelerde adamın adı geçtiği için, “Öyle,” dedi tereddütsüz konuşmaya çalışarak.

“Güzel,” dedi tekrar. “Sırlarını da merak etmiyor değilim ama önce kim olduğunu tam anlamıyla anlamalıyım.”

Alper tepkisiz bir şekilde beklediğinde, “*Sırrım yok* demeyecek misin?” diye sordu.

“Herkesin bir sırrı vardır.”

Alper’in hiç beklemeden verdiği cevap, Şahin’i etkilemiş olsa gerek ki yüzündeki ifadeleri okuyabiliyordu. Şahin masasından bir dosya çıkardı ve derin bir nefes alarak “Sana birkaç soru soracağım,” dedi. “Bu sorulara verdiğin cevaplar seni yaşatabilir de öldürebilir de ki ben...” dedi imalı bir bakışla. “Ölmeni hiç istemem.” Tekrar geri çekildiğinde, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Her zaman,” dedi Alper ve Şahin dosyayı açar açmaz Alper’e dik, soğuk, şüpheli ve acımasız bir bakış attı.

“Eğer karşıdaki adamın güvenilir biri olup olmadığını anlamak istiyorsan ilk önce ne yaparsın?”

Alper çok düşünmeden “Söylediklerini kontrol ederim,” dedi. “Çelişkilerini ararım. Kimse her söylediğinde tutarlı olamaz.”

Şahin başını sallayıp arkasına doğru yaslandı ve “Bir bilgisayar ağına sızman gerekiyor,” dedi. “Ama karşıdaki sistem çift katmanlı bir güvenlik duvarı kullanıyor ve kullanıcı kimlikleri sürekli değişiyor. Ne yaparsın?”

Alper kısa bir an düşündü ve aynı sakinlikte bir profesyonel gibi cevaplamaya çalıştı. “Ağıdaki trafiği izlerim. İnsanlar ne kadar güvenli sistem kurarsa kursun, alışkanlıkları hep açık verir. Veriyi değil, insan davranışlarını hedef alırım.”

Şahin’in yüzündeki ifade değişmedi ancak bir anlık sessizlik oldu. Alper’i dikkatle süzdü, bakışları sorgulayıcı bir keskinlikteydi. Başını hafifçe eğerek psikolojisine de oynamak ister gibi sert bir dille sordu sorusunu. “İnsan davranışlarını hedef alırsın, öyle mi? Diyelim ki bir çalışan sürekli rastgele şifreler kullanıyor, belli bir alışkanlığı yok. O zaman ne yapacaksın? Sistem de açık vermiyor, insan da?”

Alper kendinden emin o tavrı sürdürürken Şahin’in bundan etkilendiğini görebiliyordu. “Herkesin bir alışkanlığı vardır.

Rastgele şifre kullanan biri bile bir sıradanlık taşır. Mesela hangi saatlerde şifre değiştiriyor? Hangi cihazdan bağlanıyor? Çalışma düzeni nasıl? Eğer bunları çözebilirsem rastgele görünen şeyin de aslında bir açık oluşturduğunu fark ederim. Bir insanın rastgeleliği yine kendi zihninin sınırlarıyla sınırlıdır.”

Şahin gözlerini kısıtı ve dudaklarını büzerek bir süre düşündü. “Emir... Emir... Emir... İyi konuşuyorsun, güzel konuşuyorsun da bu söylediklerini gerçekten yapabilecek misin? Senin gibi insanlar burada konuşmayı sever ama iş yapmaya gelince hep çu-vallar.”

Alper kararlı bir ifadeyle verdi yine karşılığını. “Ben onlardan biri değilim ama. Buraya da konuşmaya gelmedim. Ne yapabileceğimi görmek isterseniz, bana bir sistem verin. Eğer bahsettiğiniz kadar güçlü bir savunma varsa size kendimi ispat edeyim.”

Tüm bunlara rağmen Şahin’in gözlerindeki şüphe bir an olsun kaybolmadı. Alper’in söylediğine cevap vermek yerine ağırlığını koyup, buranın sahibini ve soruları kimin soracağını göstermek ister gibi masanın üzerinde duran kalemi parmaklarıyla çevirerek yeniden konuşmaya başladı.

“Tamam,” dedi soğukkanlı bir şekilde. “Burada işini yapmana izin vereceğiz. Karşılığını da misliyle alacaksın. Gözüm de...” dedi gözlerini üzerine dikerek. “Hep üzerinde olacak. Tek bir yanlışında ikinciye şans tanımayacağım.”

Alper’in yüzünde hafif bir gerginlik oluştuğunda, “Affan El Musavaf?” diye sordu. “O görüşmeyecek mi benimle?”

Adam bir kahkaha attığında, “Affan ile mi görüşmek istiyorsun?” diye sordu.

Alper ifadesini hiç bozmadı. “Onun için çalışacağım. Elbette tanışmak isterim.”

Şahin oturduğu masadan kalktı ve Alper’in etrafında dola-nırken elini omzuna sertçe birkaç kez vurdu. “Onun için çalış-makla yetin, Emir,” dedi alaya alır gibi. “Öyle herkes Affan ile görüşemez. O seni görmek isterse çağırır. Şimdi çocuklar seni

kalacağın yere götürsün.” Ardından dönüp “Bahram,” diye seslendiğinde Alper kısa bir süre adama baktı. Yüzündeki izler, Affan için neler yapabileceğinin kanıtı gibi derince oyuklardan oluşuyordu. Elleri bile neredeyse parçalanmış hâldeydi. Burası, ölümün ta kendisiydi.

Elinde silahla içeri giren adama Alper’i göstererek “Emir’i kalacağı yere götür, ihtiyaçlarıyla ilgilen,” dedi. O artık Alper değil, Emir’di. Emir Rahaf...

Arkasında silahlı bir adamla kampın iç kısmına doğru ilerlerken gözleri kampın biraz ilerisinde kalan ama bir yolla birleştirilmiş sarayvari yapıya kaydı. Her yeri özenle işlenmişti ve muhtemelen Affan’ın konakladığı yerlerden biriydi. Terasında bütünüyle siyah giyinmiş kadınlar dolaşıyor, birbirlerine fısıldayarak konuşur gibi alçak çıkıyordu sesleri. Bir kadın grubu, aralarına aldığı kadını, bir o yana bir bu yana itince Alper’in kaşları çatıldı. Kadını aralarında döndürüyorlardı ve bir anda itmeleriyle birlikte kadın terasın korkuluklarına saniyeler içinde tutundu. Alper, korku ve endişeyle telaşlanıp adımları duraksayınca, örtüsü başından kayan genç kızla göz göze geldi.

Alper, kızın aldığı telaşlı soluklarını, korkulu gözlerini gördü ve ne yapacağını bilemedi. Kız, titreyen elleriyle olduğu yerde doğrulmaya çalışırken ay ışığının vurduğu saçlarını hızlıca örtmeye çalıştı. Yanındaki adam ise Alper’in duraksaması ve bakakalmasıyla, “Önüne dön!” diye bağırdı silahıyla sırtından ittirerek. Sesindeki tehdit, söylediğini yapmazsa öldüreceğinin habercisi gibiydi.

Alper önüne dönüp ayaklarını sürüye sürüye yürümeye başladığında adam tekrar ikaz etti. “Kadınlar bize yasak,” dedi. Gözlerini yerden ayırmadan yürümeye devam ederken bu cehenneme nasıl sessiz kalacağını bilemedi. Damarlarında gezen ateş, onu da buradakileri de yakacak kuvvettendi.

“Merak etme,” dedi sonra da keyif alır gibi bir tonla. “Eğer gerçekten işini iyi yaparsan Şahin sana güzel bir eş verir, sen de

kendi aileni kurarsın. Yani burada işlerin ne kadar iyi olursa keyfin de o kadar yerinde olur.”

Alper, adamın rahatça söylediği sözleri duyduğunda kendini tutamayacak gibi oldu. Kadınların asla söz sahibi olmaya hakkı yoktu. Bu yerin ne kadar korkunç bir dünya olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı. Bu dünyayı başlarına yıkmanın tek yolunun da soğukkanlı olmak olduğunu biliyordu.

“Kadınlar...” dedi Alper, biraz daha bilgi alabilmek adına. “Burada nasıl oluyor o işler?” Sesinde merakın izleri vardı.

Adam, Alper’e bakmadan onunla birlikte yürürken konuşmaya devam etti. “Bir adam burada yalnız kalmaz, yalnız bırakılmaz. Kadınlar ve onların güzel olanları, senin başarına göre sana verilir. Yani bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu güçlü olmandır. Güçlü olursan her şeyin en iyisi senin olur. Sana güvenirlerse sırtın yere gelmez.”

Alper bu söylemleri kafasında tartarak kısa bir süre sessiz kaldı. “Sen kimsin peki?” diye sordu sonra da. “Kim sana niye güveniyor?”

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle Alper’e döndüğünde, “Benim adım Bahram,” dedi. “Burada uzun zamandır çalışıyorum. Bana güvenmelerinin sebebi, benim kimseye güvenmiyor oluşum. Çok hain yakalattım ben Emir kardeş...” dedi bir tehdit gibi başını sallayarak. “Yani benim işim güven sağlamak. Senin işin ise o güveni kazanmak.”

Bahram, Alper’in daha fazla soru sormasına izin vermeden onu kampın iç kısımlarına doğru yönlendirdi. O an hayatındaki en önemli dönemece girdiğini hissetti. Ölümün kıyısında yürüyordu. Bir kapının önüne geldiklerinde Bahram durdu ve gözleriyle Alper’i süzdükten sonra, “Burası senin yeni evin, Emir,” dedi *çıkış yok* der gibi. “Ne yapacağın da konumun da sana bağlı. Ama unutma... Burada ne yaparsan yap, misliyle karşılığını alırsın.” Başını hafifçe kenara yatırarak cümlesini, “İyinin de kötünün de,” diye sonlandırdı.

Ölüm kokan nefesi Alper'in midesini bulandırsa da dümdüz bir ifadeyle durdu karşısında. "Benim yerim belli," dedi gülerek. Onun yeri doğrunun yeri, mazlumun yanı, bir de Esengül'ün kalbiydi.

Bahram yüzünde keyifli ama güvenden uzak bir gülümsemeyle başını salladığında odanın kapısını açtı. "Burası da kalacağın yer. Sana yemek yollatacağım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa söylersin."

Alper içeri girmeden hemen önce başını salladığında kapı kapanırken, Bahram'ın bakışlarını son kez üzerinde hissetti. Duvarda asılı eski bir harita, masanın üzerinde birkaç dosya, odanın köşesinde bir sandalye ve yatak vardı. Çevresindeki her şey ona soğuk, yalnız ve acımasızlık dolu bir yerde olduğunu hatırlatıyordu. Son gördüğü yerin burası olmamasını dilerken aklında da kalbinde de tek bir istek vardı fakat dillendiremedi, dillendirmeyi kendine hak göremedi.

Burnundaki o sızıyla yayları bile çökmüş gitmiş olan o yatağın üzerine oturdu ve gözlerini kapayarak başını yukarıya dikti. Bir yakarış gibi, dua gibi, kendine söz gibi, "Dönebilirsem eğer..." dedi zar zor yutkunarak. "Kendimi sana affettirmek benim buradaki tek umudum olsun."

Şifa Sürmeli

Sabahın ışıkları pencerenin ince tüllerinden süzülerek odaya dolmuştu. Mutfakın küçük masasındaydık. Kahvaltı tabaklarının arasına dağılmış birkaç ekmek kırıntısı, boşalmış çay bardakları, yarım kalmış bir reçel kavanozu... Hiç de normal geçmeyen bir gecenin normal bir sabahındaydık. Masanın sessizliğini bozan tek şey, Mir'in çatalının tabağına dokunuşuyla çıkan sestti.

O her zamanki gibi sakin bir şekilde yemeğini yerken, ben elimdeki çayı karıştırıp duruyordum. Kafam hâlâ dün gece gördüklerimdeydi. Her ne kadar onun kollarında kendimi güvende

hissetmiş olsam da içimde hâlâ bir huzursuzluk vardı. Mir de bunu fark ettiğinden, “Şifa,” dedi.

“Aramadı güvenlik hâlâ,” dediğimde, “Mesaj atmış,” dedi. “Sistemde bir arıza varmış. Akşama gönderecek.”

Yüzümde alaycı bir ifadeyle, “Belki de sistem bilerek bozulmuştur, Mir,” dedim.

Sıkıntılı ifadeyle, “Kuruyorsun kendini,” dedi. “Kurma, Şifa. Sana yarardan çok zararı oluyor, farkında değilsin. Akşama kadar onlar halledemezse bizim çocukları gönderirim ama o görüntüleri bugün izleteceğim, tamam mı?”

Hiçbir şey demeyişimi bir cevap kabul etmiş gibi, “Zaten kuş kadar yiyordun, şimdi iyice eşeleyip durmuşsun. Yemeyecek misin gerçekten?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Atıştırdım biraz. Midem almıyor.” Midemde bir düğüm vardı. Gece boyu düşündüğüm ihtimaller beni yedi bitirdi.

Mir, boş çatalı tabağına bıraktıktan sonra arkasına yaslanıp bana baktı. Gözleri o kadar dikkatle üzerimdeydi ki kendime çekidüzen verme ihtiyacı hissettim. Sonra hafifçe gülümsedi ama bu tam anlamıyla huzurlu bir gülümseyiş değildi.

“Bugün benim karargâha geçmem lazım.” İçime oturdu bu cümlesi. Onun da öyle olmalı ki sesi sakın ama tereddütlüydü. “Ama seni böyle bırakırsam da içim rahat etmeyecek.”

Kalbim biraz daha sıkışır gibi olduğunda, kaşığımınla oynamayı bıraktım ve ellerimin masanın üzerine koyarak gözlerimi ona diktim. “Ne kadar süre böyle gidecek, ben de bilmiyorum,” dedim mahcupça. “Aklının sürekli bende kalmasını da istemiyorum. Çocukmuşum gibi bir de beni düşünmek zorunda kalıyorsun.”

Mir başını hafifçe eğdi, yüzünde yine o kararlı ama yumuşak ifade belirdi. Elini masanın üzerinden uzatıp parmaklarımı kavradı. “Seni düşünmeyip başka kimi düşüneceğim, Şifa? Ben

hâlimden memnunum, bir de bunları takma kafana. Hadi hazırlan da seni Melek'e bırakayım. Hem senin kafan dağılır biraz hem de benim kafam rahat eder.”

Söylediği mantıklıydı. Açıkçası reddedecek durumda da değildim. Burada kalamayacağım gibi Mir'in peşine de takılamazdım. O yüzden Melek'in yanında olmak mantıklıydı. Parmaklarını avuçlarımın içinde dolaştırdı. Bu hareketi sakinleştirici bir etki yarattı bende.

“Çok iyi olur,” dedim tebessümle. Benden de olumlu cevabı alınca yüzünde rahatlamış bir ifadeyle sandalyesinden kalktı, tabağını mutfak tezgâhına koydu. Ben de masayı toplamaya koyuldum. Her zamanki gibi düzenliydi. Tabakları yan yana dizdi, boş çay bardağını elimden alıp tezgâha koydu.

“Hadi, yürü. Hazırlanacağız daha,” dedi, sonra da parmaklarımızı birbirine kenetleyip üst kata çıktık. Onun arkasından minik minik adımlarla çıktım merdivenleri. Yatak odasına gelmiştik, dün gecedan ötürü yatak bir hayli dağınıktı. Çarşafın sadece uç kısmı yataktaydı neredeyse. Kalanı yerleri süpürüyordu. Yastığın biri de yerdeydi ve biz tek yastığa sığmıştık. Sabah giyindiğim için odanın içinde dolanan Mir'i izlemekten kendimi alıkoyamadım. Üniformasını giyerken her hareketindeki keskinliğini, ellerinin ne kadar sağlam ve düzenli olduğunu fark ettim. Mir'in her hareketi kendine özeldi ve disiplinliydi. Son düğmesini iliklerken bana dönüp, “Hazır mısın?” diye sordu.

Başımı salladım. Çantamı aldığımda tekrar ellerimizi birbirine kenetledi ve aşağıya indiğimizde ilk ben kapının önüne çıktım. Mir ayakkabılarını bağlarken bile bakışları üzerimde dolanıyordu. Korkan bendim. Ona göre her şey normaldi ama tedbiri hiçbir zaman elinden bırakmıyordu. Bu da kendimden çok ona güvenmem gerektiği hissi yaratıyordu bende.

Dışarı çıktığımız an silkelenerek bıraktığı sıcacık soluk, gökyüzüne bir iz oluşturdu. “Soğukmuş be!” dedi hızlıca arabanın kapılarını açarak. Hava serindi ama onun yanında soğuğu hissetmek mümkün değildi. Çünkü kendisi üşüdüğü o an, kendini

bırakıp beni önüne alarak siper olur gibi durduğundan, bedeninin o sıcaklığı beni de sarıp sarmaladı. Önce beni bindirdikten sonra kendisi de şoför koltuğuna geçti.

Mir arabayı çalıştırdığında ben de telefonumu çıkararak “Melek’e mesaj atayım,” dedim. “Böyle yola çıktık ama evde yoksa ayıp olur.”

“Konuştum ben sabah,” dedi gözünü yoldan ayırmadan. “Evdeydi, haberi var ama sen yine de *yola çıktım* diye haber ver.”

Telefonunun mesajlar kısmı açıkken şaşkınlıkla Mir’e dönüp, “Ne ara?” diye sordum. “Ne ara planladın da konuştun?”

Gözleri bir boşluğa daldığında, dişleriyle alt dudağını yolarcasına ısıırıyordu ve kısa bir an başını bana doğru çevirerek, “Dün gece, fıstığım,” dedi. “Bugün gideceğim kesindi sonuçta. Seni de öyle bırakamazdım.”

Planlıydı, programlıydı, disiplinliydi ve en önemlisi aslında incecik bir ruhu vardı. Melek’e yola çıktığımızı haber veren mesajı attıktan sonra arkama yaslandım. Hava pusluydu. Yol boyunca arabada bir sessizlik vardı. Mir gözlerini yola dikmişti; ben ise yan koltukta camdan dışarı bakarak geçen her bir ağacı, binaları, insanları izliyordum.

Eli elime uzanıp kucağına doğru çektiğinde dikkati de kendi üzerinde toplamak istedi. “İşim uzun sürmez,” dedi. Sesi hem sakin hem de beni rahatlatmaya çalışan bir tondaydı. Gözlerini tekrar yola çevirdiğinde parmağımla oynamaya devam etti. “Birkaç saate alırım seni.”

“Olur,” dedim başımı sallayarak. “İşin ne zaman biterse... Acelemiz yok sonuçta.”

“Valla benim var,” dedi ciddiyetle. “Kavuşmam gereken suratı hâlâ beş karış bir kadın var ama biz onun umurunda değiliz sanırım.”

Mir’in yanında suratım asık olsa da türlü düşüncelerde olsam da gülümsetmeyi başarıyordu. “Mir,” diyerek döndüğümde,

yüzümdeki gülümseme bile ona bir cevap olmuştu aslında. Başımı koltuğa yaslayıp onu izlemeye koyuldum. Bir süre sessizce ilerledik. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yanımızdaki kaldırımdan küçük bir çocuk koşarak arabaya yanaştı. Elinde silecek vardı ve camı temizlemek için hareketlenmişti ki Mir Aslan camı açarak, “Ulan senin bu ayazda burada işin ne?” diye sordu azarlarcasına. Çocuk sesinin tonundan çekinerek geri çekildiğinde Mir Aslan bu kez o sert tavrının aksine bir şey yaptı. Cebinden birkaç iki yüzlük çıkarıp çocuğa uzattıktan sonra, “İleride çorbacı Rasim var,” dedi. “Oraya gidip *Mir Aslan abinin selamı var* diyorsun, karnını bir güzel doyuruyorsun. Bugün seni bu ayazda dışarıda görmeyeceğim.”

“Tamam, abi,” dedi çocuk. Heyecanla elindeki paralara bakarken yeşil ışığın yanmasıyla hareket etmek zorunda kaldığımızdan, “Bana bak!” dedi telaşla. “Burada devriye geziyor benim arkadaşlarım, vereceğim eşkâlini. Gördükleri an aldırırım seni, duydun mu?”

Çalışmasın diye blöf yapıyordu. İçindeki o merhametli adamı içime sokasım geldi.

“Tamam abi, tamam,” diye uzaklaşan çocukla biz de hareketlendiğimizde, “O sert kabuğunun altında ne kadar da şefkatli bir adam var,” dedim.

Gülümseyerek omuz silkti *ben miyim o* dercesine. “O kelimenin tanımını benimle uzaktan yakından uyuşmaz, Şifa. Sen de gözünde öyle büyütme beni bence.”

Mir, iyi olan hiçbir şeyi kendine konduramıyordu ama benim baktığım yerden bambaşka bir adamdı o. Tam bir şey diyecektim ki yandaki *billborda* gözüm takıldı. Emir Can İğrek konseri vardı ve altında kocaman harflerle *BU AKŞAM* yazıyordu. “Aaa!” dedim heyecanla. Ben öyle deyince Mir de baktığım yere baktı ve “Sever misin?” diye sordu bana dönerek.

“Çok!” dedim heyecanla. “Her şarkısını ezbere bilirim.”

Hiç beklemediğim hâlde Mir sıradan bir şeyi söyler gibi, “E bak internetten bilet, götürüyüm seni,” dedi.

“Yok canım!” dedim şaşkınlıkla karışık bir mahcubiyetle ama sesim o kadar samimiyetsiz çıkmıştı ki, “Hadi, hadi!” diyerek telefonu elime tutuşturdu. “Hem kafamız dağılır biraz.”

Deli gibi gitmek istiyordum ama elimde telefonla öylece kalmakaldım. “Ciddi misin sen?” diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece öyle bir baktı ki ne kadar ciddi olduğunu tek bakışıyla anladım. Açıkçası içimi de kocaman bir heyecan kapladı. En sevdiğim sanatçının konserine onunla gitmek, benim hayal bile edemeyeceğim bir şeydi.

“Ta... Tamam,” dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp hızlıca bilet sayfasına girerken. Girmemle yüzümün düşmesi de bir olmuştu. Tüm biletler tükenmişti. İçimdeki coşku, yerini hayal kırıklığına bıraktı. “Yok,” dedim düşmüş sesimle. “Tükenmiş.”

Yüzümün düştüğünü gördü, onun da suratı asıldı ama beni toparlamak adına, “Şansına küs,” diyerek şakaya vurmaya çalıştı. “Tüm şansını beni dilerken kullanmışsın.”

En azından götürmeyi teklif etmişti ve şimdi tükenmiş olmasının üzüntüsünü ona yansıtmak istemiyordum. Gülerek “Bana tek bir dilek hakkım olduğu söylenmemiştir. Bilsem bu detayları da verirdim,” dedim.

“He, kuru kuruya gitmiyorum yani?” dedi şaşkın, irileşmiş gözlerle. Tam o sırada elimdeki telefonu titremeye başlayınca ona vermeden önce gayriihhtiyari ekranına baktım ve onun adını gördüm.

Asude arıyor...

Suratım öyle hızlı düştü ki bin parçaya bölündüm sanki. Mir’e baktığımda o da kaşlarını çatmış, ekrana bakıyordu. Yine de toparlanmaya çalışarak telefonu ona uzatıp, hiçbir şey olmamış gibi

önüme döndüm. Birkaç kez çaldı. Mir açmadı. Sonra o yine çalmaya devam etti.

“Açsana,” dedim ama bunu tavırla söylemedim. En azından normal durmaya çalışarak söylemeye çalıştım. “Önemli bir şeydir belki.”

Mir bir bana baktı, bir telefona baktı. Sonra yanımda açmanın daha doğru olacağını düşünmüş olmalı ki hiçbir şey söylemediğim hâlde, sadece açmakla kalmayıp ben de duyayım diye sesi hoparlöre almıştı.

“Efendim?” dedi buz gibi mesafeli bir sesle.

“Mir,” dedi telefondan gelen ses heyecanla. Ardından duraksayıp, “Selam!” diyerek düştü sesinin tonu. “Nasılsın?”

“İyiyim sağ ol, sen?”

Mir’in sesinin tonunda öyle bir mesafe vardı ki Asude de muhtemelen bu yüzden, baştaki heyecanını saniyeler içinde kaybetmişti. Yine de Mir ile konuşmasından ötürü hissettiği o duygu yoğunluğunu da sesinin tonundan hissedebiliyordum. Sadece önüme bakıyor, hissettiklerimi belli etmemeye çalışıyordum ama içim öylesine doluydu ki... Asude’nin sesindeki o tondan bile kıskandım ben Mir’i. Sanki hep bana aitmiş gibiydi, bağlarının benden eskiye dayanışını bile kabul görmek istemedi içim. Böyle hissetmeyi de yakıştıramadığımdan kendimi açık edeceğim diye korktum. Bakışlarımı yoldan ayırmadım. Mir ise bana bakıp duruyordu, hissediyordum.

“Ben de iyiyim. Yani...” Duraksadı. “İyi olmaya çalışıyorum. Seni özledim. Göremedim ne zamandır. Alışık olunca sürekli görmeye...”

Mir Aslan, Asude’nin konuşmasını, “Bir şey mi oldu?” diyerek devam etmesini istemez gibi kesti.

“Ben... Şey...” dedi. Onun içinde olduğu duruma da üzüldüm aslında. Çok istediği hâlde istenmediğini bildiği bir yerde ne hissettiğini anlamak istemezdim ama anladım. Yine de Mir’e olan

bağlılığım, kısacık zamanda sahiplenişim, ikisinin kurduğu diyalog ve geçmişleri içime oturdu.

“Şey diyecektim... Babamın ölüm yıl dönümü, biliyorsun. Biz hep beraber giderdik. Gelir misin yine benimle? Bizde bir şey değişmez, değil mi? Biz her şeyin ötesinde arkadaşız seninle. Biz birlikte çok şey paylaştık ve ben onlara arkamızı dönelim istemiyorum. Her şey eskisi gibi devam eder mi?”

Biz çok şey paylaştık seninle...

Bu, öyle bir içime oturdu ki bir ömür kalkmaz sandım. Öyleydi elbette. Onların bütün çocukluğu ve gençliği birlikte geçmişti, bugününe kadar hep Asude vardı hayatında ve eminim paylaştıkları şeyler çok özel ve onlara ait anılardı. Terlemiş ellerimi birbirine kenetlemeye çalışırken buz kesen parmaklarımı hissettim. Yüzüme nasıl bir ifade oturtacağımı bilemedim. Üstelik bundan sonrası için hep görüşmekten bahsediyordu. *Hayır, görüşemezsiniz* demeyi kendime hak göremedim ama aksi ihtimali de kalbimde bir yere koyamadım.

Mir Aslan, kısa bir an duraksadı. Bakışları üzerimde kaldı ama ben ona dönemedim. Dönersem içimdekileri okur diye yapamadım.

“Mir?” diye telefonun ardından gelen sesle, “Bilmiyorum, Asude,” dedi. Adını onun dilinden duymak bile benim suratıma yeni bir şeymiş gibi çarptı. Çok garipti. Çok, çok garipti. En başında, Asude onun yüzüğünü taşıırken bile hissetmediğim o duyguları şimdi çok derinden hissediyordum. Mir’i tanıdıktan sonra, yaşadıktan sonra çok daha derinden hissediyordum.

“Pek müsait olabileceğimi sanmıyorum. Bu ara çok yoğunum. Beni bekleme sen.”

Asude’nin sesinin tonundan, o kısacık soluğundan, duraksayışından bile anlıyordum bozulduğunu. “Olsun,” dedi yine de tüm kapıları kapatmayarak. “Ben yine de bekleyeceğim. Babam seni de görmek ister eminim ki. Öğleden sonra gideceğiz. Ayarlayabilirsen gelirsin.”

Cevapsız bir şekilde, “Kapatmam gerek,” dediğinde, “Görüşürüz,” dedi Asude. Peşine de “Seni özledik,” dedi. “Annem de öyle. Müsait olduğun bir gün gelersen seviniriz.”

“Görüşürüz,” diyerek kapattı telefonu Mir Aslan sadece. Aramızda bir sessizlik oluştu. Arabanın içinde o gergin hâl baş gösterdi. En azından benim açımdan öyleydi, bilmiyorum. Rahatsız hissettim. Onun hissettiği duygulardan emin değildim.

“Bir şey demeyecek misin?” diyerek sessizliği bozduğunda titreyen dudak kıvrımlarımı sabit tutmaya çalışarak kendimi gülümsemeye zorladım.

“Ne demeliyim?” diye sordum. *Seninle sürekli görüşmek isteyen, özlediğini söyleyen eski nişanlın var. Ne söyleyebilirim?*

Bakışlarımız birbiriyle kesiştiğinde sesi, hep olduğu gibi tok bir tona sahipti. “Bilmem,” dedi. “İçinden geçeni mesela...”

“Doğru olanı, yapman gerekeni yapmalısın.”

“Bunu mu düşünüyorsun?”

“Evet,” dediğimde hâlâ ona bakıyordum ama yüzümde zoraki duran mimikleri yok etmiş, dümdüz bir ifadeye bürünmüştüm. Yüzüne alaycı bir gülümseme hâkim oldu. İnanmadığı açıkça ortadaydı. “Doğru olan ne peki sence benim için? Sen ne söylersen onu yapacağım.”

“Doğrunu ben mi seçeceğim?” diye sordum şaşkınlıkla. Benden *git, onunla görüş* dememi mi bekliyordu?

Başını *evet* dercesine salladı. “Sadece içinden geçeni söyleyen de olur.”

Biliyordu beni. Tanımış olmalıydı. Hiçbir zaman bana iyi hissettirecek şeyleri öncelik yapmazdım. Ben kendimden önce herkesi düşünür, empati kurar ve asla bir şeye engel olan taraf olamazdım. Asude ile bağları çok daha öncesine dayanıyordu ve ikili ilişkiler harici başka ortak alanları da vardı.

Tam dudaklarım aralanmıştı ki kendimden beklenmeyecek bir şey yaparak “İki dakika,” dedim. “Sadece iki dakika bencilce davranabilir miyim? İki dakika sadece hissettiklerimi söyleyebilir miyim? Sonrasında unutacağız ama iki dakika istiyorum sadece.”

Mir *evet* dercesine başını salladığında, gayet hızlı sayılabilecek hızda, boş yolda ilerliyorduk. Ona doğru döndüm ve “Seni deli gibi kısıyorum,” dedim. Elim kolum bile durmuyor, o kısacık zamanda her şeyi anlatmak istiyordum.

Mir hızını yavaş yavaş düşürmeye başladığında bana daha çok bakmaya başladı. “Artık insanların ne hissedeceğini, kırılıp kırılmayacağını, üzülp üzülmeyeceğini düşünmekten yoruldum. Biraz da istiyorum ki ben düşünüleyim. Asude ile bir bağın var, evet...” dedim açıkça. “Derin de bir bağ. Ben bunu yok saymıyorum, sayamayacağım kadar da ortalıkta ama sen benimsin, Mir Aslan.”

Son cümlele birlikte öyle hızlı durduk ki olduğum yerde sarsıldım. Sağ şeritte, bir köşede, dörtlüleri yakarak durmuştu. Sadece tek elini belime doğru atıp beni beklemediğim bir anda ve beklemediğim bir hızla kucağına çektiğinde, “Bir daha söyle,” dedi. “O son söylediğini bir daha söyle, Şifa.”

Kucağında, tek kolunun arasına sarılı, göğsüne yaslanmış hâldeydim. Gözlerinde bir ateş, bir yangın taşıyorken ben de onunla cayır cayır yanmaya razıydım.

“Benimsin sen, Mir Aslan,” dedim tekrar. Ellerim omuzlarındayken sağ elimin sırt kısmı yanağını okşamaya başladı. “Öncesi neyse ama sonrasında o bağı sürdürmeni ben kaldıramam, kabul lenemem. Ben seni paylaşamam, Mir Aslan. Kokunu, varlığını, başkalarıyla biriktireceğin sıradan anıları bile paylaşamam. Paylaşmak istemiyorum. İçim öyle dolu ki seninle... Ben sana bu kadar geç kalmışken, bana herkesten daha yabancıyken başkalarının seninle geçireceği ufacık zamanlara bile tahammülüm yok. Sanki bundan sonra her ânın, her saniyen bana ait olmalıymış gibi hissediyorum. Benim sana yetişmem lazım, Mir Aslan. Dü-nünden bugününe kadar her şeyini ezberlemem, seni keşfetmem

lazım benim. Başkaları bir yeni anı daha eklemesin seninle. Bir tane Mir var ve o da benim! Bana lazım!”

Bir solukta söylediğim o sözleri duraksadığımda anca fark edebildim. Göğsüm nefes nefese kalmış inip kalkıyor, kalbim çırpınıp ona çarparak duruluyordu. Onun bakışları altında söylediklerimi idrak ederek yutkunduğumda dudaklarının üzerine bir tebessüm yerleşti ve keyifli bakışları dudaklarımı bulduğunda, “Ta... Tamam...” dedim utanarak. “İki dakika demiştik. Bitti. Unutuyoruz.”

Geri çekilmek istediğimde sertçe beni kendine çekerek bedene çarpmama sebep oldu. Ellerim ikimiz arasında bir kapana kısıldı ama onun göğsündeki yerini de çok sevdi. “Neyi unutuyoruz? Neyi?” diye sordu, uyuşmuş gibi başını iki yana sallayarak. “Asıl sen unut onu. Şunları senden duymak için deliriyorum ben. Neyini unutacağım? Sen neyi unutmak istersen unut ama ben her bir kelimesini tek tek işledim zihnime. Yedi cihan bir araya gelsin, unutmam.”

İyi mi yaptım kötü mü yaptım bilemediğim o evrede derin bir solukla, “Mir...” dediğimde, “Çok seviyorum seni,” dedi eli kalçalarımın doğru inerek. Başını boynuma doğru gömüp burnunu tenime sürterken başımı başının üzerine doğru yasladım, gözlerimi kapadım. “Gitmeyecektim ki zaten. Gider miyim Şifa ben? Sana kendimi kabul ettirmişim, bulmuşum seni, kavuşmuşum sana. Gider miyim ben? Sen söylemesen de ben bilmiyorum muyum sana ne hissettireceğini? Bile bile gider miyim, Şifa?”

Boynumdaki dudakları çeneme doğru yol aldığında boştaki eli çenemi kavradı ve başparmağımı dudağıma sürttü. “Sadece istedim ki hissettiğin her şeyi bana açıkça söyleyebil. Sen söylemesen de ben anlarım ama sen yine de söyle, Şifa. Kaçırdığım bir yer olur, bir şey olur diye düşünmek istemiyorum ben. Senden öncesi de yoktu, yemin ederim. Sen yokken bile benim aklım, fikrim, zikrim senden ibaretti. Senden sonrasının zaten bahsi bile yapılamaz ama beni şu hâllerinden mahrum etme. Sendeki yerimi görmek için çırpınan şu koca adamı kapıda öylece bekletme.”

Mir Aslan'ın dudakları bana sarılmak için an kollarken dayanamayan ben oldum ve dudaklarımı onun dudaklarına yasladığımda kalanını ona bıraktım. Kalbimin ritmini altüst etmişti.

Onun dizlerinin üzerinde, arabadaki daracık alan, dünyadaki en sıcak alan hâline gelmişti. Ellerimi dayadığım kolları alev alevdi, oturduğum dizleri sert ama en konforlu yerdı. Kolunu belime dolamış, beni âdeta kendisine kilitlemişti. Diğer eli çenemi hafifçe yukarı kaldırıp, dudaklarına taşırken dudaklarının sıcaklığı ve tutkusuyla içimde bir yangın başladı. Oturduğum yerde yükseliyor, elleri kalçalarımı avuçlarken arsızca daha fazlasını istiyordum. Yapabilsem, biraz daha sokulabilsem ona, nefes alamayacak bir boşluk bırakmayacak olsak onu bile yapacak bir güç ve hızda dudaklarımı talan etti.

“Sadece...” dedi nefes nefese. “Sadece delirtmiyor, diriltiyorsun da sen.”

Daracık alanda nefes almak bile güçleşiyordu ama onun da umurunda olduğunu düşünmüyordum. Bütün dünya bu arabanın içinden ibaretti benim için artık. Bu kadar dar alanda böylesi bir arzuyla dolu olmak, hem bir hayli özgür hissettiriyor hem de zincirlenmiş hissi yaratıyordu. Kasıklarımnda hissettiğim dehşet bir sancı vardı.

Parmak uçları kalçamın kıvrımlarına usulca dokunurken, parmaklarının dokunuşu, varlığı bir yangını içime yaydı sanki. Sıcacık nefeslerinin yüksek çıkan sesleri yalnızca kulaklarıma değil, doğruca kalbime dokunuyordu. Olduğum yerde doğrulduğumda saçlarım kollarının üzerine aktı, göğüslerim dudaklarının mesafesine dayandı. Tam başının üzerinden tutup kendime kaldıracaktım ki art arda basan bir korna sesiyle ikimiz de irkildik. Bir adam yanımızdan geçerken uyarır gibi, küfreder gibi kornaya uzun uzun basmış ve bizi gördüğünü belli ederek kıpkırmızı kesilmeme sebep olmuştu.

“Mir!” diyerek kendimi nasıl diğer koltuğa attığımı bilmiyorken, bütün suçu ona atmaktan da çekinmedim. Nefes nefese, dağılmış hâlde, “Ne yaptın sen?” diye sordum.

Bir yandan saçımı başımı, üzerimi düzeltiyordum.

“Ben!” dedi şaşkınlıkla. “Ben mi yaptım?”

Yüzündeki gülümsemede de hiçbir pişmanlık yoktu. Oturduğu yerden kendini biraz kaldırıp pantolonunu düzeltirken bakışlarımı hemen dışarı çevirdim ve “Ta... Tabii ki,” dedim. “Çektin aldın öyle. Ben de ne yapayım... Rezil olduk, Mir ya! Gerçekten rezil olduk. Gördü insanlar resmen bizi, gördü. Plakadan falan bulurlar mı acaba bizi? Ay bir de çektilerse haberlerde kendimizi görür müyüz? Of... Niye yapıyorsun ki böyle şeyler?” diye sitem ettim.

Düşündükçe yerin dibine giriyordum.

Mir kahkaha atarken bir yandan da arabayı çalıştırdı. “Kesinlikle,” dedi. “Kesinlikle her şeyi ben yaptım. Çok pardon!”

Ellerim yanaklarımda dolanıyor, dışarısını izliyordum. Kıp-kırmızıydım ama gülümsüyordum. Üstelik bana baktığının da farkındaydım.

“Camlara film şart oldu,” dediğinde de sessiz kaldım ama deli gibi utandım. “Senlik bir durum yok tabii, sen bir şey yapmıyorsun sonuçta...” dedi laf sokar gibi gülerek. “Ben çok da durabilecek gibi değilim. Ben yapıyorum, yaparım da çünkü kabul ediyorum...” Cama daha fazla yapışabilsem yapışacaktım. “Ben bugün hallettireyim bu işi.”

Bilerek yapıyordu. Kesinlikle bilerek yapıyordu.

“Sussan mı artık?” diye sorduğumda, o keyifli kahkahasıyla son buldu konuşması. Dedikini yaptı, sustu ama bütün yol boyu gözleri üzerimdeydi, yüzünde bir sırıtışla ve imalı bakışlarla devam ettik.

Nihayet Melek’in evine vardığımızda, bütün yol boyunca sustuğumuzu fark ettim. Tam kapıyı açmıştım ki ben daha inmeden kendisi indi, benim kapımın önüne geldi ve önümde bir duvar gibi durarak “Bana bak,” dedi.

Bakışlarımı üzerine zar zor çevirebildim. Çevirdiğim an yüzüne yerleştirmeye duracağı o gülümsemeyi görünce, parmağımı uyarır gibi dikerek, “Sakın!” dedim.

“Tamam,” dedi ama gayet de gülüyordu hâlâ. Onu ittirip incektim ki kolundan tutup “Dur, tamam, dur!” dedi. Beni tekrar önüne aldı ve elini kolumdan çekip belime yerleştirerek, “Aradığımda aç, mesaj attığımda dön, bir şey olursa haber ver. Duydun mu?” diye sordu.

Başımı salladım. “Dikkat et sen de,” deme ihtiyacı hissettim.

“Ederim,” derken eğilmiş ve tam dudaklarıma gidecekken başımı çevirmemle yanağıma bir öpücük konduruvermişti. Çünkü onu da yapmasam bizi camdan izleyen Melek’e de kendimizi afişe edecektik. Bu işin sonu pek de iyi yerlere gitmiyordu, geri çekilerek “Görüşürüz,” dediğimde hızlıca adımlamaya başladım.

Mir arkamdan bakıyordu ve Melek’i fark edince, eliyle selam vererek arabaya bindi. Arabaya bindi binmesine ama ben içeri girene kadar ayrılmadı kapı önünden. Melek hızlıca kapıyı açıp “Hoş geldin,” diye sarılmasıyla arabanın hareketlendiğini gördüm. “Gel, gir içeri. Kahvaltı hazırladım ben de bize.”

Mir Aslan’a el salladım ve onun da gitmesiyle içeri girdim. Buz gibi soğuktan içeriye geçince anlıyordu insan ne kadar üşüdüğünü.

“Geç, geç,” diyerek beni mutfığa yönlendirdiğinde masanın özenle hazırlandığını gördüm. Dantel masa örtüsünün üzerine iki tane tabak koymuştu. Taze dilimlenmiş domates ve salatalıklar, beyaz peynir ve zeytin tabağı vardı; tereyağı hafifçe erimiş, çaydanlığın buğusu mutfığı sıcacık yapmıştı. Çayın kokusu burnumdan içeri dolarken “Neden bu kadar zahmet ettin ki sen?” diye sordum. “Biz zaten kahvaltı yapıp çıkmıştık evden. Gerçi ben çok yedim sayılmaz ama...”

Melek abla, elindeki ince belli bardağı çay tabağına yerleştirip bana baktı. Gözlerinde hafif bir yorgunluk vardı ama her zamanki

sıcacık gülümsemesi yüzünde duruyordu. “Yapmamışsın işte bak,” dedi. “Birlikte kahvaltı ederiz şimdi.”

Tam karşıma oturduğunda, “Eee, nasılsın bakalım?” diye sordu kaşığını bardağında hafifçe döndürerek. “Esengül’ü de çağıracaktım ama aradım, açmadı.”

“Uyuyordur belki,” dedim ben de çayımdan bir yudum alarak. “İyiyim ben, sen nasılsın, Sinan abi nasıl?”

“Aman, bildiğin gibi...” dedi Melek abla çok da önemi yokmuş gibi. “Klasik evli çift hâli işte. İkimiz de iyiyiz. Öyle geçinip gidiyoruz. Sen *iyiyim* diyorsun ama yüzün hiç öyle demiyor bu arada. Betin benzin solmuş.”

Bu kadar belli olduğunu bilmiyordum. Gizleme gereği de duymadan “Dün gece pek uyuyamadım,” dedim.

Kaşlarını hafifçe çattı. “Neden, bir şey mi oldu?” diye sorarken, tabağıma ben almadan bir dilim beyaz peynir koydu.

“Biraz rahatsız bir geceydi...” dedim üstü kapalı bir şekilde. “Ama Mir yanımdaydı, toparlandım.” Sözcükler ağzımdan dökülürken elimdeki ekmeği masadaki reçel kavanozuna uzattım.

Melek abla çay bardağını dudaklarına götürürken meraklı gözlerini benden ayırmadı. Daha fazlasını merak eden bir hâli vardı. Bir yudum aldıktan sonra fincanı yerine koydu ve kendine has o tonuyla gülümseyerek sordu. “Mir ile aranız nasıl?”

Az önce bizi bir hayli yakın görüşüyle alakalıydı bu ima aslında. İstemsizce bir kızarıklıkla, “İyi,” dedim kısa bir cevap vererek. Ama Melek abla bu kadarla yetinmeyecekti elbette.

“İyi mi? O kadarcık mı? Onu ben de tahmin edebiliyorum zaten, Şifacığım. Gördüm ya az önce sizi. Ayrıntı istiyorum ben. Ayrıntı!” dedi gülerek.

Çayımı karıştırmaya başladım. Bardağımdaki kaşığın sesi mutfağın sessizliğinde yankılandı. “Hiç bilmiyorum, Melek abla,” dedim derin bir solukla. “Öyle ayrıntılı bir şeyimiz de yok aslında. Aramız iyi, gayet güzel gidiyor. Hatta bayağı güzel gidiyor

ama aslında bir o kadar da yabacıyız birbirimize. Bir yere gidiyoruz ama nereye gittiğimizi bilmiyorum. Böyle aceleci olmak da ne kadar doğru, bilmiyorum.”

Melek abla bir parça tereyağını ekmeğine sürerken “Mir iyi çocuktur,” dedi. “Güvende hissediyor musun yanında kendini, ona bak. He *bir de âşık*san diyeceğim ki onu sormaya gerek yok,” dedi elini sallayarak. “Gerisini düşünme. Ne seni yarı yolda bırakır ne de güvenini boşa çıkarır. Siz o yolu yürümeye başladınız mı, gerisi her türlü gelir.”

Dirseğimi çeneme yasladım ve “Öyle ama abla...” dedim karışık bir hâlde. “Mir ile ilgili hiçbir şeyi de bilmiyorum. Bir Münnevver Hanım var teyzesi, bir de Asude. He bir de yarım yamalak bildiğim anne babasının hikâyesi ama bu kadar. Bu adamla ilgili bildiğim başka hiçbir şey yok benim. Öylece birbirimizin hayatının tam ortasına düştük ve çıkmak gibi de bir niyetimiz yok açıkçası ama her şeyi bu kadar derin yaşarken bu kadar az tanıyor olmak bana kendimi kötü hissettiriyor.”

“*Derin yaşarken* derken canım benim?” diyerek imayla gülümsemi. “Ne yaşıyorsunuz ki derin öyle?”

Az önce karıştırdığım çayı tekrar karıştırırken önüme döndüm, o da gülererek, “Tamam tamam, kusura bakma,” diyerek sustu. “Yani ben de sana anlatayım diyeceğim ama öyle çok bir şey bilmiyorum. Bir dedesiyle babaannesi var Nevşehir’de. Küçükken onların yanındaymış Mir Aslan ama dedesiyle çok anlaşıpamışlar. Teyzesinin yanına gelmiş. Ondan sonra teyzesi büyüttmüş Mir’i. Emekli diplomat dedesi. Araları pek soğuk.”

Hiç bilmiyordum bunları. Ona dair her şeyi merakla dinlerken “Eee?” diye sordum devamı için. “Görüşmüyorlar mıymış hiç?”

Dudak bükerek “Bilmem ki,” dedi. “Yani birkaç kez gitmişti Mir Aslan ama sanırım öyle çok görüşmüyorlar. O gidişleri de çok seneler önceydi. Ben Sinan’dan o kadar duydum. Sanırım görüşmüyorlar. *Dedesi çok dindar ve baskıcı bir adam*, diyordu Sinan.”

“*Soracağın soruların cevapları bende yok* diyorsun yani,” dedim, “Maalesef şekerim,” dedi. “Mir Aslan’a sorarsan anlatacaktır ama. Sormalısın da bence zaten. Sorarak öğrenir, tanırısın. Başkalarından duyduğun ondan dinleyeceklerin kadar doğru olmaz.”

“Haklısın,” diyerek derin bir nefes aldığımda “Ee...” diyerek ona döndüm. “Sen anlat abla. Sinan abi ile aranız nasıl? Anneleri gitti mi?”

“Gitti canım, gitti,” diyerek konuşmaya başladı. Masada konuşmalar devam ederken her bir lokmada hem kahvaltının hem de bu sohbetin tadını çıkardım. Aklımın bir köşesi hâlâ Mir’deyken ona kavuşmak için saatleri saydım.

Melek abla ile kahvaltı masasından kalkalı saatler olmuştu. Bir kahve daha içmek için mutfakta oyalandığımız sırada kapı çaldı.

“Mir gelmiştir,” dedim. Çünkü yarım saat kadar önce bana çıktığını söylemişti. Melek abla kapıyı açmaya giderken ben de mutfakta bulaşıkları yıkıyordum ve hızlıca toparlayıp peşine takıldığımda Mir kapı eşiğinde duruyordu.

Beyaz gömleği, ince çizgili pantolonuyla mükemmel bir uyum içindeydi ve ne ara gidip hazırlandığı ve neden hazırlandığını çözememiştim. Kollarını sıyırmış, dirseklerine kadar katlamıştı. Göğüs kısmındaki düğmelerin biri, belki iki tanesi açılmıştı. Sanki her şey çok doğal ama o kadar da büyüleyiciydi. Onu görünce kalbim amansızca çarpmaya başladı.

Melek abla, “Gel içeri, çay içer misin?” dese de Mir başını iki yana salladı.

“Hiç girmeyeyim, Melek. Benimki hazırsa alıp gideyim.”

Benimki...

O kadar rahatlıkla söylemişti ki hep rutiniymiş, hep bu anı beklemiş gibi...

Melek abla bu anı kaçıtır mıydı? Kaçırmamıştı elbette. “Senininki!” dedi üzerine basa basa. “Ne ara seninki oldu, oğlum? Nikâhına aldın da haberimiz mi yok?”

“O da yakında inşallah,” dedi gülerek. “Seni habersiz bırakmam, merak etme.”

Sesi her zamanki gibi derin ve kararlıydı. Bana ise her şey rüya gibi geliyordu. Bakışları içeri doğru kaydığında göz göze geldik ve hareketlenmek durumunda hissettim kendimi. Sanki hiç görmemiş gibi beni baştan aşağı süzerken cırılçıplak soyuyormuş gibi hissediyordum her seferinde. Bir de yüzündeki o gülümseme yok mu, herkes her şeyi anlıyor gibi geliyordu ki bence anlıyordu da...

“Hazır mısın?” diye sordu ama cevabı da çoktan biliyordum.

“Hazırım,” derken sesim istemsizce çatallı çıkmıştı. “Çantamı alıp geliyorum.”

Çantamı alıp kapıya ilerlediğimde Melek abla ile vedalaşmak için onu öpecektim ki Mir elini belime koyarak eğildi ve dudaklarını yanağıma kondurdu. O an kıpkırmızı oldum.

“Oğlum seninle değil, benimle vedalaşacak ya bu kız!” dedi Melek abla, beni Mir’in kolları arasından çekerek. “İki dakika dur!”

Gözlerimde bir mahcubiyet, bir utançla Melek ablaya sarıldığım da Mir’e bakamıyordum bile. “Her şey için teşekkür ederim, ablacığım.”

“Ne yaptım ki? Her zaman beklerim,” dedi, bizi uğurlarken. Ben geri çekildiğimde de Mir’in omzuna hafifçe vurdu. “*Şifa’ya iyi bak* diyeceğim ama sen bence önce kendine iyi bak,” dedi gülerek. “Aklını kaybetmiş gibisin.”

“Kaybettirenler toparlasın beni de...” dedi dalgaya alarak. Elimi eline kenetleyip, “Hadi görüşürüz,” dedikten sonra arabaya doğru yürürken, “Sen niye böyle hazırlandın?” diye sordum.

“Bunlar vardı orada, bunları giydim. Eve gitmeyeceğiz,” dedi kapıyı açarken. Yerime oturduktan sonra ve o da yerine geçtikten sonra gözlerim bir an ellerine kaydı. Direksiyonu tutarken ve çevirirken o sert ellerinin ne kadar güçlü olduğunu boğumlarında gördüm. Şimdi ise o eller benim için her şeyden daha güvenliydi.

“Nereye gideceğiz ki?”

Araba hareket ettiğinde içeri dolan hafif müzik sesiyle, “İfade verecekmişsin,” dedi.

Kalbim çarpmaya başladığında, “Neden?” diye sordum. “Ne ifadesi?”

Mir büyük bir rahatlıkla radyoda çalan şarkıya eşlik edercesine parmaklarını direksiyona hafifçe vurup ritim tutarken, benim içimde fırtınalar kopuyordu.

“Söylesene...” dedim panikle. “Ne ifadesi?”

“Sabah bizi yolumuzdan edip kucağıma çıktın falan ya, şikâyet etmişler bizi. Ahlak masasından aradılar. İfadeni alacaklarmış.”

Her şeyi bekleyebilirdim ama bunu asla. Yerimde doğrulup ona doğru döndüğümde, “Şaka mı yapıyorsun?” dedim panik içinde.

O ise bir hayli rahattı.

“Şaka yapıyorsun!” dedim tekrar. “Hem ayrıca ben niye veriyorum ya? Sen yapmadın mı? Tek miydim ben? Niye sadece ben? Araba senin, şoför sensin, koltukta sen varsın. Niye bana kaldı şimdi suç sadece?”

Mir dudak bükerek “Ben askerî kimliğimi gösterdim, geçtim,” dedi. “Sen kendi ifadeni kendin vereceksin. Bir şey yapamam.”

Sıkıntıyla geri yaslandığımda ellerim titriyordu resmen. Kısa bir an duraksayıp, “Ne diyeceğim Mir, Allah aşkına!” diyerek tekrar ona döndüm. “Ne denir böyle bir şeyde, nasıl ifade verilir?”

Bana baktığında gülüyordu. “Çok yakışıklıydı, dayanamadım de.” Ben sinirden stresten kasılırken o resmen eğleniyordu. “İnsani ihtiyaçlardı, bir daha dikkatli olur, eve gitmeyi beklerim de.”

“Mir!” diyerek elimle koluna vurduğumda eminim bunu sinek ısırığı kadar bile hissetmemişti. Soru sorunca daha çok sinirim bozulduğundan arkama yaslanıp susmayı tercih ettim ama içim içimi yedi durdu.

“İnanmıyorum ki,” dedim kendimi ikna etmek istercesine.

Mir’e göz ucuyla baktığımda, “Sen bilirsin,” diyerek gayet rahat hâline büründü. İnanmak istemiyordum ama tavırları da çok kafa karıştırıcıydı. Ben yol boyu *öyle mi, böyle mi* diye düşünürken sahiden de bir karakolun önünde durduğumuzda gözlerim pörtledi resmen.

“Mir,” diyerek ona döndüğümde koluna sarıldım. “Saçmalama, ahlaksızlıktan ifade veremem. Kaçır beni. Ne olur ki ifade vermesem?” diye sordum endişeyle.

Mir Aslan ise dünden meraklı gibi, “Saçmalama, Şifa,” diyerek kapıyı açtı. “Askerim ben. Devletimden kaçmam da kaçırmam da. Adaletin kestiği parmak acımaz. Neyse cezan çekeceksin. Ben verdim ifademi. İnşallah sen de verebilirsin.”

Öyle konuşunca ve yüzüm düşüp sessizleşince, “Neyse...” dedi acımış gibi. “Ben girip konuşayım önce. Kıyamıyorum şu hâline.” Burnumu parmakları arasına kısıtırıp çekerken, “Torpillerden hoşlanmam ama senin için yapacağım,” dedi lütuf gibi.

“Gerçekten mi?” diye sordum, gözlerim parıldarken. Hani her şey tamamdı da ben ahlakla ilgili bir şeyden ifade vermeyi yediremiyordum kendime.

“Hıı...” dedi kendi kapısını kapatarak. “Bekle sen. Geliyorum ben.”

Mir arabanın önünden ilerliyordu ki kendimi camımı açıp, “O çok iyi bir kızdır de,” dedim bir de direktifler vererek. “Öyle

şeylerle işi yoktur, bir yanlış anlaşılma olmuş de. Bir daha olmaz zaten de. Yemin etti de.”

Mir Aslan sessiz ama sırtırcasına gülerken, hiçbir şey demeden merdivenleri üçer beşer çıktı ve ben de bir iç sıkıntısıyla, çaresizce beklemek zorunda kaldım.

Birkaç dakika sonra döndüğünde yine aynı serilikle inmişti merdivenleri. Kalbimde bir korku, bir telaşla yüzüne bakarken o çok rahattı. Yanıma oturduğunda, “Ne oldu?” diye sordum. “Ne dediler?”

Elime doğru bir anahtar atıp “Bir günlük ev hapsi cezası verildi,” dedi. Anlamadım. Anlamlandıramadım.

“Derken?” diye sordum şaşkınlıkla.

Arabayı çalıştırdı ve yol almaya başladığında, “Bu kadar yapabildim Şifa, bakma bana öyle,” dedi ciddi ciddi.

Elimdeki anahtara bakarak “Bu peki?” diye sordum. Hiçbir şey mantıklı ve anlamlı gelmiyordu ama şu dakikaya kadar yalan gibi de durmuyordu.

“İkametgâh adresin yok diye ev de verdiler bu gecelik.”

Öyle ciddi konuşuyordu ki ne desem bilemiyordum. “Ben ömrümde böyle bir şey duymadım,” diyerek arkama yaslandığımda, “Daha önce başına geldi mi ki böyle bir durum?” diye sordu.

O da haklıydı. Ben etrafımdan bile duymamıştım ki ahlak masaya ifade verdiklerini. Bir benim başıma gelmişti. O yüzden zaten ne *yalan* diyebildim ne inanabildim.

“Yok,” dedim sessiz sakın.

“İyi o zaman, sorgulama, boş ver!” dedi. Mecburdum zaten artık. Nereye götürürse oraya gitmek zorundaydım. Neyse ki yanımda o vardı. *Orada da Mir olur* diye düşündüğümünden, *en azından bir gecelik* diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. Zaten

hava da kararmış, akşam olmuştu. Geceyi sabaha vardırarak kal-
mıştı sadece.

Sessiz sakin giden yolun sonunda Mir'in arabası büyük, mo-
dern bir sitenin önünde durduğunda şaşırdım. Arabadan inip
önümdeki binalara baktığında, "Devlet, *burada kal* mı dedi
bana?" diye sordum.

Arabayı kilitleyip elimi tuttuğunda, "Öyle demiş herhâlde,"
dedi. Ya ben çok salaktım ya o çok rahattı. İçimde bir sıkıntı
vardı, nereye gittiğini bilir gibi yürüdüğünde asansöre bindik
ve dördüncü katın tuşuna bastı. Katları tek tek çıktıktan sonra
bizim katta durduk. Önce o, ardından ben indim ve bu süreçte
elim bir an olsun bırakmadı.

Anahtarı benden alıp kapıyı açtığında geniş, ferah ve boydan
boya camları olan manzarası şahane bir ev bizi karşıladı. "Geç..."
diyerek önümü açtığında evin içine girdim ve gezinmeye baş-
ladım. Her şey çok modern gözüküyordu.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda, "Bir cezaevine göre çok çok
güzel," dedim içinde bulunduğum duruma hemen adapte olmuş
gibi.

Şu an salondaydık ve o da kapının eşiğindeydi. "E bir balkona
falan da bak," dedi. "Sonuçta dışarı çıkamayacaksın, hava ala-
cağın tek yeri gör."

Adımlarım balkon kapısına yöneldiğinde kapıyı açtım, dı-
şarı çıktım ve büyük bir şokla karşılaştım. Balkonun manzarası
Emir Can İğrek konserine bakıyordu. Aşağıda kalabalık çoktan
toplanmış, ışıklar yanmış, sahne hazırlıkları tamamlanmıştı. Bir
anda Emir Can İğrek'in sesinin yankılanmasıyla, "Mir!" diye
çığlık atarak arkamı döndüm ve onu tam arkamda bana gözle-
rinin içi gülererek bakarken buldum.

"Sen planladın!" diye bağırdım, yüksek sestem kendimi du-
yurmaya çalışırken. Kalbim hop oturup hop kalkıyor, sevinçten
deliye dönüyordum. "Aklımı aldın, aptal!" diyerek gülüp göğsüne

vurduğumda esen rüzgâr tenimi dövüyor ama içim alev alev yanıyor.

Elleri belimi kavradı, beni balkon demirleriyle kendi arasına sıkıştırdığında bedenlerimiz birbirine sürtündü, saçlarım gömleğine takıldı. “Sen de benim alıyorsun,” dedi gurur dolu bir gülümsemeyi saklamadan. “Ödeşelim istedim. Böyleyim tüm gün ben sana. Böyle panik, böyle stresli, böyle sabırsız, böyle korkağım.”

Balkon korkuluklarına yaslanırken saçlarım aşağıya savruluyor, korkuyor ama Mir’e sarılarak kendimi güvenceye alıyordum. Kollarımı ona sarıp “Teşekkür ederim,” dediğimde arkamızda Emir Can İğrek’in sesi yankılanıyordu.

Başını saçlarıma sürterek “Sen bir bağımlılık oluyorsun bende,” dedi. “Bir bağımlılığı bu kadar sevebileceğimi ben de bilemezdim. Ben teşekkür ederim.”

Geri çekilip burnuma burnunu sürttüğünde, “Üşümüştün,” dedi. İçeri gitti, bir şal aldı ve omuzlarıma attığında beni göğsüne yasladı. Konser alanı muhteşem bir renk şöleniydi. Sahneden yükselen sesler balkona kadar ulaştı. “*Aç bağrını,*” diyordu şarkıda ve ben içimde bir kıpırtı hissettim.

O an kollarının arasında Mir’e döndüm. Balkonun ışıkları, yüzünün her karışını aydınlatıyordu. Keskin çenesi, gömleğinin açık yakasından görünen boynu, omuzlarının o rahatlığı... Ama bakışları, işte asıl beni yakan oydu. O gözlerin derinliklerinde kayboldum. Bakmıyordu sadece. Sanki her defasında beni çıplak soyuyor, seyrediyor, bedenime, ruhuma işliyordu.

Şarkının ritmi daha da ağırlaşırken bir adım atıp ona yaklaştım. Elim farkında olmadan onun göğsüne uzandı, sıcaklığını hissetmek istedim. Parmak uçlarım gömleğinin ince kumaşından tenine değdiği anda titrememi saklayamadım. O ise kıpırdamadı. Elleri nazikçe belimi okşadı. Hiçbir kelimeye gerek yoktu. Gözleri, elleri, nefesi... Bütün bunlarla beni konuşmadan da tamamen ele geçirmişti.

Şarkı ilerleyip, “*Kafa tutup cihana kalktım geldim...*” sözleri balkonun betonuna çarparken, Mir beni kendine doğru çekti. Yüzüm göğsüne yaslandı, onun güçlü kollarının arasında neredeyse kayboldum. Kaybolmanın en güzel şekli, onun kolları arasında oldu.

Adımlarımızla balkonun dar alanında yavaşça ritim tuttuk. Ayaklarımız birbirine değiyor, aramızdaki mesafe neredeyse yok oluyordu. Elleri sımsıkı belimde, beni hiçbir zaman bırakmayacağına dair bir söz veriyormuş gibi parmaklarımla tenime kazırcasına yapıyordu bunu. Başımı kaldırdım, gözlerine baktım. O anda o kadar yakındık ki nefesini yüzümde hissettim.

Yavaşça elleri aşağılara inerek kalçalarımın gezindi, beni daha da yakınlaştırdı. Tenim alev almış gibiydi ve bu soğuk havada üşümek ne demek unutmuştum. Göğsüne daha sıkı yaslanırken dudaklarımızın arasındaki mesafeyi koruduk. Nefesleri ağır, yavaş ve sıcaktı.

Şarkı devam ederken vücudum ona uyum sağlamıştı. Kalçam onun hareketlerine eşlik edercesine ritme kapılmıştı. “*Aç bağrını yaslayayım yorgun başımı...*” Bu sözler yankılanırken başımı boynuna yasladım. Tenine değmek, onun kokusunu içime çekmek tüm yorgunluklarımı yok ediyor gibiydi.

Ve tam o an elleri yanağımı okşarken “Burası senin için söylenmiş,” dedi. “*Aç bağrını yaslayayım yorgun başımı.*”

Birbirinde şifa bulmak bu demekti. Mir’in elleri yavaşça sırtıma çıktı, beni daha da içine alır gibi. Parmakları ince ince geziyor, sanki dokunduğu her yerimi ezberliyordu. Ellerimse onun boynuna dolandı, hafifçe saçlarına değdim. O dokunuşta bile aramızdaki yoğunluğu hissedebiliyordum.

Havada ağır bir pus vardı. Yağmur tane tane dökülürken balkonun beton kokusuna karışan ıslak toprak ve uzaklardan gelen duman kokusu...

Vücudum tamamen ona yaslanmışken dans etmekten çok ona karışıyordum. Kalçam onun elleriyle uyumla hareket ederken

nefes almayı bile unutmuştum. Ellerini hissetmek, her bir hareketini anlamak, kendimi onunla aynı ritimde bulmak... Bu başka, bambaşka bir boyuttu.

Şarkı sona erdiğinde bile hareket etmeyi bırakmadık. Ellerimiz, nefeslerimiz, dokunuşlarımız birbirimize anlatılmamış bir hikâye yazıyordu; narin bir ceylanın ve güçlü bir aslanın hikâyesini. Sıcaklığımız soğuk balkon taşını eritmeye yetecek kadar güçlüydü ve ben kavruluyordum.

O anda dünyada sadece biz vardık. Şarkılar, soğuk hava, uzaklarda yankılanan kalabalığın sesi... Her şey sustu. Mir'in kollarında erirken onun sıcaklığı bana bu gecenin sonsuza kadar sürmesini diletecek kadar güçlü gelmişti.

Şarkının son sözleri havada süzülerek kaybolduğunda başımı Mir'in omzuna yaslamış, nefesimi topluyordum. O beni sarmış, bir an bile bırakmamıştı. Göğsüne yaslanmış sakinleşmeye çalışırken sahneden yeni bir şarkı daha yükseldi.

Elleri arasında hareketlendim. Şarkının ritmine kendimi kaptırmadan önce Mir gözlerini üzerimde sabit tutmuştu. O bakış beni hem cesaretlendirdi hem de çırılçıplak hissettirdi. Hiç düşünmeden bedenim ritmi takip etmeye başladı. Kalçamı ritmik bir şekilde hareket ettirirken gözlerimi ondan ayırmadım ve gözlerindeki o kıvılcımı gördüm, o yangını gördüm, onunla yandım. Balkonun dar alanında bir sağa bir sola dönerken kalçalarım neredeyse kasıklarına değiyordu. Ellerim yavaşça boynuna çıktı, başımı geriye attım ve saçlarım dalgalar gibi savruldu.

"Delirtme beni!" diyerek Mir bir anda hareketlendi ve beni belimden yakalayarak kendine çekti. Bu kez daha yakın, daha hızlıydık. Ayaklarım ayaklarının arasındaydı, kahkahalarımız havada yankılanıyordu.

"Mir!" diye mırıldandım uyuşmuş gibi ama o sadece boynumdan öpmekle yetindi. Nefesim kesilmişti.

Tam o sırada balkona vuran ışıklar hafifledi, şarkı yavaşça sona erdi. Sessizlik bize çarptığında birbirimize olan yakınlığımızın

farkına vardık. Nefes nefeseydik. Gözlerim onun gözlerine takıldı, o bakışta kendinden emin bir keyif vardı.

“Oldu mu?” diye sordu. “Mutlu edebildim mi seni? Aklını almama değdi mi?”

Yüksek sestten dolayı bağırarak sorduğu soruya bağırarak cevap verdim. “Hep böyle olacaksan ben tamamım.”

Gözlerinin gülüşünü kalbime sakladım ve birden cebindeki telefonunun titrediğini hissettim. Mir hafifçe uzaklaşıp telefonunu çıkardı, ekrana baktı. Yüzü bir an ciddileşti. Parmakları hızlıca ekranda gezinirken kaşları çatılmıştı. “Ne oldu?” diye sordum yanına doğru sokularak.

“Güvenlik kameralarının görüntülerini yollamışlar,” derken işler yolunda gitmiyormuş gibi sesi alçalmıştı. Bakışlarını telefon ekranından kaldırıp bana döndüğünde az önceki neşeli ve her şeye meydan okuyan adam gitmiş, yerine koruyucu ifadeye bürünmüş biri gelmişti.

“İçeri geçelim...” dedi yavaşça. İtiraz etmedim. Elimi tuttu, beni balkonun soğuk taşından uzaklaştırıp içerideki sıcak salona çekti. Şimdi az önceki hâlimizden eser yoktu. İçime bir sıkıntı çörekledi. Odanın lambaları loş, hava sessizdi. Mir, telefon ekranına odaklanmıştı. Oturdu ve elini dizine vurup, “Gel,” dedi beni yanına çağırarak.

“Bir şey olmuş. Sen iyi değilsin,” dedim.

Yanına gittiğimde beni dizinin üzerine oturtup telefonu bana uzattı. “Bilmiyorum,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Yemin ederim, ne olmuş haberim yok. Ben de seninle öğreneceğim şimdi.”

İçimdeki sıkıntıyla telefona döndüm. Ekranda siyah beyaz güvenlik kameralarının görüntüleri belirdi. Gecenin karanlığında sitenin girişini çevresindeki ağaçları ve birkaç hareket eden gölgeyi izliyorduk.

Ekrandaki görüntüler bir anda dondu. O puslu siyah beyaz karede, sitenin girişinde duran bir silüet belirdi. Hareketsizdi

ama oradaydı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, nefesim sıklaştı. İçimdeki korku önce göğsüme saplandı, sonra her yere yayıldı. “O... Oradalar... Oradalar, Mir!” dedim, sesim çatallaşarak.

Mir gözlerini ekranın tek bir noktasına sabitlemiş, telefonu elimden almıştı. Hiçbir şey söylemedi. Elindeki telefon neredeyse düşecek gibiydi, parmakları gevşemişti. Benim dünyam altüst olurken o sadece bakıyordu.

Kelimeler kendiliğinden döküldü dudaklarımdan, kontrol edemedim. Korktum. Çok korktum. “Gördün mü? İşte, söylemiştim sana. *Oradalar* demiştim. Vazgeçmeyecekler! Ne yaparsan yap, koruyamazsın beni! Alacaklar beni! Mir! Alacaklar beni!” Sesim giderek yükseldi ama o hâlâ sessizdi.

Ayağa fırladım, başım dönüyordu. Odaya bakındım, duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettim. Bir adım attım ama ayaklarım birbirine dolandı. Ellerimi saçlarıma götürdüm, çekiştirdim. “Sen koruyamazsın beni! İstesen de koruyamazsın! Alacaklar beni.”

Nefesim kesiliyordu. Sanki odadaki hava çekilmişti, ciğerlerime hiçbir şey dolmuyordu. Mir’e döndüm, yüzünde donmuş bir ifadeyle oturuyordu. Gözlerindeki şoku gördüğümde daha da korktum. O bile korkuyordu. Eğer Mir korkuyorsa, benim hâlim ne olacaktı?

“Bundan kurtuluş... Kurtuluş... Mir... Yok.” Cümlelerim birbirine karışıyordu.

Mir yerinden kalkıp yavaşça yanıma geldiğinde eli saçlarıma uzanacaktı ki gözlerinde gördüğüm o korku ve endişe beni artık hiçbir şeye inandıramazdı. “Sen beni koruyamazsın!” diye bağırdım istemeden.

“Şifa...” dedi, durdu kaldı. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ama bu defa bakışlarında çaresizlik vardı. Güçlü, kararlı Mir Aslan Türkoğlu... İlk kez onu böyle görüyordum. O düşünce ben de yerin dibine girdim sandım.

“Ben şimdi ne yapacağım?” dediğimde beni kendine çekip sımsıkı sardı. Omzuma yaslandım ama titreyen bedenimi kontrol

edemiyordum. “Gideceğiz,” dedi. Sesi alçaktı ama titriyordu. “Seni götüreceğim.”

Onun sözleri içimdeki korkuyu dindirmek yerine daha da büyüttü.

“Nereye?” diye sordum kalbim çarparken. Ben tüm yollar kapandı sanırken o yıllar önce kapattığı o yolu benim için, ben iyi olayım diye açtı.

“Seni gerçekten koruyabilecek birine.”

5. Bölüm

*Yiğit nam salar, diyar titrer imiş.
Yiğidi bir ceylan gözlü yâr uslandırır imiş.*

O yiğidin nam saldığı diyarlarda, bir savaş alanında başlamıştı bizim hikâyemiz. Mir Aslan ile yolumuz kesiştiğinde, hayatım bütünüyle değişti. Sadece kurtarıcım olmadı o benim. Geçmişimi buldu, yeni bir gelecek kurmama vesile oldu. Ben geçmişimden kaçarken o, geçmişe meydan okudu. O koca dünyasında beni öyle bir yere koymuştu ki onun yanında ne kadar güvende olsam da tehlikenin de tam ortasındaıydım aslında, biliyordum.

Affan El Musavaf...

O yok sayılamayacak kadar aramızdaydı.

Biliyordum kaçamayacağımı. Kader bizi birbirimize bağlı kılrsa da benim bu dünyaya gelişim sadece ona kavuşmaktan ibaret değildi. Belki de biz her şeyi çok farklı yorumlamış, anlamak istediğimiz gibi anlamıştık. Belki de esas hikâyeye başkaydı. Belki de bu hikâyenin aslanı o ama ceylanı ben değildim...

Nevşehir yoluna çıktığımızda sabahın ilk saatleriydi. Mir Aslan, iznini biraz daha uzatıp olanı biteni Ülgen Komutan'a anlatmış, beni dedesine emanet etmek istediğini söylemişti. Dedesi kimdi, bilmiyordum. Ailesi kimdi, onların birbiriyle kavgası neyden kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Sadece onun peşinde koşulsuzca adımlıyordum. Ülgen Komutan'ın izniyle yola çıkmadan hemen önce babamın Halil İbrahim Çakır olduğunu teyit etmek için hastaneye bazı testler vermiş, ardından da iki parça eşyayla kimseye veda edemedemden yola koyulmuştuk. Veda edecek çok kimsem yoktu aslında ama en azından Melek'e ve Esengül'e *gidiyorum* deyip son kez sarılmak isterdim. Hayattı bu sonuçta. Ben birkaç gün sonra döneceğim diye düşünüp çıktığım evime bir daha dönememiştim. şimdi de yeni çıktığım yolculuğın sonu nerede ve nasıl bitecekti, bilmiyordum. O yüzden veda edip teşekkür etmek isterdim.

Dışarıda hava buz gibiydi ama içerisi sıcacıktı. Ocak ayının ortalarındaydık. Yol kenarlarında ara ara kar birikintileri görüyorduk. Rüzgâr arabanın camına ince ince dokunuyor, arada bir tekerin altından geçen buzlanmış asfaltın sesi duyuluyordu. Başımı koltuğun kenarına yaslamış, elim kucağında öyle sessizce duruyordum. Mir Aslan uyuduğumu sanıyordu lakin ben o rüyanın etkisiyle uyanmış, sesimi bile çıkaramadan derin düşüncelerde kaybolmuş, yolu kendim bile bulamamıştım. İçimde bir sıkıntı vardı; tanımlayamadığım, anlamlandıramadığım, anlatamadığım bir sıkıntı...

Mir Aslan ise beni uyuyor sandığından sessizdi. Direksiyonun başında, yola odaklanmıştı. Gözleri yoldaydı da zihni kim bilir nerelerdeydi... İçindeki fırtınaları o dalgın bakışlarında bile hissedebiliyordum. İkimiz de bir şeylerden kaçıyorduk ve ikimizde de aynı bilinmezlik, çaresizlik hissi vardı. Ne yapacaktım, ne yapabiliirdim bilmiyordum ama Mir Aslan'ın teslim olmak gibi bir niyeti yoktu.

Camın buğusuna parmaklarımla bir şeyler çizmek istedim lakin ona bile güç bulamadım kendimde. Günden güne beni hayata bağlayacak küçücük heveslerimi kaybetmeye başladığımı hissettim. Ben iyileşmeye çalıştıkça onlar beni her yerde buluyordu. Kendi içimde bile.

Derin, titrek bir nefes alışımı Mir Aslan o sessizliğin içinde işitmiş, bakışlarını bana doğru çevirmişti. “Güzelim,” dedi sonra da sıradan olmayan hayatımızda, sıradan hissettiren bir sesle. “Uyandın mı? Daha yolumuz var. Uyusaydın ya biraz daha.”

Başımı yasladığım yerden hiç kaldırmadım. Sadece ona doğru baktım. Gözlerinde her zaman olan o sert ama derin şefkat vardı. “Bir rüya gördüm,” dedim. Hiçbir şeyden korkmayan bu adamın çatılan kaşlarında ve mimiklerinde beni rüyalarımından bile koruma arzusu vardı.

“Ne rüyası?”

Başımı hafifçe yana doğru eğerek “Bir kız çocuğu,” dedim. Meraklı bakışları tekrar beni bulduğunda gözlerimde gördüğü ifadeyi hiç sevmedi. “Belki de bu hikâyedeki ceylan ben değilimdir.”

Rüyalar bazen geçmişten gelen bir iz ya da geleceğin habercisi olurdu. Tıpkı bizim hikâyemizin başlangıcı gibi. Rüveyı anlatırken yine o anlara daldım.

Bir bahçede, yemyeşil çimenlerin üzerine serilmiş beyaz bir örtünün başında oturuyorduk. Yanımda bir kız çocuğu vardı, altı yedi yaşlarındaydı. Uzun, gür saçları, çekik gözleri, incecik ama zarif bir bedeni vardı. Kaşı, gözü, duruşu bile tıpkı bana benziyordu. Sırma gibi saçlarının üzerinde ellerimi dolaştırırken “Çok güzelsin,” dedim. “İpek gibi saçların.”

Kıkırdayarak güldü. “Sana benziyormuşum. Babam hep öyle diyor.”

Gülüşü o kadar tatlıydı ki içimde bir şeylerin erirken sızladığını da hissettim. Sanki eksik kalmış gibi, doyamamış gibi, yanımda ama değilmiş gibi... Öyle güzel, öyle sevilesiydi...

“Baban başka ne diyor?” diye sordum gülümseyerek. Ellerim onun saçlarında dolaşıyor, uzunca saçına örgüler yapıyordum. Renkli saç boncuklarını elime tutuşturuyor, örgülerinin arasına takmamı istiyordu.

“Seni çok sevdiğini... Öyle çok seviyormuş ki bu dünyada tarifi daha önce hiç yapılmamış. Tarifi yapılmayan şeye biz bir isim bulsak, biz tarifini yapmış olmaz mıyız diye sordum.”

Çok da zeki bir kızdı. Tıpkı babası gibi. “Öyle mi?” dedim gülümseyerek. Gülümsemem bile yarım, kırık gibiydi. Tarifi yapılmamış bir sevgi... Bu cümle beni kısa bir an duraksattı. İnsan ne kadar severse sevsin, kelimelere hep ihtiyaç duyardı ama Mir Aslan kelimeleri bile yetersiz bırakmıştı. “O ne dedi peki?”

Elleriyle oynarken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Olurmuşuz. O da seni sevmeye kendince bir isim koymuş.”

İçimde büyüyen merakı bastıramayarak “Ne koymuş?” diye sordum.

“Söylemedi,” dedi o da meraklı ve kırılmış gibi. “Eğer söylerse büyüü bozulurmuş. Babam dedi ki sadece seni sevmek bile içindeki yaralarına şifa gibi dokunur, en derinlerine işlermiş. Öyle bir yerdeymiş ki her nefes alışında seni hissedermiş. Nefes aldırın bir şifa demekmiş; iyileştiren, huzur getiren demekmiş senin sevgin.”

Söyledikleri zihnimde yankılandı içinde bir yaşam taşıyormuş gibi. Çok içimde bir yerlerde Mir Aslan’ı çok özlediğimi hissettim.

Tam o sırada ellerim titremiş olacak ki, “Anne!” deyişini hissettim ve irkildim. Bu kelimeyi duymayı beklemediğimden afalladım. Ben anneydim. Onun annesi...

“Çok sıkı olmasın, tamam mı?” dedi yüzünde mahcup bir gülümsemeyle.

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı, acıttığım saçının üzerine bir öpücük bıraktım. “Tamam,” dedim derince kokusunu içime çekerek. Uzattığı boncuğu da saçının ucuna taktıktan sonra elimdeki saç tutamını bırakarak onu kendime doğru çevirdim. Yüzü, duruşu, bakışı bile bendi ama gözleri... Gözleri Mir’in aynısıydı sanki. Derin, kararlı ve bir o kadar sevgi dolu. Ona bakarken yaşadığım ve yaşamadığım birçok duyguyu hissettim. İçim titredi. Parmaklarım yüzüne doğru gitti ve pürüzsüz tenini usulca okşadım.

Tam o sırada bir ses duydum. Uzaktan... Tanıdık, sıcacık, içimde bir yangın başlatan o ses...

Mir Aslan.

Mir Aslan’ın sesi.

Kalbim bir telaşla çarptı. Uzunca zamandır görmemişim gibi, hasretle.

“Ceylan...” deyişine, “Efendim?” diyerek dönmüştüm ki tek efendim diyen ben olmadım. Benimle birlikte önümdeki kız çocuğu da sesin geldiği yöne başını çevirmişti. Gülüşüm usulca soldu, şaşkınlıkla bakakaldım.

Mir Aslan bahçenin diğer ucunda duruyordu. Yüzü bana dönüktü ama bakışları... Bakışları bana dönük değildi. Yanımdaki kıza bakıyordu.

“Neden sana ceylan diyor?” dedim. Küçük kız, sesin geldiği yöne doğru gülererek el salladığında, “Çünkü ceylan benim,” dedi.

Şaşkınlığıma korku da karıştı. “Ama...” dediğimde kelimelerim havada asılı kaldı. O, örgüsü yarım kalmış saçlarını savurarak ayağa kalktı ve Mir Aslan’a doğru yürümeye başladı.

Hızlıca olduğum yerde doğrularak “Mir,” diye bağırdım ama sesim sanki hiç çıkmadı. Hava kararmaya başladı, bir rüzgâr esti. Küçük kız bir an durdu, başını bana doğru çevirdi ve yüzünde masum bir gülümsemeyle, “Anne,” dedi. “O seni duyamaz ki.”

Kalbim bir anda sıkıştı. “Neden?” diye sordum. Sonra tekrar karşımdaki adama var gücümle, “Mir!” diye bağırdım ama sesim yankılanmadı.

“Çünkü sen yoksun,” dedi bana kırılgan bakışlarla. “Hiç olmadın.”

Dünya sanki başımın üzerine yıkıldı. Bir şimşek çaktı, yağmur başladı. Yemyeşil çimenler bir çamura dönüşürken soğuk bir ürperti tüm vücudumu sardı. Küçük kız bana el sallayarak koşmaya başladı ve Mir’in kollarına doğru atıldı.

“Bekle!” diye bağırdım. Ellerimi uzattım ama kollarım ağırlaştı, adımlarım yavaşladı. “Mir!” dedim ağlayarak. “Beni bırakma! Mir!”

Yoktum. Hiç olmamıştım.

Mir, kollarını açtı ve o küçük kıızı kolları arasına aldı. “Nere-deydin sen?” diye sorduğunda, yüzünde gördüğüm ifade sevgi doluydu ama o sevgi bana ait değildi.

“Annemleydim,” dediğinde Mir’in yüzüne bir özlem çöktü. “Seni çok özlemiş, baba.”

Çenem titreyerek ağlamaya başladığımda, “Ben de,” dedi Mir Aslan. “Ben de onu çok özledim. Öyle söyleseydin. Çok fazla özlemiş deseydin.”

Yağmur hızlandı, her yer ıslandı, toprak kaydı. Ben hâlâ yerimde çakılı kalmış, onları izliyordum. Seslenmek istedim ama kelimelerim çıkmadı. Mir, kucağındaki o küçük kızla beraber uzaklaşmaya başladığında benim dünyam parçalanmaya başladı.

Ben rüyamı anlattığımda bir an sessizlik oldu. İçimde o rüyanın ağırlığı hâlâ taş gibiydi ve muhtemelen artık Mir Aslan’ın da içindeydi. “Sadece bir rüya, Şifa,” dedi. Sesi beni sarıp sarmalıyordu her daim ama şimdi bir de içimde bir şeyleri yerle bir etmek isteyen bir rüzgârı da andırıyordu. Aslan, bu sefer ceylanlı rüyayı sevmemişti.

Bir an ona inanmak istedim ancak sesinin tonu inanmak istediğim şeye çok zıddı. O da biliyordu sadece bir rüya olmadığını; rüyaların geçmediğini, aksine bizimle birlikte büyüdüğünü... O yüzdendi sesine yansıyan ona bile yabancı o hâli.

“Ben *sadece bir rüya* deyip geçemeyecek kadar gerçekçi yaşadım o rüyaları, Mir Aslan,” dedim bugünümüzdeki bizi göstererek. “Aslan sensin ama belki de o ceylan ben değilimdir.”

Elleri sıcacık, güçlü ve sarsılmazdı. Direksiyonun başında, tek eliyle arabayı kontrol ederken diğer eli benim elimdeydi. “Sen o ceylansın, Şifa,” dedi sıcacık gülümseyerek. Merhametliydi ve onun bu merhameti beni her seferinde altüst ediyordu. “Benim için tek ceylan sensin.”

“Üstelik...” dedi, parmaklarımı sıvazlayarak. “Ben bir çocuk istemiyorum, Şifa. Bunu konuşmak için doğru zaman değil ama madem sen bu kadar kaptırdın kendini bu rüyaya, için rahat etsin istiyorum. Daha uzun ve detaylı şekilde, müsait bir vakitte

konusmak isterdim ama ben hiçbir zaman bir çocuk istemedim. Ben babamı kaybettiğimde bir çocuğa, kendi çocuğuma da bunu yaşatmak istemediğimi anladığımda verdim bu kararı. Yalnızlık çok büyük bir yük küçük bir çocuk için. Ben babamla birlikte birçok şeyi kaybettim. Onunla gurur duydum, onun yolundan gittim ama bu yolu da benimle birlikte sonlandırmak istedim. Senin düşüncelerin neler bilmiyorum. Bir hayalini de senden çalmak istemiyorum ama ben istemiyorum, Şifa. Hiç istemedim.”

Sözleri öylesine keskin ve netti ki ne diyeceğimi bilemedim. Yüzüme bakıyordu ama gözlerinde bir duvar vardı. Çocuk Mir’in ördüğü bir duvar. İçim öylesine karmaşıktı ki o an, içimde söyleyemediklerimle boğuşurken düşüncelerim hızla akmaya başladı ama hiçbirini sormadım.

Gözleri ve sözleri kararlıydı lakin sesinin tonu bir şeyleri bastırmaya çalışır gibiydi; korkusunu, geçmişini, kaybetme endişesini. Gülümseyerek “Yine olmazlara sığınmışsın, Mir Aslan,” dedim. “Şimdi daha çok kafam karıştı. Belki de gerçekten bu hikâye benim hikâyem değil, senin hikâyendir. Ben sadece bir aracıyım. Biz her şeyi yanlış yorumlamışızdır.”

Gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. Beklemediği bir cevap almıştı. Onun şaşkınlığıyla devam ettim sözlerime. “Senin *kesinlikle olmaz* dediklerine kaderin *olur* demesidir belki yaşadığımız her şey. Belki de sen ne kadar *hayır* desen de benim görevim sana o ceylanı getirmektir.”

İçimdeki karmaşayı dizginlemek bile bir hayli zordu. Kendi hikâyemin neresindeydim? Mir’in hikâyesinde hangi sayfadaydım?

O an, gözlerinden bir gölge geçti. Kendi iç savaşını hissedebiliyordum.

“Şifa, dün gecedan sonra haklı olarak böyle düşünmen, böyle rüyalar görmen normal ama böyle bir şey yok, olmayacak. Benim ceylanım da hikâyem de sadece sensin. Ve ben o hikâyeyi mutlu

sona ulaştırmaya abalıyorum. Başka bir ihtimali de düşünmüyorum. Senin düşünmeni de istemiyorum.”

Tam dudaklarım aralanacak gibi olduğunda, “şimdi,” diye bir ikazla, montunu üzerime doğru örttü ve “Biraz daha uyu,” dedi. “Yolumuz daha var. Mümkünse de...” demişti ki sonra düzeltti. “Mümkünse değil, kesin olarak güzel rüyalar gör, şifa. Aslanı ve ceylanı, yani bizi biz olarak gör.”

Sustum ama düşüncelerim dağılmadı. Yeni bir düşe de dala-
madım hissettiklerim bu kadar ağır olunca. Sadece sustum. Göz-
lerim tekrar o sessizlikle yola çevrildiğinde ikimiz de kendi dağıl-
mışlığımızı ardımızdan sürükleyerek ilerledik.

Sınır Ötes

Affan El Musavaf Toprakları

Alper, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte odasının ağır ahşap kapı-
sını açtı. Odaya dolan ağır metal kokulu hava, kampın o rahatsız
edici hissini derinden hissetmesine sebep oldu. Etrafta günlük
rutinmiş gibi bir koşuşturma hâkimdi. Gözlerinin içine çarpan
güneş ışığına karşı tek gözünü kapatarak başını kaldırdığında,
“Burada bile doğuyorsun ya...” dedi sessizce. “İnsan umut et-
meden duramıyor işte.”

Aklı yine Esengöl’deydi. Öyle beter bir hâlde bırakmıştı ki dü-
şündüke kafayı yiyecek gibi oluyordu. Bir de haber alamadıka
iyice boğuluyordu. Kendi canı değildi mühim olan ama ardında
bıraktığını yaşarken düşünmeden edemiyordu insan.

Dışarı çıktığında kampın etrafında gezen silahlı adamların
gölgeleri düştü üzerine.

“Emir Rahaf,” diye bağıran sese karşılık arkasını döndüğünde
Bahram’ı gördü. Duraksadı ve ona doğru gelmesini bekledi. Yü-
zünde yine etrafa korku yayarcasına, şüpheci bir ifade vardı.

Yanına geldiğinde, “Gecen iyi geçti mi?” diye sordu.

Alper başını salladı.

“Güzel,” dedi Bahram gülerek. “Bugün ilk günün. Bu haftayı sıkıntısız tamamlarsan bundan sonrasında da korkma.”

“Benim bir korkum yok,” dedi Alper rahat bir gülümsemeyle. Bu rahatlığı Bahram’ı rahatsız ediyordu ve bu yüzünden belliydi. Herkesin ondan korkmasına alışkın olduğundan Alper’in tavırlarından hoşlanıp hoşlanmadığını çözemiyordu.

Birlikte görev yerine doğru yürümeye başladıklarında etrafına göz gezdirdi; yerde uzanan eski, paslı variller; içi doldurulmuş kum torbaları ve onların ardında dizili silahlı adamlar... Kampın kalbi gibi görünen bir meydan vardı ve burada zaman sanki hiç akıyor gibiydi. Yanlarından geçerken ona çevrilen bakışlarda hep bir dikkat, bir tehdit, bir sorgulama ifadesi vardı.

Tam yollarında giderken ve bir adım daha atacakken Bahram elini Alper’in göğsüne doğru koyarak durdurdu. Kadınlar yine siyah örtüleriyle hızlıca bir binaya geçiyorlardı. Gözleri yere sabitti, adımları da ürkekti. Başlarında bir adam bağırarak komut verdi: “Yallah! Çabuk olun, burada oyalanmayın!”

Kadınların adımları hızlandı. Alper, bu adımları kaçmak için atmak isteyeceklerinden emindi ama kadınlar boyun eğmiş ve korkmuş hâlde ilerliyorlardı. Alper bakmamaya çalıştı ama bu güç dengesizliği, bu zulüm midesini bulandırdı. Gözlerini istese de alamadı.

Yanından geçen silahlı bir adam Alper’e kısa bir bakış attı ve yanından geçerken silahının kabzasını karnına doğru vurdu. Alper sarsılsa da düşmedi. Midesinde dehşet bir sancı, yüzünde acı bir ifade varken Bahram gülüyordu. Ona vuran adam yüzündeki aksi ifadeyle, “Yeni misin sen?” diye sordu.

Onun yerine Bahram sırtarak yanıtladı. “Yeni, yeni,” dedi başını sallayarak.

Adam bir an durdu ve Alper’in üzerinde sert bakışlarını tutarak “O zaman sen kuralları öğret,” dedi. “O kellesini yerinde

tutmak istiyorsa gözlerini her yere sokmayacak. Burada hata yapanın sonu çabuk gelir.”

Bahram elini Alper’in sırtına doğru vurarak “Öğrenecek zamanla, öğrenecek,” dedi. “Toy daha. Aklı kayıyor, heves ediyor.”

Tekrar omzuna doğru vurdu; bu hareket, *yürü* anlamına geliyordu. Yüzüne o iğrenç ifadeyle bakarak “Merak etme, Emir kardeş,” dedi zevk alır gibi. “Ben senin işi Şahin Komutan’la konuşacağım. İlk fırsatta baş göz ederiz seni. Yoksa sen kelle koltukta gezip duracaksın.”

Bahram gülüyordu ama Alper hiç zevk almıyordu. Hatta içini bir sıkıntı bile kaplamıştı. Buradaki adaletsizliğe, dengesizliğe karşı koyamayışında daha zor durumda kalıyordu. Ne olursa olsun, gözlerini kapamayı öğrenmeliydi yoksa işler sarpa saracak gibiydi. Adımlarını hızlandırdı ve kendisini bekleyen işe odaklanmaya çalıştı.

Köşeyi döndüklerinde görev yeri, kampın en uç köşesindeki baraka gibi görünen bir binadaydı.

“Hadi,” dedi Bahram ilerideki binayı işaret ederek. “Onlar sana çalışacağın yeri gösterir. Ben yine bulurum seni.” Sonra alaya alır gibi âdeta zevkle kişnedi. “Aman ha, ben seni alana kadar kelleye sahip çık!”

Arkasını dönüp giderken bile o iğrenç sesi işitiyordu Alper. Boynunu iki yana çırtlattı, derin nefes alıp Allah’tan sabır dileyerek adımladı. Binanın dışında iki adam ellerindeki silahlarıyla nöbet tutuyordu. Tam önlerinde durduğunda yine sorgu suale çekilecekmiş gibi suratını asmıştı ama bu sefer beklediği gibi olmadı. Adamlardan biri kapıyı açıp hiçbir şey sormadığında en azından bir yere hesap vermediği için rahat hissetti kendini. İçeri girdiğinde duvarları çatlamış, yerleri beton, soğuk bir oda ile karşılaştı. Odanın ortasında eski model bilgisayarlar ve onların etrafında karmaşık kablo yığınları vardı.

Bir adam, odanın diğer ucunda oturuyordu. Kır saçları ve ince bıyığıyla, tecrübeli ama sert birine benziyordu. Gözlerini Alper'e dikerek "Sen bizim yeni teknisyen misin?" diye sordu.

Alper rahat tavrını sürdürerek etrafa bakarken, "Öyle," dedi.

Yine süzöldüğünü hissediyordu ve bunca erkeğin sürekli olarak bu kadar süzmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Elindeki sigara dumanından odanın içerisinde göz gözü görmezken adam bir dosya açtı ve kâğıtların üzerinden, dumanların arasından Alper'e bakarak, "Burada çalışacaksan her şeyin yerini, her kablonun nereye gittiğini bileceksin," dedi aksi bir sesle. "Bilgiyi yanlış bir yere aktarırsan, tek bir yanlış yaparsan bunun bedelini canınla ödersin."

"Geldiğimden beri canımdan başka söz ettiğiniz yok zaten," dedi Alper bir deli cesaretiyle. "Hiç yapıcı konuşmuyorsunuz ki!"

Adam kaşlarını çatıp arkasına yaslandığında ciddi bir ifadeye bürünmüştü ve Alper gözlerini kapatıp şom ağzına sövecekti ki adam kahkaha atmaya başladı. "Sevdim seni, yeni çocuk!" dedi başını sallaya sallaya sigarasını tüttürürken. "Sevdim seni."

Alper de derin bir nefes aldı. En azından alaya aldığı anlarda sorgulamayacak birkaç kişi vardı. Sürekli açıklama telaşıyla burada gerçekten kelle koltukta gezerdi.

Masaya yaklaşıp eski model bilgisayarlardan birine oturdu. Görevi sistemlerin çalışır durumda kalmasını sağlamak, şifreli dosyaları gözden geçirmek ve gerektiğinde ağ bağlantılarını onarmaktı. Ekranına yansıyan şifreli kodlar, zihnini hızlı bir şekilde çalıştırmaya başladı. İşine odaklanmaya çalışsa da gözleri istemsizce odanın köşelerine kayıyordu. Masanın üstünde başka bilgisayarlardan gelen cihazlar vardı. Bunlar devlet ağlarından bilgi sızdırmak için kullanılan yüksek teknoloji cihazlardı.

Tam onlara yakınlaşmaya niyetlenmişti ki yaşlı kır saçlı adam, uyarı gibi kalkarak elindeki küçük bir cihazı masanın üzerine hızlıca çarptı. "Bu cihaz bozuk," dedi bakışlarından bir tehdit sızarken. "Yeniden programlayacaksın."

“Bakayım,” diyerek cihazı alıp inceledi. Eski ve karmaşık bir modeldi. Onun içindeki hatayı bulup düzeltmek için birkaç dakika düşünür gibi yaptı. Ardından bir kabloyu bilgisayara bağladı ve cihazın içindeki sistemleri kontrol etmeye başladı. Parmakları tuşların üzerinde hızla hareket ederken içindeki huzursuzluğa engel olamadı. Tamir ettiği her şey, günün sonunda kendi ülkesine ya da başka ülkelere tehdit olarak dönebilirdi fakat burada güven kazanmalıydı.

Yerine oturan adam yeni bir sigarayı daha yaktığında, “Yeni misin sen bu işlerde?” diye sordu.

Alper kafasını kaldırmadan cevapladı. “Çok da yeni sayılmaz.”

“Çözmen lazım o zaman hemen,” dedi. Alper cevap vermeden işine döndü. Ne kadar az konuşursa o kadar az dikkat çekerti. Cevap vermeyince odaya bir anda sessizlik çöktü. İşini yapmaya devam ederken ne kadar konsantre olmaya çalışsa da bu düzende çok zorlandı. Dışarıdaki gürültüler arada bir içeri sızıyor, kadınların koşuşturan adımları ve içeri yansıyan gölgeleri, silahların taşınma sesi ve uzaktan gelen emirler her şeyi zorlaştırıyordu.

Alper cihazı onarıp adama geri uzattığında adam cihazı bir sınavmış gibi incelemeye koyuldu. Ardından memnuniyetle başını salladı. “Fena değil.”

Alper iyi bir iş çıkardığını gözlerinden okuyabiliyordu. Öyle de olması gerekiyordu. Çünkü Alper’in en içe, en derine sızması gerekti ve bu kampta olan her şey sadece bir başlangıçtı. Affan’a ulaşmak için daha çok sınavdan geçmesi gerekecekti.

“Hadi...” dedi elindeki parça çok da önemli değilmiş gibi kenara öylece bıraktıktan sonra. “Yemeğe gidiyoruz.”

Başını salladı hafifçe. Ardından elindekileri bırakarak onun peşinden adımladı. Yemek alanı epey büyüktü. Geniş bir avlu, ortasında uzun, tahtadan yapılma eski masalar ve çevresine dizilmiş basit tabureler vardı. Yemek alanı kampın diğer bölgelerinden daha hareketliydi. Silahlı adamlar gruplar hâlinde oturmuş

kahkahalar atıyor, yemek yerken bile silahlarını yanlarından ayırmıyorlardı.

Kadınlar ise siyah örtülerine bürünmüş masalara yemek taşıyor, hızlı olmaları için arkalarındaki bir adam tarafından baskılanıyorlardı. Yüzleri örtülerle kapalı olsa da adımlarında bir korkaklık olduğu açıkça belli oluyordu. Örtüleri onları görünmez kılmaya yetecek kadar kalındı ama bakışları... İşte onlar her şeyi anlatıyordu ve bunu gizleyemiyorlardı. Alper bu dengesiz düzende durmaya nasıl alışacaktı, bilmiyordu. Gözlerini kapasa içi içini yiyor, baksa peşinden belaları sürüklüyordu. Kadınlara rahatsız edici şekilde uzun uzun bakıyorlardı ya, işte orada aldığı o derin soluklar bile tüm dikkati üzerine çekiyordu.

“Dün gece...” dedi biri. “Seninkinin yanına girmeye çalışmışsın yine.” Kahkaha attı. “Vermedi mi Şahin sana onu?”

Karşısındaki adam çorbayı sakallarına bulaştırı bulaştırı içerken yüzünde asık bir ifade vardı. “Daha değil,” dedi hoşnutsuzca. “Ama verecek.”

Konuşmalar Alper’in midesini bulandırıyor. Masalardan birine geçti ama duyduklarıyla, gördükleriyle, buradaki bu düzende nasıl oturup yemek yiyebileceğini bilmiyordu. Bakışları gece bir kadının yanına girmeye çalışan o şerefsizin üzerindeyken “Onu zıt belleme,” diyen Bahram oturdu yanına. “Bu meydanda herkesin içinde canını almadan peşini bırakmaz. Kaybettiği de hiç olmadı. Ölümünedir tüm kavgaları. Herkesin de hoşuna gider, alkış tutarlar. Taktı mı hemen takar. Taktığını da saniyesinde harcar.”

Alper önüne dönerken önündeki lavaşı kemirdi. Herkes her şeye takmaya sebep arıyordu zaten. Kendi içlerinde bile bir bütün olamayacak kadar salaklardı aslında.

“Benim kimseyle işim olmaz,” dedi Alper. O sırada kadınlar, sırayla masalara yemek getiriyordu. Siyah örtülerinin ardında omuzlarını alçakta tutuyor, bakışlarını yere sabitleyerek hareket ediyorlardı. Onun yanına da bir kadın yanaştı. Elinde bir çorba

kâsesi vardı ve dikkatle Alper'in önüne bırakacaktı ki örtünün ucuna ayağı takıldı ve dengesini kaybetti. Sonrası da bir kıyamete dönüştü zaten. Çorbanın bir kısmı kadının kendi eline dökülünce onca kaba sesin arasından incecik bir çığlık yükseldi.

Kadın elini hızla geri çekip örtünün kenarına silmeye çalışırken, acı dolu inlemelerini bastırmaya çalışıyordu ama canının ne kadar yandığını herkes ya da en azından Alper görebiliyordu. Çorba kâseleri kocamandı ve dumanı üzerinde tütüyordu. O an Alper refleksiyle yerinden kalktı.

Eline hızlıca su şişesini alarak, "Sakin ol. Gececek," deyip kadına doğru bir adım atmıştı ki masanın diğer ucunda oturan, gece kadının odasına girmeye çalışan o adam sert bir şekilde ayağa kalktı.

"Dokunamazsın!" diye bağırdı. Öyle bir yükselmişti ki sesi semaya ulaştı sandı. "Senin ne haddine!" Sesindeki ton, ortamdaki nefes seslerini bile kesmiş gibiydi. Alper adamın sözleriyle, gözleriyle, ona yürüyüşüyle duraksadı. Diğer herkes de bu durumu keyifle izler gibi gülerek onlara dönmüştü, çıt bile çıkarmıyorlardı. Alper'in bakışları Bahram'a döndüğünde o da onlardan farksız değildi. *Ben seni uyardım* dercesine bir bakış atıyor, *bu sefer başın dertte* mesajını gözleriyle veriyordu.

"Eli yandı," dedi Alper sesini kontrol etmeye çalışarak. "Bir şey yapılmazsa yara kötüleşir."

Adam alaycı bir gülümsemeyle Alper'e yaklaştığında gözlerinde bir öfke vardı. "Burası senin gibi yenilerin ahlak dersi vereceği bir yer değil. Burada bir düzen vardır ve o düzende kadınlar bizim yardımımıza ihtiyaç duymaz. Onlarla ilgilenenler var zaten."

"İlgilenen varsa onu yolla o zaman," dedi Alper daha fazla dayanamayarak. "Kadın acı çekiyor, görmüyor musun?"

Kadın sessizce geri çekilmeye çalıştı ama örtüsünün altından görünen elleri titriyordu. Alper, ona doğru bakarken kadın kısa bir an için gözlerini kaldırdı. Yüzünün büyük kısmı örtüyle

gizlenmişti ama gözlerindeki acı ve minnet, Alper'in içine saplandı kaldı. Kadının gözleri, dün geldiğinde gördüğü o kadına aitti. Korkuyla, dolu dolu gözlerle ona bakıyordu ve titriyordu.

İki kadın onlara doğru yürürken Alper daha fazla bir şey yapamayacağını bilerek geri çekildi. Kadın ise sessizce eğildi ve gelen kadınların koluna girerken "Götürün şunu!" diyen adamın emriyle birlikte yürümeye başladılar.

Ortamdaki sessizlik devam ederken, Alper daha fazla uzatmadan yerine oturmak için hareketlenmişti ki ona doğru gelen adamla dikilip beklemek durumunda kaldı. Yaklaştıkça daha devasa bir hâl alıyordu sanki. İri yapılı bir adam ağır adımlarla yanına yaklaştı. Üzerinde solmuş bir hâkî ceket, yüzünde ise geçmişteki kavgaların izlerini taşıyan derin bir yara vardı. Gözleri sert ve tehditkârdı. Alper'e baktığında sesi buz gibi bir tonda yankılandı.

"Sen..." dedi bir sona daver eder gibi. "Benimle geliyorsun!"

Alper etrafına baktığında gördüğü yüzler, bir kavgayı zevkle izleyecek o gözlerden ibaretti. Etraf sessizleşti. Herkes bir şeylerin olacağını bilerek bakışlarını masalarından kaldırıp ikisine çevirmişti. Buradan dönüş olmayacağını biliyordu. Bahram'ın söylediğine göre bir ölüm ve yaşam savaşına dönecekti bu durum. Hızlıca bir karar vermesi gerekiyordu ve adamın gözlerinin içine bakıp, ardından başını sallayarak peşine düştü. Elbette onların peşine de binlercesi.

Yemek alanının dışına, kampın tam ortasına ulaştıklarında bir çember oluşturdular. Kalabalığın bağırışları, ölüm ve yaşam arasında verilecek o savaşın heyecanıyla yükseldi. Şahin de sesleri duyunca gelmiş ve çemberdeki yerini almıştı. Ayırma gereği duymamış, hatta belki bir sınav olarak bile görmüştü. Kollarını birbirine dolamış bir lider edasıyla Alper'e bakarken Alper buz kesti.

Bu kavgadan çıkması sadece birkaç dakikasını alabilirdi lakin kendini sadece bir uzman olarak tanıttığından, bildiği hiçbir tekniği kullanamayacağını da farkındaydı. Ne yapacağını bilemedi,

kararsız kaldı ama bir şekilde buradan sağ kurtulmalıydı. Adam karşısında sırtıırken “Sen yeni sistem uzmanıymışsın,” dedi. “Görelim bakalım, sistemlerin dışında da hayatta kalabiliyor musun?”

Alper, kanı damarlarında hızlıca akarken bir adım geri çekildi. Bir çıkış yolu aradı ama bulamadı. Herkes birinin galip gelmesi için naralar atıyordu ve ondan yana olan da pek yoktu. Etrafını saran çemberdeki adamların alaycı bakışları, acımasızca yükselen kahkahaları kulaklarında çınlarken Şahin’in bakışları da hep üzerindeydi. Karşısındaki adam devasa yapısıyla güneşi bile ardında bırakıyordu sanki. Gömleğinin kollarını sıyırmış, ellerindeki yara izleri nice savaşlardan galip çıktığını anlatıyordu. Adam gözlerini bir avcı gibi kısmıştı ve Alper o bakışlarda ölümün soğuk gölgesini hissetti.

“Haydi, yeni çocuk!” diye hayvan gibi hırladı adam. “İlk hamle senin olsun.”

Alper cevap da vermedi, karşılık da vermedi. Karşısındaki adamın sinirleri bozulmuş gibi bir anda saldırıya geçmesiyle ilk yumruk Alper’in kaburgasına indi. Acı, bıçak gibi göğsüne yayıldığında nefesi sekteye uğradı, dengesini kaybetti. Yere düşmek için çırpınırken etrafındaki kahkahalar kulaklarını tırmaladı. Daha doğrulmasına müsaade etmeden bir sonraki darbe çenesine geldi. Çemberin dışındaki adamlar daha da bağırmaya başladı ve hepsi de karşısındaki adamı destekliyordu.

“Öldür onu.”

“Acı ama ona, Samir. Daha yeni o.”

Öylesine alaya alıyorlardı ki kahkaha seslerinden kulakları uğuldamaya başladı. Alper aldığı darbeyeyle yere kapaklandığında, toz ve kan kokusu burnuna doldu. Nefesi kesilmişti. Ellerini yere koyup doğrulmaya çalıştı ama adam hızla yanına yaklaşıp onu bir tekmeyle yeniden yere serdi.

“Bu kadar zayıflıkla senin burada yerin zaten yok!” diyen adamın sesi hem alaycı hem de kana susamış gibi gaddarcaydı. Alper ağzının içindeki kan tadını hissediyordu. Dizlerinin

üzerinde doğrulmaya çalıştı ama başındaki dönme hissi onu sersemletti. Karşılık vermemek için kendiyile mücadele etti. Karşısındaki adam durulur belki diye bekledi ama kalabalık, Alper'in aksine, "Öldür onu! Bitir şu işi!" diye bağıırıyordu.

Etraftan aldığı o destekle birlikte Samir yeniden saldırıya geçerken bu kez yumruğunu Alper'in yüzüne savurdu. Alper sadece kollarını kaldırıp kendini korumaya çalıştı ama adamın gücü karşısında bu da yetersiz kaldı. Yere yığıldığında çevredeki kalabalığın coşkusu doruk noktasına ulaşmıştı. Keyiften dörtlköşeydiler ve sonucu tahmin edebiliyorlardı. Yerde yatarken başı kısa bir an Şahin'e kaydığıında, *yazık oldu* dercesine bir bakış hâkim oldu suratında. Yine de hiç engel olmadı Samir'in onu öldürmek istemesine.

Alper'in zihni bulanıktı. Ama bir karar vermesi gerektiğini de biliyordu. Bahram'ın dediğı gibi, ölümle bitecek olan bu kavgada ölen o olmayacaktı. Bu böyle bitemezdi. Kendi içinde bir yerlerde şu anı tersine çevirebilecek yılların eğitimi ve disiplini vardı ama o eğitimin getirdiklerini göstermek de kendisini açığa çıkarmak demektir. Bir an duraksadı. Ne karar vereceğini bilemedi.

Adam bir kez daha üzerine geldiğinde elinde bir bıçak vardı ve Alper o an kararını verdi. Ölen o olmayacaktı. Son bir hamleyle yana yuvarlanırken adamın elinde duran bıçağı da bir tekme savurup yere düşürdü. Adamın eli boşluğı savruldu. Alper hızla yerden kalktığıında bu kez daha net bir karar aldığıından hareketleri de daha çevik ve kararlıydı. Yerde duran bıçağı gözüne kestirdi. Adamın dikkati, öfkesi, tüm hırsı onun üzerindeyken hızla eğilip bıçağı kavradı. Samir gülüyordu.

"Şimdi zevkli olmaya başladı işte!" dedi, hem keyif alıyor gibiydi hem de öfkesini gizleyemiyordu. Alper son dakikaya kadar elinle bıçakla bekleyip onun bir atak yapmasını bekledi. Adam vahşi bir hayvan gibi çığılık atarak, dikkatini dağıtmaya çalışıp üzerine koşarken Alper, hızlıca yana çekildi. Adam dengesini kaybettiğı anda Alper elindeki bıçağı tam arkasından kolunu boyununu sararak adamın şah damarına sapladı. Az önce kahkahalarla

yankılanan bu meydana, ölümle birlikte sessizlik çöktü. Samir'in gözleri büyüdü, sonra dizlerinin üzerine çökerek yere yığıldı.

Alper, nefes nefese bıçağı elinden bıraktığında etrafındaki kalabalık donmuştu. Ama bir kişi hareket etti: Şahin. Kalabalığı yararak yavaş adımlarla Alper'e yaklaştı. Gözlerinde hem öfke hem de şüphe vardı. Belinden silahını çekti ve soğuk metalini Alper'in alnına dayadı.

"Kendini gizlemeye çalışsan da son dakika yaptıkların..." Duraksayıp başını hafifçe kenara eğdi. "Bir sistem uzmanına göre oldukça profesyoneldin. Herkesin Azrail'i olan Samir'i yerle bir ettin." Şahin'in sesi ölüm kadar sertti. "Şimdi gerçekleri konuşalım. Sen kimsin Emir Rahaf ve burada ne işin var?"

Alper derin bir nefes aldı. Sadece kalabalığın değil, kendi içindeki sessizliğin de ağırlığını hissetti. Gözlerini kapadı ve bir cevap bulmaya çalıştı. Ama burada, bu ölüm yuvasının içinde, soğuk bir metalin ucunda vereceği hiçbir cevabın da artık kimseyi tatmin edemeyeceğinin bilincindeydi.

Şifa Sürmeli

Benzinliğin sarı ışıkları buz gibi soğuk havada bir aydınlık yayıyordu. Nevşehir'e yaklaştıkça ocak ayının sert rüzgârı arabayı sarsacak kuvvette esip geçiyordu. Mir yakıt almak için arabadan indiğinde arabanın içinde ellerimi kucağımda kenetlemiş, Mir'in hareketlerini izliyordum. İlk indiği o anda derince bir nefesi ciğerlerine çekmiş, soğuğun bile isteye yüzüne çarpıp kendine getirmesine izin vermişti. Ardından montunun yakalarını dikleştirerek genç çocukla konuşmaya başlamıştı. Ellerini cebine sokmuş, gencin yanı başında, yüzünde her zamanki sakin ve sert o ifadeyle duruyordu.

Dalgındı ve dün gecedен sonra o da gerçekten dağılmıştı. Olayın ciddiyetini elbette en başından beri idrak edebiliyordu fakat sınırlarına bu kadar yaklaşımlarını kabul edemiyordu.

Belki de gerçekten korkuyordu. Başım cama doğru yaslanmış onu izlerken, göz göze geldiğimiz o an *hiçbir sorun yok* dercesine bir ifadeye bürünmek adına tebessüm etti. Karşılık verdim ama ikimiz de gerçeğin farkındaydık. Bana doğru hareketlendiğinde camıma doğru yanaştı ve buharlanmış cama parmağıyla bir şeyler yazmaya başladı.

Yazının kıvrımları o geri çekilip sarı ışıklar üzerine vurduğunda daha belirgin hâle geldi.

Şifazen yazmıştı.

Kaşlarımı çatarak yazıya baktığımda anlamlandıramadım. Camı hafifçe araladığımda soğuk hava yüzüme vurdu ve “*Şifazen* ne demek?” diye sordum merakla.

Mir gülümseyerek dudak büktüğünde ileride bir yeri gösterdi. “Broşür vardı şurada,” dedi elleri hâlâ cebinde, yakalarının içine boynunu gömercesine. “Yeni açılan bir dükkânın adıymış. Senin adını görünce ilgimi çekti. *Şifa veren, iyileştiren, huzur getiren* gibi bir şey demekmiş. Seni tarif etti sandım.”

Mir, gülerek söylemişti ama o kelime zihnimde gördüğüm rüyayla bütünleşerek yankılandı.

“O da seni sevmeye kendince bir isim koymuş.”

“Ne koymuş?”

“Söylemedi. Eğer söylerse büyüü bozulurmuş. Babam dedi ki sadece seni sevmek bile içindeki yaralarına şifa gibi dokunur, en derinlerine işlermiş. Öyle bir yerdeymiş ki her nefes alışında seni hissedermiş. Nefes aldırın bir şifa demekmiş; iyileştiren, huzur getiren demekmiş senin sevgin.”

İçimde hissettiğim ürpertiyle ifadem değiştiğinde, “Ne oldu?” diye sordu Mir. Sesi endişeliydi. Gülümsemeye çalışarak. “Yok bir şey,” dedim. “Dalmışım öyle. Başım ağrıyor da biraz.”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmiştim ama içimdeki huzursuzluk geçmemişti. Mir kısa bir an söylediğimin doğruluğunu teyit etmek adına beni süzdükten sonra, “Hiçbir şey yemedin çünkü,” dedi. Eliyle ilerideki ışıklı bir tabelayı gösterdiğinde, “Şurada bir çorbacı var,” dedi. “Bir şeyler içelim, geçmezse ilaç alırız.”

İtiraz etmek için başımı sallamıştım ama o zaten çoktan kararı vermiş gibi kapımı açmıştı. Esen rüzgârın tüm bedenimi savururcasına etrafımda gezmeye başlamasıyla kendi kendime sarılmıştım ki Mir buna gerek bırakmadı. Beni kolunun altına aldığı anda, elleri de omuzlarımı sertçe sıvazlamıştı. Gülerek ona döndüğümde, “Canımı alacaksın,” dedim.

“Pardon!” diyerek sadece kolunun altına çektiğinde, “Ne yapayım?” dedi o da gülerek. “Etrafımda hiç senin kadar narin biri olmamıştı. Isın diye yaptım.”

“Sadece önümde, yanımda, üzerimde, karşımda durman bile yetiyor ısınmama,” dediğimde Mir, konuyu istediği yere çekmeyi başarmıştı bile. “Her zaman...” dedi üzerine basa basa. “Üzerinde durabilirim.” Sonra o imalı bakışlarımızın çarpışmasıyla da toparlamaya çalıştı. “Ve tabii yanında, önünde, arkanda...” diye sıraladığında biz çorbacının merdivenlerini çıkıyorduk.

İçeri girdiğimizde küçük ama sıcak bir dükkân karşıladı bizi. Tahta masalar, duvardaki eski çerçeveler ve mutfaktan gelen taze çorba kokuları içeri adım atar atmaz sarmıştı etrafımızı. Köşedeki masalardan birine doğru ilerlediğimizde Mir, benim için sandalyemi çekti ve karşılıklı olarak oturduk. Menüü alıp hızlıca bir göz gezdirdiğinde, “Mercimek alıyorum,” dedi. Sonra da başını kaldırıp bana, “Sen?” diye sordu.

Benim için çok da fark etmediğinden, “Ben de aynı,” diye mırıldandım. Yanımıza gelen yaşlı adama Mir siparişi verdikten

saniyeler sonra adam çorbalarla karşımızda belirdi. Dumanı tüten kâseyi önüme koyduğunda kaşıkla biraz oynadım ve buharının sıcaklığını ellerimde hissettim. Mir ise ilk kaşığı ağzına götürdüğünde, yüzündeki ifadeden saatler sonra bir şey yemenin keyfini okudum. “Nasıl acıkmışım var ya!” diyerek geriye döndüğünde elini kaldırdı ve “Abi, bana bir tane daha getirsene sana zahmet,” dedi.

Ben de çorbadan bir yudum aldım ve boğazımda düğüm düğüm olan hislerle, “Esengül ve Melek’e de veda edemedim,” dedim. “Melek’i yeni görmüştüm ama Esengül’ü görmeyeli bayığı oldu. Aradığımda da açmadı.”

“Alper gitti,” dedi donuk bir şekilde. Ben de dondum kaldım.

“Nereye?” diye sordum.

Yine aynı sıradanlıkla, “Göreve,” dedi. “Esengül o yüzden açmamıştır telefonlarını. Bakmıyordur.”

Bu sefer yüzüm daha da asıldı, içime bir sıkıntı çöktü. Yanında olmak isterdim ama çok uzaktaydım. Nereye gittiğini sorsam muhtemelen söylemeyecekti. O yüzden, “Keşke gitmeden uğraşaydık,” dedim.

Olmuşla ölmüşe çare olmadığı gibi şu saatten sonra da bir hükmü yoktu aslında söylediklerimin.

“Görüşürsünüz yine,” dedi Mir’in bakışları çorbasının üzerinden. “Onlar gelirler yeni evimize.”

Yeni evimiz...

Benim daha kaç evim olacaktı? Gerçekten bir yere ait hissedebilecek miydim, bilmiyordum ama Mir’e, onun inancına ben de inanmak istedim.

“Merak ediyor musun?” diye sordu, bakışlarını çorbadan kaldırarak. “Nerede kalacağını falan? Hiçbir şey sormadın.”

“Merak ettiğim şey kalacağım yer değil, Mir,” dedim. Çorbamı öylece bırakmışken Mir’in yeni çorbası da gelmişti. Benim

ise içim düğüm düğümdü ve hiçbir şey almıyordu. Mir'in bakışları *neyi merak ediyorsun* dercesine bana döndüğünde, "Karşılaşacağım insanları merak ediyorum ben," dedim.

Derin, sıkıntılı bir soluk alarak arkama yaslandığımda kollarımı da gövdemde birleştirdim. "Teyzen gibi birileriyle karşılaşırsam bununla baş edebilir miyim, bilmiyorum. Benim artık hiçbir şeye tahammülüm kalmadığı için senin ailenden birilerini de kırmaktan çekiniyorum."

Mir Aslan da gergin gibiydi. "Seni kabul ederler, merak etme," dediğinde kaşlarımı çatarak "O nasıl bir cümle?" diye sordum.

"Duyduğun gibi," dedi net bir şekilde. "Seni ederler. Beni ederler mi, onu bilmiyorum."

"Neden?" der demez peşinden, "Senin kabul görülmediğin yerde benim işim ne ayrıca?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Mir, sessizliğe sığınmayı seçtiğinde, "Geldiğinden haberleri var mı?" diye sordum.

Başını *hayır* anlamında salladığında, "Beni biliyorlar mı peki?" dedim.

Bu sefer yine *hayır* dercesine iki yana sallandı başı. Benim ise baş ağrım arttı, ne diyeceğimi de ne yapacağımı da bilemedim. "Ne işimiz var o zaman burada, Mir Aslan?" dedim, şehrin sınırları içindeyken. Belki de sesim ilk kez ona karşı bu kadar yüksek ve aksi çıkmıştı.

"Önce bir gitsek, Şifa..." dedi o da kaşığı vururcasına tabağa bıraktığında. "Sonra ne olacağına baksak..."

Öfkesi bana değildi. Belki kendine, belki içinde bulunduğumuz duruma, belki dedesine bilemiyorum ama bana değildi; onu biliyordum. Biraz daha soru sorsam, üstüne gitsem onun da zar zor durduğu o sınırlarını aşacağını tahmin ettiğimden ve bunu istemediğimden sessizliğe gömüldüm. Aramıza bir sessizlik girdiğinde garson, "Bir şey ister misiniz?" diyerek yanımıza geldi.

Mir Aslan cevap vermek yerine bana doğru baktığında başımı *hayır* dercesine iki yana salladım ve “Hesabı alalım biz,” dedi sadece. Garson masayı toplarken ben ödeme yapmasını beklemeden ayaklandım ve bakışlarının üzerimde olduğunu bilerek kapının önüne doğru yürüdüm.

Arkamdaydı. Aramızda mesafeler olsa da bakışları her bir adımımı takip edercesine üzerimdeydi, biliyordum. Dışarıdaki soğuk, yüzüme vururcasına çarptı geçti. Mir ise birkaç dakika sonra yanımda yerini aldı. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı. Hiç acele etmeden bir sigara seçti, dudaklarının arasına koydu ve çakmağı ateşledi.

Ateşin aydınlattığı yüzü o kadar keskin, o kadar etkileyici göründü ki nefesim tutuldu kaldı. Derin bir nefes çektiğinde bakışları bana döndü ve dumanı havaya süzülürken aramızda bir sıcaklık oluşturdu.

“Gidelim mi artık?” diye sorduğunda başımı salladım. Sessizce arabaya doğru yürüdüğümüzde adımlarımız minik minikti ve Mir sigarasından derince nefesler çekiyordu. Arabaya yaklaştığımızda da bitmesini beklemeden söndürdü. Sigarasını söndürdüğü o saniyelerde de sessizce kapıyı açıp içeri oturdum. Birkaç saniye sonra yanımda yerini aldığı anda motoru çalıştırdı ama hemen hareket etmedi. Aramızdaki sessizlik hâlâ devam ediyordu. Bir an elleri direksiyonun üzerindeyken benim yüzümü buldu, çenemi kavradı ve hızlıca dudaklarına çekti.

Dudaklarının dudaklarıma çarpmasını, o sıcaklığı, o teması bekliyormuşum gibi her şeyi unutup kısacık o ana teslim oldum. “Özür dilerim,” dedi kısa bir an geri çekildiğinde. “Sana içeride ters davrandıysam özür dilerim. Ben de gerginim. Yansıtmamaya çalışıyorum ama kafam bok gibi, Şifa.”

Her milimini karış karış öperken kollarımı boynuna sardım ve tadına varmaya çalıştım. Karşımda huzur bulamayan ama huzur vermeye çalışan bir adam vardı. O huzuru ararken de farkında olmadan benim içimdeki her şeyi altüst ediyordu. Nefes nefese geri çekildiğimde ellerim o keskin çene hattını sevdi ve dudaklarıma

bıraktığı o sıcaklığı dudaklarıma hapsedercesine içime çektiğimde, “Senin kabul görmediğin yerde ben de kalmayacağım, Mir,” dedim net bir şekilde. “Ya birlikte ya hiç.”

Onun tek istediği benim güvenliğimi sağlamaktı ve dudaklarını aralayışı da bunu bana kabul ettirmek içindi ama parmaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. “Ben saklanmak, kaçmak istemiyorum,” dedim. “Ne yaşayacaksak birlikteyken olsun. Korkmuyorum. Ya birlikte ya hiç.”

Mir Aslan’ın parmaklarıma bıraktığı o derin nefesle, “Bir karar vermen gerekecek o hâlde,” dedi.

“Ne kararı?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Cevap vermek yerine arkasına yaslandığında, “Önce bir gidelim de...” diyerek sorumu ortada bıraktı ve arabayı çalıştırdı.

Yol almaya başladığımızda o yolun da sonuna az kaldığını hissedebiliyordum. Yol sessiz geçmişti. Sonra diğerlerinden farklı bir yola girdiğimizde anlamıştım geldiğimizi. Geniş bakımlı asfalt yolda ilerlerken her iki yanda sıralanmış uzun çam ağaçları bize eşlik ediyordu. Ağaçların arkasında ise neredeyse görünmeyecek kadar iyi gizlenmiş korumalar vardı. Hepsinin elleri tetikte, bakışları keskin, buranın sıradan bir yer olmadığını hissettirecek kadar dikkatlilerdi.

“Burası senin dedenin evi mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Çok kudretli, aynı zamanda köklü bir aile oldukları izlenimini yarattı bende.

Mir Aslan’ın yüz hatları gergindi ve direksiyonu tutan elleri bilinçli ya da bilinçsizce direksiyonu sıkıyordu.

Yolun sonu koca bir konağa çıkıyordu ve yol daha bitmeden o konağın da ihtişamını görebiliyordum. Bu zenginliğe şaşırdığımı fark ettiğinden, “Babaannem,” dedi o dalgınlığı arasında benim sorularıma cevaben. “Büyük bir aşiretin tek kızı.”

Gördüklerimin sebeplerinden birinin de babaannesi olduğunu söylüyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Belki daha fazlasını sorabilirdim fakat Mir Aslan’ın gerginliği buna izin vermedi. Geçtiği

yollara bakmak bile istemediğinden sadece önüne odaklanmıştı. Bakışlarında belki öfke belki mesafe belki de hüznü vardı bilmiyordum ama geri çekilmek durumunda kaldım.

Yolun sonunda koca bir konak yükseldi. Eskiymiş ama ihtişamından bir şey kaybetmemişti. Aksine bahçesindeki taşlı yollar yılların izini taşısa da yeni cilalanmış gibi parıltıyordu. Konağın önüne yaklaştığımızda bahçede bekleyen bir grup gördüm. Hizmetliler sıralanmış, hepsi hazır şekilde bekliyordu. Sadece o da değil. Kalabalığın tam ortasında duruşuyla herkesi gölgede bırakan biri vardı ki o muhakkak Mir'in dedesi olmalıydı.

Mir Aslan ile duruş olarak ne kadar benzediğine şaşırdım. Sadece dedesi Mir Aslan'dan daha sert, daha heybetli bir adamdı. Yaşına rağmen geniş omuzları, taş gibi sert yüz hatlarıyla konağın tam ortasında duruyor, bizi bekliyordu.

“*Haberleri yok* demiştin,” diyerek Mir Aslan'a döndüğümde, “Ben söylemedim,” dedi ama biliyor oluşuna da şaşırmış gibi değildi. Araba konağın önünde durduğunda ve motoru kapattığında bir an için her şey sessizleşti. Nefes almayı bile unuttuğumu fark ettim. Mir, bir süre direksiyona bakarak oturdu. Yüzünün her santiminde rahatsız olduğu bir şeyler olduğu gizliydi. Bir boyun eğiştirdi ve kabul edemiyor gibi bir hâli vardı. Nihayet derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Mir Aslan arabadan inerken bile heybetinden araba hafifçe sallandı. Dışarı adım attığında, dedesi, Mir'i tam anlamıyla karşısında gördüğünde olduğu yerde daha da doğruldu, bakışları iyice keskinleşti. Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar.

Mir'in duruşu da en az dedesi kadar dik ve meydan okurcasınaydı ama dedesi bu meydan okumayı önemseyecek biri gibi değildi. Sanki o sadece hükmetmek için var olmuş gibiydi.

Arabanın içinde oturmuş, onların sessiz karşılaşmasını izledim ben de herkes gibi. Mir'in dedesi tek bir adım atmadı. Sanki Mir'in konuşmasını bekliyordu ama Mir de susuyordu. Bakışlarında geçen o savaşta geçmişten sahneler canlandığına emindim.

“Gelmem demiştin,” dedi dedesi, dudaklarının kenarına yerleştirdiği gülümsemeyle Mir’in damarına basar gibi.

Mir Aslan’ın ağırca yutkunuşunu izledim. Geçmişin anılarına daldığına emindim.

Konağın geniş salonu, ağır ahşap mobilyalarla ve duvarı süsleyen eski aile fotoğraflarıyla doluydu. Mir Aslan, o fotoğraflara bakarken “Babamın neden fotoğrafları yok?” diye sorduğunda babaannesi yüzünde bir hüznle sırtını okşadı. “Herkesin bir sürü var ama babamla hiç yok.” Ne cevap vereceğini bilemezken arkadan dedesinin o tok, sert sesini duydu.

“Hak etseydi olurdu. Babana da sordun mu hiç? Neden dedemlere gitmiyoruz, görüşmüyoruz diye. Ona sorsaydın ya zamanında! Bizim dedemle niye hiç fotoğrafımız yok, niye hiç gitmiyoruz diye. Şimdi bize mi hesap soruyorsun?”

Dedesi yılların yükünü taşıyan kamburuyla büyükçe bir koltuğa oturmuştu. Yüzündeki derin çizgiler, hem yaşanmışlıkların hem de kayıpların izini taşıyordu. Fotoğraflara baktığında ne kadar çöktüğünü fark etmişti Mir Aslan. Sanki kısacık sürede bir sürü yaş almıştı.

Mir Aslan küçüktü ama gözlerinde yaşına sığmayan koca bir cesaret vardı. Elleri iki yana sımsıkı yumruk olmuş, dedesine meydan okurcasına “Babam bu vatan için çok çalışıyordu,” dedi. “Babam her şeyin en iyisini hak ediyordu. Eğer gelmemişsek senin de suçun vardır. Sen kendi suçunu söylesene, babamınkileri arayacağına!”

Babaannesi ikisi arasına girip, “Hasan Bey,” diyerek susturmaya çalıştı. “Çocuk o daha, neler diyorsun sen?”

Babaannesi, Mir Aslan’ın önünde eğilip yüzüne bir tebessüm kondurarak, “Yemek yiyelim mi seninle?” diye sorduğunda, dedesi, “Babası kılıklı, başka hiçbir şey değil!” dedi aksi sesiyle. “Ondan öğrenmiş böyle dikkatli olmayı. Büyükleriyle nasıl konuşacağını bile bilmiyor. Kolay yoldan atıyor karşıya suçu, kenara geçiyor!”

Babası kılıklı olmayı dedesi kötü bir şey olarak söylemişti ama Mir Aslan bununla gurur duyardı. Öyle de yaptı, göğsünü derin bir nefesle şişirdi ve “Evet,” dedi çatallı ama kararlı bir sesle. “Babası kılıklıyım. Onun gibi olacağım ben de zaten. Bir büyüyeyim... Ben de onun gibi asker olacağım.”

Dedesini bir anda başını kaldırdı. Gözleri alev almış gibiyken “Bir oğlumu, tek oğlumu toprağa verdim ben! Seni de mi vereyim? Unut onu,” diye çıkıştı.

“Sana ne!” dedi Mir Aslan, diklenerek. Babaannesi araya girmeye çalışıyor ama iki inatçı keçi de geri adım atmıyordu. “Olacağım ben. Sen karışamazsın. Babamın haberi var. Ol dedi o bana. Sana ne! Babam gibi kahraman olacağım ben.”

Dedesinin elleri titriyordu ama gözlerindeki kararlılık da Mir Aslan'inkinden geri kalmıyordu.

“Kahramanlık dediğin, geride bıraktıklarını acınla yaşatmak mı? Ben bu vatan için görevimi yaptım. Bir oğlumu verdim. Onun emanetini de vermeyeceğim.”

Hasan Türkoğlu sadece emirler verir, o emirlere uyulmasını beklerdi. Uyulmayınca da dünyanın en aksi adamı olur, herkese her şeyi dar ederdi. Oğlu karşı çıkmıştı, şimdi de daha küçük torunu karşı çıkıyordu söylediklerine.

“Ben senin oğlun değilim. Seni de dinlemeyeceğim,” dedikçe Mir Aslan, dedesi de delirdi durdu. Oturduğu yerden doğrulduğunda, karşısındakini küçük bir çocuk olarak görmedi. Karşısında koca bir adam varmış gibi keskin, sert, acımasızcaydı sözleri. “Çok istiyorsan, sözlerime karşı geliyorsan bu eve bir daha adımını bile atmayacaksın. Ne sen gir bu eve bir daha ne de senin haberin girsin. Bir ailem var deme sakın. Gelme buraya. Kimi ailen bilersen bil. Türkoğlu soyadından kimse senin ailen olmayacak o saatten sonra.”

Babaannesi, Mir Aslan'ı göğsüne bastırarak kulaklarını kapatıp, “Neler diyorsun sen Hasan!” dese de Mir Aslan duymuştu her şeyi. Dudakları titredi ama gözlerini kırpmadan dedesine baktı.

*“Gelmem,” dedi yemin gibi. Teyzesine gidecek, bir daha da dönme-
yecekti buraya. “Bir daha da senin evine gelmem.”*

“Yardıma ihtiyacım var.”

İkisi arasındaki savaşta Mir Aslan boyun eğen tarafmış gibi rahatsızdı. O an, orada olmanın bile yanlış olduğunu hissettim. Konağın önünde yılların hesaplaşması vardı sanki.

Dedesi, iki elini de önündeki bastona sabitledikten sonra kaş-
larını çatarak “Ne için?” diye sordu.

Gözleri bir mıknatıs gibi Mir’inkine sabitlenmişken aralarında söylenmemiş sözlerin ağırlığı ve kan bağının inkâr edilemez ger-
çeği vardı.

*Kimi ailen bilersen bil. Türkoğlu soyadından kimse senin ailen
olmayacak o saatten sonra.*

“Ailem,” dedi Mir Aslan benden bahsederken. “Ailemi ko-
rumam gerekli.”

6. Bölüm

Sana sarılıp yatarsam, çocukluğumdayım.

Tezer Özlü

CamScanner ile tarandı

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Bir kapana kısılmış gibiydi. Etrafında biriken kalabalığın ağırlığını omuzlarında hissetti. Öyle bir kasvet vardı ki alnından ter damlaları süzülüyordu. Yerde hareketsiz yatan adamın bedeni hâlâ sıcaktı. Birkaç dakika öncesine kadar nefes alıyordu oysaki. Şimdi ise ölüm sessizliği üzerine binmişti. Şahin birkaç adım ötede durmuş, elindeki soğuk metali Alper'in alnının tam ortasına dayadığında herkes nefesini tutmuştu.

“Sen kimsin?” dedi Şahin tekrar bağırarak. Sesi buz gibi soğuk ama bir o kadar da kontrolsüz bir öfkeyle doluydu. “Herkesin öldüremediği, *Azrail* diye adlandırdığı adamı, bilgisizce sen nasıl yere serdin?”

Alper'in bakışları kısa bir an silahın namlusuna kaydı, ardından Şahin'in gözlerine baktı. Gözlerinde korku yoktu ama dikkatli de olmak zorundaydı. Soğukkanlılıkla derin bir nefes aldı ve ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Biraz olsun üstünlüğü onlara sağladığını göstermek, gergin ortamı hafifletmek istiyordu.

“Ben...” dedi, duraksadı. “Ben *bilgim yok* demedim ki size.” Sesi sakın ama kararlı, kendinden emin çıkıyordu. “Sadece gerektiği yerde kullanıyorum. Şimdi de kullanmam gerekiyordu, kullandım.”

Şahin kaşlarını çatı. Bu cevap öfkesini yatıştırmak yerine daha da körüklemiş gibiydi. Silahın ucunu biraz daha bastırdı Alper'in şakağına. “Öldürme ihtimalleri varken bile buradakiler Samir'i öldürmeye korkardı. Sanırlardı ki o ölse bile kalkar, alırdı onların canını. Şimdi sen sadece hayatta kalmak için öldürdüğünü mü söylüyorsun?”

Alper derin bir nefes aldı. Bu sefer başını biraz daha dik tutarak “O da onların aptallığı o hâlde,” dedi daha da körüklemek ister gibi. “Kimse tekrar dirilip birini öldüremez ama ben öldürmeseydim o beni öldürecekti. Hayatta kalmak için öldürdüm, evet. Bugün burada, yerde yatan ben olabilirdim. Ölmekle öldürmek arasında bir seçim yapmak zorundaydım ve yaşamayı seçtim.”

Kalabalık sessizdi. Herkes Şahin’in nasıl bir karar alacağını bekliyordu. Çünkü ölen kişi, kamp için önemli biriydi. Kimse Alper’in kazanacağına ihtimal vermemişti. Gerilim onları çepeçevre sararken “Sen benim en güvendiğim adamlarımdan birini öldürdün, Emir Rahaf!” diye bağırdı Şahin.

Alper ise taviz vermemeye kararlıydı. “O kadar önemliyse araya girseydiniz o zaman,” dedi Şahin kadar olmasa da dik bir sesle. “Benim için kim olduğunun önemi yoktu. Karşıma çıktı, beni öldürmek istedi. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Bu sizin için bir seçim ama benim için bir seçim meselesi değildi. İçgüdüydü. Herkes yaşamak için savaşır.”

Şahin’in yüzü yerde yatan adama doğru eğildiğinde, onu kaybetmiş olmanın öfkesini atamıyordu üstünden ama Alper de haklıydı. Engel olabilirdi. Engel olup dağıtabilirdi. Bu kadar ileriye gitmesine izin vermemeliydi. Sonuçlarının böyle olacağını tahmin edemedi. Şahin ilk kez bir şeyi tahmin edemedi ve bunu kendi içinde kabul edemedi. “Kimden öğrendin böyle savunmayı?”

Alper kısa bir an duraksadı. Yüzünde belirsiz bir ifadeyle Şahin’e bakarken “Babam dövüş sanatları ustasıydı,” dedi sonunda. “Küçükken beni de çalıştırırdı.”

Şahin kaşlarını daha da çatmış, Alper’i dikkatle süzüyordu. Bir an olsun tetiği çekip orada canını almak istedi ama şüphesiz ki kendi suçu da vardı. Kamptakilerin gözünde adil bir davranış olmazdı bu. O an, bir karar vermek zorundayken Şahin silahını yavaşça indirdi ama elleri gevşemedi. Namluyu indirdiğinde bile sımsıkı tutuyordu.

Şahin uzun bir süre öylece baktı. Sessizlik, kalabalığın üzerinde ağır ağır dolandı. Sonunda Şahin silahı tutan elini gevşetse de gözlerindeki şüphe dağılmadı. “Barakana dön!” dedi. Sesi artık alçalmış ama hâlâ tehditkâr ve kabullenemez bir hâldeydi. “Ve sakın unutma!” dedi gözlerini Alper’in gözlerine dikerek. “Bir gün bir açık verirsen senin canını alan kişi ben olacağım.”

Bir gün, dedi Alper içinden. Açık verirsem sen canımı almadan, ben kafama sıkacağım.

Yine de cevap vermeyip sessiz kaldı. Başıyla hafifçe onayladı ve arkasını dönerek barakasına doğru yürümeye başladı. Arkasında Şahin’in gözlerini hissediyordu. Kalabalık dağılmaya başlarken gerginlik hâlâ havaya yayılmış hâldeydi. Kalabalığa doğru yürürken o kalabalık yarılarak ikiye ayrıldı ve Alper’in geçmesine müsaade ettiler. Müsaade ettiler etmesine de onların da o anlamsız öfkeli bakışları Alper’in üzerinde kaldı. Büyük adımlarla oradan uzaklaşıp barakaya adım attığında avuçlarının terlemiş olduğunu fark etti. Kendini kontrol etmeyi başarmıştı ama bu hikâyenin burada bitmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Derin bir nefes alıp, beyninin içindeki seslerin susmasıyla sırtını tahtadan yapılmış duvara yaslayarak gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ama nefesi ciğerlerine dolarken bile kalbindeki sıkışmayı gideremedi. Onca hengâmenin içinde, o kaotik alanda, canıyla cebelleşirken bile aklına tek bir kişi geldi: Esengül.

Gözlerini açmak bile istemedi. Sanki yanında gibiydi. Gülüşüyle sesi kulaklarında çınladı sandı, bakışları gözlerinin önüne geldi. Öyle bir sevmekti ki ölümle burun buruna hissettiği o anlarda, zihni kendini sakinleştirip belki de kuvvet bulabilmek isterken Esengül’ün hatıralarına sığınmıştı.

O yüz... Yüzünün her detayı... Gözleri... Dudaklarının kıvrımı... Saçlarının savruluşu... Ona dair her şey zihninin her köşesini doldurmuştu. O burada değildi ama her an yanında gibi hissettiriyordu. Alper ellerini yumruk yapıp dizlerinin üzerine bastırdı. “Geride kalana mı zor, bırakıp gidene mi?” diye sordu kendi kendine. “Sana bir çektiirdiğim, benim içimde

binlerce...” Konuşmayı özlemişti. O yüzden sanki duyacakmış gibi, “Esengül,” dedi titrek bir solukla, kendi duyacağı bir sesle. “Çok özledim be!”

Bir an için kendini kontrol edemeyecek gibi oldu. Ülgen Komutan’a ulaşmak zorundaydı. En azından iyi olduğunu öğrenmeli ve haberini almalıydı. Ona dair bir şeyler duymak zorundaydı yoksa çıldıracak gibi hissetti. Ama şimdi çıkamazdı. Saat geç olmuştu ve barakadan ayrılmak dikkat çekerd. Biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Yatağa doğru ilerleyip üzerine oturdu. Ellerini yüzüne götürdü ve derin bir nefes aldı. O sırada sol omzunda bir sızı hissetti. Alnındaki teri silerken ellerine bir ıslaklık bulaştı. Gözlerini hızla aşağı indirdi ve omzundaki tişörtün üzerine sızan kan lekesini gördü. Girdiği kavga sırasında aldığı darbelerden dolayı olmuş olmalıydı.

Tişörtünü sıyırdığında sol omzundaki kesik ortaya çıktı. Kan pıhtılaşmıştı ama yara hâlâ kızarıktı. Etrafı hafifçe şişmişti ve enfeksiyon kapma riski vardı. Sıcağı sıcağına fark etmemişti ama derin ve dehşet bir sızı içindeydi.

“Bir bu eksikti siktiğimin yerinde!” dedi kendi kendine bir öfkeyle. Burnundan soluyor, yüzünü ekşiterek bakıyordu yaraya. Eliyle çok da dokunmadan bir iki kurcaladığında, kesiğin çok derinden olduğunu fark etti. “Burada mikrop kaparsam toplamak zor,” dedi kendi kendine. “Bir de enfeksiyonuyla uğraş dur.”

Burada kimse bakmazdı. Bırak bakmayı, daha da çok üzerine gidip canına kastederlerdi. O yüzden kendisini toplaması, fark ettirmeden yarasını iyileştirmesi gerekiyordu. Mikrop kapmadan önce temizleyip, ilaç sürmek için mutfakların olduğu binaya gitmeye karar verdi. Oralarda muhakkak bir ecza dolabı olurdu.

Küçük bir feneri cebine atarak barakadan sessizce dışarı çıktı. Koridorlar karanlıktı ve soğuk taş zeminde adımları yankılanıyordu. Dikkatle ilerliyor, gözleri çevreyi tararken kulakları da en ufak bir sesi yakalamaya çalışıyor, adımlarını buna göre atıyordu.

Yemekhanenin olduğu kata ilerledi. Etrafta kimsenin olmamasıyla birlikte hızlı davranmaya çalıştı. Kapıyı araladı, karanlık odanın içine girdi. Elindeki küçük feneri açtı ve ışık hüzmeleriyle rafları taramaya başladı. Tam da tahmin ettiği gibi mutfak dolaplarının yanında küçük bir ecza dolabı vardı. Hızlıca oraya vardı. Cam kapağın ardında ilaçlar sıralanmıştı. Dolabı açtı ve hızlı davranıp aramaya koyuldu. Bir antiseptik, bir bandaj... Bir şeyler bulmalıydı.

Küçük fenerden çıkan ışık yeterince aydınlatmadığı için ve küçücük dolaba bir sürü şey sıkıştırdıkları için aradığını bulmak da bir hayli zordu. Bir anda bir el omzuna dokundu. Alper irkilip hızla arkasını dönerken bir adım geri çekildi ve fenerin ışığını omzuna uzanan ele çevirdi.

Sonra da o yüzü gördü, o tanıdık yüzü. Siyah çarşafın ardında olan o gözleri gördü. Sabah eli yanan kadındı bu.

“Sen ne arıyorsun burada?” dedi Alper ama sonra sorunun yanlış olduğunu anladı. Aslında Alper’in bu binada olmaması gerekiyordu. Kadın sessizce ona baktığında, “Ben...” diye düzeltme ihtiyacı hissetti. “Benim ne aradığımı söylemem gerek galiba. İlaç arıyordum da ben...”

Kadın konuşmayı bilmiyormuş gibiydi çünkü tek bir kelime bile etmedi. Alper de durumu açıklamak için abartılı jest ve mimiklerle anlatmaya çalışıyordu kendini. Kolunu çevirip kanlı kısmı gösterdi ve “Kolum,” dedi aynı mimiklerle. “Yaralandım da bugün... Enfeksiyon kapmamak için.” Kadının yüzü karanlıkta belirsiz ama bakışları netti. Hiçbir şey söylemeden kapalı olan elini uzattı ve avucunu açtığında bir tüp krem elleri arasındaydı.

Alper bir an durakladı. Ne diyeceğini bilemedi. Gözleri kadının yüzünde ve ellerinde dolaştı. Tek kelime etmiyordu ama yardım ediyordu. Alper tereddüt edince kadın başını hafifçe eğdi ve *al* dercesine tekrar uzattı elini.

Alper’in titrek parmakları ona doğru uzandığında yasak olduğunu bildiği için, kadının hassasiyetlerine özen göstererek teni

tenine değmeden sadece parmak uçlarıyla krem tüpünü kavradı. İlacı aldıktan sonra da hafif bir baş hareketiyle teşekkür etti. “Sağ ol.”

Alper, kadına bakarken dudaklarını görmese de gözlerinden tebessüm ettiğini anladı. Karşılık olarak başını hafifçe eğdi ve sonra sessizce arkasını dönüp odadan çıktı. Kadının arkasından baktı bir süre. Hissettiği gerginlik yerini kısa süreli bir rahatlamaya bırakmıştı. Elindeki krem tüpüne baktıktan sonra kendi dilinde, “Bir daha her boka atlamamayı öğren,” dedi yakınır gibi. “Kimseye gerek kalmadan sen kendi ipini çekeceksin bu gidişle.”

Burada susmayı, karışmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Tam çıkmak için bir adım atmıştı ki bir duvara çarpmış gibi hissetti. Karşısında hissettiği o gölgeyle başını hızla çevirdi. Kadın, kapının girişindeydi. Gözleri kısılmış, kapının eşiğine yaslanmıştı. Alper’i çepeçevre saran o korkuyla kadın bir ilki daha gerçekleştirdi. Yasak demeden, hiçbir şeyi dinlemeden o şaşkınlıkla, “Sen,” dedi. “Sen Türk’sün.”

Şifa Sürmeli

Hayatın akışında herkes bir yere savruluyordu. Ben Mir Aslan’a savrulmuş, onun dağının yamaçlarında kendime bir yer bulmuştum. Çok da sevmiştim yerimi. Ben bu hayatta en çok onun dibinde, onun dağında, onun yamacında olmayı sevmiştim. Peki o dağı sevmek, içindekileri de sevmeyi gerektiriyor muydu? Onun taşıdığı, barındırdığı her şeyi burada kalacaksam benim de mi sahiplenmem gerekiyordu?

Hasan Türkoğlu, Mir Aslan’ın dağının neresindeydi bilmiyordum fakat Mir Aslan ona çok da severek ev sahipliği yapıyor gibi değildi. Bir zorunluluk hâliydi sanki hissettiği. Kan bağının getirdiği bir mecburiyetti belki de ama Mir Aslan’ın bunu taşımakta zorlandığına anbean şahit oluyordum. Aralarında ne geçmişti, birbirlerine olan sınırları nereleriydi bilmiyordum lakin

ben Mir Aslan'ın taşıdığı o yüklere, *bana ait değil* diyerek öylece sırt dönemezdim. O benim için dimdik dururken ben öylece geride kalamazdım. İstenmediği yerlerde benim için duruşuna göz yumamazdım.

“Ailen?” diye sordu Hasan Türkoğlu, başını hafifçe eğerek. Gözleri keskin, bakışları bir hayli sertti. Yüzündeki o alaycı gülümsemede bile Mir Aslan'a olan inançsızlığı yatıyordu sanki.

Daha fazla dayanamayıp kapıyı açtığımda Mir Aslan dâhil tüm bakışlar bana doğru döndü. Herkesin gözlerinde bir merak ve bir tedirginlik dolaştı durdu. Mir Aslan'ın bakışlarında ise beni o bakışlardan bile korumak, sakınmak isteyen bir adamın emareleri saklıydı. Ben Mir Aslan'a doğru adımlarken Hasan Türkoğlu çatık kaşlarının, vakur duruşunun ardından beni izledi. Dikkatimi ilk çeken şeylerden biri, beni gördüğüne şaşırmamış olmasıydı. Sadece dikkatlice inceliyordu.

Mir Aslan'a bir iki adım kaldığında dahasını beklemeden parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve beni hemen yanına aldığı anda ne bir adım arkamdaydı ne de önümdeydi. Bizi eşitledi. “Ailem,” dedi sonra tekrardan üzerine basa basa. “Bu zamana kadar senden bir şey istemedim. İlk kez ve söz veriyorum son kez. Çözmem gereken bir mesele var. O zamana kadar onu korumanı istiyorum. Sonra sana dair her şeyden vazgeçeceğim. Babamdan kalan mal, mülk... Zaten bu zamana kadar hiçbirine el sürmedim. Hatta soyadını bile bırakacağım sana.”

Mir Aslan bunları söylerken boğazından geçen o yumruyu hissedebiliyordum ama o, o kadar güçlü ve yıkılmaz duruyordu ki Hasan Türkoğlu bile söyledikleri karşısında duraksadı kaldı. Benim ise içime bir ateş topu düştü ve o dağın usul usul yandığını hissettim. Önce benden, yamaçlarından başlamıştı. Çünkü Mir Aslan Türkoğlu benim için, ona en çok yakışan şeyi bile bırakıyordu. Türkoğlu soyadından vazgeçiyordu. Elini bırakmak istediğim de daha da kenetledi elini elime.

“Beni bir daha görmeyeceksin. İlk ve son kez. Canımı emanet edeceğim sana. Bende de her zaman bir can borcun olacak. Ne zaman, nasıl ödememi istersen sorgulamayacağım.”

“Mir Aslan,” diyerek soluk soluğa ona döndüğümde, bakışlarını bana değdirmede bile. Ona rağmen ona karşı çıktım. “Bunu yapmayacaksın.”

Mir Aslan ise beni muhatap almadı. “Olur mu?” diye sordu tekrar dedesine doğru. “Kabul ediyor musun?”

Herkes şaşkındı fakat Hasan Türkoğlu’nun yüzünde, şaşkınlığın yanında hazmedemediği bir öfke de geziyordu sanki. Aralarındaki resmiyet öyle sertti ki ortam buz gibiydi. Sokaktan geçen bir yabancıyla bile daha samimi bir bağ kurulabilirdi ama onların arasında en ufak bir sıcaklık kalmamıştı. Ne bir tebessüm ne de geçen senelere karşı özlem dolu bir bakış vardı. Onlar birbirine düşman gibi bakıyordu ve Mir Aslan düşmanı olarak gördüğü birine boyun büküyordu. Ben bu hisle bu evde nasıl kalırdım? Onu düşürdüğüm şu hâlde yaşasam, ben buna *yaşamak* der miydim? O bunu görmüyor muydu, anlamıyor muydu? Kendine de bana da yüklediği bu yük, ikimize de bir hayli ağır değil miydi?

Hasan Türkoğlu elindeki bastonu önüne doğru alıp ellerinin ikisini de üzerine yasladığında, “Kendi çevrene de güvenmediğine göre ya senin başın büyük belada ya da...” Bana doğru döndüğünde üstten bir bakışla, “Küçük hanımın,” dedi. Sorunun cevabını bilir gibi söyledi bana bakarken ve bu bana beni tanıyormuş hissini verdi. Çok garip bir adamdı. Tek bir bakışıyla, duruşuyla bile o gücünü hissederken çekinmeden karşısında uzun uzun durabilmek de cesaret isteyecek türdendi.

Mir Aslan sorularına cevap vermek yerine, “Kabul ediyor musun?” diye sordu tekrar.

Şu gergin ortamda kimse sorulara cevap vermiyor, kendi sorularıyla ilerliyordu fakat Hasan Türkoğlu üstün olan taraftı. Sırtını dikleştirdi ve “Kimden koruyacağımı bilmeden nasıl

koruyabilirim?” diye sordu haklı olarak. “Bana en başından her şeyi anlatmak zorundasın.”

Açıkça ve sesli olarak değil ama ona doğru dönerek mırılda-nırcasına, “Gidelim,” dedim. “Kalmayacağım burada.” Bana bak-mıyordu ve bu çok sinir bozucu bir andı. “Mir Aslan!” dedim üzerine basa basa. “*Gideceğim* diyorum sana.”

Mir Aslan yine bana dönmedi, beni duymazlıktan geldi. Hasan Türkoğlu dışında herkese kendisini kapatmış gibi, “Her-kesten,” diye cevap verdi. “Bir kişiden bahsetmiyorum. Aklının alabileceği herkesten korumanı istiyorum. Mutfağında yemek yapan aşçıdan tut, kapıda nöbet tutan köpeğine kadar her-kesten korumanı istiyorum. Bu durumda da bir şey öğrenmen gerekmiyor.”

Mir Aslan da oyunun kurallarını kendisi belirlemek istiyordu. İkisi de dikbaşı, ikisi de birbirinden inatçıydı.

“Kimseye güvenmiyorsun,” dediğinde, “Kimseye,” diye kar-şılık verdi en net hâliyle.

Hasan Türkoğlu sorduğu soruya karşı aldığı cevapta kendince çıkarımlar yaptı ve yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Kimseye güvenmezken bana güveniyorsun. Ah çocuk!” dedi yüzündeki o hazla. “Sen de biliyorsun gücün de aklın da kimde olduğunu da... Söylemeyi kendine yediremiyorsun. Sen benim kanımı ta-şıyorsun. Her şeyi inkâr edip, arkasını dönüp gitsen de senin da-marlarında, hücrelerinde benim kanım dolaşıyor. Bundan istesen de vazgeçemezsin.”

Bu, Mir Aslan’ın da beklediği bir cevap olmadığından afalladı ama yansıtmadı. Sadece sessizce ama sık nefeslerle durdu karşı-sında. Bir cevap bekliyordu ama Hasan Türkoğlu, karşısında sa-dece gülümsüyordu. O sırada, o kalabalığın içinde içeriden başka birileri çıktı. Önde ilerlemiş yaşına göre güzel bir kadın, arka-sında genç bir kız vardı.

“Oğlum!” dedi yaşlı kadın ellerini açıp gözünün ucunda bi-riken yaşla gülümseyerek. “Mir’im, Aslan’ım, canımın canı!”

dedi daha gelmeden sözleriyle yüreğine basarcasına, Babaannesini olmalıydı. “Geldin he! Seneler sonra ayak bastın he evine! Necken uyandırmadınız beni?” diye etrafına kızarcasına vardığında yanımıza kadar ilerledi. Mir Aslan dedesine göre babaannesine daha yumuşak yaklaştığından, gülümseyerek eline sarıldı ve öptü başına koyduğunda babaannesini, Mir Aslan’ın başını ellerinin arasına alarak tam başının üzerinden koklayarak öptü. O öptükçe, kokladıkça benim burnumun direği sızladı. Hem aralarındaki bağdan sebep hem de o özlemi iliklerime kadar hissettiğimden. Toprak aldığını geri vermediğinden benim kavuşmam mümkün değildi ama onların bence bir şansı daha vardı. Mir Aslan her ne kadar bu eve karşı mesafeli dursa da babaannesinin sevgisi o mesafeleri aşacak kadar derindi.

Mir Aslan geriye doğru çekildiğinde elini belime doğru koyarak “Babaannem,” dedi bana doğru. “Meryem Türkoğlu.”

Babaannesinin sıcak bakışları beni bulduğunda, indiğim ilk andan itibaren ilk kez böyle güzel duyguların arasında kaldım. Kısa süreli de olsa tebessüm ettiğimde, “Şifa,” dedi beni de tanıtarak. “Gelinin.”

Gelinin...

Mir Aslan tarafından aile ve gelin olarak tanıtılacağımı hiç düşünmezken bende bıraktığı o etki altında da nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

“Hoş geldin, kızım,” dedi yaşlı kadın benim bakışlarımı Mir Aslan’ın yüzünde sabit kalmışken. Başını hafifçe eğmişti ama ben öylesini içime sindiremedim. İzin verir miydi bilmiyordum ama eline doğru bir hamlede bulunduğumda onun da hoşuna gitmiş gibi hiç düşünmeden yüzünde bir gülümsemeyle elini uzattı, ben de öptüm. Tıpkı Mir Aslan’a yaptığı gibi benim de saçlarını sevdi. Bu küçücük dokunuş bile yüreğimi sıcak yaptı.

“Hadi gelin, içeri gelin,” dediğinde, “Zeynep,” dedi Mir Aslan, Meryem Hanım’ın hemen arkasında kalan genç kıza doğru.

Zeynep ise kaşlarını çatmış, “Ne demek *gelinin*?” diye sordu kaşlarını çatarak. Uzun boylu, benimle aynı yaşlarda, hatlarını kapatan bol bir elbise giymesine rağmen fiziğinin güzel olduğunu anlayabileceğim kadar güzel bir kızdı. O an buz gibi oldum. “Ben evlenmek için seni burada beklerken sen biriyle mi geldin?”

Bir Asude vakası daha kaldıramazdım; bayılacak gibi oldum. Elim ayağım saniyesinde buz kesmiş, kalbim çarpmaya başlamıştı ki elimi Mir Aslan’dan çekecekken, “Ulan!” dedi Mir Aslan gülererek. “Sen beni hanımımınla papaz mı edeceksin, cadı!” diye seslendi. “Alırım seni ayağımın altına!”

Ben olayları hiç anlayamıyordum ki kız, yüzünde bir gülümsemeyle, “Abi ya!” diyerek kollarını iki yana açtığı anda, Mir Aslan’a doğru ilerledi ve o an ikisi arasında bir kucaklaşma yaşandı. “Yengeme bir hoş geldin sürprizi yapayım dedim, fena mı oldu?”

Gülerek sarıldı ama o sarılışında da bir mesafe vardı. Çok uzatmadan geri çekildiğinde elini bana doğru uzatarak, “Zeynep ben,” dedi. “Mir Aslan abinin kuzeni sayılırım. Hoş geldin, yengeciğim.”

Öyle samimi, öyle sıcacık bir ifadesi vardı ki az önce dediklerine neredeyse ağlayacakken, bunun sadece bir şaka olduğunu anlayınca onu bağrıma basmak istedim. Ancak o sarılmak yerine elini uzattığı için, ben de güle oynaya elini sıkarak, “Hoş bulduk,” dedim. Hasan Türkoğlu hariç herkes tarafından içtenlikle karşılanmıştık. Hatta o kadar ki Meryem Hanım ve Zeynep’in sıcak tavırlarıyla etraftaki çalışanlar da rahat bir nefes almıştı sanki. Hepsinin gözlerinde Mir Aslan’a hasret ve sevgi vardı. Gülümsüyorlardı ama o gülen gözlerinin içindeki yaşlar geçmişin yaşanamayanlarını, özlemlerini gizliyordu.

“Hadi, geçin,” dediğinde Mir Aslan’ın gerilmiş çehresi dedesine doğru döndü. Bir cevap alamadığı için içeri adım atmaya da hak görmedi kendine. Öyle bir hâli vardı ki Mir Aslan’ın boğazındaki o yumru sanki kalbinin tam orta yerinde de vardı. Onun bu hâlini ilk kez gördüm. Ellerimi tutan avuç içleri terliyor, sanki dişleri kendini durdurabilmek için birbirini eziyordu.

Hasan Türkoğlu *geçin* dercesine bedenini yana çevirdiğinde, sert bakışlarında gram yumuşama olmadı. Bakışları bile boşluğa doğru kaydı.

“Hadi, oğlum. Hadi,” dedi Meryem Hanım hevesle. Zeynep ve kendisi önden hevesle yürürken çalışanlar da hızlıca içeri doğru hareketlendi. Aslında Mir Aslan daha rahat hareket etsin diye elimi çekmek istemiştım ama Mir Aslan bunu çok yanlış anladı.

“Derdin ne?” diyerek bana döndüğünde, bunu baskın bir tonla söyledi. Sesinin tonu zaten normal konuşmasında bile bir hayli baskınken gerginlikle söylediğinde bağırır gibi oluyordu ama Mir Aslan bana bağırarak istememişti. Tavrından anlayabiliyordum. Sadece gergindi. Bence içindeki duygularla başa çıkamadığı nadir anlardan biriydi. “Sana az önce cevap vermedim, gidelim deyince dinlemedim diye ceza mı veriyorsun bana?”

Mir Aslan, sadece elini bıraktım diye bunu ceza olarak algılayacak kadar tutkulu muydu bana?

Bakışlarım bize doğru bakan Hasan Türkoğlu’na döndüğünde, onun karşısında Mir Aslan ile karşı karşıya kalmak istemedim. Mir Aslan’ın elinin üzerini parmaklarımla okşarken o da bu mahrem alana saygı duysun istedim. Öyle de oldu, sınırlarımızı belli ettiğimden ve bakışlarının buraya ait olmadığını hissettirdiğimden hızlıca önüne dönüp o da herkesin peşinden içeriye doğru ilerledi.

“Sadece rahat yürü istedim,” dedim ardından Mir Aslan’a döndüğümde.

Verdiğim cevap yüzünde bir rahatlamayla beraber mahcubiyete dönüştüğünde elimin üzerine bir öpücük bıraktı ve gözleri kısa bir an kapandığında elimi avucunun içine kenetledi. Hem çok sıcak hem de buz gibiydi.

“Bırakma, Şifa,” dedi. “Benim rahatlığım senin varlığından geçiyor. Burada olmak benim için kolay değil. Gerçekten değil. Bir desteğe ihtiyacım var. Senden başka da kimsem yok.” Bunu sadece şimdi için söylememiştı sanki. Benim de yaralarım vardı

ama benimkiler hep yüzeydeydi. Mir Aslan ise o kadar derine basmıştı ki o acısını da ağrısını da kimse göremiyor, yarası yok sandıklarından iyileştirmek de mümkün olmuyordu. Ben hissediyordum ama. Tek bir bakışında, tek bir duruşunda, nefes alırken o soluğunun dağılışında bile anlıyordum. İçinin nasıl yandığını görebiliyordum.

“Neden buradayız o zaman, Mir Aslan?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Sana iyi gelmeyen bir yer bana iyi mi gelecek sanıyorsun? Ben sana böyle hissettiren bir yere *yuva* diyebilir miyim? Senin kendini ait görmediğin yerde ben bir gün huzurlu uyuyabilir miyim? Sen bizi neden buraya getirdin?”

Mir Aslan yutkundu. O da cevaplardan hoşlanmıyordu ama “Kimseye güvenmiyorum, Şifa,” dedi. “Seninle ilgili bilgileri kim sızdırdı, bilmiyorum. En yakınımıdakine bile güvenmiyorum. Başka çarem kalmadı. Ben bir şeyleri çözene kadar burada kalmak zorundasın.”

İçimdeki sıkıntıyla solurken ona karşı gelmek değildi niyetim. O nasıl ki beni düşünüyordu benim de onun işini kolaylaştırmaktan başka gayem olamazdı. Benden önce onun ruhunun ferahlığı tek derdimdi.

Daha net ve kararlı durursam kabul eder diye, “İstemiyorum, Mir Aslan,” dedim. “Gitmek istiyorum. Beni burada zorla tutamazsın ya. Evimize gitmek istiyorum.”

Gözleri gözlerime bakarken bir öte bir beri kaydı. Sustu ve iki elimi kavrarken “Seninle bir anlaşma yapacağız şimdi,” dedi. “Her şeyin kararı sende olacak. Nereye gideceğiz, ne yapacağız, ne yapayım? Hayatıma kim girsin, kim çıksın? Alacağım nefesi de istersen sen kes. Beni köpeğin et. Nereye sürüklersen oraya gideyim, onu yapayım. Üstümde hüküm sür; her şeyin, her şeyimin sahibi sen ol. Bunu da istediğin herkese açıkça göster. Bir gram gocunmam...” Bana bir adım yaklaştığında, “Ama Şifa...” dedi ve parmakları çenemin hattına dokundu. “Konu sensen, konu senin canınsa, kontrolü sana bırakmayacağım. Her şey sana bağlı, sen ise bana.”

Öyle bir konuşuyor, öyle bir körük atıyordu ki kalbime ona değil karşı gelmek, avuçları içinde eriyip bitiyorum sanıyordum. Sınırlarımızı öyle keskin bir şekilde belirliyordu ki ikimizden başka kimseyi almıyordu oraya ve ben kabul etmekten öte gide-miyordum. “Komutanım,” dedim bunun getirdiği o hisle. “Se-ninle girdiğim savaşlardan ben ne galip ne mağlup ayrılıyorum. Sen bizi nasıl her seferinde böyle eşitleyebiliyorsun?”

Aşkla dolu tebessümü, bende de bir tebessüm doğurdu. “Çünkü ben seninle savaşmıyorum,” dedi tekrar parmaklarımızı birbirine kenetlerken. “Senin için savaşıyorum. Karşım değil senin yerin. Benim yanımda. Düşeriz, kalkarız. Cephanesiz bile ka-lırız ama ben senin için savaşmaktan vazgeçmem. Canım çıkana kadar, kanımın son damlasında bile herkesi karşıma alırım.” Par-maklarımızın boğumları birbirine karıştı, yetmedi. “Ve bilirim ki sen de alırsın. Benim canımı böylesine kollayan başka birini de bulamam. O yüzden şimdi bırak kendini bana. Konu senin canınsa onu korumak da benim görevim.” O bana bunları açık-larken içimin hâlini de görüyordu esasında. “Bakma sen benim şimdi böyle durduğuma. Halledemeyeceğim bir şey yok.”

Mir, kararı vermişti ve onun kararının üzerine daha fazla ısrar ederek onu zor durumda bırakmak istemediğimden içimin sıkın-tısına rağmen başımı sallamak durumunda kaldım. “Ama olur da halledemezsen...” dediğimde, “Sen halledersin benim yerime,” dedi gülerek adımlamaya başladığında.

O gülüşün ardında saklanıp üstünü kapatmaya çalışsa da ben gördüğümü, hissettiğimi biliyordum. Yine de onun yaptığı gibi sessizliğe sığınarak onu takip ettim. İçeri girdiğimizde bizi kapıda evin çalışanları karşıladı.

“Mir Aslan’ım...” diyen orta yaşlı kadına, “Nermin teyze,” dedi Mir Aslan gülerek. “Hiç mi değişmez insan? Hâlâ bıraktığım gibisin.”

Adının Nermin olduğunu öğrendiğim kadın aynı hasretle yüreğine bastı Mir Aslan’ı ve “Sen çok değişmişsin ama pašam,” dedi sırtını seve seve. “Her gelişinde bir öncekinden daha büyük

görüyorum seni. İyice adam olmuşsun. Baban olmuşsun oğlum sen. Babanın aynısı olmuşsun.”

Mir Aslan babasıyla birlikte anılınca daha da büyüdü sanki. Öyle gururu okşandı ki yüzüne de duruşuna da yansıdı o hâli.

Nermin Hanım’ın bakışları usulca bana doğru kayar gibi olduğunda, “Yanına yakışacak, gonca gül gibi bir gelin de getirmişsin bize he paşam!” dedi Mir Aslan geriye doğru çekilirken. “Maşallah sana kızım. Pek güzelsin. Hoş gelmişsin memleketimize.”

Yüzümde al al bir kırmızılıkla, “Hoş buldum,” dedim.

“Geçin hadi içeri siz,” dedi sonra da önümüzü açarak. “Ben size sıcak bir şeyler getireyim de içiniz ısınsın. Yoldan gelmişsiniz.”

Mir Aslan ile birlikte taş döşemeli antreyi geçerken ister istemez etrafı inceledim. Tavanın yüksekliği ferahlık verirken tam ortadan koca bir avize sarkıyordu. Avizeden süzülen ışık duvardaki yağlı boya tabloların ince varaklı çerçevelerini aydınlatıyordu. Zamana meydan okuyan güzellikte bir evdi. El dokuması halılar, mermer sütunlar ve oyma ahşap mobilyalar vardı her yerde.

Oturma odasına açılan çift kanatlı kapıdan geçerken kapıdaki el işçiliği olduğu belli olan çiçek motifleri karşıladı bizi. Hasan Türkoğlu başköşeye oturmuş, Meryem Hanım da ayakta, Mir Aslan’ı bekliyordu.

Kadife perdeler, taş bir şömine... Bu oda, tarihin izlerini taşıyordu ve bir sürü hikâyeyi de içinde gizliyordu.

“Oğlum, geçin oturun,” dedi Meryem Hanım. Mir Aslan elimi hiç bırakmadan beni yanına oturttuğunda Nermin Hanım sıcak şerbet ikram etti bize. “Yeni yaptım,” dedi verirken de. “Tazecik. Sen seversin hem.” Hasan Türkoğlu hariç herkes misafırperverdi ve layıkıyla ağırlamak için canla başla çalışıyorlardı.

Bana uzatılan şerbeti alıp bir iki yudum aldıktan sonra Meryem Hanım’ın bize doğru gülerek kayan bakışlarıyla tebessüm ettim.

“Eee,” dedi Mir Aslan, Zeynep’e doğru. “Bitti mi okul Zeynep Hanım?”

Zeynep *çoktan* dercesine elini sallayarak, “Mir Aslan abiciğim, iletişimi yok derecesine indirgediğin için hiçbir şeyden haberin yok tabii,” dedi. “Dereceyle mezun oldum ben.”

Mir Aslan, mahcupça bakışlarını kaçırırken Zeynep, “Hayır, insan sosyal medyayı da mı kullanmaz? Hiç girip bakıyor musun, çok merak ediyorum. Şifreni falan da unutmuşsundur sen. Hesabın var abi, biliyorsun değil mi?” diye sordu sonra da alaya alır gibi. “Hayır, belki onu da unutmuşsundur.”

“Senin gibi boş vaktim mi var kızım benim?” diye sordu Mir Aslan ama Zeynep hiç üstüne alınmadı. “Biz yoğunluklarımızın arasında da sosyal hayata vakit ayırabiliyoruz, abiciğim. Zamanı verimli kullanırsan her şeye yetişirsin.”

Mir Aslan bu bilmişliğine bakışlarıyla karşılık verirken “Sen iyi misin kızım?” diye sordu, Meryem Hanım. “Soramadık hâlini hatırlını Aslan’ımı görünce. Kusurumuza bakma, lütfen. İyisindir inşallah.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

O sıcacık ortama bir karabasan gibi düşen şey, Hasan Türkoğlu’nun sesi olmuştu. “Nikâhınızı ne zaman kıydınız?”

O an ortamın buz kestiğine şahit oldum. Mir Aslan’ın belli belirsiz olan gülümsemesi usulca düşerken sessizlik kapladı her yanı. Meryem Hanım sıkıntıyla ellerini birbirine kavuşturduğunda Hasan Bey bir cevap alamadığı için, “*Ailem* dedin,” diye yineledi sorusunu. “Nikâhın var, değil mi? Evlisiniz?”

Mir Aslan derin bir nefes aldığında, “Var,” dedi başını sallayıp dedesine doğru dönerek. “Gönülden nikâhlıyım ben ona.”

Bu benim için dünyada erişebileceğim cennetim olsa da Hasan Türkoğlu alaya alır gibi, “Bana masal anlatma, çocuk!” dedi aksi bir sesle, yüksek bir tona çıkarak. “Yok yani nikâhın.”

“Hasan Bey,” diyerek Meryem Hanım araya girmek istese de Hasan Türkoğlu buna izin vermedi. Daha aceleci ve daha tahammülsüz bir şekilde ileriye doğru atıldı ve “Babanın yolundan

gitmişsin sen besbelli,” dedi sinirine dokunmuş gibi. “Kaç aylık getirdin bu kızı buraya?”

“Benim ailemin adını ağzına alma!” diyerek Mir Aslan’ın öyle bir ayağa kalkışı vardı ki elim elinin arasından savrulur gibi olacakken, bu sefer ben yapıştım eline. Bırakmasına müsaade etmeden hatta önüne geçmek istercesine bir harekette bulunduğumda gördüğüm şey, şakaklarında damarların belirginleştiği idi.

“Yalan mı?” diye bağırdı dedesi. “Baban da aynı haltı yemedi mi?” *Aynı halt* diye bahsettiği bendim, dedesinin üzerime degen bakışlarına bile müsaade etmeden beni arkasına aldı.

Mir Aslan Türkoğlu öyle bir adamdı ki gölgesi bile üzerime düşse dağ olur kalırdı ardımda. Ne bir göz işlerdi tenime ne de dünyanın kahrı bulurdu beni. Onun varlığı, var olmanın en yalın hâliydi. Sözü bir silah, bakışları bir kalkan, varlığı en büyük güvenimdi.

Meryem Hanım gözündeki yaşıyla, “Oğlum, durun!” deyip Hasan Bey’in önüne geçse de o da etkili olamadı.

“Deliriyorsun, değil mi?” dedi Mir Aslan da onun damarına basmak ister gibi. “Herkesin saygı duyduğu, sözünden çıkmadığı, kendini bilirkişi ilan eden Hasan Türkoğlu, tek çocuğuna sözünü geçiremedi. Ne de güzel çizdi ama babam yolunu!” diye bağırdı olabildiğince. “Ne de güzel sana tamah etmedi ama. Hazmedemiyorsun hâlâ, değil mi? Ondan bu öfken. Ona yapamadın, beni tutacaktın elinde ama bende de bir hiçe dönüştün sen. Soyundan kimse sana tamah etmedi, kendi yolundan yürüdü diye hiç olmayı kabul edemedin, değil mi?”

“Sen zaten benim soyumdan olamazsın. Sana pis kan karışmış.” Hasan Türkoğlu kıpkırmızı bir yüzle titreyerek karşılık verirken Mir Aslan ondan bin beterdi ki, “Mir Aslan!” diyerek araya giren Meryem Türkoğlu, Mir Aslan’ı kapının dışına doğru itti.

Bu da durduramadı onu. Avazı çıktığı kadar, “Pis bir kan varsa o da senin,” dedi Mir Aslan. Meryem Hanım yalvaran gözlerle

bana doğru baktı. “Çıkın yukarı kızım,” dedi yalvarırcasına. “Allah aşkına, al götür şunu. Ben Hasan ile konuşacağım. Sen çıkar yukarı. Herkes bir kenara çekilsin. Öfkeyle kalkıyorlar, zararlar oturacaklar. Hadi, yavrum. Hadi, ne olur...” diyerek Mir Aslan’a baktı tekrar. “Allah rızası için, hatırım varsa çık yukarı. Sonra konuşursunuz.”

Aslında gitmek en doğru seçenektir sanırım ama Meryem Hanım bir şeyleri toparlamaya çalışan taraftı, Mir Aslan da burada kalmakta kararlıydı. Ben de daha en başında işleri yokuşa sürmek istemedim. Aklîselim bir karar vermek gerekirdi. Şu anda da kimsenin aklını kullanabildiğini düşünmüyordum.

“Mir Aslan, hadi gel,” dedim usulca çekerek. Burnundan soluyup gitmemek için direnecekti ki, “Az önce sana *gidelim* derken gitmediysen şimdi de benimle yukarı geleceksin, Mir Aslan!” dedim dik bir sesle. “Beni bir kavganın ortasında bırakmayacaksın.”

“Çık yukarı o zaman,” diyerek eliyle merdivenleri işaret ettiğinde, “Nermin abla,” diye bağırdı. “Götür Şifa’yı yukarı.”

Dedesiyse gireceği o kavgada Mir Aslan kalben yaralar alsa da -ki senelerce katılaştırdığı kalbinde onun da mümkün olduğunu sanmıyordum- Hasan Türkoğlu yaşı gereği daha fazla zarar görecekti ve bunun vicdan yükü de günün sonunda Mir Aslan’a kalacaktı. Senelerce biriktirdiği öfkesi, deli akan kanıyla da birleşince durdurulamaz oluyordu.

Beni yok sayışına karşı önüne geçtiğimde, “Nereye gönderiyorsun sen beni ya?” diye sordum gözlerimi kısarak. “Sen az önce dışarıda bir anlaşma yapmadın mı benimle? *Köpek et beni* demedin mi? *Nereye çekersen geleyim, sen bana bağlısın ama bulunduğumuz yerde ne yapacağıma kadar ben sana bağlı olacağım* demedin mi bana? Kendi yaptığın anlaşmayı ilk dakikadan sen mi bozuyorsun Mir Aslan?” dedim gözlerinin en içine baka baka. Çünkü biliyordum ki ben karşısında bu kadar net ve dik durmasam o günün sonunda öfkesiyle devrilecekti. Hâlâ burnundan

soluyor, elik gibi yumrukları kasılıyor; damarları atıyor, kabul görmez gibi bir açık arıyordu. Fırsat vermedim.

“Şifa kızım, çıkalım mı biz? Onlar kendileri halleder,” diyen ekingen Nermin Hanım’a karşı bir tepki vermeden önce Mir Aslan’a döndüm.

“Ben anlamaya uydum. *Kal* dedin, kaldım. Şimdi de sen uya- caksın ve peşimden geleceksin. Gelmezsen Mir Aslan...” dedi- ğimde kaşları *ne olur* dercesine çatıldı ama ben cümleyi tamamlama- dım. O istediğı şekilde doldurabilirdi boşlukları.

Kolunu bıraktım, önünden çekildim ve bilmediğim o yabancı evin merdivenlerini adımlarken kısa süre tek başımaydım. Mir Aslan’ın yüzü oturma odasına dönüktü ama bir adım bile atmadı. Derin solukları taş antreye çarparken, arkasını dönüp merdiven- leri adımlamaya başladığında, “Gelme, Nermin abla,” dedi pe- şimden çıkmaya duran kadına karşı.

Yüzümde bunu yapacağını bildiğim o gururlu gülümsemeyle arkama bakmadan adımlamaya devam ettim. Ve o şimdi hemen arkamda, öfkeli solukları ensemeye çarparken hâldeydi. Sanki buraları çok iyi biliyormuş gibi kendime bir rota belirlemiştim ki Mir Aslan o rotayı saptırdı. Beni belimden kavradı ve yanlış gittiğim yönü, doğru olduğunu düşündüğüm bir odaya çekerek düzeltti.

Eli belimde, bedeni üzerime kapanmış bir hâlde, ahşap ka- pının hemen ardına yaslanmış, onun bana bakan gözlerinde buldum kendimi. Sessizliğin ortasında sadece nefeslerimiz duyuluyordu ve aramızdaki mesafe neredeyse tamamen yok olmuştu.

“Hoşuna mı gitti beni böyle peşinden sürüklemek?” diye sordu gözleri dudaklarım arasında mekik dokurken ve nefesi o dudakları okşarken. Gözlerinde gördüğüm o ateş içime işliyordu sanki.

“Hayır,” dedim net bir şekilde beni yanlış yorumlamaması adına. “Yaptığın anlamaya uydum sadece.” Ama Mir beni şa- şırtacak bir biçimde, “Benim hoşuma gitti ama,” diye yanıtladı.

Şaşkınlık dolu bakışlarımla onu zar zor yakaladığımda, belimi tutan eli sıkılaştı. Tenimdeki her bir dokunuşu içimde bir kıvılcımı tutuşturuyordu. Gözlerini bir an olsun benden ayırmadan yüzünü boynuma yanaştırırken dudaklarının tenime dokunduğu o ilk anı bir yangın gibi hissettim. “Beni yolumdan çeviriyorsun Şifa ve bunlar benim için bir ilk. O ilkleri senin yaşıyor olman da içimi okşuyor.”

Sesinde hâlâ dedesiyle çatışmasından kalan öfke gizli olsa da nazikti. Parmakları belimde gezinirken dudakları boynumdan çeneme doğru yavaşça ilerledi. Her hareketi, her dokunuşu içime dokunuyordu sanki.

Ellerimi boynuna dolarken “Mir Aslan...” diye fısıldadım ama sesim ona ulaşacak kadar güçlü değildi. İçimdeki her şeyin dağıldığını hissediyordum. Onun elleri, nefesi, dudakları... Beni kolları arasında çevirip geriye doğru adımlamama sebep olurken birkaç adımda yatağa düşürdü ve üzerime doğruldu. Artık aramızda nefes alacak bile yer kalmamıştı. Dudakları sonunda benimkileri bulduğunda içimde bir patlama oldu. Eli bacağımı kavradı ve okşayarak dizimden büküp yatağa doğru koyduğunda öfkesi, arzusu, tutkusu eline, dudağına karışmıştı. Beni kendine o kadar yakın tutuyordu ki varlığının her zerresini hissedeyim ister gibiydi. Üstelik bir o kadar da hırslıydı dokunuşları.

Ellerimle alnına doğru uzanıp başını benden uzaklaştırdığımda, “Gerçekten bir köpek olmak için çabalıyor gibisin,” dedim gülerek.

“Ne!” dedi büzüştürdüğü suratıyla.

Parmaklarım saçlarına dolandı, dudaklarımda bıraktığı izler, hisler öylesine sertti ki çekilmesine rağmen sızısı gitgide derinleşiyordu. “Köpekler kendilerine ait alanları işaretler ya... *Burası benim, ben buradayım* der gibi. Şu an senin de tam olarak yaptığın bu gibi geldi bana. Dedenin evindeyiz, onun sınırlarındayız, onun şu durumdan hoşlanmayacağını ikimiz de biliyoruz ve sen o sınırlarda sana ait olanları belirleyip, ona gösterme ya da kendine kanıtlama çabasına giriyor gibisin.”

Mir Aslan gülerek söylediklerimi büyük bir şaşkınlıkla dinlerken üzerimden kalktı ve “İnanılmaz bir hayal gücün var!” dedi abarta abarta. “Yani şu olayı kimse şöyle betimleyemezdi.”

Kıkırdayarak uzandığım yerden doğrulurken bana perde olan gövdesini de kaldırmış oldu ve ben odayı net olarak görebildim. Arkamdaki yatağın başlığına doğru yaslandığımda Mir Aslan da bu rutinin bir parçası gibi bacaklarımın arasına yerleşerek, sırtını gövdemle, başını göğsüme doğru yasladı.

“Deden ile aranızdaki bağ sandığımdan daha karmaşık,” deyiverdim bir anda. Ellerim omuzlarını bulduğunda o da gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Karmaşık mı?” dedi gülerek. “Komple kopmuş hâlde.”

Kendini bana bırakmak ister gibi omuzlarını biraz indirdi ve tekrar geri yaslandığında parmaklarım omuzları üzerinde gezindi. “Neden peki?”

Saçları göğsüme sürtünüyordu ve ben o karmaşıklıkta onu rahatlatmaya çalışıyordum. Omuzları geniş bir adamdı fakat derisi de öylesine kalındı ki zorlandığımı anladığında, “Yapamıyorsan zorlama kendini,” dedi gülerek.

Parmaklarım onun tenine göre çok narin kalıyordu. Uzunca süre omuzlarını ovabileceğimi pek sanmıyordum; o yüzden, “Elim yetmezse dudaklarımla yaparım,” dedim ensesine doğru bir öpücük bırakarak.

Huylanır gibi başını keyifle hareket ettirdiğinde, omzunun birkaç kısmına öpücük bırakırken. “Oluyor mu böyle?” diye sordum.

“Olmaz mı?” dedi imalı bir tonla, sesi üfkesinden sıyrılıp eski hâline dönerken. “Yerini işaretlemek isteyen bir köpeğe dönüşmek üzereyim.”

Gülerek geri çekildim ve parmaklarım ensesine doğru gittiğinde en azından biraz olsun rahatlamış olmasının huzuruyla ve alt kattan gelen seslerin de kesilmesiyle, “Neden üfkeliğiniz bu kadar birbirinize?” diye sordum.

Öyle bir soluk aldı ki, o koca dağ bir anda yıkıldı sandım. “Dedem dinine çok bağlı ve öyle yaşamaya çalışan bir adamdır. Annem bana evlenmeden hamile kalmış. Babam, annemi buraya getirdiğinde de dedem hiçbir zaman annemi sevememiş, kabul etmemiş, hamile kalışını yüzüne vurmuş ki bu sana anlattığım en kibar hâli, Şifa. Dedem kurduğu cümlelerin gideceği yeri seçemeyen bir adamdır. Anneme söylediği sözler çok ağırdı. Bana belli etmemeye çalışsalar da buraya geldiğimde işittiğim şeyler bile bir çocuğun annesi için kaldıramayacağı şeylerdi. Babam en başında, dedemin tavrından sonra annemi alıp gitmiş. Bir daha da yanından hiç ayırmamış.”

Konuştukça, döküldükçe rahatladığını düşündüğümünden hiç araya girmedim. Parmaklarım teninin gevşemesi için ona yardımcı oldu ve o gitgide salınmaya başladı. Kaskatı kesilmiş o damarları, parmaklarımın arasında kayar hâle geldi.

“Ama annem hiçbir zaman kin beslemedi dedeme karşı. Babam uzunca bir süre buralara uğramadı, dedemi sildi ama annem *o senin baban* diyerek hep barışmaları için çabaladı. Zaman zaman benimle birlikte babamı gönderdi buraya. Bir şeyler hep düzelsin diye uğraştı. Bir noktada başarılı da oldu. Kısa süreli bir barış hâli sağlandı fakat dedemin tavırları bir noktadan sonra yine kırıcı oldu anneme karşı. Öyle bir iyi, bir kötü ama çoğunluğu kötü bir süreç geçirdik.”

“Sen peki?” diye sordum merakla. “Sana karşı da mı kötüydü deden küçükken de?”

Dudak bükerek kısa bir an duraksadı ve “Bilmiyorum,” dedi. “O her zaman bir öyle, bir böyle bir adamdı. Hiçbir zaman, hiçbir konuda anlaşamazdık. Çok sohbet etme fırsatımız da olmadı gerçi. O istiyor ki dünya ona göre şekillensin, herkes ona biat etsin. Sevdiğin rengi bile o seçmek ister, ne yiyeceksin, ne giyeceksin, nereye gideceksin... Her şey onun zevkine, isteğine göre belirlenmeli. Aksi olduğunda huysuz bir adam olur.”

Dedesini sınırları kendisi belirlemek isteyen bir adamdı, öyle anlıyordum. Ben sessiz kalınca da “Sustun,” dedi. “Sen söyle, Şifa

Sürmeli,” dedi başını hafifçe bana doğru çevirerek. “Herkes her şeye iyi yanından bakan sen... Dedemde de iyi şeyler bulabilecek misin?”

“Herkesin iyiliği de şifası da kendi kalbindedir, Mir Aslan,” dedim saçlarından öpüp, boynuna sarılarak. “Göstermek isterse belki birlikte görürüz.”

Söylediğim cümleden tek bir yeri çekip alarak, “Kalacaksın yani burada?” diye sordu şaşkınlıkla. Mir, muhtemelen onunla savaşıp, inatlaşmamı, kendi isteklerimi direktemi bekliyordu ama ona karşı öyle olamazdım.

“Sen demedin mi, *her şey sana, sen bana bağlısın* diye? *Kalacağız* diyorsan kalacağım. *Gideceğiz* diyorsan ben her zaman hazırım.”

Başını göğsümde oynatarak gözlerini kapatırken, “Bu kadar uysal olup bir o kadar da feleğimi şaşırtıyorsun ya, deli oluyorum sana!” dedi.

Güldüm ve “Hadi kalk,” dedim ensesinden öpüp, onu düzeltmeye çalışarak. “Odayı gezdir bana. Senin odan mı burası? Anlat.”

Zar zor kalktığı yataktan bana da elini uzattığında, elini tutup ayaklandım ve önüne doğru bir iki adım attım. Beni önüne aldı ve ellerini belime sarıp beni göğsüne yasladığında yüzümde koca bir gülümseme oluştu. Odanın her yanını neredeyse karış karış birlikte gezmeye başladığımızda, her şey sanki daha anlamlı gelmeye başladı.

Paytak adımlarım onun yönlendirmesiyle ilerlerken başımı da gövdesine yasladım. “Burası senin odan mıydı?”

“Babamın,” dedi usul usul. Öyle deyince buradaki hiçbir şeyin sıradan olmadığını da anlamış oldum. “Babam kalıyormuş önceden. Sonra ben gelince bana verdiler burayı. Hâlâ böyle durduğuna göre de benden sonra kimse girmemiş.”

Odaya adım attığımda ilk dikkatimi çeken şey, ceviz ağacından yapılmış, ağır, antika mobilyalardı. Yatak yüksek işlemeli başlığı ve koyu yeşil kadife örtüsüyle sanki bir zamanlar bir saraya aitmiş görüntüsü veriyordu. Yatak tam odanın merkezinde ve epey büyüktü. Sol köşede bir kitaplık vardı. Kitapların sırtları renk renk dizilmişti ve bazıları yıllar içinde aşınmış, kenarları yıpranmıştı.

“Sen mi bunları renklerine göre ayırdın?” diye sordum, bir düzendeki kitapların üzerinde parmaklarımı gezdirirken.

“Hı hı,” diye onayladı yumuşak sesiyle. Geldiğimiz o ilk hâlden sonra böyle sakinleşmiş, durulmuş olması beni de rahatlattı. “Düzensiz şeylerden hoşlanmıyorum.”

Hayatındaki her şey düzenli ama hayatı darmadağınktı. Ben onu da düzene sokmak istedim. Mesafeli dış görünüşüne karşı içinde sakladığı o yumuşak yanma içim gidiyordu. Onun ayakları üzerine basar hâldeydim neredeyse ve birlikte hareket ediyorduk. Kitaplığın hemen yanında yer alan başka bir kitaplıkta aslanların, ceylanların ve ormanların resmedildiği kapaklar dikkatimi çekince kalbim hızlıca çarptı. Bir an için gözlerimin parıltısını kendim bile hissettim.

“Bunlar, onlar...” dedim ileri doğru bir hamle yaparak. “Bana bahsettiğin kitaplar!”

İçlerinden birini elime aldığımda, kıyamadan ama içim gide gide dokundum. Bu kitaplar... Mir Aslan'ın benimle olan geçmişinden birer iz gibiydi. Kimsenin dokunamadığı ama onun dokunduğunda hayat bulduğumuz bir dünyaydı.

“Evet,” dedi Mir Aslan da tebessümle. Kitaplığın hemen yanındaki küçük masanın üzerinden ceylan figürlü bir bibloyu uzattığında, “Ben tüm çocukluğumu sensizken bile seninle geçirdim. Buralar sana sen gelmeden aşınaydı, ceylan hanım!” dedi.

O an kalbim çok öncesinden tanıdığım bu hissi, bu aşkı taşıyamayacak kadar baskın hissetti ve ona doğru dönüp tam sarılacağı sırada arkadaki kitaplığın üst rafından bir gazete kupürü dikkatimi çekti. Mir Aslan'ı bırakıp oraya doğru yöneldiğimde

sarılmamı bekliyor olsa gerek, o da şaşırmış, baktığım yöne çevirmişti başını.

Onu beklemeden o kupüre uzandığımda benim de geçmişten bazı anılarım canlandı ve “Mir Aslan!” dedim panikle. Bu gazete kupürü Ferit Türkoğlu’nun cenazesinden çekilen bir kareydi ve onun haberiydi. En önde, babasının tabutunun başında o sert mizacıyla Mir Aslan duruyordu.

“Mir Aslan, ben bunu biliyorum!” dedim dilim heyecandan dönmeye zorlanırken. “Bundan bizde de vardı. Babaannem bunu saklamıştı bir yerlerde. Ben kaç kere buldum, aldım baktım. O zaman anlamamıştım. Sadece bir gazete sanmıştım ama ben bu fotoğrafa o kadar çok bakmıştım, senin ne hissettiğini yani oradaki o çocuğun ne hissettiğini o kadar çok düşünmüştüm ki...”

Mir Aslan’ın zihninde başka parçalar da birleşmiş gibi, “Oradan geliyor senin de beni tanıyışın o zaman,” dedi. “Rüyalarına girişimin sebebi. Zihninde beni büyütmüş olman belki de.”

Çok mantıklıydı. Çok çok mantıklıydı. Çünkü Mir Aslan’ın yüz hatları çok keskin ve ayırt edilebilir özellikler taşıdığından ve yaşı da bana nazaran büyük olduğundan, zihnim o karedeki çocuğu benzeri bir şekilde büyütebilmişti.

“Mir Aslan...” dedim hâlâ olanların şaşkınlığıyla. “Gerçekten her şeyin bir sebebi varmış.”

Kader bizi birbirimize yazmıştı ve her şey biz kavuşalım diye şekillenmişti. Sanki bir yapbozu tek tek tamamlıyorduk ve tamamladıkça birbirimize daha da bağlanıyorduk. Bir şeyleri daha yerine oturtmanın rahatlığıyla yüzüme bir tebessüm oturduğunda gördüğüm o fotoğraf karesi, o tebessümü kırık bir hâle çevirmişti. Çocuk Mir’in hâlâ ne hissettiğini merak ediyordum ama soracak kadar bile cesaret bulamıyordum.

O da çok fazla bakmak istemez gibi cama doğru ilerlediğinde, “Gittiğimiz her yerde yeni bir şeyler öğreniyoruz,” dedi. “Bakalım daha bilmediğimiz neler çıkacak.”

Elimdeki gazete parçasını bir köşeye bıraktım ve kendini yasladiğı o cama doğru ben de ilerlediğimde kollarımı beline doğru sararak çenemi göğsüne dayadım. “Bizi birbirimize bağlayan her şey kabulüm.”

Burnumun ucuna bir öpücük bıraktı ve tebessümle kısa bir an gözlerimi kapatıp açtığımda, camdan lapa lapa dökülen karların görüntüsüne daldım. “Ne güzel yağıyor, baksana.”

Başını hafifçe geriye çevirdi ve “Hadi gel,” dedi elimden tutup, kapıya doğru çekerek.

“Nereye?” diye sordum ama onun adımları bir hayli heyecanlı ve aceleliydi.

“Karı en güzel izleyebileceğin yere,” dedi. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama hiçbir önemi yoktu. Mir Aslan böylesine heyecanlıyken ve mutlu olduğunu hissettiğimden her yer bana cennet gibi gelirdi. Merdivenleri onun peşinde, onun ellerine sarılı hâlde indim. Merdivenlerin hemen bitiğinde bizi karşılayan Nermin Hanım telaşlı gözlerle bakıyordu. Muhtemelen Mir Aslan gidecek diye endişelilerdi ama Mir Aslan her şeye rağmen, belki de çaresiz olduğundan gitmeyi bir seçenek olarak görmemişti ya da ertelemişti, bilemiyordum.

“Nermin abla, odun var mı kış bahçesinde?” diye sorduğunda, “Var Aslan’ım, var,” dedi Nermin Hanım heyecanla. “Siz geçin. Benden istediğiniz bir şey var mı?”

“Varsa kestane, bir de bir demlik çay alırız,” dedi Mir Aslan.

Olmasa bile olduracaklarına emindim. Çünkü Mir Aslan seneler sonra buradaydı ve bir şeyler istemişti. “Siz geçin, ben hemen getiriyorum,” dedi tahmin ettiğim gibi, o da bir heyecanlıydı. Böylece ben de nereye gittiğimizi öğrenmiş oldum. Biz dış kapıya doğru giderken, Meryem Hanım oturma odasının kapısından tedirgince başını çıkartmıştı ki *sorun yok* dercesine tebessüm ettim ve onda da rahatlamasının etkisiyle oluşan gülümsemeyi gördüm. Gözlerinde bir şükür, bir teşekkür vardı sanki.

Konaktan çıktığımızda hava resmen Mir Aslan'ın anlattığı o masal diyarıydı. Lapa lapa yağan kar, bütün ihtişamıyla konağı bile örtmüş gibiydi. Her adımda ayaklarımızın altında çıtırdayan karın sesi duyuluyordu.

“Hihihi!” dedim kıkırdayarak. Ayağımın altındaki karları ezerken bundan öylesine keyif aldım ki...

“O nasıl gülüş!” dedi hoşuna gitmiş gibi. Mir Aslan yanımda, kollarını beni soğuktan koruyacak şekilde tutmuştu. Derin bir nefes alıp burnuma dolan temiz, serin havayı içime çektim. Bu kadar büyüleyici bir kışı uzun zamandır yaşamamıştım.

“En sevdiğim mevsimdir benim kış,” dedim tekrar kıkırdayarak. Onunla beraber karlara adımlarımızı bıraka bıraka ilerliyorduk. “Hele kar yağışına bayılırım. Öyle uzun zaman oldu ki tadını çıkarmayalı.”

“Çıkaralım o zaman,” dedi beni bir anda elimden tutup, kendi etrafımda döndürürken. “Ne demek bir şeylerden eksik kalmak!” Az önceki kıkırdayışım sesli bir kahkahaya dönüştüğünde başım değil, dünya dönüyordu sanki. Lapa lapa yağan kar saçlarıma tutarken ayazı yüzüme vuruyordu ama ben sıcacık hissediyordum.

“Düşeceğim!” dediğim an yine beklemediğim bir hızla beni kolları arasına sardı ve “Tutarım,” dedi sıcacık nefesleri boynumdan süzülürken. Ona biraz daha sokulduğumda alev alevdim.

Biraz yürüdükten sonra konağın yan tarafında büyük bir cam yapı belirdi. Kış bahçesi... Camdan duvarları ve çatısıyla karların altında parıldayan bir mücevher gibi görünüyordu. İçeriden hafifçe süzülen sarı ışık, karların üzerinde öyle hoş gözüküyordu ki... Mir Aslan ağır bir hareketle cam kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti.

“Konakta en sevdiğim yer burasıydı,” dediğinde hiç şüphesiz benim de öyle oldu.

Adımımı attığım an içerideki huzur beni de sardı. Kış bahçesinin her köşesi özenle döşenmişti. Yerlerde renk renk yumuşacık döşekler ve minderler vardı. Bir köşede eski tip bir soba

duruyordu ve baş ucunda ise odunlar düzenli bir şekilde dizilmişti. Cam tavanın ve duvarların ardında kar taneleri süzölmeye devam ediyordu ki bu da sanki kar tam üzerimize yağıyormuş gibi hissettiriyordu. Bu kadar basit bir detayın, insanı bu kadar etkileyebileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Başımı kaldırdığım o an kar taneleri üzerimize doğru yağıyor, cama tutunup kısa sürede bir su damlasına dönüşüyordu.

“Sanırım benim de en sevdiğim yer burası olacak,” dedim kendi etrafımda dönerken.

“Şimdi daha güzel olacak,” derken Mir Aslan, sobanın başına geçti. Kendisine duyduğum hayranlık yetmiyormuş gibi ellerindeki ustalığa da hayran kaldım. Odunları yerleştirip kibriti çıkmasıyla soba kısa sürede yanmaya başladı. O an sanki bütün dünya dışarıda kalmıştı ve sadece bu sıcak, huzurlu bahçede ikimiz vardık.

Yerdeki döşeklerden birine serilip, dirseklerimi geriye yaslayarak başımı gökyüzüne kaldırmıştım ki tam o sırada kapı usulca aralandı ve kendimi nasıl toparlayacağımı bilemedim. Nermin Hanım elinde bir tepsiyle içeri girdiğinde, telaşıma karşılık ufacık bir tebessümle selam verdi.

“Getirdim istediklerini, oğlum,” dedi ortadaki sehpayı bırakırken. Tepside demlik, iki ince belli bardak ve bir kese dolusu kestane vardı.

“Bir tanesin sen, bir tanel!” dedi Mir Aslan, Nermin Hanım’ın yanağından bir makas alırken. Nermin Hanım, tebessümle başını eğip bu görüntünün huzuruyla geri çekildi. Buradaki herkes Mir Aslan’a ayrı bakıyor, ayrı seviyordu. Bence Mir Aslan da onları öyle seviyordu ama dedesinden sebep mesafe koyması gerekiyormuş gibi de hissediyordu.

Tam geri çekilecekti ki, “He, oğlum...” dedi kapıyı kapatmadan. “Birazdan akşam yemeği hazırlıklarına başlayacağız. Eve gelir misiniz yoksa buraya mı getirelim biz? Nasıl istersiniz?”

Mir Aslan'ın yüz ifadesi biraz değişir gibi oldu. O sofraya şu an için oturmak istediğini sanmıyordum. "Biz tokuz, teşekkür ederiz," dedim onun yerine cevap vererek. "Kestanelerimiz de var zaten. Size afiyet olsun."

"Peki madem," dedi gülümseyerek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa söylersiniz."

Mir Aslan'ın bakışlarında kısa bir rahatlama sezdim. Benim için o sofraya oturmak zorunda kalacaktı ama buna hazır hissetmediğine emin olduğumdan, arada bırakmadan toparlamış oldum.

"Hâlâ öyle mi bilmiyorum ama bu kestaneleri özel olarak getiriyorlardı. Böyle şeker gibi bir kestane yemediğine o kadar eminim ki şifa..." dedi Mir Aslan, kestaneleri sobanın üzerine yerleştirirken. "Benim en sevdiğimdi."

Kendi sevdiği şeyleri bana anlatırken o kadar heyecanlı ve meraklıydı ki onu izlerken bambaşka bir heyecana sürüklendim ben de.

"Sevdiğin her şeyi, çocukluğunu, seni öyle merak ediyorum ki... Hepsini, hepsini anlat bana." Kestaneler çıtırdamaya başlayınca, bir yandan çayı demledi. Çaydan yayılan bergamot kokusu odayı doldururken, Mir Aslan yanıma geldi ve üzerime doğru eğilip burnumun tam ucundan öptü. "Ne anlatması? Her şeyi seninle beraber yeniden yaşayacağım ben."

Sıcak bir battaniye çekip beni kolunun altına aldığında, kalbim onun varlığının verdiği güvenle sarmalanmış gibiydi. Beraber yere uzandığımızda başlarımız yumuşacık minderlerin üzerindeydi ve Mir Aslan üzerimize köşede duran bir battaniye çekmişti. Cam tavanın ötesinde kar taneleri nazlı nazlı süzölüyordu. Gözlerimi yukarı dikip o manzarayı izlerken, Mir Aslan sessizliği bozdu.

"şimdi şu an bir dilek tutsak..." dedi. "Sen ne dilerdin, şifa?"

Bir an duraksadım. Karların düşüşünü izlerken, bir hayal kurdum. "Bir gün... Küçük bir evimiz olsun. Ama öyle gösterişli bir yer olmasına gerek yok. Bir dağın yamacında belki, karların

altında, yine böyle sobanın başında oturduğumuz, her şeyin bittiği ve sadece seni yaşamaya başladığım sade ama sıcacık bir ev...” Sonra hevesle gözlerimi ona çevirdiğimde, “Belki bir bahçesi olur, bahar geldiğinde de orada çiçekler ekerim. Olmaz mı?” diye sordum. “Sen de yardım edersin bana. Sever misin öyle şeyleri bilmem ama ben çok severim böyle çiçeklerle, ağaçlarla dolu bir bahçe. Bir de hamağımız olur. Yaz akşamları otururuz orada. Arkadaşlarımız da gelir.”

Arkadaşlarımız... Hâlbuki *arkadaşlarımız* dediğim onun arkadaşlarıydı ama tıpkı onu sahiplenişim gibi etrafındakileri de sahiplenmiştim. Mir Aslan’a ait olan her şey ayrıca benimdi de.

Gülümsedi ve uzandığımız o yerden kalkarken bana da elini uzattı ve elini kavramamla birlikte ikimiz de oturur pozisyona geldik. “Bak şuraya,” diyerek arkamızda bir yeri işaret ettiğinde benim ilk gördüğüm, yan evin küçük odasından bize bakan Hasan Türkoğlu idi. Yönümüzü oraya çevirdiğimizde de hızlıca perdeyi çektiğinden muhtemelen Mir Aslan fark edememişti çünkü bana yeni bir şeyleri anlatma heyecanı içindeydi. Ben de hiç bozuntuya vermedim. Başımı gövdesine yasladım ve gösterdiği yere baktım.

Bir evdi. Kabası bitmiş ama hâlâ inşaat olan bir ev. Önünde de koca bir çınar ağacı vardı.

“Kimin evi o?” diye sorduğumda, “Bizim,” dedi. “Babamla ben başlamıştık yapımına çocukken. O aramızın iyi olduğu dönem, buraya geldiğimizde kalacak evimiz olsun diye her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştük ama sonra her şey yine tersine döndü. Önündeki ağacı da babamla ikimiz ekmiştik. Köklensin, büyüsün, bizimle birlikte burada kocaman olsun diye.” Sonra sesi buruklaştı. “O büyüdü ama biz hiç burada yaşayamadık tabii. Ama sen *sever misin* diye sorunca gösterip anlatmak istedim.”

Tekrar önüne döndüğünde kestaneler iyice kızarmıştı. Mir Aslan, sobadan bir tanesini aldı, dikkatlice soydu ve elime uzattı. “Mir Aslan,” dediğimde bana dönen gözlerindeki bakış o kadar mahzundu ki söyledikleri kalbime işledi.

“Dedene soyadından vazgeçeceğini söyledin.” Bakışları anında önüne dönüp ciddileşse de susmadım. “Dedene kızarak söyledin farkındayım ama sen burayı da köklerini de seviyorsun aslında. Bıraktığın soyadı sadece dedenin olmayacak, farkında mısın? Sen babandan bir parçadan vazgeçeceksin. Bence bunu yaparak babanı da incitmiş olacaksın. Bir düşünsene, sence baban soyadını bırakmanı ister miydi?”

Sustu ama ben gözlerine düşen o yansımalarda aklının karmaşıklığını okudum. “Konuşmasak, Şifa...” dediğinde üstüne gitmeyi hiç istemedim. Zira o da yıllar sonra gardını düşürmüş hâlde, bir savaş veriyordu.

Sadece başımı omzuna yasladım. Beraberce çayımızı yudumladık, kestanelerimizi paylaştık. Karların tavanı döven sesi, sobanın çıtırtıları ve aramızdaki sessizlikle geceyi yaşadık. Sonra, uzandığımız yerden karları izlerken, hayaller kurmaya, gülmeye ve sohbet etmeye devam ettik. Dünya bizim etrafımızda dönüyormuş gibi, sadece o anın tadını çıkardık.

Saatler ilerledi, ilerledi, ilerledi... Sobanın sıcaklığı ve karın o mayıştıran yağışı beni o kadar sarmıştı ki zaman durmuş gibi hissediyordum. Sobadan gelen çıtırtılar yavaş yavaş azalmış, ateş neredeyse sönmeye yüz tutmuştu. Üzerimizdeki battaniyenin sıcaklığına rağmen bir ürperti hissettim. Göz kapaklarım kapanmak üzereydi ama bunu hiç istemiyordum. Mir Aslan ile geçireceğim vakitleri uykuyla heba etmek istemiyordum.

“Uyukluyorsun,” dediğinde parmakları burnumun üzerini okşadı.

“İstemiyorum,” diye mırıldandım uykulu bir sesle. “Ya da burada uyusak mı, Mir Aslan?” dedim ona doğru sokularak. “Kalkacak hâlim yok...”

Mir Aslan, başını yana eğip bana baktı. O sıcak, koruyucu gülümsemesi yine yüzündeydi. “Olmaz, Şifa,” dedi yumuşak bir sesle. “Hem burada tutulur kalırsın hem de soba tamamen sönerse üşürsün. Çok fazla odun da kalmamış. Seni burada uyutamam.”

Gözlerimi yarı açık hâlde ona baktım. “Ama gerçekten kalkamayacağım. Bacaklarım bile uyuştı sanki,” diye mızızlandım. O ise bu nazlanmamı keyifle karşıladı.

“Tamam yavrum, sen uyumaya devam et,” dedi ve battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardı. “Ben hallederim.”

“Nasıl?” diye sorduğum an, kendimi bir çift güçlü kolun arasında buldum. Beni battaniyeyle birlikte kucaklamıştı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Mir Aslan, ne yapıyorsun?” dedim ama sesimi bile kuvvetli çıkaracak gücüm yoktu. “Bak birileri görür, yanlış anlar,” dedim panikle. “İkimiz de şu hâlden hoşlanmayacaklarını biliyoruz.” O ise bir şey söylemeden beni sımsıkı sardı, yüzünde yine o sakin ve kendinden emin ifade vardı.

“Hoşlanmayan kendisi yapmasın o zaman!” dedi dik bir duruşla. “Bir sorunu olan da gelsin bana söylesin.”

“Mir Aslan...” desem de bir şey değişmeyecekti. Kış bahçesinden çıktığımızda dışarının soğuğu yüzüme çarptı ama Mir Aslan’ın sıcaklığı bunu hissetmeme engel oldu. Kar hâlâ yağıyordu, üstelik daha da hızlanmıştı. Konak karlar altında kalmıştı. Mir Aslan’ın adımları karın içinde sessizce yankılanırken onun göğsüne yaslanmış hâlde uyuklamaya devam ettim.

Konağın kapısından içeri girdiğimizde hafifçe gözlerimi araladığımda, antrede bir gölge belirdi: Hasan Türkoğlu...

İnmek için bir hamle yapacaktım ki Mir Aslan iyice kendine yaslayıp kollarını daha da sıkılaştırdı. Beni hâlâ kollarında taşıırken, dedesiyle göz göze geldi. Hasan Türkoğlu bizi o keskin bakışlarıyla memnuniyetsizce süzüyordu. Kaşları çatılmış, yüzündeki ifade sert ve sorgulayıcıydı. Söze gerek yoktu. Yüzünden bu durumdan hiç hoşlanmadığını açıkça okuyabiliyordum. Mir Aslan ise hiç duraksamadan, aynı kararlılıkla dedesinin yanından geçti. Ona bir bakış bile atmadan sessiz ama meydan okurcasına yürümeye devam etti.

Hasan Türkoğlu ile arasındaki sessizlik dolu savaş, koridorun duvarlarına çarpıp yankılanıyormuş gibi hissediliyordu. İçim

sıkıştı. Mir Aslan'ın güçlü kollarında bile o bakışların ağırlığını hissedebiliyordum. Ama o, her zamanki gibi sakin ve kendinden emindi. Dedesinin bakışlarını umursamadan beni odamıza kadar taşıdı.

Kapıyı omzuyla iterek açtığında, beni yavaşça yatağıma bıraktı. Yumuşacık yastığa başımı koyarken onun o sıcak ellerini hâlâ üzerimde hissediyordum. Battaniyeyi dikkatlice üzerime çekti, saçlarımı usulca düzeltti.

“Şimdi deliksiz uyuyabilirsin,” dedi. Sesindeki yumuşaklık, bütün geceyi sarmalayacak kadar sıcaktı.

“Sen?” diye sorduğumda ellerim koluna sarmalanmış hâldeydi.

“Buradayım,” dedi. Yatağın kenarına oturdu, bir süre sessizce beni izledi, parmakları tenimi okşadı. Sonra, yavaşça yanıma kıvrılıp uzandı. Başımı onun göğsüne yasladım, kalp atışlarını dinlerken gözlerim kapandı.

“Mir Aslan,” diye fısıldadım, sesim uykuyla karışık bir mırıltıydı.

“Efendim?” diye yanıtladı sessizce.

“Çok güzel değil mi?” diye sordum, neyi neden sorduğumu bile bilmeden sadece içimdeki o huzuru tarif eder gibi.

Güldü. Sıcacık nefesinin bana değmesi bile her şeye değdi. “Çok,” dedi, sanki beni kasteder gibi. “Çok güzel.”

Onun sıcaklığına ve o sözlerinin tınısındaki huzuruna teslim oldum. Gözlerim kapanırken dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı. O gece gözlerim kapanmadan hemen önce Mir Aslan ile yalnızca bir rüya değil, bir ömrü hayal ettim.

Sabahın erken saatinde uykunun tam ortasından, kulaklarımı delen bağırış çağırış sesleriyle uyandım. Kalktığım ilk o an

kalbimin ritmi hızlandı. Sesler sert, öfkeli ve kontrolsüzdü. İçimdeki kötü his, tüm varlığımı sardı.

“Allah’ım, sen yardım et!” dedim, ne olduğunu anlayamadan, yine Allah’a sığınarak. Yataktan fırlayıp pencereye koştuğumda perdeleri hızla çektim ve dışarı baktığımda gördüğüm manzara beni nefessiz bıraktı.

Mir Aslan, dedesiyle kapının önünde hararetle bir şekilde tartışıyordu. Yüzündeki öfke, göğsünden yükselen soluklar taşıp durulamaz bir hâle gelmişti. Sesi kısılmış gibiydi ama kelimeleri hâlâ güçlüydü. Birkaç metre ötede, yaşlı çınar ağacının yanında bir adam duruyordu. Elinde keskin bir balta, ağacı yaralamış, tamamını kesmeye de hazırdı. O an beynimde bir şimşek çaktı. Çınar ağacı... Dün gece, Mir Aslan’ın hevesle bana işaret edişi, anlatışı ve Hasan Türkoğlu’nun görüşü... Mir Aslan’ın anlattığı, babasıyla birlikte diktikleri o ağacı, geçmişine bağlanan son köprüyü yok ediyordu.

Üstüme başıma bakmadan, ayağımdaki terliklerle dışarı fırladım. Kalbim hızla çarpıyor, ciğerlerimden çıkan her nefes sanki bıçak gibi batıyordu. Yaklaştıkça Mir Aslan’ın dedesine haykırdığını daha net duyabiliyordum. “Babamla biz diktik o ağacı! Kalan son şeydi birlikte yaptığımız! Sen nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? Ya bana öfkenden, sen kendi oğlundan kalanları bile nasıl hiç düşünmeden harcarsın? Sen neden bu kadar kötüsün, dede!” Sesi hem çaresizliğinden hem de öfkesinden dolayı çatallıydı. Dedesinin gözlerinde bir soğukluk vardı. Kararlılık mıydı, yoksa duyarsızlık mı, ayırt edemedim ama orada bir duygu yoktu ve bu kesindi.

Sanki Mir Aslan’ın sabrını zorlamak ister gibi, sınırlarını görmek istercesine, bu kadar ihtiyaç duyduğunu bildiği hâlde onu dener gibi davranıyordu.

Mir Aslan, gözleri alev alev yanarak bir adım öne çıktı. “Dur!” diye bağırdım ama beni duymadı. Baltayı tutan adamın yanına gitti ve bir anda baltayı adamın elinden kaptı. O an herkes dondu. Dedesi bile şaşırılmış gibi bakıyordu. Mir Aslan baltayı

sıkıca kavradı ve gözlerini dedesine dikti. Gözlerindeki o bakışı, bundan sonra asla unutamazdım. Kırgınlık, öfke ve meydan okuma bir aradaydı. Dudakları titriyordu ama yapacağından da geri durmayacak kadar dikti.

“Eğer kesilecekse...” dedi buz gibi sesiyle. “Ben keserim!”

Ve dedesinin gözlerinin içine baka baka baltayı kaldırdı. O ilk darbenin sesi, sanki Mir Aslan’ın içiyle birlikte gökyüzünü ikiye böldü. Ağaç sarsıldı. Mir Aslan’ın gövdesinden çıkan hırıltılı ses, beni kalbimden vurdu. Bir darbe daha, bir darbe daha... Mir Aslan her vuruşta nefes nefese kalıyor ama durmuyordu. Sanki içindeki tüm öfkeyi, tüm acıyı, geçmişin yükünü bu ağacın gövdesine boşaltıyordu.

Ben orada, olduğum yerde çakılı kaldım. Bir şeyler söylemek istedim ama boğazımda düğümlenen kelimeler dışarı çıkmadı. Her darbe onun ruhundan bir parçayı koparıyor gibiydi. Sadece onu izleyebildim. Gücüm yetmedi onu durdurmaya.

Sonunda, çınar ağacı da Mir Aslan’ın inadı karşısında pes etti. Ağır bir iniltiyle, geçmişin tek parçası, Mir Aslan’ın içini de hatıralarını da alarak yere devrildi.

Mir Aslan baltayı elinden bıraktığında elleri titriyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kafasını ellerinin arasına aldı. Nefes nefeseydi. O an Mir Aslan’ın yanına gitmek istedim ama adımlarım bir türlü ilerlemedi. İçimde engel olamadığım bir suçluluk ve çaresizlik vardı. Gözlerim yerde yatan ağacın gövdesine takıldı. Çocukluk anılarının, kaybolan hayallerinin bir enkazı gibi yatıyordu orada. Ve Mir Aslan... O, bu enkazın ortasında, babasına duyduğu sevgiyi, dedesine duyduğu öfkeyi ve geçmişine duyduğu hasreti taşıırken yapayalnızdı. Acısını hissedebiliyordum. Ama o anda ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

“Mir Aslan...” diyerek gözlerim yaşlı bir iki adım attığımda, başını yerden kaldırdı ve onun da gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Öyle olunca adımlarım iyice çakıldı kaldı yerinde. Ben

ilerleyemedim ama o koca bedenini düştüğü yerden daha büyükümüş gibi kaldırdı ve bana doğru adımladı.

O buz gibi ayazda bastığı her yere izini bırakarak bana geldiğinde burnunu çekti ve titrek elleri cebine giderken, “Şifa,” dedi. “Böyle olsun istemezdim. Böyle bir anda, sana daha kendimi affettirememişken istemezdim ama...” Cebinden bir yüzük çıkardı. Eski, ince bir alyans. “Babamdan kalan son şeyimi kaybettim, bu da annemden kalan. *Tüm malım mülküm, servetim* diyebileceğim tek şey.” Onun elleri titriyorken benim gözlerim dolu doluydu. “Senin bana *evet* demen, beni yanına layık görmen bu dünyanın en mutlu adamı yapar beni.”

Öfkesine rağmen, titreyen sesine, eline rağmen sözleri öyle yumuşak ve gözleri öyle gerçekçiydi ki... Sanki *senden başka kimsem yok* dercesine de çaresizdi. “Allah şahidim, Şifa. Yaptım bir eşeklik, inadım sevdama karşı çıkmak istedi, ona uydum, sürükledim, sürüklendim ama yemin ederim yara bere içinde kaldım. Ben o yüzüğü taktım ama benim içimde hiçbir hükmü yoktu. Cahilliğimden ve aptallığımdan dolayı yaptığım, anlamı olmayan şeylerdi hepsi. Ondan öncesini soracak olursan yok, yemin ederim. Hiç olmadı. Ben içimin sen sevdasına, sen yokken bile ihanet etmedim. Şimdi tek bir soru soracağım sana. *Hayır* demek de hakkındır ama *evet* de diye canımı veririm.”

“Mir Aslan...” dediğimde gözlerimden bir damla yaş süzüldü, avuçlarına düştü.

“Benimle evlenir misin, Şifa? *Evet* der misin, beni yanına yakıştırır, bir ömür yanı başında kulun kölen eder misin?”

Titrek elleri o yüzüğü bana uzatırken benim cevap verecek kadar bile kelimem kalmamıştı heybemde. Sadece başımı sallayıp elimi ona doğru uzattığımda, ikimiz de birbirimizden beter hâlde, o yüzüğü parmağıma geçirmek için uğraştık. Yine de her şeye rağmen o yaşların arasında tebessüm ettik şu hâlimize.

Sonra Mir Aslan ellerimi tuttu ve annesine ait olan o yüzüğe, benim parmaklarım üzerinde tekrar tekrar baktı. Uzandı, avuç

içlerimden öptü. Başını kaldırdığında gözlerim dolu dolu ona bakıyordum ki, “Gitme!” diye bağırdı arkama doğru.

Başımı çevirdiğimde Hasan Türkoğlu’nu arkası dönük eve gider hâlde buldum. Mir Aslan’ın sözleriyle duraksamış, başını hafifçe çevirmişti. O sert ifadesi hâlâ yerli yerindeydi.

“Yap hazırlığını. Her şey olması gerektiği gibi olacak ve nikâhımızı da sen kıyacaksın. Ben buradayım. Sen ne yaparsan yap. Yaksan da yıksan da gitmiyorum. Beni de bana ait olan her şeyi de kabul edeceksin.”

7. Bölüm

Gönül yorgunluğu ne, biliyor musun?

Gökte yıldız kalmıyor.

Gölgen bir yere sığmıyor.

İçindeki şarkı içinde boğuluyor.

Penceren sokağa bakmıyor.

Şükrü Erbaş

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Bela belayı çekerdi ve Alper yine bir belanın içindeydi. Ona şaşkınlıkla bakan o kadın, yalanını yakalayan ilk kişi olmuştu. Kalbi bir an yerinden çıkacak gibi oldu, gözleri büyüdü, bey-ninden bir an binlerce düşünce geçti. Ne yapacağını bilmezken dışarıdan gelen seslerle panik oldu ve hızla harekete geçerken ne kural ne yasak tanıdı. Kadına doğru birkaç adımda ulaştı. Elini kadının ağzına kapattığında, “Şişt!” diye fısıldadı panikle. “Se-sini çıkarma. Konuşacağız.”

Binanın içinden gelen kadın sesleriyle odaların tek tek kontrol edildiği anlaşıyordu. Işıkları yakıyorlar, içeriye bakıp geri çıkıyorlardı. Kadının bedeni kapının hemen ardındaydı, Alper de üzerine doğru eğilmişti ve eliyle ağzını kapatmıştı. Kadının göz-leri büyümüş, şaşkınlıkla Alper’e bakarken kalbinin sesi de bir hayli güçlü duyuluyordu. Onlara yaklaşan adımları hissettiğinde Alper fısıldayarak, “Anlaştık mı?” diye sordu. “Eğer biri duyarsa bunu, başım belaya girer. Sana zarar vermeyeceğim. Kötü biri değilim. Böyle seni istemediğin bir durumda da bırakmak istemezdim ama kendimi korumam gerek. Eğer ses çıkarmayacaksan elimi çekeceğim.”

O an, kadının gözlerindeki şaşkınlık yerini bir tür anlayışa bıraktı ve başını titrek bir hareketle salladı. Alper, onun sessiz kalacağını hissediyordu. En azından öyle olmasını umdu. O yüzden bir süre daha öylece kaldılar, sonra yavaşça elini çekti. Kadın, hiçbir şey söylemedi, sadece bir adım geri attı ama bakışlarını Alper’in üzerinden hiç çekmedi. Derince aldığı solukların ne denli kuvvetli olduğunun bile farkında değildi.

Tam o sırada, koridorun derinliklerinden bir kadın, “Kim var orada?” diye sordu.

Alper’in kasları bir anda gerildi. Fener ışığı koridorda geziyor, odaya doğru yaklaşıyordu. Göz göze geldikleri o an, kadın, bir anlık panikle Alper’e döndü. Elini *sessiz ol* dercesine Alper’e uzattığında kendisi öne doğru çıkmıştı.

Alper ne olduğunu anlamadı ama ona güvenerek hızla dolabın arkasına çekildi. Kalbi çarpıyordu ama bir şekilde, içinden geçen hisler bugünün son gün olmadığını söylüyordu. O hisse tutunarak sakin kalmaya çalıştı. Gözleri karanlığa alışırken kadının kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Kadın bir an durdu, başını hafifçe kaldırdı ve olabilecek en sakin tonla, “Benim,” dedi. Sesi hâlâ hafifçe titriyordu ama bu hâlini saklamaya çalışıyordu. İki tane daha olgun kadın kapının dibine geldiklerinde, sorgulayıcı bakışlarla etrafa ve kadına doğru baktılar.

“Ne işin var bu saatte burada?”

“Yanık kremi arıyordum,” dedi hiç bozuntuya vermeden. “O yüzden geldim.”

Fenerin ışığı bir anda odanın içine döndüğünde, Alper olabildiğince yapıştı duvara doğru.

“Vermediler mi sana krem zaten?” diye sordu şüpheyile gözlerini kısarak. Işığı, odanın içinde her köşeyi tarıyordu.

Alper dolabın arkasında hareketsiz bir şekilde nefesini tutmuştu ve tek bir hareket bile yapmadan karanlığa karışmaya çalışıyordu. Işık dolabın yanına kadar geldiğinde kaslarını daha da gerdi.

“Bitti,” dedi kız tekrar odağı kendine çekerek. “Çok derinden yanmış. Hemen emiyor kremi. Az kalmıştı zaten.”

Kadın odada bir şey göremeyince “Saat çok geç oldu,” dedi memnuniyetsizce. “Buralarda dolaşma. Sabah bakarsın. Şimdi git yatağına.”

Kadın, “Tamam,” diyerek başını eğdiğinde sesi neredeyse bir fısıltı kadar alçaktı. Ardından bakışları her ne kadar Alper’e gitmek istese de açık vermemek adına hızlı adımlarla koridora çıktı.

Alper derin bir nefes aldıktan sonra, onların ayak seslerini dinlerken uzaklaştıklarını hissedene kadar yerinden kıpırdamadı. Fener ışığı uzaklaştı, koridor tekrar sessizliğe büründü. Birkaç dakika daha bekledikten sonra dolabın arkasından yavaşça çıktı. Omzundaki yara hâlâ zonkluyordu ama zihni başka bir karmaşayla doluydu. Kadın onu şimdilik ifşalamamıştı ama sırrını birilerine söyleyip söylemeyeceğini bilemiyordu.

Sessiz adımlarla barakasına geri dönerken başı ağrıdan çatlayacak gibi ağrımaya başladı. Dikkatli adımlarla, etrafı kolaçan ederek attı her adımını ve sonunda içeri girip kapıyı kapattığında karanlık, yalnızlık ve bilinmezlik, üzerine bir ağırlık gibi çöktü. Gözlerini kapadı ama zihni bir an bile durmadı. Kadının onu gördüğü ilk an ve *Türk’sün*, deyişi zihninde yankılandı durdu. O yüzden ne geceyi gece gibi yaşayabildi ne de sabaha bir an önce erişebildi. Uzunca bir gecede, uzunca düşüncelerin arasında sıkıştı kaldı.

Sabahın ilk ışıkları kamp alanını gri bir perde gibi kapladığında hava soğuktu ve hafif bir sis her yere sinmişti. Alper, dar barakasından tavana diktiği gözlerinin kızarıklığıyla kaslarının her birinde gece boyunca biriken gerginliği hissetti. Yavaşça doğrulup yere bastığında, zihnindeki düşünceler hâlâ dağılmamıştı. Bir de bunun üstüne aniden vuran Esengül sızısı canına tak eder hâle getirdi. Uzandığı yerden kalktı, oturdu; dişlerini sıkarak yüzünü ovuşturdu. Dert de tasa da bitmiyordu ve derman çok uzaktaydı.

“Yok,” dedi oturduğu yerden kalkıp yüzüne soğuk bir su çarparken. “Ben bu kızdan haber alamazsam her şeyi elime yüzüme bulaştırmaya devam edeceğim.”

Bir soğuk suyu daha yüzüne çarptığında üzerini değiştirdi ve derin bir nefes alarak yeni bir güne daha başladı. Dışarı çıktığında kamp alanı her zamanki gibi hareketliydi. Herkes oradan oraya

koşturuyor, herkes bir görevi tamamlamak için acele ediyordu. Alper ona biçilmiş görevleri yerine gitmek için yürümeye başladı. Ayakları onu ana binanın soğuk taş koridorlarına götürürken etrafını dikkatle izlemeye başladı. Buradaki her detay hem bir tehdit hem de bir fırsat olabilirdi. O yüzden her şeyi en ince detayıyla hafızasına kazımak istiyordu.

Görev yerine vardığında sistemlerin bulunduğu geniş odada yalnızca bir kişi vardı. Orta yaşlı, yüzünde yorgun bir ifade taşıyan bir adam monitörlere bakıyordu. Alper'i görünce başını kaldırdı ve hafif bir gülümsemeyle selam verdi.

"Sabaha erken başlamışsın," dedi adam, ellerini masanın üzerine dayayarak. "Yeni gelenlerin bu kadar hevesli olduğunu görmek nadirdir."

Alper hafifçe omuz silkip masasına oturdu. "Uyumayı sevmem. Yapacak iş çok, uyuma zamanı da değil. Yerine göre hareket etmeyi öğrenmek lazım."

Adam bu kadar benimsemesine karşı dudak büküp gülerek başını salladı. "Doğru dedin. Ama buradaki işler öyle kolay kolay öğrenilmez. Sen hemen her şeyi öğreneceğim diye acele etme. Şahin gibi bir komutanın altında çalışıyorsan hata yapma lüksün yoktur."

Alper'in yüzünde alaycı bir tebessüm hâkim oldu. Tam o sırada kapı bir anda açıldı ve Şahin içeri girdi. Yüzünde, her zamanki sert ifadesinin yerinde açıkça bir panik vardı. Gözleri hızla odadaki ekranlara kaydı, ardından orta yaşlı adama döndü.

"Sistemlerden biri arıza vermiş," dedi. Sesindeki panik ve emredicilik olayın ciddiyetini belli ediyordu. "Hemen çözülmesi gerekiyor. Eğer bu iş aksarsa operasyon çöker."

Adam ekrana doğru baktığında, aynı telaşın yanında, canının da derdine düştüğünü anlıyordu Alper. "Ben..." dedi adam, Şahin'e doğru tereddütle. "Çözerim ama biraz vakit alır."

Şahin'in ise o kadar vakti olmadığı açıkça ortadaydı. Elini adamın ensesine bastırdı ve "Affan hemen çözülmesini istedi," dedi.

Alper'in kaşları çatıldı. Affan istemişse ve hızlıca çözebilirse gözlerinde daha iyi bir konuma gelip güven kazanabilir, bir adım daha yaklaşabilirdi. "Ne kadar ciddi bir arızadan bahsediyoruz?" diye sorduğunda tüm gözler onun üzerine döndü.

Orta yaşlı adam, şaşırmış olsa da kendi üzerinden bir yük kalkacağı için ağzını da açamamıştı. Şahin ise tereddütle ona doğru dönüp "Sen halledebilir misin ki?" diye sordu.

"Sorunu söylerseniz bir bakarım."

"Operasyonel güvenlik protokolleri devre dışı kalıyor," diye yanıtladı Şahin. "Bu kimliklerin açığa çıkması demek. Harekete geçmeden önce tüm sistemi onarmamız lazım."

Alper bir an duraksadı ve kısa bir an düşündü. Bu işin artısını eksisini kafasında ölçtü, biçti, tarttı.

"Yapabilir misin?" diye sorduğunda, güven kazanmak için bundan daha iyi bir fırsat da olamazdı. İçindeki tereddüdü bastırarak "Gösterin bana," dedi.

Şahin başını salladı ve monitörlerin yanma ilerledi. Alper hızla ekrana göz attı. Şahin giriş yaparken sistemin yapısını çözmek için zihnini zorladı. Düğümleri, hataları, aksayan kodları inceledi. Parmakları hızla klavyenin üzerinde dolanırken odadaki herkes nefesini tutmuş, onu izliyordu. Yaklaşık on dakika süren sessiz ve yoğun bir çalışma sonunda Alper arızayı çözdü. Ekranda beliren yeşil ışık, sistemin normale döndüğünü gösteriyordu.

"Tamam," dedi Alper, monitörden başını kaldırmadan. "Sistem çalışıyor. Her şey normale döndü."

Şahin ekrandaki o yeşil ışığa önce şaşkınlıkla baktı, ardından gözlerinde bir anlık rahatlama belirdi. Derin bir nefes alışı, Alper'in onun ne kadar sıkıntıda olduğunu anlamasını sağladı.

“Aferin!” dedi Alper’in omzuna vurarak. “Aferin, Emir. Affan’a anlatacağım bu yaptığını. Ne dilersen dile benden. Hak ettin.”

Alper bu sözlerin samimiyetini sorgulamak istese de sessiz kaldı. Şahin gözlerini monitörden ayırmadan “Şimdi benim Affan’a haber vermem lazım,” dedi aceleyle. “O da bu kadar çabuk çözüleceğini düşünmüyordu.”

Alper derin bir nefes aldı. Sorunu düzeltmişti ama bu güven kazanmanın bir adımı mıydı yoksa daha büyük bir karmaşanın başlangıcı mıydı, henüz bilmiyordu. Şahin odadan çıkmak üzereyken Alper bu aceleciliği bir fırsat bildi ve “Ben bugün dışarı çıkabilir miyim?” diye sordu.

Şahin hafifçe duraksar gibi olduğunda, “Almam gereken birkaç şey var,” dedi Alper. “Biraz da etrafa bakmak istiyorum.”

Şahin o kadar aceleliydi ki Alper’in düşündüğü gibi sorgulama gereği bile duymadı ve “Tamam, çık,” dedi sadece.

Şahin’in oradan çıkıp Alper’in yerine oturmasıyla da karşısındaki adamla göz göze geldi. Gördüğü o bakışlarda, sakallarını sıvazlayan o parmaklarda bir tehdit, bir şüphe sezdi ama düşündüğünün aksine adam, “İyi işti,” dedi.

Şifa Sürmeli

Bundan bir yıl önce sadece kurtulmayı hayal ederken bugün kurtarıldığım o yerde, sevdiğim adam tarafından evlenme teklifi almıştım. Dualarıma kattığım, hayallerini kurduğum, rüyalarımın giren o adam, bugün benimle evlenmek için dikilmişti karşıma. Ne bir rüyaydı ne de bir duaydı artık. Gerçeği tam karşımda yaşamak ve yaşatmak için vardı.

Kahvaltı sofrasının o gergin atmosferinde, bizi bir araya toplayan Meryem Hanım olmuştu yine. Yüzünde Mir Aslan’ın mürüvvetini görecektir olmanın mutluluğu vardı ama sofranın diğer tarafı, dedesi o soğukluğu, gerginliği anbean yansıtıyordu.

Meryem Hanım da benim gibi sabahın köründe olup bitenin şokuyla uyanmıştı. Aşağıya inip Mir Aslan'ı ve Hasan Bey'i görünce de epey mahcup olmuştu. Yıkılan ağaca da içi gidercesine baktığını gördüm ama bir de o hissettiklerini dillendirerek yangını harlamak istemedi. O yüzden iki tarafı da sakinleştirerek kahvaltı sofrasına oturmalarını sağladı.

“Çok şükür!” dedi Meryem Hanım, gergin havayı dağıtmak adına hevesle ortaya atılarak. “Torunumun da mürüvvetini göreceğim. Allah'ım ölmeden bunu da nasip etti bana.”

“Allah gecinden versin,” deme gereği duydum yanımda oluşuyla elini sıvazlayarak. Gözlerimde gördüğü o endişelenme hâli bile hoşuna gitmiş gibi gülümserken, “O hep böyledir, yengeciğim,” dedi Zeynep gülerek. “Sürekli ölüm lafı ağzında. Bizim damarımıza damarımıza oynuyor her gün.” Elleri Meryem Hanım'ı gıdıklar gibi ona doğru uzandığında, “Bir gün fena papaz olacağız seninle,” dedi.

Meryem Hanım ise kahkahalarla geri çekilerek “E ama yaş ilerleyince insanın aklına her şey geliyor be yavrum,” dedi. “Ben sizin mutlu olduğunuzu göreyim de şu saatten sonra artık başka da bir şey istemem.”

“Dur yahu daha,” dedi Zeynep çayını içerek. “Ben varım hâlâ. Benim de öyle kolay kolay evlenesim yok. Senin yol uzun yani!”

Çayından yudumlarken bana göz kırpmasıyla bizim havamız biraz olsun değişmiş gibiydi fakat Mir Aslan ve Hasan Bey pek öyle değildi. Sessizlik olduğunda, “Hiç mi bir şey demeyeceksin ya?” dedi Mir Aslan merakla dedesine dönerek.

Sesinin tonu baskın ama sakindi. Öfkesi içten içeydi. Bağıra çağıra değil ama sindirememiş gibiydi. Bir anda kadınlar olarak bizlerin de yüzü düştü. Hatta kapıda servis için bekleyen Nermin Hanım bile ne yapacağını bilemedi.

“Hiç mi canına, kanına dokunmadı mesela?” diye devam etti Mir Aslan konuşmasına. “Sırf benim inadıma o ağacı kesmek hiç mi dokunmadı içine? Senin oğlundan kalmıştı o.”

Hasan Bey bakışlarını Mir Aslan'a çevirmeden sofranın başında tabağından iştahla yemeğini yerken, "Kurumuştun," dedi aksi bir sesle. "Zaten kesecektik. Gelip ilgilenseydin. Onca zaman ne ağaç görmüş gözün ne de ata toprağı. Şimdi neyin hesabını soruyorsun, çok umurundaymış gibi!"

Mir Aslan'ın yüzünde sinirli bir gülümseme hâkim olurken çayından büyükçe bir yudum aldı ve bakışlarını karşısındaki duvara dikti. Meryem Hanım konuşmanın gidişatından hoşlanmadığından ve araya girmek istediğinden, "Doğru diyor aslında, oğlum," dedi nazikçe araya girerek. "Epeydir *keselim* diyorduk ama bir türlü kıyamamıştık. Kurumuş gitmişti o ağaç."

Öfkesi babaannesine değildi ama içindekini de saklayamıyordu. "Ben buraya gelince mi kıyasınız tuttu, babaanne?" diye sordu aynı baskın sesle.

Elim hemen Mir Aslan'ın elini buldu ve avuç içini sıvazladım, bakışlarımı bakışlarına sabitleyip tebessüm etmeye çalıştım. Meryem Hanım'ın niyeti yapıları savunmak değildi çünkü. Sadece gerginliği yumuşatmaya çalışıyordu kendince ama onların arasındaki gerginliğin yatışması çok zordu.

Meryem Hanım bir şey diyemeden önüne döndüğünde, kapı girişinde beliren, buranın çalışanı olduğunu düşündüğüm orta yaşlı bir adam, "Meryem Hanım," diyerek girdi içeri. "Ustalar geldi, efendim."

Bu ustadan Hasan Bey'in de haberi olmasa gerek, dönerek "Ne ustası?" diye sordu.

"Geçsinler, Asaf," dedi eşine cevap vermeden hemen önce. "Mir Aslan'la Şifa da geliyor şimdi."

Mir Aslan'ın da meraklı bakışları babaannesine döndüğünde, "Nereye gidiyoruz?" dedi.

Asaf Bey, emirleri alıp çıktıktan sonra, "Çatlatmasana, hanım!" diyen Hasan Bey'e dönerek, "Yarım kalanı tamamlamaya ustaları çağırdım," dedi otoritesini ortaya koyar gibi.

“Madem Mir'im gelinimizi bize getirmiş, burada kalsın istemiş, evlenmeye de karar vermiş... Burada böyle olmazdı. Ev üstüne ev olmaz. Onların da bir hayatı, bir düzeni olmalı. Mir Aslan orayı biliyor zaten, kendisi de isteyerek yapıyordu. Şimdi karısıyla birlikte ayarlasınlar her şeyi. Neyi değişeceklerse değişsinler; neyi, nasıl istiyorlarsa öyle yapsınlar. Aynı bahçenin içinde herkes kendi evlerinde yaşasın. Yanlış anlama, kızım...” diyerek bana döndüğünde omzumu sıvazladı. “Bu evin kapıları sana hep açık ama sana da kendi evinin hanımı olmak yakışır. Gençsiniz siz daha. Rahat rahat dolanmak istersin evinde. Yatacağın kalkacağın saati kendin bilir, istediğin gibi dayar döşersin evini. Böyle iki yaşlının arasında bir evlilik yürütülmez. Gencin hâli başka olur.”

Çok mahcup hissederek “Estağfurullah, olur mu öyle şey?” desem de “Olur, olur!” dedi Meryem Hanım. “Ben büyüğünüz olarak böyle uygun gördüm. Mir Aslan'ıma kendi evi yakışırdı. O da rahat etsin karısıyla evinde bir başına, biz de sizi rahatsız ettik mi diye dert tasa etmeyelim kendimize.”

“Mantıklı,” dedi Zeynep.

Mir Aslan'a doğru baktığımda bakışlarından anladığım, kendinden çok benim için iyi olacağını düşünüyordu ama ben ona da iyi geleceğini düşünüyordum. En azından dedesiyle daha az muhatap olurdu. Buraları sevdiğinin farkındaydım. Bence burada kalmak istiyor ama dedesinden sebep yanaşamıyordu. Ona ait olduğunu düşündüğü için de kalmayı kendisine yakıştıramıyordu. İstenmediğini düşünüyordu ama aslında Hasan Bey bile şu an alttan alttan Mir Aslan'a bakıyor, kalsın ister gibi onu inceliyordu.

“Mir Aslan *tamam* derse ben seve seve kabul ederim,” dediğim o an Mir Aslan benim gözlerimdeki o hevesten, o gülüşten cevabı almış, kabul görmüş gibi, “Şifa *tamam* dediyse...” dedi *bitmiştir* der gibi. “Olur. Geçelim, bir bakalım. Unuttum bile ben ne, nasıldı diye.”

Mir Aslan'ın ayaklanmasıyla birlikte elimi de tutuşu bir oldu ve eş zamanlı olarak sofradan kalktık. Tam odadan çıkmak üzereydik

ki, “Aslan’ım çok oyalanmayın, olur mu?” dedi Meryem Hanım. “Sonrasında biz Şifa kızıyla alışverişe çıkalım. Madem yarın düğünümüz var...”

“Yarın mı?” dedim şaşkınlıkla. Gözlerim pörtleyerek Mir Aslan’a dönmüşken, Meryem Hanım pot kırmış gibi, “Şifa’nın haberi yok muydu, oğlum?” diye çekinerek sormasıyla tekrar bakışlarım Mir Aslan’a döndü.

“*Evet* dedin ya Şifa,” dedi çok normal, olması gerekenmiş gibi. “Neyi bekleyeceğiz ki? Ben *bu akşam olsun* demiştim ama babaannem *o kadar da olmaz* dedi.”

“Daha erteleyemedim, kızım,” dedi o da mahcup bir hâlde. “Ben de dedim, *iki ayağımızı bir pabuca sokuyorsun* diye ama hoca efendiye haber verdirdi bile Mir Aslan.”

Bunları ne ara konuşmuş, ne ara düşünmüş, planlamıştı bilmiyordum ve sadece bana sunulani yaşıyor gibiydim. “Sorun olur mu senin için?” diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak “Yok...” dedim sadece şaşkınlığın etkisiyle. “Şaşırdım sadece bir anda duyunca. Sen öyle uygun gördüysen benim için de uygundur.”

“Bir şey diyeyim mi?” dedi Zeynep dudak büküp, parmak ucundaki çayla arkasına yaslanarak. “Bebek gibi kız bulmuşsun, abiciğim. Hem aşırı güzel hem de her dediğine *evet* diyor. Böylesini arasan, tarasan, istesen bulamazdın.”

“Onu isteyerek alamazsın zaten,” dedi bana bakıp gülümseyerek. “Onun seni istemesi lazım. Çok şükür ki kimin duasını aldıysam beni istemiş. Ben seçmedim onu. Onun tarafından seçildim.”

Bu durum gururunu okşuyormuş gibi söyledi sözlerini. Meryem Hanım ve Zeynep bize bakıp sıcacık gülümserken, “Hadi, hadi!” dedi Meryem Hanım. “Gidin şu ev işini halledin de çıkalım biz.”

“Yok,” dedi Mir Aslan başını iki yana sallayarak. “Sizin o çıkma işi olmaz, babaanneciğim. Bu tartışmaya girmeyelim hiç. Şifa’nın bu sınırlar içinde kalması gerekiyor.”

Meryem Hanım’ın bir hayli hevesli olan yüzü usulca düşerken ben de kendimi kötü hissettim. Sadece kendi heveslerimi değil, başkasının da heveslerini kursağında bırakıyormuş gibiydim. Tam o sırada az ve öz konuşan Hasan Bey araya girerek “Sen bu kızı ben koruyabilirim diye getirmedin mi benim kapıma? Koruyamayacağımı düşünüyorsan al şimdi, çıkar götür. Meryem Hanım *gerekli* diyorsa o alışverişe çıkılacak. Güvenliğinden de ben sorumluyum. Bu yüzden getirdin bana, unutma,” dedi.

Mir Aslan endişelerinde, Hasan Bey de söylediklerinde haklıydı. Mir Aslan’ın iki arada bir derede kalmasını engellemek ya da en azından bir tartışma konusu daha olmamak adına, “Deden doğru söylüyor,” dedim. “Ben de gitmek istiyorum hem.”

Her şeyden çok, en çok ben böyle hevesli bakınca Mir Aslan için akan sular durmuş gibi sıkıntıyla da olsa, “Ben de geleceğim ama,” dedi. “Ondan önce de Şifa’yı götürmem, tanıştırmam gereken birileri var. Ondan sonra gideriz nereye gideceksek.”

Merakla bakarken en az benim kadar meraklı olan Zeynep atılarak, “Nereye?” diye sordu. “Kiminle tanıştıracaksın?” Yüzünde koca bir sırıtmayla daha da doğruldu. “Ben de geleyim mi?”

Mir Aslan gülümsemedi, çok uzun cümleler de kurmadı. “Anne ve babama,” dediği o an Zeynep’in yüzündeki gülümseme usulca silindi, arkasına yaslandı.

O da benim yaptığımı yapmak istedi. Ben onu köyüme götürdüğüm ilk an, babam ve babaannemle tanıştırmıştım. O da beni buraya geldiğimiz gibi anne ve babasıyla tanıştırmak istedi. Gözlerim dolu dolu baktım ona ama o görmedi. Mir Aslan beni yüreğinin en güzel yerine almış gibi hissettim. Odadan el ele çıktığımızda, “Çok heyecanlıyım!” dediğim o an gülümsedi ve “İstedğin gibi değiştirirsin evi,” dedi. “Nasıl sinecekse içine, öyle olsun.”

Dış kapıyı açtığında soğuk, karlı hava yüzümüze çarptı ve ayakkabılarımı giyerken “Onun için demedim ki,” dedim. “Annenle ve babanla tanışacağım için heyecanlıyım ben.”

Mir Aslan şaşkınca bana baktığında onun bende gördüğü şeyleri öğrenmek için nelerimi vermezdim ki... Adımlarımız yeni birikmiş karların üzerinde bir desen çıkarırken eve doğru giden yolda sabah kesilen ağaçların parçaları vardı ve Mir Aslan görmek istemez gibi bakışlarını usulca o yönden kaçırdı. Sonra da bana doğru dönerek “Resmî nikâh için işlemler biraz uzun sürebilir,” dedi.

O an anlamadım ve o da daha açıklayıcı olsun ister gibi konuşmasına devam etti. “Babanla ilgili bir sürecin de var ya... Bir de bizde evlilik durumları öyle hemen olmuyor. Bir süreç var izlenmesi gereken.”

Her şey kafamda netleşince “Anladım,” dedim. “Sorun yok benim için.”

Yüzümden eksik etmemeye çalıştığım tebessümle baktım gözlerine. Çünkü ben Mir Aslan’ın beni yanlış anlamasını ve o yanlış anlaşılmadan sebep bir şeyleri yüreğine dert etmesini istemezdim. Yürürken bize çarpan rüzgârla biraz olduğum yerde büzüşür gibi olduğumda, Mir Aslan gülerek beni kolunun altına doğru aldı ve “Benim ateşim ikimize de yeter, gel buraya,” dedi.

Buz gibi havaya sıcacık kahkahalar bırakarak “Ona ne şüphe, komutanım!” dedim. Kolunun altında, onun sıcaklığıyla adımlarımızı atarken babasıyla birlikte başladıkları o evin hemen önüne geldik. Kapıyı benim için ittirdi ve içeride olan ustalara, “Selamünaleyküm,” diyerek benim hemen peşimden girdi.

“Aleykümselam,” diye karşılık verdi ustalar. O sırada ben de Mir Aslan’ın yanında, yüzümde ufak bir tebessümle durdum.

“Siz bir bakın eve,” dedi başındaki adamlardan biri öne doğru çıkarak. “Çıkarken ne yapılacaksa söylersiniz, biz de tesisatların kontrollerini yapalım o sırada.”

Mir Aslan *tamam* dercesine başını salladıktan sonra onlar dağıldı, biz de baş başa kaldık. Taş duvarların o serinliği içimi de ferahlattı. İki katlı, küçük bir konak gibiydi burası da. Her yerde Nevşehir'in o dokusunu taşıyan dekoratif taşlar kullanılmıştı. Baş başa kalmamızın getirisiyle Mir Aslan'ın elini bırakarak olduğum yerde döndüm ve "Mir Aslan!" dedim içim kıpır kıpır. "Burası çok güzel!"

Hani *insan ait olduğu yeri görünce tanır* demişti ya Mir Aslan, ben Mir Aslan'dan sonra burayı gördüğümde tanımıştım. Ait olduğum yer burasıymış gibi hissettirmişti bana. Onun dokunduğu, düşündüğü her şey öylesine güzeldi ki... Arka bahçeyi görmemişim, durduğum an gözüm bahçedeki asmalara takıldı.

"Burada asma bahçesi var!" dedim heyecanla. Pencereye âdeta yapışmış, asmaların orasında konumlandırılmış çardağa bakarken Mir Aslan arkamdan geldi ve "Evet," dedi gülümseyerek. Beni göğsüne yaslamış, çenesiyle saçlarımı kaşıyor gibiydi. "Sevdin mi? Orayı da değiştirebiliriz istersen."

"Yok, yok!" dedim panikle. "Çok sevdim. Değişmesin, kalsın." Kollarının arasından sıyrılarak etrafa göz attığımda gözlerimin parıltısına öyle derinden, anlamak ister gibi baktı ki... Ben odaları dolaşırken, o taşlara dokunurken, hevesle adımlarken o da peşimden geldi ve gözleriyle baktığım yerleri süzdü. Her zamanki gibi sessiz ama dikkatliydi.

"Boş bir evde benim göremediğim ne görüyor olabilirsin?" dedi her yere gülerek bakışıma karşı.

Ona doğru süzöldüm ve iki elini de tutup, "Ben boş görmüyorum ki," dedim iki yana sallanarak. "Gözlerimi kapattığımda bir sürü şey beliriyor oralarda. Bak, mesela şurada..." dedim ilerideki şömineyi göstererek. "Onun yanına eski bir sedir koyalım diyorum. Rengârenk de minderler olsun. Bir de kocaman bir kütüphane yaparız."

Anlatınca bile o hayallere öyle kapılıp gittim ki... "Sahi, Mir Aslan..." dedim koşar adım şömineye ilerleyerek. Eski ama çok

gösterişli bir şömineydi. “Bunu yakabilir miyiz ki? Aktif olarak kullanabilirsek sıcacık olur kışın burası.”

Her yeri elleyerek inceleyince o da benim gibi hissetmek için şöminenin taşlarını yokladı ve “Baca açıksa sorun olmaz,” dedi. “Söyleriz, bakarlar buna.”

“Tamam,” dedim gülerek. Onunla paylaşınca, bölüşünce her şey çok daha kolay ve güzel oluyordu. Ahşap merdivenlerden koşar adım yukarı çıkarken o da peşime takıldı ama bana göre daha sakindi adımları. “Yavaş,” dedi peşimden gelirken. “Düşeceksin şimdi, bir şey olacak.”

Omzumun üstünden bakarak “Olmaz ki,” dedim rahatlıkla. “Sen varsın arkamda. Senin kucağına düşerim. Sana da hiçbir şeycik olmaz.”

Ona bu kadar güveniyor oluşumun onda yarattığı o gurur dolu gülümseme evin içini şimdiden aydınlattı, sıcacık etti sanki. İkinci kata çıktığımızda buranın duvarları çok daha koyu renkteydi. Pencereden dışarı bakınca asmaların gölgesi pencereye düşüyordu. En büyük olduğumu düşündüğüm odaya girdiğimde, “Yatak odasını buraya yapalım,” dedim pencereye yaklaşarak. “Her sabah asmaların arasında uyanırız. Güzel olmaz mı?”

Mir Aslan yanıma gelip, ellerini belime sararak çenesini omzuma dayadı ve “Yok,” dedi. “Senin koynunda uyanmaktan başka hiçbir şey güzel olamaz benim için. Sen kendi güzelliklerini kendin seç, benimki zaten kollarımın arasında.”

O an, o kolların arasında eridim gittim sandım. İçim huzurla doldu. Şimdi sadece taş duvarlardan ibaret olan bu ev, bizimle birlikte yaşamaya başladı sanki. Sıcak bir ocak, asmaların altında kurulmuş bir masa, kitaplarla dolu raflar, kahve kokusu ama en önemlisi de Mir Aslan ile bize ait oluşu...

“Bence sadece biz değil...” dedim kollarının arasında ona yaslanarak. “Bu ev de bizi çok sevdi.”

Hiç şüphe duymadan başını salladığında, “Çünkü sen dokunuyorsun, Şifa,” dedi. “Ruhunu senden alıyor.”

Bizim ruhumuz birbirine karıştığında bence anlam buluyordu her şey. Zira tek başına kurulan hayallerden ziyade, birini ortak edince daha yaşanılabilir oluyordu ve ben Mir Aslan'ı da o hayallerin içine ortak ettiğim için böyle hissettiriyor ve böyle hissetmesine sebep oluyordu bence.

Kolları arasında ona doğru dönerek ellerimi sakallarına sarıldığında, “Ben de o ruhu seninle besliyorum,” dedim. “Bende gördüğün her şey, senin bana bıraktığın yansımalar. Sen çok güzel bir adamsın, Mir Aslan.”

Mir Aslan bu sözlerim karşısında dudaklarımın kenarına tatlı bir gülümsemeyle dokunurken “Sen insana kendisini sevdirebilirsin böyle,” dedi. Kendisini sevmeyen bir adam mıydı ki? Oysa bence bu dünyada sevicecek nadir şeylerden biriydi. Kendini görmemesi, en çok kendisine haksızlık gibiydi.

Parmaklarının dokunduğu yerlere dudakları da gitmek ister gibi hareketlenince, “Tamam mıdır?” diye giren ustayla ben nasıl geri çekileceğimi bilmezken Mir Aslan'ın eli havada kaldı.

Ben parmaklarımı birbirine dolayıp, arkamı dönerken, “Ben, şey...” dedi usta da şaşırmış gibi kaçmaya çalışarak. “Baktınız mı diye şey etmiştim de...”

Arkamı hafifçe döndüğümde Mir Aslan kendini daha rahat bir şekilde toparlamış, “Evet,” demişti hiç bozuntuya vermeden. “Kırıp dökmek istediğin bir yer yok sanırım, Şifa?” dedi.

“Yok,” dedim sadece başımı sallayıp, pencereye doğru ilerleyerek. Bir nevi gizlenme, saklanma hâliydi bu da.

“Siz genel kontrolleri yapar, dökülen yerler varsa oraları toparlarsınız. Mimar, mobilyalarla ilgili bize bir taslak çıkarır. Biz de ona göre karar veririz.”

“Tamamdır,” diyerek usta başını sallayıp odadan çıktıktan sonra ben al al olmuş yanaklarla Mir Aslan'ın bakışlarına maruz kalınca, “Büyü bozuldu mu şimdi?” diye sordum. Çünkü bence yan yana, soluk soluğa olduğumuz her an büyü hissettiriyordu.

O ise yine başımı döndürecek bir güzellikle beni kollarının arasına çektiğinde, “Büyü sensin,” dedi. Biz göz göze, yan yana gelince bile aynı anda gülmeye başlıyorduk. “Büyü senin ellerin.” Ellerimi tuttu, kolumu okşayarak yukarılara çıktı. “Büyü senin gözlerin,” dedi göz kenarlarımı severek. Sonra yanağımı okşayarak dudaklarıma kayan parmakları bir fısıltı gibi, “Büyü senin dudakların,” demişti ki bana yaklaşan o soluklarıyla başka bir ustanın sesini duyduk.

“Şimdi bu bahçedeki taşlar için bir karar verecek miyiz?”

Yine nasıl birbirimizden ayrıldığımızı bilemezken Mir Aslan gözlerini kapatıp, imalı gülümsemesiyle derin bir nefes alarak, “Yok, ustam,” dedi baskılı bir sesle. “Taşlar yerinde kalıyor.”

Bu usta da aynı mahcup bakışlarla kalakalmıştı ama az önceki ustaya göre daha sessiz kaldı ve bizi gördükten sonra bırak bir kelime etmeyi, Mir’in cevabının yarısını bile duymadan fırladı odanın girişinden.

“Büyü de büyücü de sensin ama...” dedi sonra Mir Aslan gözlerini devirerek. “Büyüyü tutturacak ortamı yakalayamıyoruz.”

Kıkırdayarak ona doğru yanaştığımda parmaklarımı parmaklarına sardım ve başımı omzuna yaslayıp, “Hadi, boş ver!” dedim onunla adımlamaya başlayarak. “Biz annenle babana gidelim. Burada işimiz bitti. Ustalar da rahatça çalışsın.”

“Hadi madem,” dedi o da derin bir soluğu aramıza bırakarak. Merdivenleri inmeye başladığımızda, “Ama yine gelelim,” dedi o çapkın ses tonuyla. “Gece falan sessiz olur burası.”

“Mir Aslan...” diyerek onu dürttüğümde, “Ne demişim ya?” dedi. “*Evimizi yakından tanıyalım* diyorum.”

Cevap vermeden onun yürüyüşüne eşlik ettim sadece. İçimde bir huzur, güven ve parmağımda ona ait olan yüzüğün yaşattığı o taşan duygularla. Parmaklarımın arasında döndürdüğüm yüzüğün varlığı bana çok özel hissettirirken bir yandan da çok korktum.

“Mir Aslan,” dedim o çekinceyle. “Acaba biz başka, normal bir yüzük mü alsak?”

Arabasının kapılarını bizim için açtığında, evin etrafında da bir koşuşturma hâkimdi yarın için. “Neden?” dedi arabaya binerken. “Beğenmediysen alalım tabii.”

Kendi koltuğuma yerleştikten sonra kurduğum cümlelerin oraya gideceğini bilememenin etkisiyle panikleyerek “Ondan değil,” dedim. “Yüzük çok güzel.” Parmağımdaki yüzüğü tam aramıza alıp oynamaya başladım. “Çok da kıymetli. Annenden kalan tek şey. Kazayla başına bir şey gelirse diye korkuyorum. Bu yine sende kalsın, ben başka bir şey takayım.”

Gözlerine *bir şey olursa* endişesiyle bakınca, arabayı çalıştırmadan hemen önce elimi aldı, dudaklarını bastı ve “Kıymetli şeyler, kıymetli insanlara yakışır ve benim en kıymetlim sensin Şifa,” dedi. “Sana bir şey olmasın yeter ki. Başka hiçbir şeyin önemi yok benim gözümde. Senin olan seni buldu sadece. O yüzden onu böyle emanetmiş gibi değil, zaten seninmiş gibi görürsen beni çok mutlu edersin.”

Gözlerimin içine *anlaştık mı* dercesine bakarken bir de göz kırpınca, aksi şeyler söylemek mümkün değildi. Bin minnetle, aşkla, sevgiyle başımı eğdiğimde biz o çok özel tanışma için kalbimdeki yeni heyecanla çıktık yola.

Konağın bahçe kapısı bize görevliler tarafından açıldığında, yollara daha çok adam yerleştirildiğini fark ettim ve koruma alanı daha da genişletilmişti. Onların arasından bir kuş gibi hızlıca süzülürken radyodaki müzikle birlikte başımı cama doğru yasladım ve Nevşehir’in o güzel görüntüsüyle hayallere daldım.

Geçtiğim yollara aşina olma, tanıma hâliyle giderken karlarla kaplı, çam ağaçlarının sıralandığı dar bir yola geldiğimizde ve mezarlığın girişinde “*Her canlı bir gün ölümü tadacaktır,*” ayetini görünce anladım artık geldiğimizi. Yolda, ışıklarda durduğumuzda Mir Aslan karanfil uzatan bir çocuktan hem benim için hem de annesi için bir tane almıştı ve annesininkini kendi

kucağında taşıırken benimkini göğsüme bastım. Mir Aslan sessizdi ve sanıyorum ki o da çok uzun süredir buraya gelmemiştir. Arabayı yolun kenarında bir yere park ettiğinde onunla birlikte ben de kapımı açtım ve sessizliğin hüküm sürdüğü o yolun kenarlarına dizilmiş mezarlara baktım.

Hâlbuki hayat ne kadar düzdü ve kavgalara, kırılmalara yer olmayacak kadar kısıydı. Mir Aslan'a hem destek olmak hem de destek almak ister gibi ellerimi ellerinin arasına usulca bıraktığımda, avuç içlerini okşadım.

Beraber yürümeye başladık. Mezar taşlarına kazınmış isimlere bakarken içimde derin bir hüznle beraber tarif edemediğim bir ağırlık da vardı. Sanki buraya adım attığım anda, Mir Aslan'ın çocukluğu, gençliği, kayıpları ve kabullenmeleri ruhumun en içine kadar sızmıştı.

Kar usul usul üzerimize yağarken toprak da yer yer beyazla kaplı, yer yer nemliydi. Mezarlık, yüksek çınar ağaçlarıyla ve çam ağaçlarıyla çevriliydi. Arıştıran kar yağışıyla birlikte esen rüzgârın yarattığı uğultu sessizliği bozuyor, botlarımızın karı ezerken çıkardığı sese karışıyordu. Bir de Mir Aslan'ın derince nefes alışları vardı ki içime dokunuyordu. Ben o yokken kimsesizdim ama o da benden çok da farksız değil gibiydi.

Mir Aslan benden bir adım öndeyken elinde bir demet beyaz karanfili heyecanlanmış gibi garipseyerek tutuyordu. Mezarın önüne geldiğimizde yüzüne bir tebessüm yerleştirdiğini gördüm. İnsan sevdiklerini verince o toprağın altına, öyle *mezar* deyip geçemiyordu. Orada onların gördüklerini, duyduklarını bildiğinden, öyle istediğinden ona göre takınıyordu tavrını, en gerçekçi duygularını. Kırmamak, incitmemek, kötü gözükmemek için çabalıyordu.

Mezar taşlarının önüne diz çöküp çiçekleri özenle yerleştirirken, biraz geride durdum. Uzun süre sonra, mezardaki annesi ve babasıyla yaşadığı özel bir an olduğunu düşündüm.

“Anneciğim, babacığım,” dedi hiç görmediğim bambaşka bir Mir Aslan ses tonuyla. “Bir süre uğrayamadım size ama elim kolum hep üstünüzdeydi. Yaralanmıştım biraz ama korkmayın, öyle bir yara değil. Sadece bulunması gereken, gizli bir yere saklamışlar şifamı. Ben de şifamı aramaya gitmiştim.” Sonra daha da belirgin, dişlerini gösterecek bir gülümsemeyle de parmaklarını toprağın üzerine sürerken başını hafifçe bana çevirdi. “Belki bana kızmışsınızdır diye gönlünüzü almak için size birini, benim şifamı, gelininizi getirdim.”

Adım o mezar taşlarının arasında yankılandığında gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. İçimde anlamlandıramadığım duygular kabardı. Hayatım boyunca kimse beni, *şifam* diyerek kalbine koyduğu bir yerde, birine böyle takdim etmemiştii.

“Gelsene,” diyerek elini uzattığında titreyen parmaklarımla avucunu kavradım ve hemen yanına eğildim. Kalbim hızlanmıştı sanki. Mezar taşlarına parmaklarımı sürdüm. Handan Türkoğlu, Ferit Türkoğlu yazıyordu. Mir Aslan’ın kökleri, onun bugün olduğu adamın varoluş sebepleri...

“Bugün yanınıza geldim ama yalnız değilim. Ben ilk defa yalnız değilim.”

Sözleri içimi bir bıçak gibi keserken bir yandan da kalbimi sarıp sarmaladı. Mir Aslan’ın gözünde yalnızlığına son verebilecek kadar değerli olmak, çok kıymetliydi benim için.

“Şifa...” dedi beni tanıştıtırırken. “Müstakbel gelininiz. Kendisi bu sabah bana *evet* diyerek *bu hayattan ben de payımı aldım* diyeceğim bir ömrü yaşatmaya söz verdi bana. Kendisini başta yaptığım bazı aptallıklarla kırmış, kızdırmış olabilirim ama bundan sonra onu çok severek telafi edeceğim her şeyi. Sizin önünüzde ona da size de söz veriyorum.”

Mir Aslan’ın gözleri benim ve anne babasının üzerinde heyecanla, merakla dolanırken “Merhaba,” dedim. Dizlerimin titreyişi bile toprakta hissediliyordu, emindim. Beni kabul edişlerini hissetmek istedim. O yüzden içimden gelenleri saklamadım.

Kalbimde ne varsa onların huzurunda dökmek istedim. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirerek göğsümde yankılananları bir bir toprağa bıraktım.

“Oğlunuz yaptığının aptallık olduğunu düşünse de ben onun öyle olmadığını biliyorum,” dedim tebessümle. “O sadece doğru bildiği yoldan gitmek istemişti, ona yakışır şekilde. Onunla ilk karşılaştığımda, onun ne kadar güçlü biri olduğunu hemen anlamıştım.” Biraz da çekiniyordum ama korkudan değil, saygıydı. “Öyle bir çocuk yetiştirmişsiniz ki gördüğüm en iyi askerlerden biri. Cesareti, sadakati ve adaletiyle her zaman doğru bildiği yolda yürüyen bir adam. İnsan...” dedim bakışlarımı ona çevirerek. “Onun arkasında durduğunda korkmaz. Çünkü bilir ki onun varlığı yeter tüm kötülüklerden korumaya. Onunla yan yana yürüyen, yürüdüğü yolda hiç düşmez.”

Söylediklerim sanki öylece zamanın içinde kaybolmuyor gibi geliyordu bana. Sanki buradalardı ve bizi dinliyorlardı.

“Ben sizin oğlunuza gönlümü verdim,” dedim içim titreyerek bakarken. “Sizin kanınızdan, sizin terbiyenizle büyüyen o adam benim hayatımın başköşesinde, kalbimin tam orta yerinde dimdik duruyor.”

Mir Aslan bile bu sözleri beklemiyormuş gibi titrek, derin bir nefes aldı. Biliyordum; anne ve babası kadar kendisinin de bunları duyması, kendine olan inancı için önemliydi.

“Siz beni tanıyormuşsunuz bu arada,” dedim dolu dolu gözlerle tebessüm etmeye çalışırken, tekrar gözlerimi toprağa çevirerek. “Handan anne, ana kucağı hissiyatını da ilk seninle yaşamışım. Belki ilk sütümü bile senin elinden içmişim. Sen sallamış, sen uyutmuşsun beni. Öğrendiğim, duyduğum ilk günden beri dualarım hep seninle. Burada senin için başka bir şey yapamıyorum ama yemin ederim her gün anıyor, her gün minnetle dua ediyorum. Ferit baba, Handan anne...” dedim bu hitaplarla Mir Aslan’ı daha da şaşkınlığa sürükleyerek. “Oğlunuzdan erken koparılışınızın sebebi benim, biliyorum.”

“Şifa,” diyerek araya girmek isteyen Mir Aslan’a baktığımda usulca süzülen bir damla yaşın içinde, gözlerinin bulanıklaştığını gördüm ve “Bir dakika,” dedim titrek sesimle. “Konuşmak istiyorum sadece. Tanışmak istiyorum. Lütfen.”

Mir Aslan ben öyle deyince duraksadı. “Bana hakkınızı helal eder misiniz?” diye sordum topraklarını severek. “Bana hakkınızı helal eder ve oğlunuzla aynı yolda yürümeme izin verir misiniz? Ben oğlunuzu çok seviyorum,” dedim iç çeke çeke. “Hep de sevmeye devam edeceğim. Lütfen, siz de buna izin verir misiniz?”

İçimde koca bir yük vardı ve boşalmış gibi hissettim. Sessizliğin içinde rüzgârın sesi ve nefes kesen bir soğuk vardı sadece. Toprağın üzerinde otururken ruhumuzun derinliklerinde bir bağ kurulduğuna da yemin edebilirdim. Mir Aslan’ın anne ve babası beni duymuşlardı, biliyordum.

Çünkü o an gökyüzünden süzülerek gelen bir kuş tam elimin kenarına konduğunda ve parmaklarımın arasında dolaşmaya başladığında, gözyaşlarım kahkahaya dönüşecek bir hâl aldı. Resmen bir kuş benimle oynuyor, tanışmaya çalışıyor hatta belki seviyordu, bilmiyordum ama parmaklarımın arasında, parmaklarıma dokunarak hareket ediyordu.

Mir Aslan da düşündüklerimi, şu ana yordüğüm durumu anlamış gibi, “Gördün mü?” diye sordu gülerek. “Seni duymuşlar.”

O an parmaklarımın arasında gezen o kuşa içim gidercesine baktım, tüylerine dokundum ve “Teşekkür ederim,” dedim mırıltılarla, şükreder gibi. “Çok teşekkür ederim.”

O an içim huzurla doldu. Sanki gerçekten tanışmıştık ve sanki eksik bir parça tamamlanmıştı. Onlar bana hakkını helal etmiş, Mir Aslan ile o yolda yürümeme de izin vermişler gibi hissetmiştim.

Kuş kanatlanıp uçarken ikimizin de bakışları gökyüzüne doğru uzandı ve onun uzaklaşmasıyla da “Hadi bakalım,” dedi elimi tutarak. “Biz yine sizi ziyarete geliriz ama şimdi gelininizi düğün alışverişine götürmem gerekli.”

O ayaklandığında beni de elimden çekerek kaldırdı ve kolunun altına alırken, ben el sallayarak “Allah’a ısmarladık,” dedim. Sonra da hızlıca avuç içlerimi açıp dua okumaya başladım. Beni öyle görünce, unuttuğunu fark etmişçesine hemen ellerini açtı ve dua etmeye başladı.

Sonrası da birlikte, onun kolunun altında yüklerimizden birini daha bırakıp birbirimizin hayatına daha çok karışmanın getirdiği bir mutlulukla adımlamak oldu.

O çamlık yolda, o kuşun bizi izlediğini hissederek ilerlerken, “Kız, te öteki dünyadan anne ve babamın da gönlünü çaldın ya, ben ne diyeyim daha sana!” dedi. “Buraya kadar getirdin onları iki gözyaşına. Kimsenin sana kıyamayışı neden?”

Benimle eğleniyordu ve “Mir Aslan...” dedim göğsüne doğru yaslanarak. “Dalga geçme benimle.”

“Kızım, ne dalgası? Mezarlıktayız. Allah çarpar valla. Doğru diyorum ben. Şimdi o kuş bizimkiler değil miydi?”

Hâlâ gülüyordu ve bence benimle dalga geçiyordu.

“Sen geç dalganı, geç. İnanmazsan mucizelere, onlar da seni bulmaz.”

“İnanmaz olur muyum?” dedi yol onun keyifli sesiyle akarken. “Sen en büyük mucize değil misin? İrandım ve buldum işte.”

Doğruydı. İnanmıştı ve bulmuştu işte.

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Alper kamp alanının dışına çıkmak için izin aldığı anda içi içine sığmıyordu. Dışarının boğucu, izbe atmosferi bile onu rahatsız etmiyordu çünkü zihni bambaşka bir yerdeydi. Adımlarını hızlandırdı. Buraya geldiğinden beri iletişim kurabildiği, ilk geldiğinde ona yardım eden tek kişinin yanına gidecek, onun

sayesinde komutanına ulaşabilecek ve Esengül hakkında bilgi alabilecekti. İçindeki huzursuzluk gittikçe büyüyordu. En son onu bıraktığında beter hâldeydi ve şimdi iyi bir şeyler duymak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Bilemedi nasıl gideceğini. İçi içine sığmazken bir çocuk gibi koşmak isteyen adımları, yer yer aklına gelen düşüncelerle sekteye uğruyordu ama öğrenmeliydi. Öğrenmeli ve biraz olsun içini rahatlatacak şeyler duymalıydı.

Yol boyunca etrafına göz gezdirdi. Yıkık dökük binalar, toz içinde kalmış dar sokaklar, şüpheyle bakan insanlar... Bu bölgede herkes temkinliydi, kimse kimseye güvenmiyordu. Ama Alper'in kafasında bunların hiçbirisi yoktu. Onun tek düşündüğü, Esengül'ün nasıl olduğu ve neler yaşadığıydı.

Sonunda, buraya ilk gelişinde kendisini karşılayan o adamın saklandığı yere geldi. Küçük bir dükkânın arkasında, kimsenin dikkatini çekmeyecek bir noktadaydı. Etrafı kontrol ettikten ve dikkat çekmediğinden emin olduktan sonra ağır kapıyı tüm kuvvetiyle ittirdi ve içeri girdi.

Adam, Alper'i görünce başını hafifçe kaldırıp şaşkın gözlerle önce ona, ardından arkasına baktı. "Hayırdır?" dedi kısık bir sesle. "Önemli bir şey olmadı, değil mi?"

Yerinden kalkmış, kapının camından dışarıyı kontrol edip perdeyi çekmişti.

Alper derin bir nefes aldı. "Komutanımla iletişim kurmam lazım," dedi tok bir sesle.

Dahasını söylemeyince adam da sormadı. Başını salladı, cebinden bir telefon çıkarıp ona uzattı. "Arkaya geç. Beş dakikan var," dedi uyarıcı gibi. "Daha fazla uzatma."

Alper telefonu aldı, arkadaki küçücük o alana geçti ama kalbi büyük bir gümbürtüyle atmaya başladı. Komutanının numarasını çevirdi. Hat birkaç kez çaldıktan sonra karşı taraftan tanıdık bir ses, "Alper?" dedi. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

“İyiyim, komutanım,” dedi Alper, sesi hafifçe titreyerek. Avuç içleri terliyor, ne diyeceğini, nasıl konuşacağını bilmiyordu. Boğazını temizleyerek “Size kısa süreliğine ulaşabildim,” dedi. “Hem burası hakkında bilgi vermek hem de...” Duraksadı ve “Hem de...” dedi tekrar utana sıkıla. “Esengül... *Esengül nasıl* diye sormak için.”

Bir anlık sessizlik oldu. Alper’in kalbi hızlandı. Esengül hakkında bir şey duymadan hemen önce, “Affan’ın en yakın adamı olan Şahin’in güvenini kazanmak üzereyim, belki de kazandım komutanım bilmiyorum ama ilerliyorum,” dedi. “Sistemlere daha hâkimim artık. Bana daha fazla görevler vermeye başladılar.” Sırasıyla her şeyi büyük bir gururla, dik bir duruşla anlattıktan sonra, “Burada her şey yolunda, komutanım!” diye tamamladı sözlerini.

Bekledi ki o da Esengül için iyi bir şeyler söylesin. Bir kere sormuştu ve bir daha sormaya cesareti yoktu. Kötü şeyler duyacak diye çok korkuyordu.

Sonunda Ülgen Komutan derin bir nefes alarak “Biliyorum, oğlum,” dedi. “Sana güvenim tam zaten. Esengül konusuna gelecek olursak...” Kalbi duracak sandı bir an. Kulakları uğuldamaya başladı ve korku her yanını sardı. “Esengül doğuya atandı. Bir köy okuluna öğretmen olarak gitmiş.”

Bir kurşunu göğsüne yedi sanki bir anda. Bir tepeden düştü, bir suda boğuldu, bir yangının ortasında alev alev yandı. Alper, ne diyeceğini bilemedi. Sanki biri göğsüne bir ağırlık koymuştu ve nefesi kesilmişti. Birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedi, yalnızca zihninde Esengül’le geçirdiği o güzel anlar belirdi.

Esengül, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elindeki telefondan izlediği görüntüleri Alper’e de gösteriyordu. “Baksana. Bayılıyorum şöyle öğretmenlere. Hiçbir şeyi olmayan okullarda, o çocuklara öyle şeyler yapıyorlar ki imrenerek bakıyorum hepsine. Tabii keşke kimse bu durumda olmasa. Her şey her yerde eksiksiz olsa. Ama madem

değil diyorum, madem her şey her yerde tam olamıyor ben de böyle yapmak istiyorum diyorum. Atandığımda ben de böyle bir yerde çalışmak istiyorum. Hatta bak...” dedi bir okulu açıp, Alper’e doğru uzatarak. “Burayı yazacağım ben de.”

Alper onun heyecanına ortak olmaktan mutluydu. Gözlerine baktı, sözlerindeki o heyecan kalbine ilişti usulca. Öyle güzel anlatıyor, öyle parıldıyordu ki gözleri o hep hayaller kursun, Alper de ona eşlik etsin istedi. “Bence sen...” dedi Alper, Esengül’ün saçlarını kulaklarının arkasına atma bahanesiyle o tutamları severken. “Oraya atanacak ve onların en sevdiği öğretmenleri olarak zihinlerine kazınacaksın.”

“Gerçekten mi?” dedi Esengül coşkuyla. Bunu başkasından duymak, hayal etmek bile gözlerini doldurdu. “Ama sadece gidip ders anlatmak değil istediğim. Burası çok kötü durumda. Çocuklar için kocaman bir kütüphane yapmak istiyorum. Onlara kitapları sevdirmek, dünyalarını genişletmek istiyorum. Hem belki sınıfları boyarız, bahçeye çiçekler ekeriz... Okulu bir yuva gibi yapabiliriz. Yapabilir miyim sence tek başıma bunları? Yani böyle hayal kuruyorum falan ama becerebilir miyim ki hepsini?”

Alper onun gözlerindeki ışığa hayran kalmıştı. İstiyordu ama yapamazsa diye korkuyordu da. Alper, cesaret vermek istedi. Tek değil, bir olduklarını göstermek istedi. “Sen elinin değdiği her şeyi güzelleştiriyorsun. Sen mi yapamayacaksın?” dedi yumuşak bir sesle yüreğini okşar gibi. “Hem tek de değilsin ki. Tamam senin gibi yapamam belki, benim ellerim öyle güzelleştirmiyor ama...” dediğinde ikisi de kıkırdayarak gülerken, Esengül erircesine başını Alper’in göğsüne doğru koydu. “Ben de olduğu kadar bir şeyler yaparım be!” dedi gülerek.

Esengül başını onun göğsünden kaldırıp yüzüne baktığında, gözleri parlıyordu. “Gerçekten mi? Gelir misin bana yardıma?”

“Ne gelmesi, ne gelmesi?” dedi Alper, onun heyecanına kapılarak. Yüzünü avuçları arasına aldı. “Ben seninle bir ömür orada yaşarım. Kütüphaneni birlikte kurarız. Rafları ben yaparım, sen kitapları seçersin. Çocuklara futbol sahası bile yaparız.”

Esengül içi içine sığmayan o hayale kahkaha attı ve kollarını onun gövdesine dolayıp sıkıca kendini ona yasladı. “Seni çok seviyorum.”

O anın sıcaklığı Alper’in içine yerleşmişti. Onun hayalleri, Alper’in de hayalleri olmuştu. “Çoktan öte ne varsa öyle seviyorum,” dedi başını ona sığınan kadına doğru yaslayarak.

Beraber kurulan hayalleri tek yaşıyordu şimdi Esengül. Alper’in içine oturdu bu durum. Uzunca bir süre de kalkacak gibi değildi. Zihni bulanıklaşmış, aklı dağılmış gibiydi.

“Alper,” diyen Ülgen Komutan’ın sesiyle kendine gelirken “E-evet,” dedi kısık bir sesle. Boğazı düğümlenmişti. “Yani anladım, komutanım. Teşekkür ederim. İyi olmasına sevindim. Hayaliydi zaten.”

“O iyi, güvende ama senin dikkatli olman lazım.”

Alper başını salladı ama sonra komutanının onu göremediğini fark etti. Aklı öylesine dalgındı. “Emredersiniz, komutanım!” dedi hızlıca toparlayarak. “Şimdi kapatmam gerekiyor. Size daha sonra ulaşım gelişmelerden haberdar edeceğim.”

“Dualarım seninle, oğlum,” dedi Ülgen Komutan.

“Allah razı olsun, komutanım,” dedikten sonra telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı. İçindeki duygu fırtınasını bastırmaya çalışıyordu. Esengül’ün hayalini gerçekleştirdiğini bilmek, bir yandan onu mutlu ederken diğer yandan içinde büyük bir boşluk hissetmesine neden oluyordu. O an onun yanında olmayı, onunla o kütüphaneyi inşa etmeyi o kadar çok isterdi ki...

Arka odanın kapısı açılıp adamı karşısında gördüğünde, toparlanma ihtiyacı hissetti. “Tamam mı? Konuştun mu?”

Alper, hayallere daldığı yerden ayrılmaya başını kaldırdı ve “Evet. Sorun yok,” dedi ama sesi bile kendisini ele veriyordu. “Eyvallah,” diyerek telefonu ona uzattı.

“Bir şey olursa buralardayım,” dedi adam ama Alper’in cevap verecek takati bile yoktu. Başını salladı. Ağır adımlarla kapıya yöneldi. Dışarı çıktığında soğuk hava yüzüne çarptı. Geri dönüş yoluna koyulurken zihni hâlâ geçmişin ve şimdinin arasında gidip geliyordu. İçindeki boşluk buranın gerçeğine karışıyordu. Düşünceleri darmadağındı. Esengül’ün hayalini gerçekleştirdiğini bilmek güzeldi ama onu görmeden, yanında olamadan bunu öğrenmek tarifsiz bir acıydı.

Sessizce kampın kapısından içeri girdi. Kimse onun içindeki fırtınayı bilmiyordu. Kimse, Esengül’ün adı geçtiğinde kalbinin nasıl sıkıştığını göremiyordu. Ama o, kendini toparlamak zorundaydı.

Adımlarını ağır ağır atarak barakasına döndü. Kapıyı kapatırken içini büyük bir sessizlik kapladı. Başını ellerinin arasına aldı, gözlerini kapattı. *Bir gün, diye düşündü. Bir gün o kütüphaneyi gerçekten onunla birlikte kurabilecek miydi?*

Tam o sırada kapının tıklatılmasıyla yaslandığı yerden doğrulmuştu ki kapının altından atılan bir kâğıt parçasıyla yavaşça eğildi. Beyaz bir kâğıdın üzerinde, Arapça bir not yazılıydı.

“Gece herkes çekildikten sonra arka tarafta benimle buluşup her şeyi anlatmazsan yarın sabah sırrını herkes öğrenmiş olacak.”

Alper, derin ve sıkıntılı bir soluk aldı, bir de başına bu bela açılmıştı; sırrını bilen ve şimdi de tehdit eden bu kadının belası...

Yemek saati gelmişti ama canı ne yemek yemek ne de birilerinin yüzünü görmek istiyordu. O yüzden yatağına doğru uzandı, gözlerini kapadı ve açtığı anda bu kâbusun bitmesini diledi. Düşündükleriyle, zihninin karmaşasıyla ve Esengül’ün hayaliyle öylece saatlerce kaldı.

Zaman geçti, geçti, geçti... Hiçbir şey yemedi, içmedi. Kapalı barakasının içinde geceyi beklerken içindeki huzursuzluk da gitgide büyüyordu. Saat geceyi çoktan geçmişti, her şey derin bir sessizliğe bürünmüştü. Bir anlık tereddütten sonra içindeki bilmediği o korku Alper’i harekete geçirdi. Eğer gitmezse gerçekten

kadın onu ifşa da edebilirdi. Bunu göze alamadı. Barakasının küçük odasında nefesini tutarak uzandığı yerden doğruldu. Gecenin karanlığı, soğuk rüzgârın da odanın duvarlarında yankı yapmasıyla etrafını sıkı sıkıya sarmıştı. Askıdan hırkasını alıp üzerine geçirdi.

Gecenin derinliğinde, sessiz adımlarla barakasının kapısını açtı. Soğuk hava burnuna çarptı fakat o hissetmiyordu. Çünkü içinde acı, onu da kül edecek gibi yanıyordu. Bütün dikkatini o nota vererek attı adımları. Etrafı kolaçan etti. Diğerleri derin uykundaydı. Kimseye fark ettirmemek için adımlarını sessizce atarak barakaların olduğu yerden uzaklaştı. Etraf karanlıktı. Birkaç adım sonra tarif edilen yere geldi. Kötü bir his vardı içinde. Her şey ters gidecek gibi hissediyordu. Belki de bütün gün yaşadıklarının, o içindeki hissin bir yansımasıydı. Bilemedi, doğru analiz edemedi.

Elleri cebinde, öylece bekledi. Sürekli olarak etrafı kontrol ederken sıcacık nefesi bir yol çizdi gecede. İzbe bir yerdi burası. Arka sokakların derinliklerine gizlenmiş bir alandı. Çürük koku- kular yandaki çöp kutularından geliyordu. Karanlıkta silüetler bile zor seçiliyordu. Sonra onu gördü. Siyah örtüler içindeki kadının sadece gözleri açıktı. Arkasını kontrol ede ede, koşarak ona doğru ilerledi.

Yanına vardığında nefes nefeseydi ve aralarında epey mesafe vardı. Kadın bir adım daha atarak Alper'in önünde durdu. Soluk- ları o soğuk havada bile ona çarpacak kadar kuvvetliyken "Asker misin sen?" diye sordu.

Alper'in içi karıştı. Hızla bir nefes aldı fakat bir yandan da kadının telaşlı, korkak, ürkek bakışlarına odaklandı. Alper cevap vermeyince "Söyle bana," dedi tekrar. "Sen Türk askeri misin? Geçenlerde yine gelmiştiniz. Arkadaşım görmüştü sizi. Şifa. Şifa gördü sizi. Size geldi. Sen onlardan mısın?"

Alper büyük bir şok yaşadı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Sen..." dedi şaşkınlıkla. "Sen nereden tanıyorsun onu?"

“Arkadaşımdı,” diye cevap verdi kadın. “Ben Sima. Bahsetti mi benden bilmem ama biz arkadaşlık onunla burada. Çok çabaladı kurtulmak için. Kurtuldu mu?” Alper’in bakışları titreyen kadının üzerinde dolandı durdu. “*Kurtuldu* de bana. Çok yardımımı dokundu bana, bize, tüm kadınlara. Hak etti o kurtulmayı. *Bulamadılar* de. *Kurtuldu* de bana.”

Kadın bir an sessiz kaldı. Gözlerindeki o ışıkla yana yakıla heyecanla bir cevap aradı ve Alper, “Evet, kurtuldu,” dedi yüreğine su serper gibi. “Sen nasıl düştün buraya? Niye buradasın?” Alper biraz daha yaklaşarak karanlığın içinde, gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Görebildiği bir tek oydu çünkü.

“Ben...” dedi kadın hafifçe başını eğerek. “Şifa’dan sonra düştüm buraya. Babam verdi beni örgüte. Zaten herkes buraya gelir. Hepimizin yolu buradan geçer. Benim başka şansım yoktu. Bize sorulmaz hiç.” Yutkunmak istedi, yutkunamadı. Sonra bakışlarını o da bir umut arar gibi kaldırdı ve “Şifa’yı aldıysanız tekrar niye geldiniz ki?” diye sordu.

“Diğer kadınları da kurtarmak için,” dedi Alper, içinde bir şeylerin ağırlaştığını hissederek. Biliyordu çünkü. Hepsinin buradan kurtulmak istediğini, cehennemden çıkıp kendi kararlarını verebilecek özgürlüğün olduğu bir dünyada var olmak istediklerini biliyordu. “Onların da bir şansı olsun istiyoruz biz. Burayı onların başına yıkmaya geldim.”

Kadın gözlerindeki o heyecanla, umutla derin bir nefes aldı ve aralarındaki sessizliği izledi. Yapabilseydi, yasak olmasaydı, çekinmeseydi boynuna sarılır, teşekkür ederdi. Sadece gözlerindeki o ışıltıyla, “Allah razı olsun,” dedi. Minnet eder gibi defalarca tekrarladı sözlerini. Sesinde kuşlar cıvıladı; bir kez daha, hiç kurmadığı hayalleri kurmaya başladı.

Sonra bir anda, karanlık köşelerden bir ses duyuldu. *Hayal kuramazsın, gerçek biziz* der gibi. Elleri silahlı adamlar etraflarını sardıklarında, gecenin karanlığını aydınlatacak tüm ışıklar üzerlerine doğru patladı.

“Emir Rahaf!” diye bağırdı sabah yazılım odasında olan adam, bir açığı aramış ve bulmuş gibi. “Buradalar, Şahin Komutan. Emir, yasak olanı yaptı!”

Şahin’i de yanına alarak, ardında bir dünya adamlarla karşılarına dikildiklerinde kadın korkuyla Alper’e doğru baktı. Soğuk metal silahlar Alper’e yabancı değildi ama kadın tir tir titredi. Hepsini üzerlerine doğrultulmuş, ateşlenmeye hazır hâldeydi.

Alper hepsiyle tek tek, birkaç saniye içinde göz göze geldi.

“Kadınla burada tek başına görüşüyor,” dedi Şahin’c gaz vermek ister gibi. “Kurallarımızı, yasaklarımızı hiçe saydı. Bu bizlere karşı, sana karşı yapılmış bir ihanet. İkisini de affedemeyiz, Şahin Komutan. Affedersek kimseye söz geçiremeyiz.”

O anda kadının yüzü sertleşti. Silahlar her an devreye girebilir, birkaç saniye içinde her şey tersine dönebilirdi. Alper’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Kadın hiç düşünmeden Alper’in arkasına saklanırken Alper’in tek duyduğu, titreyen sesiyle ettiği dualar oldu. Dualar okuyor, ağlamaklı sesiyle güçlkle ayakta durmaya çalışıyordu, hissediyordu. Kendinden çok onun arkasındaki varlığını, korkusunu, çaresizliğini hissediyordu. Ölümden korktuğunu hissediyordu.

“Şimdi bana yapacak bir açıklaman var mı, Emir Rahaf?” diye sordu Şahin.

Alper içinde bir umut ışığı hissetmeye çalıştı ama etrafındaki karanlık onu içine çekti. Hızla ne yapacağını düşündü. Silahlar etrafını sarmıştı, kadın arkasında saklanıyordu, her şey bir son için oldukça hazırды. Cevapları bulamadı.

Gece, karanlık, sessizlik... Her şeyin bittiği, hikâyenin sona erdiği o an gibiydi. Belki de gerçekten artık sona ermişti.

8. Bölüm

*Ayağını bastın odama
kırk yıllık beton, çayır çimen şimdi.*

Nâzım Hikmet Ran

İnsanoğlu bir kuş misaliydi işte. Oradan oraya göçüyor, göçerken de anılarını biriktirerek yol alıyordu. Heybesine kattığı her şeyi de kendine yoldaş yapıyordu. Ben Mir Aslan'ı tanıdıktan sonra ondan öğrendiğim çoğu şeyi kendime yoldaş yapmıştım ama onu da bu yolda yoldaşım yapacağımı hiç düşünmemiştim. Bana dönüp deseler ki *sen rüyalarındaki o adamı kurtuluşun olarak bulacaksın, hatta onunla arandaki bağ geçmişe dayanacak ve onu eşin yapacaksın*, güler geçer, hayalini bile kuramazdım.

Hayattı işte bu. Hayalini kuramayacağım şeyi yaşarken bulmuştum kendimi. Nevşehir'in çarşısında onun ailesiyle birlikte, onunla kuracağım o yuva için bir hazırlık içerisindeydim. Kar, şehrin her yerini kaplamıştı ama o dükkânların arasından geçerken bize sunulan sıcacık gülümseme insanın içini ısıtıyordu. Hiç şüphesiz ki Türkoğlu ailesi buranın seçkin, sayılan, sevilen ailelerindendi. Mir Aslan yanımızda olmasına rağmen Hasan Türkoğlu'nun peşimize gönderdiği adamlarla birlikte etrafımızda neredeyse bir çember örülmüş hâldeydi. Esasında böyle olunca bence çok daha fazla dikkat çekiyorduk ama bununla ilgili bir şeyler söylemek bana düşmez diye bir şey demek istemedim. Mir Aslan'ın eli elime kenetlenmiş hâldeyken o insan kalabalığının arasında bir koruma orduyla dolaşmak, hâliyle tüm bakışları üzerimize topluyordu.

“Meryem Hanım, buyurmaz mısınız dükkânımıza?” dedi bir adam, elleri önünde ileriye doğru çıkarak. “Çok güzel ipek kumaşlar getirdim.”

Meryem Hanım üzerinde siyah eteği, beyaz gömleği, kabanı ve başında saçlarının yarısını örten iğne oyası yazmasıyla, “Birazdan geleceğiz, Mehmet Efendi,” dedi. “Sen hazırlayadur kumaşları. Biz bir Efruz Efendi'ye uğrayıp geliyoruz.”

Mir Aslan'a doğru yanaştığımda, "Efruz kim?" diye sordum kısık bir sesle.

"Babaannemin takıcısı," dedi gülümseyerek. Ona yanaşmamı da fırsat bilmiş, bir elimi diğer elinin arasına doğru alarak kolunu omzuma doğru atmıştı. Onun kolunun altında dünyanın en güvenli yerinde adımlıyordum yollarımı. "Senelerdir tüm takılarını ondan alır, özel yaptırır. Gelini için de bir şeyler hazırlatmış anlaşılan."

Ben hâlâ bu gelin mevzusuna alışamamıştım ama Mir Aslan'ın benden böyle bahsetmesi de hoşuma gidiyordu. Sonra içimi bir mahcubiyet kaplayınca da "Mir Aslan, çok değil mi bunlar?" dedim çekinerek. "Yani bu kadarını gerek var mı, bilemedim."

Benim çekine çekine sorduğum soruyu, Mir Aslan net bir şekilde, benim de çekincelerimi silmek istercesine cevapladı. "Sana az bile," dedi burnumdan bir makas alarak. "Her şey nasıl olması gerekiyorsa öyle olacak, Şifa. Eksiği olmayacak. Çünkü sen yapılacak her şeyin hep daha fazlasına layıksın."

Bir köşeyi dönüp ben ona aşkla bakarken, "Dini nikâhı kıyaçağız hemen ama resmî nikâh için senin babanla ilgili şeylerin kesinleşmesi gerekiyor," dedi bu sefer de o mahcupmuş gibi. "Bazı şeyler bizim tarafta öyle kolay yürümüyor ama söz veriyorum, kesinleştiği an ilk yapacağımız şey nikâh başvurusu olacak."

"Hiç sorun değil," dedim gülümseyerek. "Senin için en uygun zaman ne zamansa o zaman olsun."

Benim böyle tepki verişim onun da içini rahatlatmış gibi gülümserken, "Hadi çocuklar," dedi Meryem Hanım, küçük ama gösterişli, parlak taşlarla süslenmiş bir kuyumcunun kapısını açarken. O girdikten sonra kapının iki yanına dikilen adamlarla birlikte biz de içeri girdiğimizde basık bir dükkân karşıladı bizi. Hatta o kadar ki Mir Aslan eğilmek zorunda kaldığından, hızlıca oturacak bir sandalye baktı kendine.

"Hoş geldiniz. Buyurun," dedi, Efruz olduğunu düşündüğüm adam. "Meryem Hanım, sizi epeydir göremiyordum buralarda."

Mir Aslan'a doğru döndüğünde de "Hele yakışıklımı hiç söylemiyorum!" dedi gücenir gibi.

"Vallahi Efruz abi, ben bile kendimi göremiyorum ki sen göresin!" dedi Mir Aslan hiç evirip çevirmeden. "İyi gördüm ama seni. Seneler geçiyor ama sen hâlâ aynısın."

Efruz Bey küçük bir kahkaha atarken "Dışımız kalsa ne olacak be komutanım!" dedi. "Yaş gidiyor, iş bitiyor."

Mir Aslan beni hemen adamın önündeki sandalyeye oturtmuş, Meryem Hanım karşıma ve o da benim yanıma oturmuştu. Bir eli sandalyemin üzerinde, diğer eli elimde ve benim bacağımın üstüne konumlanmıştı; sanki içinde bulunduğumuz durumu herkese ilan etmek ister gibi çekince duymadan yapıyordu bunları.

"Sen hâlâ değişmemişsin bu dükkânı," dedi Mir Aslan etrafına göz atarak. "Senelerdir küçücük yere tııldın kaldın."

"Alışınca bırakılmıyor be Aslan'ım," dedi etrafa bakarken tüm yaşanmışlıklar gözlerinin önünden geçer gibi. "Zaten daha ne kadar devam ettireceğim, bilmem. Kafa götürmüyor artık. Emeklilik vakti geldi."

Sohbetlerinin tam ortasına, "Ne emekliliği, Efruz Usta?" diye giren Meryem Hanım'ın kaşları çatıldı. "Bak daha benimkiler yeni başlıyor düğün derneklere. Sen nereye gitsen, ben peşinden gelirim."

Efruz Usta'nın bakışları ellerimize doğru kaydıkdan sonra yüzüme çıktı ve gülümseyerek "Gördüm ya, gördüm," dedi başını sallayarak. "Hoş gelmişsin, hanım kızım. İçeri girdiğinde güneş gibi parladın da sesimi çıkarmadım onlar bir şey söylemeden. Vallahi ne yalan diyeyim beklemiyordum da Mir Aslan'dan böyle bir şey. *Bu çocuk bekâr gelir, bekâr gider* diyordum ben. Seni görünce *heh* dedim, *bulmuş bizimki dengini*. Böyle yakışıklıya da böyle de bir peri kızı giderdi."

Söyledikleri yüzümü kızartırken, "Teşekkür ederim," dedim ne diyeceğimi bilemeden. "O sizin güzel bakmanızdan öyle."

“Kendisinin övgülere alerjisi var da abi,” dedi Mir Aslan beni alaya alırcasına. “Bir türlü ikna edemiyoruz biz gerçek olduğuna.”

“Alışır, alışır!” diyen Efruz Usta, içeriden çıkan genç çocuğa, “Oğlum, herkese birer sade kahve kap gel bakayım,” dediğinde, “Hemen usta!” diyerek fırladı çocuk.

Efruz Usta yıllardır her bir takıyı tek tek kendi işlediği belli olan ellerini masanın üstünde kavuşturduğunda, “Evet, Meryem Hanım,” diyerek döndü. “Ne veriyoruz gelinimize?”

Meryem Hanım yüzünde imalı bir gülümsemeyle, “Sen bilirsin ne vereceğini,” dediğinde Efruz Usta bilir gibi başını salladı ve “Onu biliyoruz. Başka ne istersin?” diye sordu.

“Neyin varsa çıkar; en güzellerini, en gösterişlilerini...” dedi ve benim mahcubiyetim kat kat artmaya başladı. Ben Mir Aslan için hiçbir şey yapamıyordum ve kendimi fazlasıyla eksik hissediyordum. O yüzden, “Hiç gerek yok, lütfen,” diye atılsam da Meryem Hanım’ın o otoriter bakışları bana da döndü ve “Alacağım hediyeği izninle sana sormayacağım, kızım,” dedi. “Ben torunuma, gelinime yapmam gerekeni yapıyorum. İstedığın her şeyi seçmekte, almakta özgürsün ama ben de senin için özel hediyeler alırken öyle olmak isterim. Kendini sakın mahcup hissedip o güzel gözlerinle öyle bakma bana. Bunlar olması gereken şeyler. Yapmazsak bizim ayıbımız olur asıl.”

Öyle tatlı bir dille konuşmuştu ki nasıl *hayır* denirdi, bilemedim. Efruz Usta da destekler gibi, “Meryem Hanım haklı,” dedi. Oturduğu yerden ayaklandı ve içeri doğru yürürken “Senelerdir bu günler için bekledi o,” dedi. “Her gelişinde öncesinden hazırlattığı o takıları kontrol ettirip senelerdir bir köşede senin için bekletti.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Zaten çok bir şey demeye de fırsat vermediler. Efruz Usta içeri gittikten kısa bir süre sonra elinde birkaç kutuyla geldiğinde, kutuları masanın üzerine koydu. Büyük olan kutunun yüzeyi ahşaptı ve üzerindeki oymalar geçmişin izlerini taşıyordu. Yıllarca beklemiş bir emanet gibiydi.

Ellerini kutunun üstünde gezdirirken içeride bir sessizlik oldu. Sonra yavaşça kapağı açtı.

Meryem Hanım'ın meraklı bakışları benim üzerimde dururken yüzünde de sıcacık bir tebessüm vardı. Merakla kutuya doğru çevirdim kendimi.

“İstemem yan cebime koy!” diyen Mir Aslan'ın keyifli sesiyle de utanarak “Ondan değil,” dedim. “Benim için çok önemlidir böyle kıymet verilmiş şeyler. Meryem Hanım da...” diyerek bakışlarımı babaannesine çevirdiğimde, “Çok zarif bir kadın,” dedim. “Ondan merakım.”

Mir Aslan başını omzuma doğru yakınlaştırdığında, kutunun içinden ipekten bir örtü çıktı. Efruz Usta örtüyü nazikçe kaldırdı ve altından birbirinden güzel takılar ortaya çıktı. Altın bilezikler, gümüş işlemeli kolyeler, eski motiflerle süslenmiş yüzükler... Onların ışıltısından gözlerim kamaşmıştı. Onların bana ait olduğunu bilmenin sevinci de yüreğime ilmek ilmek işlemişti sanki.

Mir Aslan hafifçe öne eğilip dudakları arasında bir ısıklık öttürürken, “Sen ne yapmışsın babaanne ya?” diye sordu.

Meryem Hanım tepkilerimizin hoşnutluğuyla derin bir nefes alırken “Senin kıymetlin benim de kıymetlimdir,” dedi. “Hepsini seneler önce Şifa kızımı tanımadan hazırlattım. Vakti gelince kendi elleriyle gelsin, alsın diye evime bile sokmadım.”

Bir an nefes almayı unuttum.

“Bunlar...” dedim bakışlarımı çekmekte zorlanırken. “Çok güzel. Çok, çok güzel.”

Efruz Usta içlerinden bir bileziği avuçlarına aldı. Üzerine nar çiçeği motifleri işlenmiş altın bir bilezik vardı. Oymalar o kadar inceydi ki neredeyse canlı gibi görünüyordu; kutuda hepsi sırayla dizilmişti ve hepsi parıl parıl parlıyordu.

“El emeğidir,” dedi yavaşça çevirirken. “Nar çiçeği sabrı simgeler. Kadının gücünü, bereketini temsil eder. Zor zamanda açar, kolay solmaz.”

Bana uzattığı bileziğe dokundum. Parmak uçlarımdan içime bir sıcaklık yayıldı sandım.

“Senin gibi,” dedi Mir Aslan. Beni gönlünde, aklında koyduğu yeri öyle merak ettim ki... Sonra Efruz Usta bir kolye çıkardı. Zinciri ince, ucu koyu lacivert bir taşla süslenmişti. Taşın içinde küçük altın çizgiler vardı ve sanki gökyüzünde süzülen yıldızlar gibi gözüküyordu.

“Lapis lazuli,” dedi usta, gözlerini kırpmadan. “İnsanın içini aydınlatan taştır. Zihni açar, yolunu buldurur.”

Meryem Hanım hafifçe gülümsedi. “Çok yakışır sana kızım,” dediğinde mahcubiyetten ne yapacağımı bilemedim.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir çift küpe de çıkardı. Küçük ve zarifti. Üzerine eski yazılar işlenmişti.

“Bu küpeler...” dedi sesi biraz daha kısık, bana dönerek. “Duralıdır. Eski zamanlardan, eski ellerden geçmiştir. Kim takarsa ona iyi yollar açılır, kazadan beladan korunur.”

Her biri bambaşka bir güzellikte, bambaşka bir değerdaydı. “Bunlar bayağı kıymetliymiş,” dedim dilim tutulmuş gibi. “Çok fazla bunlar. Çok da pahalıdır hepsi. Ben... Ben bunları kabul edemem.”

Elimdeki bileziğe bile zarar veririm diye hemen kutusundaki ipek mendilin üstüne usulca bıraktım.

Meryem Hanım gözlerini bana çevirdiğinde kaşları çatılmıştı. “Benim hanemde kıymet altınla ölçülmez kızım,” dedi sesindeki o kırılmayla. “Bunlar senin nasibin. Senelerce bekledi, şimdi de yerine gitme vakti geldi. Kabul etmezsen çok üzersin beni.”

İçimde bir ağırlık hissettim. Kabul etmemek ayıp olacak, kabul etmek içime yük olacaktı. Bakışlarım o kararsızlıkla Meryem Hanım’ın üzerinde durunca, “Hadi,” dedi kutuyu göstererek. O da yetmemiş, oturduğu yerden ayaklanıp kutuyu önüme doğru koymuştu. “Hadi, kızım. Al,” dedi.

Bakışlarım Mir Aslan'ı bulduğunda o da babaannesinden tarafmış gibi kutuyu gösterip “Senin,” diye fısıldamıştı gözleriyle.

İkisinin arasında kalmıştım; Meryem Hanım, ellerimi tutup zorla kutunun üzerine uzattığında, parmaklarım da kabullenmişim gibi nar çiçekleriyle süslenmiş bileziğin üzerinde durdu.

“Teşekkür ederim,” dedim sesim fısıltı gibiyken binbir mahcubiyetle.

Efruz Usta bileziğin birini alıp “Bileğini uzat bakalım,” dediğinde elimi kaldırdım, o da bileziği nazikçe bileğime geçirdi. Metalin soğukluğu önce içimi ürpertti ama sonra ısındım, bilezik sanki yıllardır benim tenime alışkınmış gibiydi. “Heh!” dedi Efruz Usta. “Bak, ölçüyü bile tam yapmışız, gördün mü? Tam bileğine göre oldu. Hiçbir oynamaya gerek yok. Senin nasibinmiş zaten kızım.”

Tekrar minnetle Meryem Hanım'a baktığımda, Meryem Hanım bileğimi tutup hafifçe sıktı. “Güzel günlerde tak kızım.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak elimi elinin üzerine koyduğumda, “E bana?” diye sordu Mir Aslan. “Hep gelinine mi çalıştın senelerdir?”

Herkesin yüzüne bir tebessüm yerleştirmişti ve “E sen sana en yakışanı takmışsın koluna zaten oğlum. Dahasını ister misin?” diye sorduğunda Mir Aslan öyle bir parıldayan gözlerle baktı ki bana, cevabını o bakıştan okudum ama o söylemekten de hiç çekinmedi. “İstemem,” dedi. “O kalsın orada öyle içimi götürecek bakışlarıyla, ben başka bir şey istemem.”

Al al olmuş yanaklarımla başımı önüme eğdiğimde, “Sağ olasın, Efruz Usta,” dedi Meryem Hanım adama elini uzatarak. “Helal edesin hakkını. Biz yine geliriz.”

“Helal olsun Meryem Hanım, ne demek. Asıl siz helal edin.”

Onlar kendi arasında helalleşip senelerin dostluğunu pekiştirirken Mir Aslan ayaklanınca ben de ayaklandım ve Efruz Usta'nın elini ondan sonra ben de sıktıktan sonra dükkândan

birlikte çıktık. Bileziğin biri kolumdaydı ama diğerleri kutu-
daydı. Meryem Hanım kutuları kapıdaki korumalardan birine
verdikten sonra o vakur duruşuyla en önden tekrar yürümeye
başladı.

“Şu ileride bir dükkân var. Oraya da bakacağız.”

“Daha çok sürer mi?” diye sordu Mir Aslan homurdanarak.

Meryem Hanım en önde, “E kolay mı sandın bu işleri paşam
sen?” dedi. “Azıcık sabret. Ne acelen var? Sanki yetişmen gereken
yerin var.”

Mir Aslan’ın bakışları bana döndüğünde yüzündeki o imalı
gülümsemeyle, “Var valla!” dedi.

“Bana mı yetişmen gerek?” dedim anlamadan, fısıldayarak.
Onun kolunun arasında, o kalabalığın içinde yürürken “Öyle
galiba,” dedi.

“E yanındayım ya!” dediğimde, “Yanım ayrı, dibim ayrı,” dedi
beni biraz daha kendine çekerek. “Benim dip dibe olmam lazım.
Burada böyle yürürken, aralara mesafeler girince olmuyor. Bir
adımın benden ayrı düşse içime vuruyorsun.”

Nevşehir’in dar sokaklarından birinde, taşlarla döşenmiş eski
bir yolun üzerinde yürürken Mir Aslan’dan bunları duymak bir
ateşin koynuna girmek demekti. Önümüzde Meryem Hanım,
etrafımızda siyah takım elbiseleri içinde gözleri sürekli etrafı ta-
rayan korumalar... Onlar bir gölge gibi ilerlerken, etraftaki in-
sanlar yol kenarına çekilip usulca izliyorlardı ve ben tüm bu ba-
kışların arasında Mir Aslan’ın da göz hapsindeydim.

Bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım. Etrafıma bakındım,
koluna doğru sarılarak. İnsanlar saygıyla başlarını eğerek selam
veriyor, arada fısıldaşıyorlardı. Ama gözleri özellikle Mir Aslan’a
ve bana takılıyordu. Birkaç yaşlı kadın, dudaklarının kenarında
hafif bir tebessümle bizi baştan ayağa süzüyordu. Genç kızlar göz
ucuyla bakıp yanaklarını ısırtan belli belirsiz gülüşler atıyordu.
Adamlar Mir Aslan’ı başlarıyla selamlayıp bir adım geri çekili-
yordu.

Türkoğlu ailesinin burada epey ağırlığı vardı ve bunu her adımda hissediyordum. Hissettiğim tek şey de o değildi.

Mir Aslan...

Az önceki cümlelerin bıraktığı hislerle kavruluyordum. Başımı çevirip ona baktığımda, o da aynı hislerle beni izliyordu.

İçimde bir şeyler hızla düğümlendi.

Bu adam böyle bakamazdı. Böyle yürüyemezdi. Koca bir şehir üzerimize dikmişken gözlerini o, sanki hiçbir şey yokmuş gibi üzerime eğilemezdi.

Ama eğiliyordu.

Ellerini cebine sokmuş, yanında yürüyen onca insana rağmen dünyada yalnızca ben varmışım gibi bana bakıyordu. Gözlerinin içi beni ateşin koynunda yakmak ister gibi alev alevdi. Dudaklarının kenarında hafif belli belirsiz bir eğim vardı. Bana gülümsediğinde değil, beni böyle süzdüğünde o dudakları benim için daha tehlikeliydi.

Kaçtım.

Kaçmam gerekiyordu.

Gözlerimi yere indirdim; taşlara baktım, adımlarımı saydım...

Ama bir an sonra anladım ki o hâlâ bakıyordu.

Yüreğim deli gibi atarken ve artık engel olmam gerektiğini bildiğimden, “Böyle bakmak zorunda mısın?” dedim, fısıltıyla.

O ise hiç düşünmeden cevap verdi. “Sen de bu kadar güzel olmasaydın. Girmeseydin aklıma, koynuma, gönlüme. Çekmeseydi canım seni her saniye.”

Bir an nefesim kesildi. Bunu herkesin ortasında, bu kadar rahat, bu kadar kesin bir dille söyleyemezdi.

Meryem Hanım önümüzde yürümeye devam ederken, korumalar etrafımızı mesafeli bir şekilde sarmış, insanlar gözlerini

üzerimize dikmişti ve Mir böyle bir ortamda, bunu kolayca söyleyemezdi. Ama söylemişti.

Ve sonra bu da yetmezmiş gibi parmakları bileğime doğru okşarcasına usulca süzüldü.

Şu an bileğimde Efruz Usta'nın az önce taktığı nar çiçeği işlemeli bilezik duruyordu. Şimdi ise Mir Aslan'ın sıcak avucu onu sarmıştı. Bileğimdeki bileziği okşar gibi dokundu. Alev aldı içim. Sanki taş sokaklarda yürümüyorum, alevlerin içinde yürüyordum.

“Mir Aslan,” derken inler gibi sesim titredi. “Elini çek.”

Mir Aslan hafifçe güldü, hoşuna gitmiş gibi. “Çekmiyorum.”

Özellikle seçmiş gibi orta parmağı bileğimi usulca arşınlarken, bileziğin içine girip çıkıyordu ve bu bambaşka anlamlar uyandı-
rıyordu.

“İnsanlar bakıyor.”

“Baksınlar.”

Bileğimi bırakmadı. Aksine bileziğin arasına giren parmağını orada yavaşça gezdirdi. Bunu bile isteye yapıyordu. Ve ben şu an burada, taşların üzerinde, buz gibi havanın altında, bu adamın ellerinin içinde eriyordum.

Sonunda dayanamayıp geri çekildim. Derince soluklanıp buz gibi havada elimle yüzümü yellerken, yaptığım şeyin dışarıdan nasıl duracağını dank ettiği o an, ellerimi yakalarım doğru götürüp kendimi toparlama telaşına girdim. Mir Aslan ise gülerek ellerini cebine soktu ki Meryem Hanım, tam o sırada durdu.

“Geldik,” dediğinde bakışlarımı önüme çevirdim.

Taş duvarlı başka bir dükkânın önündeydik. Bu sefer tabela daha gösterişliydi. Büyük, geniş bir vitrin vardı ve raflarda serili kumaşlar, ipek şallar, zarif nakışlarla süslenmiş örtüler ve loş ışıktaki parlayan saten gecelikler duruyordu.

Meryem Hanım bana doğru dönerek “Buraya da gireceğiz,” dedi. “Eksiklerini tamamlayalım.”

Bir an duraksadım.

İç çamaşırları, gecelikler... Mir Aslan'ın olduğu yerde...

“Ben... Benim...” dedim titrek bir sesle. “Bir ihtiyacım yok.”

Meryem Hanım ise alışverişe çıktığımız o ilk anda olduğu gibi lafının üstüne laf söylenmesine müsaade etmiyordu.

“Hadi kızım, hadi,” diyerek dükkânın kapısını açtığı anda başka seçeneğim kalmamıştı.

Kaçamak bakışlarım ona döndüğünde, sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi hafifçe yana eğildi ve gülümsedi.

“Gir bakalım, Şifa,” dedi elini belime yerleştirip, beni içeri sürüklercesine. Alay eder gibi, “Buradan alacaklarını çok merak ediyorum,” dediğinde aklımdan geçen ilk şey, *ben bu adamın gözü önünde bunları nasıl seçeceğim* sorusu oldu. Ama kaçış yoktu. İçimde yanan alevle başımı eğip dükkâna girdim.

O tam arkamdaydı ki çalan telefonuyla birlikte eli belimden düşerken telefona baktı ve “Gir sen,” dedi. “Ben geliyorum.”

Öyle yaptım. Meryem Hanım içeriye adımını atar atmaz dükkânın içi bir anda hareketlendi. Kapının hemen yanında gülkurusu renginde, işlemeli bir perdenin arkasından yaşlıca bir kadın çıktı. Arkasında genç bir kız daha vardı ve muhtemelen o da buranın çalışanıydı.

Kadın, Meryem Hanım'ı görünce yüzünde koca bir gülümsemeyle eğildi. “Hoş geldiniz, Meryem Hanım. Şeref verdiniz.”

Meryem Hanım başını hafifçe salladı. “Hoş bulduk, Gülizar Hanım,” dedi o asil gülümsemesini yüzüne yerleştirerek. “Gelinim...” Beni önüne doğru aldığı an sırtımı sıvazladı. “Şifa için birkaç şey bakacağız.”

Kadın gözlerini hemen bana çevirdi. “Ah, maşallah!” dedi beni süzerken. “Ne kadar da güzelmiş. Hayırlı uğurlu olsun inşallah. Hoş geldiniz kızım.”

Kelimeler ağızımdan çıkmadan Mir Aslan'a doğru bakışlarımı çevirmiştim ki telefon konuşmasını bitirmiş, dükkânın kapısını aralayarak içeri adımını atmıştı.

O ara kadını cevapsız bırakmamın telaşıyla, "Hoş bulduk," dedim. Mir Aslan kapının yanında durdu, ellerini cebine soktu ve başını hafifçe yana eğerek dükkânı süzmeye başladı. O an dükkândaki havanın değiştiğini hissettim. Onun bakışının değdiği, varlığının olduğu her yer ona göre şekil alıyordu sanki.

"Siz geceliklere doğru rahatça bakın. Ben de şuradaki kumaşlara bakayım, kızım," dedi Meryem Hanım. İnce düşünüp beni bu mahrem alanda bir başıma bırakmak istiyordu. Beni ise ter basmıştı. Mir Aslan'a döndüğümde ise daha da arttı.

Bakışlarımı üzerinden çekip gelişigüzel bakındım. İçeride her şeyin bir düzeni vardı. Sol tarafta duvar boyunca uzanan raflarda ipek şallar, ince pamuklu kumaşlar ve işlemeli örtüler sıralanmıştı. Sağ tarafta ise loş ışıktaki hafifçe parlayan saten gecelikler, dantelli iç çamaşırları bulunuyordu.

Ve Mir Aslan...

O bu detayları fark ettiğinde ve ben başımı ona çevirdiğimde hafifçe gülümsedi.

İçimde yükselen sıcaklıktan kaçmak için hızla sol tarafa yöneldim. Kumaşlara dokundum, parmaklarımı hafif pamuklu bir örtünün üzerinde gezdirdim. Ama tam o sırada Mir Aslan'ın sesi duyuldu.

"Satenler daha güzel duruyor."

Başımı bir anda çevirdim. O, hâlâ kapının yanında, elleri cebinde duruyordu. Ama gözleri... Gözleri doğrudan geceliklerin asılı olduğu tarafa kaymıştı. İmalî bakışlarıyla askıdaki geceliklerden birini işaret ettiğinde içimde bir şey düğümlendi.

Meryem Hanım bu sözleri duymamış gibi kumaşları inceliyordu ama tezgâhtaki kadın hafifçe kıkırdadı. Yanında olan genç

kız da başını eğip mahcup bir şekilde önüne baktı. Ben ise bir şey söylemeye cesaret edemedim. Olmamış gibi yapmaya çalıştım.

Ama Mir Aslan... O durur muydu? Bir adım attı. Sonra bir tane daha. Ayak sesleri taş zeminde yankılandıkça içimde çaldı her bir adımı. Sonunda yanıma geldi. Elini belime yerleştirdikten sonra parmaklarını benim az önce dokunduğum kumaşın üzerine koydu ve hafifçe eğildi.

“Bunu mu seçeceksin?”

Nefesimi tuttum. Kumaşlar, gecelikler, insanların bakışları... Meryem Hanım hafifçe başını çevirip gecelik ve iç çamaşırı yerinde, ikimizi dip dibe görünce minik bir tebessümle önüne döndü ama ben çok utandım. Kendimi toparlamaya çalıştım ve başımı kaldırmadan konuştum. “Bakıyorum. Bilmiyorum. Ne fark edecek ki zaten?”

Tezgâhtaki o kumaşların üzerinde öylesine gezdirdim ellerimi. Sonra onun parmakları hafifçe hareket etti. Kumaşın üzerinden kaydı ve elime değdi. Değdi ve durmadı. Parmak uçları bileğimden aşağı doğru süzüldü. Öyle kısa bir temas değildi. Bilerek, isteyerek, yavaşça...

“Fark etmiyorsa ben seçeyim o zaman.”

Bir anda bütün vücudum alev aldı. Gözlerimi açtım, ona baktım. O ise sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Gözleri o kadar koyuydu, öylesine derindi ki içimdeki her şeyi çekip alıyordu.

Tam o anda Meryem Hanım hafifçe öksürdü.

“Kızım, siz başka modeller de çıkarın isterseniz,” dedi kendisi diğer tarafa yönelerek.

“Çıkaralım hemen,” diyerek yanındaki kadını hızlıca dürttü. Ben hızla nefes aldım. Gözlerimi kumaşlara çevirdim. Kadın raf-lardan birkaç parça daha aldı ve tezgâhın üzerine serdi. Ellerim titremeden dokunmaya çalıştım. Kumaşlar o kadar narin, o kadar zarıftı ki sanki dokunsam dağılacak gibi geliyordu. Önümde

incecik ipekten, üzerinde altın varakla işlenmiş küçük çiçek motifleri olan bir gecelik duruyordu. Yanında neredeyse şeffaf sayılabilecek beyaz bir sabahlık vardı. Bir diğer gecelikse kan kırmızıydı ve dantel detayları neredeyse yok denecek kadar sadeydi.

Kadın gözlerimin hangi parçalara takıldığını fark edince hafifçe gülümsedi. “Bu kırmızıyı öneririm ben sana kızım,” dedi. “İpektendir. Vücutta kayıp gider. Çok rahattır.”

O anda Mir Aslan’ın varlığını içimde daha derinden hissettim. Ben daha bir şey diyemeden Mir Aslan başıyla hafifçe onayladı ve “Güzelmiş,” dedi benim yerime. Sonra da bana doğru dönerek “Kayıp gidermiş de hem,” demişti aynı imayla.

Asıl yangın, Mir Aslan daha konuşmadan başlamıştı ama şimdi cayır cayırdı her yer. Bütün vücudum onun varlığına karşı tetikteydi sanki. Hızlıca önümdeki gecelikleri avucumun arasında buruşturup toparlayarak, “Tamam, hepsi olsun,” dedim. Muhtemelen kadın da böyle bir şey beklemiyordu ama onun da işine gelmiş olmalıydı, böylesi yüklü bir alışveriş yapmamız. Normalde *yük olurum* düşüncesiyle almayacağım şeyleri şimdi sırf konu kapansın diye alıyordum. Çünkü biliyordum ki Mir Aslan beni utandırmaya devam edecekti.

“Kızım, bunları pakete,” diyen kadının gözleri parlıyordu. Gecelik faslı bitince tezgâhın altından zarif dantellerle süslenmiş, ten renginde bir iç çamaşırı takımı çıkardı. Üzerinde el işçiliği vardı, iplikleri öyle inceydi ki ışık vurduğunda belli belirsiz parlıyordu.

“Olabildiğince hafif ama aynı zamanda çok şık,” dedi kadın parçayı önümde açarken. “Teninizde yok gibi hissettirir.”

Benden çok Mir Aslan ilgileniyordu. Gecelik seçerken yaşadığım utancın aynısını yaşayacağımı hissediyordum ki öyle de oldu, tam o sırada Mir Aslan hafifçe eğildi.

“Yok gibi hissettirirmiş ama sen yine de denemek ister misin?”

O an kelimenin tam anlamıyla başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Nefes bile almadan donup kaldım. Ama Mir Aslan

konusurken hiç acele etmiyordu. Sesinde o kadar fazla alay, o kadar fazla kasıtlı sıcaklık vardı ki kadının bile göz ucuyla ona baktığını hissettim.

“İstemem, Mir Aslan,” dedim baskılı bir sesle. Hemen peşine de Meryem Hanım’ın bize dönmesiyle yutkundum. “Hem senin burada ne işin var?” diye fısıldadım ona doğru dönerek.

“Babaannem kaş göz yapıp yanına yolladı,” dedi, umursamaz bir gülümsemeyle. “Benim suçum değil. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Fısıldaşarak konuştuğumuz o sırada kadın başka bir takım daha çıkardı. Bu sefer, koyu gece mavisi bir gecelikti. Kumaşı biraz daha kalındı ama yine de narin duruyordu. Dantelleri yalnızca omuzlardan aşağıya inen ince bir çizgiden ibaretti.

Meryem Hanım hiçbir şey olmamış gibi biraz daha ileride kumaşları inceliyordu. Ama ben... Burada, Mir Aslan’ın gölgesi altında nefes alamıyordum. Tam o sırada kadın bir başka set daha çıkardı. Fildişi rengi, tamamı dantel detaylı, zarif ve son derece narin bir takımdı. Takımı tezgâha bıraktığında, “Yeter bu kadar. Teşekkür ederim,” diyerek itelediğimde Meryem Hanım başını çevirdi.

“Beğendin mi Şifa? Orada işiniz bitti mi, kızım?”

İçimde kopan fırtınalarla başımı hafifçe salladım. “Evet. Yeterli bu kadar, çok teşekkür ederim.”

“Gel istersen buraya,” dedi kendisinin de işi bitmiş gibiyken. “Bazı kumaşlar aldım. Beğenmediklerin varsa paketlemeden değişelim.”

Benim için hiç mühim olmadığından, “Siz beğenmişseniz güzeldir, Meryem Hanım,” dedim. “Bence yeterli bu kadarı.”

Sesimdeki bunalmışlığı Mir Aslan da fark ettiğinden, “Bence de yeter babaanne,” dedi. “Dönelim artık eve. Daha mimar gelecekti.”

Meryem Hanım başını salladığında, “Akif,” diye seslendi. Kapıdaki yaşlı adam içeri girdiğinde kasaya doğru gitti ve kapıdan seslendiği iki adama da paketleri aldırttı.

“Kolay gelsin,” diyerek dükkân sahibiyle vedalaştıktan sonra Mir Aslan’ın koluna girerek yürümeye başladım. “Akif Bey çok eski tanıdık sanırım.”

Buz gibi Nevşehir soğuğu etrafımızı sardığında, ben Mir Aslan’ın kolları arasında sıcacıktım. “Ben kendimi bildim bileli var,” dedi. “Dedemin en güvendiği adamdır. Severim ben de. İyidir Akif abi.”

“Öyle,” dedim gülümseyerek. “Sana bakarken gözlerinin içi gülüyor zaten. Belli onun da seni sevdiği ve özlediği.”

Mir Aslan’ın yaralandığı bu yer, aynı zamanda iyileşeceği yer gibi geliyordu bana. Mir Aslan sessiz kaldı, kapının önünde Meryem Hanım’ı beklerken başımı gökyüzüne kaldırdım ve “Mir Aslan,” dedim hevesle. “Balona biner miyiz?”

Önüne geçerek ellerini tutup hevesle bakınca, gözlerinin içi parıldadı ve “Sen daha önce hiç binmedin, değil mi?” diye sordu. Rüzgâr tenimi yalayıp geçip giderken, önüme düşen birkaç parça tutam saç da kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. Başımı iki yana salladım.

“Nerede bineceğim ki? Binmedim tabii ki. Olur mu, Mir Aslan? Biner miyiz?”

Neredeyse heyecandan zıplayacak hâle geldiğimde, etrafımızdaki o kalabalık bakışların ve fısıltıların arasında hiç rahatsız hissetmedim kendimi.

“Olur,” dedi gülerek. “Bineriz. Halledelim şu nikâh işlerini önce.”

Ellerimi birbirine çırpıp gülümserken, “Hadi,” dedi Meryem Hanım dükkândan çıkarak. “Gidelim artık. Eksik kalanları da bir ara hallederiz.”

VIP aracın kapıları açılmıştı, Meryem Hanım önde yürürken, “Düğün alışverişi bahane,” dedi Mir Aslan gülerek. “Torununun geldiğini, evlendiğini, gelinini herkese gösterdi, şimdi geri dönüyor.”

Hiç bu açıdan düşünmemiştim ama Mir Aslan haklıymış gibi Meryem Hanım kaçamak bir gülümsemeyle, “Ne münasebet canım!” dedi karakterine hiç oturmayan tereddütlü bir sesle. “Ben yapılması gerekeni yaptım. Oğlan benim, kız benim. Niye gösterme derdine gireyim?”

Mir Aslan kahkaha atarken, “Sen var ya sen...” demişti ve biz araca yerleşip konağın yolunu tutmuştuk.

Eve geleli iki saat kadar olmuştu ve salonun ortasında büyük ceviz masanın üzerine kataloglar yayılmıştı. Meryem Hanım'ın sabahtan beri elli kez aradığı Mimar Vedat Bey, şık takım elbisesinin içinde dimdik duruyor, önündeki dosyalara göz gezdriyordu. Meryem Hanım ise arka tarafta hizmetlilere direktifler verirken sesi salona kadar yankılanıyordu.

“Yarına kadar her şey bitmeli! Temizlik tam anlamıyla yapılacak, pencereler iyice silinecek. Ay seneler oldu, hiç bakmadık ki oralara!” dedi endişeli bir sesle. “Birkaç suyla üst üste silin. Perdeler için de kumaşçıyı çağırın.”

Hizmetliler de telaşla başlarını eğerek hızla sağa sola dağıldılar. Halılar kaldırılıyor, köşelerde birikmiş ufak tefek eşyalar toparlanıyordu. Bir yandan bu konağın temizliği, bir yandan Mir Aslan ile oturacağımız ev düzenlenmeye çalışılıyordu.

“İki ayağım bir pabuca girdi!” dedi Meryem Hanım telaşla. “En azından bir hafta bekleseydik...” Meryem Hanım hızını alamamış, merdivenlerin başına gelip yukarı seslenmişti.

“Gelen giden de olur Nermin,” dedi tırabzanlara tutunarak. “Çarşaf, nevresimler! Sakın eski olanları sermeyin, yenileri dolaplardan çıkarılsın.”

Bu hengâmede başımı iki yana salladım. Konağın içinde bir telaş vardı ve kimse gerçekten oturup nefes almıyordu. Herkes koşturuyordu. Ben ise kendimi yalnız hissediyordum. Mir Aslan'ın kavgalı da olsa bir ailesi vardı, bizim için bir şeyler yapıyorlardı ve muhtemelen yarın geleni gideni de olacaktı ama ben bir başımaydım. Garipsedim, içerledim. Masanın başına oturmuş, başımı Mir Aslan'ın koluna doğru dayamıştım. Mimar hemen önümüze birkaç katalog açtı. İçinde birbirinden gösterişli koltuk takımları, ihtişamlı avizeler ve dekoratif ürünler vardı.

“Bunlar elimizde hazır olan modeller,” dedi içlerinden bir katalogu göstererek. “Bugün hemen sipariş verilirse, akşam yüklemeye başlarız. Geri kalan parçaları da yarına tamamlamış oluruz.”

Sayfaları çevirdim. Deri koltuklar, altın varaklı mobilyalar, ahşap oyma detayları olan yemek masaları gözlerimin önünde akıp gidiyordu. Hepsi göz kamaştırıcı olduğu kadar, aynı zamanda fazlasıyla ağır ve görkemliydi.

“Benim için fark etmez. Sence?” diye sordum Mir Aslan'a dönerek. Mir Aslan yanımda, benden daha rahat bir şekilde oturmuştu. Bacakları iki yana açılmış, elini omzuma doğru atmış, parmakları omzumu sıkıp bırakıyordu. Sayfalara göz attı, sonra dudaklarını bükerek “Bana hepsi olur,” dedi düz bir şekilde.

Katalogu çevirirken birine parmağını uzattı ve “Fena değilmiş sanki, he?” diye sordu.

Baktım. Takım; koyu ceviz, zarif ama aynı zamanda güçlü duruyordu. Gösterişli ama abartılı değildi.

“Ben de beğendim,” dedim. Tam o sırada telefonunun çalmasıyla ayaklanmıştı ki “Bak sen...” dedi omzumu hafifçe sıkarak. “Ben geliyorum hemen.”

Uzaklaşırken “Atayım mı?” dediğini duydum sadece ve sonra uzaklaştı.

Mimar ise gösterdiğim koltuğu hemen not aldı. Sonra başka bir sayfaya geçti.

“Yatak odası için ne düşünüyorsunuz?”

Bu defa içime tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Bizim yatak odamız olacaktı. Evimiz olacaktı. Bir an bu gerçeklik tekrar bana dank ettiğinde içimdeki o ürpertiye engel olamadım.

“Beraber seçelim Mir Aslan gelince,” dedim, başıyla onayladı. Ben sayfalar arasında gezinirken Mir Aslan da geldi ve “Seçtin mi hepsini güzelim?” diye sordu.

“Yok,” dedim katalogu önüme çekerek. “Beraber seçelim dedim. Sen kiminle konuştun?”

Bugün alışveriş esnasında da gidip konuştuğu için, susmayan aklımla bin türlü şey kurmuştum. “Sinan,” dedi sıradan bir sesle. “Hadi gel, bakalım.”

Bakışlarım kısa bir an üstünde kalsa da Mir Aslan kataloga bakıp devamında da bir şey demediği için mecburen ona eşlik etmek durumunda kaldım. Sayfalardaki modelleri dikkatle inceleyen koyu renk ve kadife kaplamalı başlığı olan, büyük ve geniş bir yatak ilgimi çekti.

“Bu nasıl?”

Mir Aslan hafifçe eğildi.

“Fazla büyük,” dedi bana doğru dönüp, sıcacık gülümseyerek. “Uzak kalırız.”

O iç sıkıntısının içinde bile yüzüme bir tebessüm düşürdü ve başka bir takım için sayfaları karıştırdı. Sonra parmakları bir modelin üstünde durdu. Daha açık tonlarda, daha hafif bir model vardı.

“Bu?” diye sorduğunda ona dönerek başımı salladım ve katalogları kapatırken mimara dönerek, “Bunu istiyoruz,” dedi. Sesinde bir kesinlik tınısı vardı. Mimar başını salladı, not aldı.

Tam o sırada, salonun diğer köşesinde Hasan Türkoğlu’nun oturduğu koltuğa gözüm takıldı. Hareketsizdi. Elinde dinî bir kitap vardı. Gözleri kitaba dönük olsa da aklının orada olmadığı

belliydi. Bence koşuşturmayı izliyor, bizi dinliyordu. Kimse onunla ilgilenmiyor, ona soru sormuyordu. Konağın her yerinde bir hareket, bir koşuşturma vardı ama Hasan Türkoğlu sadece sessizce oturuyordu. Muhtemelen Meryem Hanım onunla ciddi bir konuşma yapmış olmalıydı ki bu kadar sessizdi. Yine de birilerinin yok sayılması ve aynı evin içindeki bu gerginlik, içimde bir sıkıntı dalgası yayılmasına neden oldu.

Tam o sırada içeri giren Nermin Hanım ellerini önde kavuşturmuş, yumuşak bir sesle, “Yemek hazır, buyurun sofraya alalım sizi,” demişti.

Meryem Hanım elindekileri bırakıp bize doğru döndüğünde, “Hadi, bakalım,” dedi. “Bugün çok yorulduk, yemeğimizi yiyelim de gücümüzü toplayalım. Aç açına olmaz öyle. Evladım sen de...” dedi mimara dönerek. “Buyur soframıza.”

Vedat Bey ayaklanırken “Teşekkür ederim, Meryem Hanım,” dedi. “Verilmiş bir sözüm vardı. Üstelik seçtiklerimizi de bugün halletmem gerekli. Anca yetişirim. Başka zamana sözüm olsun.”

O öyle deyince Meryem Hanım da bir şey diyemedi. Mir Aslan ile tokalaştıktan sonra ben de elini sıkıp teşekkür ettim. Vedat Bey toparlandı, katalogları kaldırdı. Mir Aslan ayağ a kalktı, eliyle hafifçe sırtıma dokundu. Buraya geldiğimizden beri ne elini ne de bakışlarını üzerimden çekmişti. Onun dokunuşları arasında masaya doğru ilerledim.

Yemek sofrasına oturduğumuzda evin içindeki telaş da son bulmuştu sanki. Ortada mis gibi tereyağlı pilav, tandır eti ve çeşitli mezeler vardı. Nermin Hanım sessizce masanın etrafında dolaşıp bardaklara su doldururken, diğ erleri de yemekleri tabaklara servis ediyordu.

Hasan Türkoğlu başköşeye yerleştiğinde, “Zeynep yok mu?” demesiyle Nermin Hanım da “Aşağ ıda, beyim,” dedi. “Gelir şimdi.”

Sofrada Meryem Hanım her zamanki vakur hâliyle oturmuştu, derin bir nefes alıp, “Yaşlanmışım,” dedi gülerek. O sırada

salonun girişinde görünen Zeynep, “Nasıl geçti bugün, Şifa?” diye sormasıyla biraz olsun tebessüm ettim. “Sevdin mi Nevşehir’i?”

“Bayıldım,” dedim gülümseyerek. “Daha detaylı gezmek istiyorum.”

“Hallederiz,” diyen Zeynep’e, Mir Aslan’ın öyle bir bakışı vardı ki *çok beklersin* dercesineydi.

“Hadi afiyet olsun!” diyen Hasan Bey ise başını hafifçe eğmişti. Onun öyle demesiyle de herkes çorbasından birer kaşık aldı. Mir Aslan ve Hasan Bey birbirini yok sayıyor, Mir Aslan zorunluluktan, benim için burada kalmaya çalışıyor gibiydi ve bu bana yükmüşüm gibi hissettiriyordu. Belki gerçekten Meryem Hanım’ın dediği gibi kendi evimize geçince her şey daha kolay olabilir, Mir Aslan da özlem duyduğu topraklarda kök salabilirdi.

“Yarın için hocaya haber verdiniz mi, Hasan Bey?” diye sordu Meryem Hanım, elindeki kaşığı tabağına bırakırken.

Hasan Bey, “Hocaya gerek yok,” dedi sesi tok bir şekilde salonun içinde yankılanırken. “Nikâhı ben kıyacağım.”

Sofrada bir anlık sessizlik oldu. Mir Aslan’a doğru baktım ama hiçbir tepki vermemişti. Çorbasını içiyor, keskin yüz hatlarını bir milim olsun oynatmıyordu. İki keçi bir araya gelmiş gibiydi.

Zeynep gergin olan ortamı yumuşatmak ister gibi yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirip, “Ben hamamı hazırlattım,” dedi kıkırdarak. “Gelin hamamı yaparız bu akşam.”

Elimdeki çatalı havada tutarken şaşkınlıkla, “Burada hamam mı var?” diye sordum.

“Tabii ki var kızım,” dedi Meryem Hanım gözlerinde belli belirsiz bir gururla. “İyi düşünmüş Zeynep’im. Gelin hamamımızı da yapalım bir güzel. Hiçbir şeyimiz eksik olmasın. Araya zaman girmese ben daha neler yapardım da sana, işte...”

Bir anda içime garip bir his doldu.

Hamam...

Gelin hamamı...

Çocukluğumdan beri filmlerde, hikâyelerde duyduğum eski geleneklerde anlatılan o eğlenceli, coşkulu hazırlık şimdi benim için yapılmak isteniyordu. Ben daha önce hiç hamama gitmemiştim ama bir miktar da olsa soyunmak gerektiğini biliyordum ve sırtımdaki yaralar varken oraya girmek istemedim. Beni öyle görmelerini istemedim. Ne kadar hevesli olsam da bunların açıklamasını onlara yapmak istemedim. O yüzden ne diyeceğimi bilemedim.

Gözlerim farkında olmadan, her yolun sonu ona çıkar gibi Mir Aslan'a kaydı ve o anda kapı çalındı.

Nermin Hanım içeri girdiğinde, "Mir Aslan Beyim, misafirleriniz geldi," dedi.

Kaşlarımı çattım ve haddimeymiş gibi, "Ne misafiri?" dedim, gözlerimi ona dikerek.

Mir Aslan bana baktığında yüzünde bir gülümseme vardı ve o an içerisini, "Sürpriz!" diyen o cıvıl cıvıl tanıdık sesler doldurdu.

Kapı açılır açılmaz, kollarını iki yana açmış Melek abla eşikte göründü; hemen ardından hepsi birden karşımda belirmişti. "Melek abla!" dedim heyecanla olduğum yerden kalkarak. Öylesine heyecanlanmış, öylesine mutlu olmuştum ki... Onlar benim sonradan ailem olmuştu. Yabancı bir yerde tanıdık yüzler görmek öylesine iyi hissettirdi ki sanki aileme kavuşmuş gibi hissettim.

Kollarımı sıkı sıkı sardığımda, "Canım..." dedi saçlarımı seve seve. "Canım benim."

Hemen gözlerimin önüne Sinan abi, Orçun abi, Uğur ve Emre doluştu. Üzerlerindeki askerî disiplin hâlâ duruyordu ama yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı. Mir Aslan'ın bakışları benim üzerimdeyken yüzümdeki mutluluğu görmek, onu şimdi tamamlanmış gibi hissettirmişti. Benim mutluluğumla mutlu olabilecek kadar yüreği kocaman bir adamdı. Ben Melek ablaya öyle sıkı sıkı, canımmış, kanımmış gibi sarılınca onun yaraları sarıldı sanki.

Orçun abi geniş omuzlarını geriye atarak kollarını açtığında, Mir Aslan'ın kaşları çatılmış olsa da Orçun abi onu göremiyordu.

“Bu lavuk seni benden istemedenden evlenmeyecektin, değil mi?” dedi hafif sitemkâr bir sesle.

Melek abla geri çekildiğinde, Orçun abinin kolları açık olduğundan, mecburen sarılmak durumunda kaldım ama Mir Aslan'ın bu durumdan hiç hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu.

Kısa bir sarılmanın ardından geri çekildiğimde, hemen arkasındaki Sinan abiye sarıldım. “Komutanımız haber vermese haberimiz bile olmayacaktı, Şifa bacım. Bozuldum vallahi! Veriyor-muşuz yarın akşam seni komutanıma.”

Sinan abiye karşı mahcup bir hâlde, “Abi vallahi benim de yeni haberim oldu ki,” dedim kıkırdayarak. Uğur kaşlarını hafifçe kaldırıp başını salladı.

“Alındık sana yenge. Biz kız tarafı değil miyiz?”

Ona da sarılırken, “*Yenge* derken nasıl kız tarafı oluyorsunuz?” diye sordum gülerek.

Emre ise en sakın hâllerıyla biraz geride duruyor ama yüzünde sıcak bir gülümsemeyle olan biteni izliyordu. Ona da sarıldıktan sonra geri çekildim ve karşımda oluşlarına hâlâ şaşkınlıkla bakmaya devam ettim.

Sinan abi omzuma hafifçe vurdu. “Bak, hâlâ şaşkın şaşkın bakıyor!” dedi Mir Aslan'a doğru dönerek. “Ne sandın, siz komutanımla bir yuva kurmaya karar vereceksiniz de biz gelmeyecek miyiz?”

Orçun abi, Melek'in yanından geçerken Hasan Türkoğlu'na doğru yürüdü ve “Kusura bakmayın, efendim,” dedi saygıyla. Biz birbirimize dalınca unutmuşruk ama sofrada büyükler de vardı. Meryem Hanım yüzünde bir gülümsemeyle bu arkadaş ortamını izlese de Hasan Bey yok sayılmayı pek hoş karşılamazdı. “Böyle biz kendi sohbetimize dalınca size de selam veremedik.”

Eline doğru uzandığında Hasan Bey bir terslik yapmadı ve elini verdi. Orçun öptükten sonra “Hoş geldiniz,” dedi sıcak bir sesle. Ona da yabancı gelmiş olmalı ki öksürerek boğazını temizlediğinde önüne doğru döndü.

Meryem Hanım bütün bu sıcak karşılamayı izlerken gözlerinin içi hafifçe gülüyordu. Ama yüzündeki asalet ve ciddiyet hiç bozulmadı. “Hoş geldiniz evimize, öyle ayakta kalmayın,” dedi, eliyle sofrayı işaret ederek. “Buyurun, oturun. Nermin...” diyerek arkasına döndüğünde hazırda bekleyen hizmetlilere, “Hemen servis açın,” dedi.

Hep birlikte masaya yöneldik. Melek hemen benim yanıma oturdu, diğerleri de masanın uygun yerlerine yerleştiler. Hizmetliler hızlıca ek servisler açmaya başladılar. Melek ablanın elini tutmuş olsam da başımı Mir Aslan’a doğru çevirdim ve “Bana hiç bahsetmedin,” dedim fısıldarcasına sevinç dolu bir sesle.

Gözlerimin içi gülünce onun da gözlerinin içi güldü. Dirseğini sandalyeme doğru attı ve parmakları yanağımı okşarken “Sabahattan beri ilk kez gözünün içi gülüyor,” dedi. “Bunu canlı canlı görmek için söylemedim. Ben anlamadım mı sanıyorsun senin o bir bakışından neleri dert ettiğini? Benim kimim varsa, neyim varsa hepsi senin de, Şifa. Yarın burada kız tarafı olarak hepsi senin yanında duracaklar.”

Öyle güzel seviyordu, öyle yüreğime basıyordu ki cümlelerini, düşüncelerini... Ben aklını, fikrini, zikrini bile severken buluyordum kendimi.

“Teşekkür ederim,” dedim dolu dolu gözlerle. “Beni her zaman tamamladığın için.”

Onu tanıdığım o ilk andan beri eksik parçalarımı tamamlayan hep o olmuştu. Dert ettiğim ne varsa hepsine derman olmuştu.

“E oğlum...” dedi Meryem Hanım bizi bölerek. “Tanıtma-yacak mısın arkadaşlarını bize?”

Mir Aslan babaannesine dönerek “Tanıtayım,” dedi ve tek tek göstermeye başladı.

“Melek bizim yengemiz, kız kardeşimiz, ablamız. Sinan’ın eşi. Hepimizi oralarda toplayan, yediren içiren kendisidir. O olmasa sersefil bir hayat sürerdik.”

Melek abla şokla gözlerini açmış, Mir Aslan’a bakarken, “Abart!” dedi ve Mir Aslan da “Öyle yapıyorum zaten,” dedi gülerek. “Yoksa senin dilinden başka türlü kurtulamam.”

Melek abla beni kenara ittirip, Mir Aslan’ın omzuna doğru vurduğunda sıyırmıştı ama yine de denemişti. “Sendeki şu şeytan tüyü olmasa seviyecek yanın yok!”

Bu gülüşme, birbirine takılma hâli Hasan Bey’i de gülümsetmişti ama gülümsemesini hızlıca gizledi. O an Hasan Bey’e bakıyor olmasam kısacık o anı asla yakalayamazdım. Kendini gizlemede ustaydı ama ben onun da içinde Mir Aslan’a olan özlemini görebiliyordum.

Melek hafifçe başını öne eğerek tatlı bir gülümsemeyle Meryem Hanım’a selam verdi.

Sonra Mir Aslan, Sinan’a döndü.

“Sinan. Kardeşim sayılır. Benden sonra en çok sesi çıkan da odur.”

Sinan hafifçe omzunu silkti. “Ne yapalım komutanım, bazı şeyleri dillendirmek gerekiyor.”

Mir Aslan hafifçe gülümsedi ve ardından hemen yanında oturan Orçun abiye dönmek durumunda kaldı.

“Orçun,” dedi soğuk soğuk. “Bununla durmadan didişiriz. Niye geldi, anlamadım. Çağırمامıştım aslında ama...”

Gülerek söylese de her şakada bir gerçeklik payı olduğu da belli oluyordu. Orçun abi onu ciddiye alsa aralarındaki durum biraz gerginleşebilirdi ama neyse ki Orçun abi alttan almayı bilen bir adamdı.

“Çünkü bir davete ihtiyaç duymayacak kadar yakınınızım kardeşim,” dedi imalı bir gülümsemeyle. Mir Aslan da ona doğru

güldüğünde en azından hızlıca konu toparlandı. Sonra Uğur'a işaret etti.

“Uğur. O da kardeşim gibidir. Nerede boş yapmak olsun, nerede bir gır gır şamata, Uğur orada!”

Uğur çatalını masaya bırakarak başını yana eğdi. “Mizah olmayınca hayat çekilmez komutanım, ne yapayım, ben de yaşamaya çalışıyorum.”

Ve en son Emre'ye döndüğünde, “Ve Emre,” dedi. “En sessizimiz. Ama gözleri herkesten fazla şey görür.”

Emre sadece hafifçe gülümseyerek başını eğdi.

“Bir de Alper var ama o görevde şu an.”

Daha fazla detay vermediler onunla ilgili ama onun da Esengül'ün de burada olmasını çok isterdim.

“Keşke Esengül de burada olsaydı,” dediğimde Melek abla bana dönerek “O gitti, Şifacığım,” dedi. Sanırım hepsi bunu bildiğinden şaşırmamıştı ama Mir Aslan ve benim bakışlarım Melek ablaya doğru dönmüştü.

“Nereye gitti?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Biz kısıcık sürede onunla kader ortağı gibiydik. İkimiz de yarımдық. Ben tamamlandım ama Esengül darmadağın kalmıştı.

“Bir köy okulunda öğretmenliğe başladı,” dediğinde sessiz kaldım ama Mir Aslan, “İsteddiği bir şeydi zaten. Hayırlısı olsun,” deyince üstüne de çok söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Hayallerinden birini yaşıyor olması güzeldi ama mutlu olmadığını tahmin edebiliyordum.

“Umarım ona çok iyi gelir,” dedim iç çekerek.

“İnşallah canım,” diyerek sırtımı sıvazlayan Melek abla yemeğine döndüğünde lezzetine doyamamış gibi gözlerini kapatarak, “Bunlar enfes olmuş,” dedi Meryem Hanım'a karşı. “Ellerinize sağlık.”

Meryem Hanım gülümseyerek “Afiyet olsun kızım,” demişti. “Yarın çok daha güzellerini yaparız inşallah. Geleceğinizden haberimiz yoktu.”

Meryem Hanım, Mir Aslan anlatırken hepsini dikkatle dinlemişti. “Güzel dostlar edinmişsin, Mir Aslan. Hepsi de hayatında önemli bir yerde besbelli. Şifa’ya sürpriz yapmışsın da keşke bize söyleseydin, oğlum. Hazırlık yapardık.”

“Her şey dört dörtlük zaten sultanım,” dedi göz kırparak. “Sen hiç tasalanma.”

Gerçekten herkes yemeğini afiyetle yiyor, bir de Uğur sürekli etrafı inceleyerek muhtemelen bu lükse şaşıyordu. Mir Aslan böylesi bir servetin içinde çok sade bir hayat yaşıyordu.

“Buralar da güzelmiş, komutanım!” derken gözü tam karşındaki Zeynep’e düştüğünde, “Bayağı güzelmiş,” diye tamamlayınca Mir Aslan baktığı yeri fark ederek, “Öyle her güzele bakılmaz ama,” dedi baskın bir sesle.

Uğur boğazını temizleyerek yapmacık bir gülümsemeyle önüne döndü. Ama ben Zeynep’in bu ilgiden hoşlandığını kaçamak bakışlarındaki gülümsemeden anlayabiliyordum.

“Hadi,” dedi Zeynep ilk kez konuşarak. “Yemeğimizi yiyelim. Tam zamanında denk geldiniz Melek abla, biz de gelin hamamını hazırlatmıştık.”

“Ne diyorsun?” dedi Melek abla gülerek. “Ben bayılıpım hamamlara!”

“Oha! Burada hamam mı var?” diye soran Uğur olunca ve peşine de “Komutanım, biz de katılsak ya hamama...” deyince Mir Aslan’ın gözleri öyle bir belerdi ki Uğur nasıl toparlayacağını bilemedi. “Yani damat hamamı olarak ayrı dedim ben, komutanım.”

“Damat hamamı ne lan?” diye sordu Orçun abi. “Öyle şey mi varmış?”

“Olsun komutanım,” dedi Uğur omuz silkerek. “Yaparız, olur. Kanun mu varmış yok diye?”

Sofrada sıcak bir sohbet başladı. Yemekler paylaşıldı, kahkahalar yükseldi. O kadar ki Hasan Türkoğlu sessizce görünmez rolüne bürünmeye çalışsa da o bile kimseye belli etmeden gülerek yemeğini daha yavaş yedi. Ben ise masanın etrafına baktım ve içime tarifsiz bir huzur yayıldı. Kimsem yokken bana kimse olan insanların arasına karışmak, onların bir parçası olmak içimi okşadı. Sanırım tam olarak bu, gerçek bir aile olmak demekti ve ben yıllar sonra gerçekten çok iyi bir aileye denk düşmüştüm.

Dakikalar akmış, yemek bitmiş, sofradaki tabaklar yavaş yavaş boşalmıştı. Hizmetliler sessizce sofrayı toplamaya başladılar. Kaşıkların, tabakların hafifçe birbirine çarpan sesleri havada yankılanırken Hasan Türkoğlu hâlâ sofranın başında oturuyordu. Son lokmasını aldıktan sonra çatalını tabağın kenarına bıraktı ve kaşıklarını çatarak “Kadınlar madem gelin hamamı yapacak, erkekler kış bahçesine geçsin,” dedi. “Kahvelerimizi oraya getirirsiniz, Nermin Hanım.”

“Başüstüne, efendim,” dedi Nermin Hanım. Hasan Türkoğlu mahreme, namahreme çok dikkat eden bir adamdı. O yüzden evdeki erkeklerin çıkmasını uygun görmüştü. Herkesle birlikte kendini de katıp belki de Mir Aslan ile aradaki o şeyi yumuşatmak istemişti, kim bilir.

Uğur tam ağzına bir yudum su almıştı ki hızla yutkunup gözlerini açarak, “Lan... Kış bahçesi de mi var burada?” diye sordu.

Masada hafif bir kahkaha yayıldı.

Uğur başını iki yana salladı, gözlerini kocaman açıp hayretle etrafa baktı. “Vay anasını be! Komutanım, siz dünyada cenneti yaşayabilirmişsiniz aslında.” Sonra etrafına bakıp merakla bir şeyler arar gibi, “Allah aşkına, başka neler var?” diye sordu. “Gizli geçit falan da çıkmasın sakın? *Var* derseniz inanırım bak.”

Orçun abi, elini Uğur’un omzuna koyup hafifçe itti. “Bu kadar da görmemiş olunmaz ya! Rezil ediyorsun bizi.”

“Gördük mü komutanım?” dedi Orçun abiye doğru. “Vallahi ben görmedim.”

Masada yine kahkahalar yükseldi. Meryem Hanım hizmetlilere kısa bir bakış attıktan sonra bana ve Melek'e dönerek "Hadi, kızlar," dedi. "Siz de hazırlanın da hamama inelim sonrasında."

Melek'in koluna hafifçe dokunarak "Gel yavrum," dedi sıcacık bir sesle. "Ben de sana odanı göstereyim."

"Çok zahmet veriyoruz size ama böyle de güzel oldu vallahi!" diyen Melek ablanın şen şakrak sesiyle Meryem Hanım'ın da neşesi yerine gelmiş, gülüşerek çıkmaya başlamıştıları yukarıya.

"Hadi ben de çıktım," diyen Zeynep'in peşinden Uğur ile birlikte ben de baktım kaldım. Onlar gitti ama onların arkasından bakarken içimde bir sıkıntı belirdi.

Yemeğin başından beri her şey sanki bir rüya gibiydi. Herkes mutluydu, eğleniyordu, sohbet dönüyordu ve bence yeterliydi. Ama hamam işi beni biraz germişti. Mir Aslan'a doğru baktığımda ayaklanmış, çocuklarla gülüşerek bir şey konuşurken, "Mir Aslan," dedim.

"Güzelim," dedi saniye bile kaybetmeden. Yanıma doğru yaklaşmış, elini belime koymuşken *emret* dercesine bakıyordu.

"Bir yukarı gelir misin?" diye sorduğumda, "Geleyim, yavrum," dedi sakın bir sesle. "Gel çıkalım."

Duruşumdan, bakışımdan ne olduğunu sezinlemiş gibiydi. Ama hiçbir şey sormadı. "Siz geçin," dedi arkadaşlarına doğru. "Geliyorum ben de şimdi."

Onlar koyu bir sohbetin içinde birbirlerini ittire kaktıra gidiyordu, ben de Mir Aslan'ın eli belimde, adımlarıma yön verirken merdivenleri çıktım. Odaya adım attığımız an içimde bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. *Keşke Mir Aslan ile başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık ve tüm anlarımı doyasıya yaşasaydım,* diye düşündüm. Kapıyı arkamdan usulca kapatırken, Mir Aslan gözlerini benden ayırmadan odanın ortasında durdu. Ellerini ceplerine sokmuş, bana ne söyleyeceğimi bekler gibi bakıyordu.

Ama doğru kelimeleri bulamıyordum sanki. Kendimle bile konuşmakta zorlanırken Mir Aslan'a bu konuları tekrar tekrar açmak beni fazlaca sarsıyor ve çıkamadığımız bir döngüde hap-solmuşuz gibi hissettiriyordu.

Sırtımdaki o izler... Yıllardır taşıdığım, sakladığım o izler ile şimdi hamama girmem bekleniyordu. Melek abla, Zeynep, Meryem Hanım... Hepsi oradayken ben yaralarımın görünmesini istemiyordum.

“Neye takıldın sen?” dedi yanıma doğru gelip dingin bir sesle. “Ne sıktı canını? Söyle.”

Yutkundum.

Gözlerimi kaçırarak “Mir Aslan...” dedim. “Ben... Ben hamama girmek istemiyorum.”

Sesi derin ve sakindi. “Neden?” diye sordu başta. Sonra, “Yani girmek istemiyorsan tabii ki girme bebeğim ama başka bir sorun varsa...” dedi.

Başını yana doğru eğdiğinde gözlerimi yere indirdim. Ayak uçlarıma bakarak nefes aldım. Söylemesi bile zor geliyordu.

“Sırtımda hani o şeyler var ya...” Sesim bana bile uzaktı, âdeta bir fısıltıdan ibaretti ve sonrası da sessizliğin ta kendisiydi. Yavaşça başımı kaldırdığımda Mir Aslan'ın yüzü hiç değişmemişti. Ama bakışlarında, en derinlerime kadar işleyen bir şey vardı. Öfke değildi. Acı hiç değildi. Sadece yoğun bir his. İçimi gören bir his.

O bana bir adım yaklaştığında içim ürperdi ama kaçmadım. Ellerini yavaşça omuzlarıma koydu. Parmakları omzumda ritim tuttururken “Şifa,” dedi güçlü ama yumuşak bir sesle.

Başımı hafifçe kaldırdım. Odada büyük ayna hâkimdi ve Mir Aslan, beni aynanın karşısına doğru yavaşça döndürdü. O an ikimiz de aynaya bakıyorduk. Boyum onun göğsüne geliyordu ve sırtım göğsüne kapanır gibiyken gözlerimde tedirgin bir ifade vardı. Onun gözleri ise ateşin ta kendisiydi.

Parmakları usulca elbisemin sırt kısmına uzandığında, “Mir Aslan...” dedim engel olmak istercesine ama o beni duymazlıktan geldi. Yavaşça elbisenin düğmesini çözdü. Omuzlarımdan süzülen ince kumaş sırtımı açığa çıkardı ve ben gözlerimi kaçırarak aynadan kendime bakmaya cesaret edemedim.

Ama o aynadan beni izliyordu. Başını hafifçe eğerek sırtımdaki izleri süzdü. Parmakları o izlere, tenime hafifçe dokunduğunda nefesim göğsüme düğümlendi. Parmaklarının sırt kısmı süzülüyordu tenimden. Nefesi tenime vururcasına yaklaştığında ilk öpücüğü omuz başıma düştü.

İkincisi kürek kemiklerimin arasına.

Ve üçüncüsü en derin, en belirgin yara izimin üzerine.

Beni günlerce, aylarca kıvrandıran, canımı acıtan ve saklamak için çabaladığım sırtımdaki o izlere Mir Aslan iyileştirmek ister gibi dokunuyor ve geçmiş yaralarımı hassasiyetle öpüyordu. “Bunlardan mı çekiniyorsun?” diye sordu. Dudakları izlerimin her birine nazikçe değdi. “Ben her birinde senin gücüne hayran kalıp *bu nasıl bir kadın* diye delirdiğim izlerden mi çekiniyorsun?” Aynaya baktım. Bana içimi gören, beni eksiksiz seven bir adamın gözleriyle bakıyordu. Boğazım düğümlendi. Nefesim titredi.

“Mir Aslan...” dedim ona olan inancım ama kendime inançsızlığım. Sesim boğuk ve neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı. “Sen beni sevdiğin için böyle görüyorsun ama onlar öyle bakmayacak.”

Ama o öpmeyi durdurmadı. Tenimi öperken o dudaklarının sesi fısıltı gibi odada yankılandı.

“Zaten seni benim gördüğüm yerden gören kimse olmasın isterim. Her bir karışına yüklediğim anlam öylesine içimi titretiyor ki Şifa... Düşündüğümde bile...” Gözlerimi sıkıca kapattım. İçimdeki ürperti, dudaklarının sırtımda bıraktığı sıcaklığa karıştı. “Düşündüğümde bile aklımı oynatacak gibi oluyorum. Ama sen bil. Sen bil bende nasıl bir yerde olduğunu ve sadece buna odaklan istiyorum.”

Ellerini belime koydu. Bir an sımsıkı tuttu. Beni daha çok hissetmek ister gibi, kendini bana hissettirmek ister gibi. Beni olduğum gibi, her hâlimle gerçekten çok sevdiğini göstermek ister gibi ve kendimi böyle sevmem gerektiğine inandırmak ister gibi. Bir an her şey fazla geldi. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu.

“Yapma,” diye fısıldadım boğuk, titrek bir sesle. “Şimdi burada sana inanırım ama onların o bakışları altında bu kadar güçlü kalamam ben.”

Bunu söylediğim an o bir adım geri çekildi ama hâlâ benimleydi. Başını hafifçe yana eğdi, aynadan gözlerime baktı. Tam o sırada kapının önünden Zeynep, “Şifa, hadi!” diye seslendi. “İniyorum ben. Gel sen de.”

İçim huzursuzlukla kıpırdandığında yine Mir Aslan’ın gözlerine sığındım. Gitmek istediğimi de görüyordu, gidemeyeceğimi de.

“Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa...” dedi. “Onları kapatacak şey de sende, Şifa.”

Ne demek istediğini anlayamadan elleri saçlarıma uzandı ve bir hareketle tokamı çözdü. Gür, uzun saçlarım omuzlarımdan kayarak sırtıma döküldü. O izlerin üzerine... Aynaya bakakaldım. Gerçekten sırtımdaki izler, saçlarımin arasında kaybolmuştu.

Mir Aslan hafifçe başını eğdiğinde, başını başıma yasladı ve elleri omuzlarımı okşadı.

“Dert sendeyse dermanı da sende Şifa,” dedi beni taklit eder gibi. “Peştamalı da vücuduna saracağın için saçlarına da dokunmazsan kimse hiçbir şey fark etmez. Ama tabii ki gitmek istemezsen de kimseye hiçbir şey açıklamana gerek yok.”

Onun sözleri, çabası içimde bir yerlere öyle derinden dokundu ki... Gözlerimi kırıştırdım ve yavaşça ona döndüğümde kollarımı onun beline doladım. Başımı göğsüne yaslayarak “Böyle olur,” dedim. “Böyle giderim.”

“Heh, şöyle!” dedi Mir Aslan saçlarımın arasına bir öpücük kondurarak. “Şöyle sesinde kuşlar ötünce benim de içime bahar geliyor be kızım!”

Mir Aslan’ın kollarında başım hâlâ göğsüne yaslı hâlde, derin bir nefes aldım. İçimdeki ağırlık dağılmış gibiydi ama o an gözüm yatağın üzerindeki eşyaya kayınca kaşlarımı çattım. Beyaz, uzun bir peştamal, bir çift ahşap takunya ve başımı sarmam için küçük bir havlu vardı. Hamam için ne gerekiyorsa özenle hazırlanmıştı.

“Nermin Hanım bıraktı herhâlde onları,” dedim yatağı işaret ederek. Mir Aslan benim bakışımı takip edip yatağa göz attı. “Hadi, değiş üstünü,” dedi beni kolları arasından bırakarak. “Seni bekliyorlar.”

Elimi uzatıp eşyaları topladım. Banyoya gitmek için hamle yaptım ama anında güçlü eliyle bileğimi yakaladı. “Yok öyle!” dedi gülerek. Başımı kaldırdığımda gözlerinde bir ışık yanıp söner gibiydi. “Burada giyin, ne olacak ki?”

Belerttiğim gözlerimle gülümsemesi daha da yayıldı. “Gördüm zaten. Benim yanımda utanacak neyin var ki artık?”

Bir an için kalbim yerinden çıkacak gibi çarptı. Ellerimi belime koyup, ona meydan okurcasına başımı kaldırdım. “Sen hiç utanmıyor musun?”

Gözlerini hafifçe kısıarak başını eğdi. Burnu neredeyse yanağıma değecekti ve bunu yapmaktan hiç çekinmedi. Solukları yanağıma gıdıklar gibiyken burnunu tenime sürttü. “Senden mi?” diye fısıldadı. “Asla.”

İçimde bir kıvılcım çaktı. O an ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama elimdeki havluyla hafifçe göğsüne vurup kendimi geriye attım. O kahkahasını zor tutarken ben ani bir hareketle onun kollarının arasından sıyrıldım.

“Gel buraya!” dediğinde, “Hadi yakala bakalım!” dedim kırıdayarak.

Tam banyoya doğru hamle yaparken, Mir Aslan arkamdan hızla uzandı ama onun elinden sıyrılıp içeri girip kapıyı hızla kapattım. Kapının diğer tarafında onun boğuk bir gülümsemeyle, “Kaçış yok, Şifa!” dediğini duydum. “Şimdi sen kazanmış olabilirsin ama bundan sonra hiç kaçışın yok.”

“Göreceğiz,” dedim gülerek. Sonra üzerimi çıkartmaya başladım ve benim için hazırlanan şeyleri giydim. Saçlarımı ellerimle dağıtarak daha da kabarttım. Üzerimde sadece peştamal vardı. Tenime değen kumaşın hafifliği, içerideki sıcaklığı daha da hissettiriyordu. Kapıyı araladığımda Mir Aslan kapının tam önünde bekliyordu. Beni baştan aşağı süzerken gözleri bir an kilitlendi ve bir ıslık çıktı dudaklarının arasından, utandım.

“Gidelim mi?” diye fısıldadığımda, “*Gitmeyelim* dersin gitmeyecek miyiz?” diye sordu bir umut.

“Gideceğiz, Mir Aslan,” dedim gülerek ve ben önde, o arımda yürümeye başladık. Arkamda elleri cebinde, beni çapkınca süzerken hâlâ bir ıslık ona eşlik ediyordu ve bu beni deli gibi utandırıyordu.

“Yapma,” dedim arkamı dönerek. Kapıyı açtığımda, “Ne yapayım?” dedi elini belime atıp beni kasıklarına doğru yaslayarak. “Ateşle barut durmuyormuş yan yana. Ateşin başı da dumansız olmuyormuş. Ateş gibisin. Tutuşturup da öylece gidemezsin. Azıcık dursaydın.”

Başı boynuma doğru girerken peştamal üzerimden düştü düşecek gibiydi. “*Harlı ateşe de odun dayanmaz* derler Mir Aslan,” dedim soluklarıyla huylanıp kıvranarak. “Yetinmezsin sen. Söndür ateşini.”

Kollarının arasından sıyrılıp aramızı açmak için bir iki hızlı adım attığımda, yüzümde koca bir gülümseme vardı ve onda da aynısı hâkimdi. “Tutuşan öyle kolay sönmüyor, Şifa Hanım!” dedi peşimden adımlayarak. Koridor sessizdi ve yalnızca ayak seslerimiz yankılanıyordu.

“O da senin sorunun, komutanım!” dediğimde gözleri, *bak sen* dercesine irileşti ve merdivenlere vardığımızda onun büyük gölgesi yanı başımdayken yürümeye başladım. Tam son basamağa indiğimiz anda, dip dibe imalı sözlerin o çekişmesindeyken önümüzde Orçun abi belirdi ve ben sadece bir peştamala sarılmış hâldeydim! Mir Aslan’ın gözleri ne ara öyle büyüdü, ne ara beni arkasına aldı, anlamadım bile. O kadar hızlı hareket etti ki, ne olduğunu anlayamadan sırtımı onun güçlü gövdesine yaslanmış hâlde buldum.

Mir Aslan, Orçun abiye öyle bir baktı ki adamcağız neye uğradığını şaşırıldı.

“Lan!” diye patladı Mir Aslan, sesi öfke ve kıskançlıktan çat-larken. “Senin ne işin var burada? *Evdən çıkın* demedi mi dedem size?”

Orçun abi gözlerini hızla kaçırdı, ellerini havaya kaldırdı.

“Abi ben tuvalete gidecektim! Ne bileyim ben! Vallahi bilerek yapmadım! Ne bileyim evin içinde böyle dolandığınızı. Yoldan geldik, bir ton yedik içtik. Bu da ihtiyaç yani.”

“Başlatma lan ihtiyacına!” dedi eliyle hâlâ arkada beni tutarken. “Dışarıda vardı tuvalet.” Arkasına aldığı yetmemiş, milim kıpırdamayayım diye eliyle de sabit tutuyordu. Kıskançlık dolu nefesi neredeyse ensemden yanıyor gibi hissediyordum. Öyle gerilmişti ki vücudu, tamamen benim etrafımda bir duvar olmuştu.

“Abi, ne bileyim ben nereden ne var? Her gün evine mi geliyorum?”

Orçun abi hızla arkasını dönmüştü ama Mir Aslan yetinmemişti. Bir adım attı, kolunu uzattı, Orçun abinin ensesinden tuttuğu gibi onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. Boynunu kendisi hareket ettiriyor, yanlışlıkla bakmasına bile ihtimal bırakmıyordu.

“Çık! Çık! Çık!” dedi sürüklerken.

“Tamam lan, tamam! Bırak!”

Orçun abi homurdanarak kapıya yöneldi ama Mir Aslan onu dışarı iterken gözleri hâlâ öfke saçıyordu. Arkasına dönerek “Sen de koş,” dedi bana doğru. “Sakın da çıkma bir yere bana mesaj atmadan. Çıkacağınız zaman söyle, ben herkesi bir yere kapatayım.”

Öyle panikledim ki bir şey diyemeden, peştamalımı sımsıkı tutarak koşa koşa hamama yöneldim. Ve içeri girerken Mir Aslan’ın arkamda bıraktığım o boğuk sesini duydum. Benim için kavga ederken bile gururla ve tutkuyla yanıyordu. Bu adam hem yanıyor hem cayır cayır yakıyordu.

Aşağıya inince, hamamın ağır ahşap kapısını iter itmez sıcak buharlı hava yüzüme vurdu. İçeriye adım attığımda taş duvarlardan süzülen buhar göbek taşının üzerine yayılıyordu sanki. Sıcak suyun, sabunun ve eski taşların kokusu birbirine karışmıştı. Bir kenara taze meyveler, kuru yemişler ve lokumlar dizilmişti.

“Ay, nerede kaldınız gelin hanım!” dedi Zeynep ıslıl ıslıl gözleriyle.

Herkes benden önce gelmişti. “Anca hazırlanabildim,” dedim. Melek abla göbek taşının kenarına oturmuş, peştamalını dizlerine doğru toplamıştı. Saçları terle alnına yapışmış, elindeki gümüş tası ağır ağır suya daldırıyordu. Zeynep, kenardaki kurnanın başında saçlarını ıslatırken “Soyunmak mı uzun sürdü, peştamalı dolamak mı?” diye sorduğunda, “Zeynep!” dedi Meryem Hanım uyarır gibi.

Meryem Hanım ise her zamanki gibi otoriter duruşuyla kenara oturmuş, havlusunu sıkıca kavramıştı. Elindeki sabunu sabırla ovuşturuyor, sırtına doğru uzanmaya çalışıyordu.

Gülümseyerek yanına yaklaştım ve hemen arkasına oturdum. Elindeki keseyi aldığımda omuzunda olan elime doğru dokundu ve memnuniyet dolu bir gülümseme yerleşti yüzüne.

“Vallahi ben buraya bayıldım!” dedi Melek abla, üzümeleri tek tek bir role bürünür gibi yerken. “Dünyaya bir daha gelirim

hamamcı olayım ben. Bayılırim böyle şeylere. Her gün sıcak su, her gün keyif.”

“İlahi, Melek kızım!” dedi Meryem Hanım gülerek. “Sen gel her zaman, hazır ederiz sana biz hamamımızı. Hem bahanen de var artık gelmek için. Geç tanıştık ama kavuşmalarımız ertelenmesin inşallah.”

“Vallahi gelirim, Meryem teyzem,” dedi Melek abla hiç yabancılamanmış, hatta sevmiş gibi. “Siz ne güzel buradan hiç çıkmıyorsunuzdur. Yani ben olsam asla çıkmam. Ben evimdeki küçücük banyoya bile günde elli kere giriyorum. Böyle bir şeyim olsa yatak döşek kurarım herhâlde.” Ben Meryem Hanım’ın sırtını usul usul keseliyordum. Muhtemelen buradaki görevim bu olmamalıydı ama benim için bu daha iyiydi. Ortaya geçmem hâlinde sırtımı açmak zorunda kalabilirdim ve buna hiç gerek yoktu. Ben sadece burada biraz zaman geçirip bu fasılı kapatmak istiyordum.

Zeynep bakışlarını kurnanın üzerinden kaldırıp sırtarak, “Meryem Sultan da hiç çıkmazdı!” dedi gülerek. “Dedemle bir girerlerdi...” Zeynep’in cümleleriyle birlikte Meryem Hanım olduğu yerde ezilip büzülürken, “Aaaa!” dese de Zeynep, “Anlat-sana dedemle burada yaşadığın o hatıraları...” dedi hamamın ve kadınların bir arada olmasının getirdiği o rahatlıkla.

İşte tam o an herkesin ilgisi Meryem Hanım’a döndü. Elindeki gümüş tası aniden yere koyup, kaşlarını çatarak dikleştirdi. “Aman canım, ne hatırası? Ne biçim konuşuyorsun sen! Terbiyesiz! Dilin fazla uzadı senin!” dedi ve elini hafifçe Zeynep’in omzuna vurdu.

Ama Zeynep’te şeytan tüyü vardı ve vazgeçecek gibi değildi. “Ay küçüktüm, kapıya dayanırdım, *beni de alın* diye; o zaman terbiyesiz, bu zaman terbiyesiz! Bir siz terbiyeli zaten! Bu hamamda siz nasıl eğlenirdiniz, ben bilmiyor muyum? Babaannem ut bile çalardı dedeme.”

“Siz ut mu çalıyorsunuz? Ne kadar yeteneklisiniz, maşallah,” dedim bir anda hayran hayran. Meryem Hanım geldiğimizden

beri o duruşuyla, tavırlarıyla çok asil bir kadın olduğunu kanıtlıyordu.

Meryem Hanım yüzündeki utangaç ifadeyi gizlemeye çalışarak hafifçe arkasına yaslandı. Gözleri uzaklara dalmış gibiydi. Ama belli ki içinde bir şeyler demleniyordu. “Çalardım eskiden de geçti tabii şimdi bizden artık...” Sonunda derin bir nefes alıp konuyu kendi istediği tarafa çekti. “Benim burada tek hatıram, kayınvalidemi her hafta yıkayışımdır zaten.”

Bizden gelen kıkırdamalar bir anda kesildi. Ciddi bir şey anlatmaya başlamıştı.

“Eskiden her genç gelinin görevi buydu. Evin en küçük gelini olarak ben üstlenmiştim bu işi. Her hafta kayınvalidemi hamama getirir, önce saçlarını tarar, sonra sıcak suyla yavaşça yıkardım. Yüzünü sabunlarken dualar eder, sırtını ovalarken içimden iyi dilekler geçirirdim. O zamanlar bir gelin için bu bir külfet değil, hürmet göstergesiydi. Ellerimle yıkadığım anneciğim bana da dualar ederdi. ‘Ellerin dert görmesin kızım, sen de benim gibi bir gün hürmet göresin’ diye. Tabii o zamanlar Handancığım’la böyle şeyler için çok vaktimiz olmadı ama şimdi görüyorum ki...” diyerek elini omzundaki elimin üstüne koyduğunda sıvazladı. “Şifa’mı göndermiş bana. Hiç gocunmadan, ben bir şey demeden geldi yanıma, bak. Ben öyle beni yıkamanı falan da istemem zaten. Elim kolum tuttukça ben kendi işimi görürüm zaten ama böyle gelip yanıma hemen ilişmen de ne yalan söyleyeyim, yüreğimi okşadı. Sağ olasın, kızım. Rabb’im o güzel yüreğini senin gibilere düşürsün hep.”

Bir an hepimiz sessiz kaldık. Eski zamanlardan gelen bir hüznün kapladı içimizi ve ben çok mahcupça, “Ne zaman isterseniz, Meryem Hanım...” dedim. “Gocunmak ne demek!”

Bir durgunluk kaplar gibi olmuştu hamamın içini ama Zeynep göz kırparak yana döndü ve “He, yani dedem, büyük babaanneyi kışkandığı için peşinden buraya geliyordu!” dedi tekrar ortadaki o ciddiyeti dağıtarak. “*Onu yıkadın Meryem, beni de yıka Meryem!*”

Bu kez Meryem Hanım da dâhil hepimiz bir kahkaha attık. Meryem Hanım hafifçe kızardı, elindeki sabun tasını hızlıca yerine koydu ve “Yeter ama! Allah iyiliğini versin, utanmaz!” diyerek konuyu kapattı.

“E ama biz eğlenmeye geldik,” dedi Zeynep oturduğu yerden ayaklanarak. “Gereği neyse onu yapıyorum. Gülüyor muyuz, gülüyoruz!” Melek abla bir anda elini suya batırıp kurnanın taşına vurunca ses yankılandı. Sonra köşedeki küçük hoparlörü açıp şarkıyı başlattı. Önce parmaklarıyla ritim tuttu, sonra peştamalını biraz sıyırıp ayağa kalktı. “E hadi gelin hanım, hadi!” dedi elimi tutarak. “Gelini oynatmadan gelin hamamı biter mi?”

Ellerini tutup ayaklandım ve tam ortaya geçtim. Şarkının neşeli ritmi hamamın duvarlarında yankılanırken Melek abla ve Zeynep göbek atmaya başladı. Ben de onlara eşlik ettim. Peştamalım uçuşuyor, kahkahalar hamamın taşlarına karışıyordu.

Belki de saatler geçti. Zaman kavramını yitirmiş, yorulmuş ama bir hayli temiz hissederken oturduğum anda çerezlerden atıştıırıyordum ki gelen mesaj bildirimiyle birlikte telefonumu elime aldım. Melek abla ve Zeynep hâlâ ortadaydı ve Meryem Hanım da onlara el çırparak eşlik ediyordu.

Mir: *Şarj aletimi almaya indim de gülüşleriniz yankılanıyordu evde. Keyfin yerinde diye anlıyorum bunu yavrum?*

Bir tane çileği almış yerken, buharlanmış ekranı temizleyerek mesajımı yazdım ben de.

Şifa: *Vallahi yerinde, gayet güzel geçti. Şimdi de odaya çıkacağım. Çok yorulmuşum, Mir Aslan. Su öyle iyi geldi ki uykumu getirdi.*

Mesajımı gönderdiğim gibi peş peşe mesajlar gelmeye başladı.

Mir: *Dur!*

Sakın çıkma!

Uğur eve girmişti.

Bekle.

Uğur'u çıkarınca diyeceğim ben sana. Sakın o zamana kadar çıkma.

Gülerek telefon elimde beklerken ne çıktım dedim ne çıkmadım. Biraz daha kıskançlıktan kudursun ve telaşlansın diye beklettim.

Mir: *Çıkmadın, değil mi?*

Alıyorum ben şimdi onu evden.

Alo!

Daha fazla dayanamayıp “Çıkmadım, bekliyorum,” yazdım. O sırada hâlâ çıkmaya niyeti olmayan kızlara dönerek “Benden bu kadar!” dediğim an, bir yakarış tufanı koptu.

“Yaa! Ama gelin hamamını ilk gelin mi terk edermiş, olur mu öyle şey!” dedi Melek abla. Onlar eğleniyordu ve haklı olarak beni de burada görmek istiyorlardı fakat ben bir hayli yorgundum.

“Abla, gerçekten bugün çok şey yaptık ve çok yoruldum. Durabilsem inan çıkmazdım ama gözlerimden uyku akıyor. Yarın da erken kalkacağız.”

“Doğru diyor, Şifa,” dedi Meryem Hanım benden taraf olarak. “Ben de daha çok kalamam burada. Hastalıklarına bu kadar sıcak iyi gelmiyor. Siz ikiniz devam edin, biraz daha kaynaşın. Arkamızdan da dedikodumuzu yaparsınız.”

“Aşk olsun!” diyen Melek ablayla birlikte şaka yaptığını belirten bir gülümsemeyle kolunu sıvazlayıp ayaklandı ve Mir Aslan'ın, “*Tamam, çıkabilirsin,*” mesajıyla Meryem Hanım'ın koluna girerek hamamdan çıktım.

Birlikte merdivenleri çıkarken onun katına geldiğimizde, “Her şey için teşekkür ederim,” dedim.

Ellerimi bir anne sıcaklığıyla tuttu ve “Asıl ben teşekkür ederim, yavrum,” dedi beni de göğsüne basarcasına. “Seneler sonra bu evi ev yaptın. Bizi oğlumuza kavuşturdun. Sizi buraya

düşüren dert her neyse belki de bunlara vesile olması içindi. Dilerim başınızdaki belalar tez zamanda savrulsun ama siz burada kalın kızım.”

Haklıydı belki de. Bir dert bana Mir Aslan’ı getirmişti ve hikâyeyi orada sonlandırmamıştı. Yine aynı dert Mir Aslan’ı kendi topraklarına getirmişti ve şimdi belki de orada kök salmasını gerektiriyordu. Ben onu tanıdıktan sonra hikâyemiz başladığında anlamıştım hiçbir şeyin tesadüf olmadığını. O yüzden sadece, “İnşallah,” dedim.

Elimi usulca bırakıp odasının kapısını açarken, “Hayırlı geceler,” dedi.

“Hayırlı geceler,” dedim üst kata doğru adımlarken. Odaya girdiğimde derin bir nefes aldım. Üzerimdekileri banyoda çıkarıp bir havluyla tekrar kurulandıktan sonra saçlarımı da gelişi-güzel kuruttum ve yatağa geçtim. Hamamın buğusu hâlâ tenimdeydi. Odanın loş ışığında kremlerimi sürerken yatağın üzerine uzanmış, huzurlu bir yorgunlukla gözlerimi kapattım. Ve tam o sırada kapının açıldığını duydum. Mir Aslan gelmişti.

Omuzlarında taşıdığı o kendine güvenen duruş, adımlarındaki o sağlamlıkla bir yere girdiğinde tüm dikkatleri üzerine çekecek kadar güçlüydü ve ben ona dikkat kesilmeye bir hayli meraklıydım.

“Ooo! Beklemeden yatılmış bile. Artık beni aramıyorsunuz yanınızda, Şifa Hanım. Bozuluyorum ama!”

Gülerek “Uyumamıştım,” dedim. “Sadece uzanmıştım. Sensiz haram uykular, biliyorsun.”

“Nasıldı?” diye sorduğunda gülümsedim. Gözlerim parladı, içimdeki coşkuyu saklayamayarak “Çok güzeldi!” dedim heyecanla. “Hamam sıcacıktı. Meyveler, çerezler... Zeynep hiç susmadı, Meryem Hanım’ı utandırdı, Melek abla hepimizi oynattı. O kadar güldüm ki karnım ağrıdı resmen!”

Mir Aslan kaşlarını hafif kaldırdı, dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. Benim eğlenmiş olmam ona da yetmiş

gibiydi. “Eğlendiğine sevindim,” dedi gözümün önünde yavaşça ellerini gömleğinin düğmelerine götürürken. “Ama kaçırdığıma da üzüldüm.”

Parmakları düğmeleri birer birer çözdüğü sırada, gözlerimi kaçırmam gerekirken kaçırmadım. Çekildiğim bir girdap gibi bakışlarım onda takılı kaldı. Omuzları, göğsü, o sert hatlara sahip bedeni ortaya çıktıkça içimde tatlı bir yangın gibi yayılan o hissi susturamadım.

Onu böyle inceliyor oluşum hoşuna gitmiş gibi gülümseyerek daha aheste aheste hareket etti. Gömleğini çıkardığında nasıl da rahat bir hâli vardı... Sanki bedeninin nasıl göründüğünü bilmiyor gibi. Sanki bu kadar etkileyici olduğunu bilmiyor gibi. İç çektim ve sanırım farkında olmadan dudaklarımı ısırdım.

O an gözlerimin onda olduğunu fark edince gözleri kısıldı, dudaklarında o tehlikeli gülümseme belirdi. Yavaş adımlarla yatağa yaklaşırken gülümsüyordu ve bu hiç adil değildi. Yatağın kenarına geldiğinde ellerini yatağın kenarına dayadı, başını hafif yana eğdi. “Neyse ki yarından itibaren ben de tadını sürebileceğim.”

“Neyin?” dedim salak gibi.

Gülümseyerek “Senin,” dediğinde kendini yatağa bıraktı. Yatağın yayları bile hafifçe inledi sanki. Önce dizlerimi yukarıya doğru kıvırdığım bacağımı tuttu ve bir öpücük bıraktı. Ardından benim yanıma doğru yaklaştı ve bedeninin sıcaklığı anında tenime değdi. Kolları belime sarıldığında, burnunu boynuma yasladı ve bizi birlikte yatar pozisyona getirdi.

“Şimdi sen...” dedi sesi derinleşerek. Beni kendine çekti. Göğsüme dudaklarını değdirdi. “Yarın benim karım mı oluyorsun?”

Tüylerim diken diken oldu. Nefesi tenime karıştı. Bakışlarını yakalamak için başımı hafifçe geri çektim. Gözleri gözlerimdeydi ve ben parmaklarımı çenesine dayayarak dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. O an kalbim nasıl da hızla çarptı...

“Benim karım...” diye mırıldandığında tekrar parmakları yanağımlı okşadı, dudakları hafifçe boynuma indi. Gözlerimi kapattım. O böyle konuştukça bizi bir başlangıçtan çok daha ötesine götürüyor gibi hissettim.

“Mir Aslan,” dedim sesimin bile zar zor çıktığı nefesimle. “Çok yorgunum...”

Boynumda dolanan dudakları o açlığı belli edencesine belirgin, “Mir Aslan...” dedim yine çenesinden kavrayarak. “Gerçekten iyi değilim.”

Gözlerimi açtığımda dudaklarında o anlayışlı gülümsemeyi gördüm. Yavaşça kollarını gevşetti, beni daha rahat bir pozisyona soktu. “Dön o zaman arkana,” dediğinde sırtımı döndüğüm o an, anında arkamdan sarıldı. Biz iç içe geçmiş hâldeyken iyice mayıştım. “İyi geceler,” dediğimde boynundaki boşluğa doğru iyice girdim.

“İyi geceler, yavrum.” Dudakları boynumda sıcacık nefesler yayıyordu, tenim buharın etkisiyle pelte gibiydi ve dışarıda lapa lapa kar yağarken kolları arasında sıcacık bir uykunun koynundaydım.

Tam dalmak üzereydim ki “Bak yine aklıma geldi. O Orçun lavuğu bilerek geldi,” dedi.

Gözlerimi açtım ama tepki vermedim.

“Şifa,” dedi, daha ciddi bir tonla. “Sende gözü var bak, ben diyeyim sana! Ben çağırmamıştım da zaten, kendi geldi. O geçmişteki hikâyesi de sensin bu çocuğun, biliyorum ben.”

Uykumun içinde mırıldanarak cevap verdim.

“Uyu, Mir Aslan. Kurma kendini.”

“Tamam,” diyerek beni daha da kendine çekti. Burnunu saçlarıma gömdü ve sanki az önce o *tamam* dememiş gibi, “Sizin hamama gireceğinizi biliyorken eve girmesindeki niyeti neydi şimdi bunun? Benim kafama takıldı,” dedi.

“Mir Aslan...” dedim derin bir solukla, karnıma sarılı kolunu iyice kendime çekerek. “Uyu artık.”

“Tamam,” dedi ama yine durulmadı. Başını başımın üstüne yerleştirircesine sokuldu ve derince bir soluk alırken, “Mis kokulum benim...” dedi. “Benim,” diye yineledi hemen peşinden, kendine de inandırmak ister gibi. “Başka ihtimal yok. Öyle yazmış Allah zaten.”

Yüzümde bir gülümsemeyle ve hissettiğim tüm o güvenle gözlerimi kapatıp rüyaların içine düştüm.

Akşamüzeri olmuştu. Dün ve bugün seçtiğim birçok mobilya evimize yerleştirilmişti ve biz ilk adımı atacağımız o evredeydik. Mir Aslan Türkoğlu konağındayken beni, bizim evimize yollamıştı. Emre, Uğur, Orçun abi, Melek abla ve Sinan abi de kız tarafı olarak benim yanımdaydı. Ellerim hâlâ titriyordu. Aynada kendime baktım, derin bir nefes aldım ama içimdeki heyecanı dindirmeye yetmedi.

Kırmızı saten elbisem üzerime tam oturmuştu. Omuzlarımdan dökülen kumaş ışık vurdukça parlıyor, elbisenin etekleri bacaklarıma usulca sarılıyordu ve ben anın gerçekliğini sorguladıkça göğsümde yükselip alçalan heyecanı dizginleyemiyordum.

Melek abla arkamdan yaklaşarak omzuma hafifçe dokundu ve omzumu sıvazlarken gülümseyerek aynadan bana bakıp, “Abdestini aldın mı?” diye sordu.

Sorusuyla birlikte karnıma kramplar girdi sanki. “Aldım, abla,” dedim.

O an içime çektiğim nefesin bile farklı bir ağırlığı vardı sanki. Melek abla saçlarımı nazikçe düzeltti, bir telin yana düşmesini önleyerek geriye sabitledi. “Çok güzelsin, Şifa,” dedi rahatlatmak ister gibi. “Hiç tasalanma, keyfini sür. Bugün senin günün.”

“Ay sanki mümkünmüş gibi abla!” dedim karnımı tutarak. Arkada telaşlı ayak sesleri, kahkahalar ve mırıldanmalar vardı. Uğur’un sesi Emre’nin sesine karışıyordu, Orçun abi yine bir şeylere itiraz ediyordu. Sinan abinin otoriter sesi arada bir hepsini susturuyordu.

“Beyler, biz kız tarafıyız. Sert duracağız. Hemen vermeyelim kızı, biraz zorlansınlar,” diye atıldı Uğur.

Melek abla gülerek aralarına dâhil olduğunda ben bayılacak gibiydim. “Şifa zaten heyecandan ölüyor. Bir de siz germeyin kızı.”

Evet, ölüyor olabilirdim. Mideme kramplar giriyordu. Ellerimi birleştirip ovuşturdum.

“Zaten Mir Aslan Komutanım bunları dediğini duysa tam isteme esnasında seni o direğe ışık diye takar, tepeden sallandırır. Görürsün o zaman, kim kimi vermiyormuş!”

“Yaa, Melek abla!” diye fısıldadım dayanamayarak. “Kalbim o kadar hızlı atıyor ki... Ya bir şey ters giderse?”

Melek abla ellerimi tuttu. “Ne ters gidebilir, güzelim?” dedi sanki her şeyimiz düz gidiyormuş gibi. “Mir Aslan seni Allah’ın emriyle isteyecek, Hasan Bey nikâhınızı kıyacak, olacak bitecek. Her şey hazır, Şifacığım. Korkma sen.”

Mir Aslan’ın adını duyduğum an, içimdeki heyecan bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Gözlerimi kapattım. Onun bakışlarını düşündüm. Beni her gördüğünde içten içe gülümseyişini, bana uzattığı elini, koruyan duruşunu... Kendimi sakinleştirmek için bile ona sığındım zihnimde.

Melek abla saçlarıma son bir dokunuş yaptıktan sonra aynadan bana baktı ve buz gibi ellerime destek olmak ister gibi ellerini uzattığında, “Yanımdayım ben hep, hiç telaşlanma,” dedi.

Boğazımı temizledim, dudaklarım hafifçe titredi ama ondan güç bulup başımı salladım. “İyi ki varsın, abla. İyi ki geldiniz. Yoksa ne yapardım, hiç bilmiyorum.”

Şu an burada tek olduğumu düşününce delirecek gibi oldum. İnsan insana destektir. Melek abla ellerimi sıkarken derin bir nefes daha aldım. Tam içimdeki heyecanı biraz olsun bastırmaya çalışırken Uğur'un camın önünden gelen sesi tüm dikkatimi dağıttı, içimi karıştırdı durdu sanki.

“Oha! Bu ne kalabalık böyle?”

Hemen döndüm ve ağır adımlarla pencereye yaklaştım. Perdenin kenarından dışarıya baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bahçeye kurulmuş devasa sobaların çevresinde onlarca insan vardı. Kalın paltolarına rağmen üşümek için ellerini ısıtan, kimi sohbet eden, kimi heyecanla birilerini bekleyen insanlar doluşmuştu bahçeye. Her yer koca bir kalabalıktı.

Bu da yetmezmiş gibi ardı ardına gelen lüks arabalar doluruyordu bahçeyi. Farlarının ışıkları karda yansıyor, şoförler araçlardan inenleri karşılıyordu. Bunlar sanırım Mir Aslan'ın ailesinden, Hasan Türkoğlu'nun ahbablarındandı. Hatta gazetelerden gördüğüm birkaç saygın sima da tam olarak bahçedeydi.

Bu kadar insana gerçekten gerek var mıydı? Boğazımdan bir yutkunma sesi geldi, elim pervaza düştü.

“Bu... Bu kadarına gerek var mıydı?” diye sordum heyecanım kendimi bile duymamı zorlaştırırken. Gözlerim büyümüştü. “Kendi içimizde daha sade bir şey yapamaz mıydık ki?”

Melek abla ise dışarıdaki görüntüyü küçük bir ıslıkla ve hayranlıkla izliyor gibiydi. “Kızım, sen kimin gelini olduğunu unuttun galiba!” dedi içimi rahatlatmak bir yana, daha da tedirginleştirerek. “Mir Aslan sadece seni istemeye gelmiyor. Seni Türkoğlu ailesine gelin getiriyor. O yüzden bu ihtişam.”

“Vay anam, vay!” dedi Uğur bir ıslıkla etrafı incelerken. “İstemesi böyle olanın düğününü sen düşün.”

O çok sessiz Emre bile, “Mir Aslan Komutanımın iyi bir aileden geldiğini biliyordum da ne bileyim, bu kadar beklemiyordum,” dedi. “Şu en önde oturan isimlere bak. Başka zaman gidip karşısında hazır olda duracağım insanların şimdi masalarında

oturacağım. İşe bak sen! Mir Aslan Komutanım bizi kimlerle aynı masalara oturtuyor be!” Sonra bana dönüp “Yengeciğim, kocan harbi olay!” dedi. “Tadını çıkar.”

Sessiz sakın Emre’yi bile bülbül gibi şakıtan bu gece bana neler etmezdi? Başımı iki yana salladım kendime gelmek için. Çünkü hâlâ olan biteni kavrayamıyordum ve hepsi bir rüya gibi geliyordu.

“Ben...” dedim titrek sesle. “Ben bu kadar insanın önünde nasıl konuşacağım? Zaten heyecandan ölüyorum!” Ellerimi iki yana açtım ve panikle, “Ya yanlış bir şey söylersem? Ya...” dedim ki devam etmeme izin vermeden, Melek abla usulca gülümseyerek elimden tuttu.

“Yanında Mir Aslan varken hiçbir şey olmaz, bir tanem. Azıcık sakın olsana sen. Bırak, Mir Aslan halletsin her şeyi.”

Mir Aslan gerçekten bu gece de halleder miydi her şeyi? Bahçede onu aradım. İnsanların arasındaydı. Üzerinde o her zamanki koyu renkli kabanı, içinde dik duruşu, dimdik omuzları, ciddiyeti... Ama bir yandan da başını kaldırıp benim baktığım pencereye döndüğünde, gözlerindeki o derin bakışı gördüm ve derin bir nefes verdim.

O beni gördüğünde içimdeki panik yerini sıcacık bir kıpır-
tıya bıraktı. Pencereden ayrılmayı bırak, gözlerimi kırpma-
k bile istemedim. Benim tüm telaşlarımı bastıracak tek bir kişi vardı.
Ben bile beni sakinleştiremezken o bir bakışıyla yapıyordu. O
meydanda onlarca insanın arasında bile tek başına bir ordu gi-
biydi. Dik duruşuyla, o kendinden emin tavrıyla *ben buradayım*
diyordu. Ellerini cebine sokmuş, sanki her şey onun kontrolün-
deymiş gibi sakın ve vakurdu. Dudaklarımı araladım ve farkında
olmadan başımı biraz yana eğdim. Kaç kez yan yana durduk, kaç
kez aynı sofraya oturduk, kaç kez göz göze geldik ama ne zaman
onu böyle dışarıdan izlesem sanki ilk defa görüyormuşum gibi
içimde bir şeyler titriyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç saniye sonra içime bir sıcaklık yayılırken telefonumun titremesiyle irkildim.

Mir: *Tir tir titrediğini bir pencerenin ardındayken bile görebiliyorum. Sen öyleyken duramam burada. Hazırsan geliyorum seni almaya.*

Gözlerim ekrana kilitlendi. Kalbim sanki boğazıma çıkmıştı. Hazır mıydım? Bilmiyordum. Ama zaten insan böyle bir ana hazır olabilir miydi? Ellerim titreyerek yazmaya çalıştım.

Şifa: *Bilmiyorum. Galiba. Yani. Hazırım sanırım?*

Şifa: *Mir Aslan, gel artık yoksa ben şuraya düşüp bayılacağım şimdi.*

Cümleyi okudum ve bir hayli saçmaladığımı fark ettim. Tam silecektim ki görüldü oldu ve telefonum yine titredi.

Mir: *Kapındayım birazdan.*

Yutkundum. Telefonu elimden bırakıp masaya koydum ama sanki yüreğimi avuçlarımda tutuyordum. Heyecanımdan yerimde duramadım.

“Şifa, sakın...” dedi Melek abla ama “Yok,” dedim artık kendimi sakinleştiremeyecek bir hâldeyken. “Yok, olamam abla.”

Odayı bir uçtan diğerine yürüdüm, aynanın karşısına geçip elbisemin üzerini düzelttim, saçlarıma dokundum, sonra tekrar kapının önüne geldim. Ellerimi birleştirip nefes aldım. Tam tekrar odanın içinde dolanmaya başlıyordum ki birden dışarıdan yükselen davul ve zurna sesiyle yerimde sıçradım.

“O ne?” diyerek tekrar pencereye yöneldiğimde, “Hey maşallah!” dedi Uğur da pencerenin diğer tarafından bakarak. Gördüklerim karşısında şok oldum. Karın hafifçe örttüğü avlunun ortasında, Mir kalabalığın en önündeydi. Arkasında ailesi, dostları, akrabaları vardı. Davullar zurnalar da etrafını sarmıştı. Adımlarını ağır ve emin atıyordu. Gözleri direkt benim penceremi arıyordu, sanki en başından beri sadece bana yürüyormuş gibi.

O an onu ilk tanıdığım da söylediği bir söz geldi aklıma. Gerçekten birini isterse, bu istediği bir evlilik olursa herkese duyuracağından bahsetmişti. Sanırım şu an yaptığı tam olarak oydu. Elindeki çiçekleri sıkıca kavramıştı ve bu da bana *sana o çiçekleri kucaklatacağım, Şifa Sürmeli* sözünü hatırlatıyordu.

Mir Aslan Türkoğlu söylediği her şeyi yapıyor, kalbimin tam ortasına kuruluyordu.

Yüzümün alev gibi yandığını hissettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almam zorlaşmıştı. Bir elim pencerenin pervazında, diğeri kalbimin üzerindeyken kapının sesiyle irkildim. Davullar, zurnalar, kapının önünde koca bir telaş hâkimken o geldi.

Mir Aslan geldi.

Kapının tokmağı bir kez daha indi kalktı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki kaburgalarımı kırıp dışarı fırlayacak gibiydi.

“Geldiler...” dedim telaşla. Gözlerim evin içinde gezindi. Orçun abiye baktığımda yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ve “Ama bu kadar da gitmeye meraklı olunmaz ki!” dedi ortamın gerginliği dağıtmak adına. “Sonra *koca meraklısı* derler!”

Yalan da değildi. Koca meraklısı değil de Mir Aslan’ın meraklısıydım.

Tekrar kapı çalındığında ardından gelen söylenme sesleri Mir Aslan’a aitti. Muhtemelen Orçun abi kapıya yakın olduğu için onun sesini işitmiş olabilirdi ve bu söylenmelerin muhatabı muhtemelen kendisiydi.

“Yenge, açmazsan kıracak sanki,” dedi Emre. Doğruydu, kırdı. Derin bir nefes aldım, titreyen ellerimi elbisemin yanlarında düzelterip kapıya uzandım ve usulca kapıyı açtığım anda gözlerim Mir Aslan’a kilitlendi.

Bir an her şey sustu. O kalabalık, o davullar, o zurnalar... Her şey geride kaldı. Mir Aslan tam karşımda duruyordu. Onu öyle takım elbise içinde, elinde çiçeklerle görünce dondum kaldım. Ama o da benden farksız değildi. Nutku tutulmuştu. Gözleri

önce gözlerime, sonra usulca yüzüme, sonra da elbiseme kaydı. Yüzünde tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir ifade vardı. Gözlerindeki hayranlıkla karışık o derin bakış içimi kavurdu. İç çekti. Hafifçe başını yana eğip dudaklarını araladı. Ama bir süre sanki konuşamadı.

Sonra kalbime sıcacık bir dalga yayarcasına, “Şifa...” dedi kendine gelmek ister gibi başını iki yana sallarken. “Sen... Büyü gibi bir şeysin.”

“Şikâyetçi misin?” diye sorduğumda, “Memnuniyetimi yüzümden anlayamıyorsan bana da yazıklar olsun,” dedi gülerek. Yüzüme bir gülümseme yayıldı ama konuşamadım. Yutkundum. Ellerim titriyordu. Çiçekleri bana uzattığında kucakladım. Ben Mir Aslan’dan gelen gülü de dikenini de hep bağrıma aşkla bastım. Başımı eğip derince koklarken o da hayranlıkla dolu bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmedi.

O güçlü elini bana doğru uzattığında, “Geçelim mi?” dedi. Başımı hafifçe sallayıp, elimi ona uzatmadan hemen önce çiçekleri arkamdaki Melek ablaya verdim. Sonra da elimi ona uzattım. Avuçlarımız birbirine kavuştuğunda sıcaklığı iliklerime kadar hissettim. Elimini sımsıkı sardı, hiç bırakmayacak gibi.

Bilirdim, bırakmazdı da. Yemin ederim ki ben de bırakmayacaktım. Beraber avluya doğru yürümeye başladığımızda adımlarımı nasıl atıyordum, nefesimi nasıl alıyordum, bilmiyordum. Sadece Mir Aslan’ın eli avucumda, etrafımızdaki kalabalığın uğultusu, karın sessizce düşüşü ve davulların ritmi vardı.

Zaten bir tek davulun sesi kalbimin ritmiyle yarışıyordu. Titreyen ellerimi fark eden Mir Aslan parmaklarımın üzerine okşarken gözlerimi etrafa kaydırdım. Konaktaki herkes, gelen tüm misafirler, akrabalar, dostlar... Hepsi bizi izliyordu. İnsanlar gülümsüyor, alkışlıyor, kimisi dualar ediyordu. Ama benim için tüm bu koca dünyanın ortasında sadece Mir Aslan vardı. Elimini bir an bile bırakmadı. Beni kalabalığın içine değil, yanına çekti; herkesin içinde bile, sadece benim yanında olmamı istiyormuş

gibi. Bu bana öyle bir güven verdi ki bir daha kimseye ömrümde böyle güvenemeyeceğimi anladım.

Titreyen nefesimi usulca bıraktığımda ortadaydık. Etrafımızdaki insanlar yerlerine geçmiş, iki ayrı taraf olarak dizilmişlerdi. Bir yanda Mir Aslan'ın ailesi Hasan Türkoğlu, Meryem Hanım, onun kardeşleri, kuzenleri, hısım akrabası vardı. Karşılarında ise kız tarafı olan Melek abla, Sinan abi, Emre, Uğur ve Orçun abi vardı.

Kalabalık içinde gözler sürekli üzerimizdeyken sandalyemi nazıkçe geriye çektiğinde, gözlerimi ona çevirdim. Hiçbir şey demedi ama gözleriyle *otur* dedi. Usulca oturduğumda ellerim dizlerimde, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Ne yapacağımı bilemeden etrafıma bakarken birden Melek ablanın dirseği koluma değdi. Başımı ona doğru çevirdiğimde, “Kızım, sen niye oturuyorsun?” diye sordu. “Kahveler var ya hani?”

“Ay doğru, kahveler!” dedim panikle. Olduğum yerde hızla toparlanıp ayağa kalktım. O kadar ani kalkmışım ki sandalyem hafifçe geriye kaydı. Herkesin gözleri bana döndü. Mir Aslan bile hafifçe başını kaldırıp bana baktı. “Şey, ben...” dedim aptal âşıklar gibi. “Kahve yapacağım ya hani... Onu şey yapayım mı ben?”

Mir Aslan sırtırcasına gülerken aptalca cümlelerimin idrakine vararak kıpkırmızı kesildim ve Mir Aslan'n, “Tamam, sen onu şey yap...” demesiyle kızarıklığım artarken hızlıca kaçtım oradan.

Kapıdan içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. İçerisi daha sıcaktı tamam da ben de ayrı bir alev alevdim.

Nefesimi tutup sakinleşmeye çalıştım birkaç saniye. Ardından mutfağa adımımı atar atmaz karşılaştığım manzara beni daha da telaşlandırdı. Her yerde bir telaş, bir hareketlilik vardı. Misafirlerin çayları hazırlanıyor, tabaklara lokumlar, badem şekerleri diziliyordu. Bir yanda büyük bir tepsiye baklava dilimleri yerleştirilirken diğer tarafta koca bir gümüş ibrik suyla dolduruluyordu.

Ben ise olduğum yerde kalakalmıştım. Sanki o kalabalığın içinde yerim yokmuş gibi ne yapacağımı bilemeyerek bana bakan bir kadına, “Ben, kahve...” dedim ama sesim kalabalık içinde kayboldu.

Nermin Hanım bir anda yanıma gelip elimi tuttu.

“Şifa kızım, sen burada bekle; ben yapacağım, sana vereceğim,” dedi.

Daha ben itiraz edemedi yanındaki hizmetlilere emirler vermeye başladı.

“Hadi bakalım, misafirlerin kahvelerini hazırlayın. Tüm kahveler aynı anda çıkacak!”

Ayak bağı olmamak adına kenara doğru geçtiğimde içimi bir rahatlama hissi kapladı. Tamam, normalde çok güzel kahve yapabiliirdim ama şu an yapabileceğimi hiç sanmıyordum ve Nermin ablanın yardımıyla en azından ortalığı batırmadan bu kısmı atatabilirdim. Tam bu sırada mutfağın kapısından Melek abla girdi.

Neşesi, kapının ardında beni öylece dururken görünce birden kayboldu. “Aaa, Şifa!” dedi kınar gibi. “Ne yapıyorsun sen burada? Halloldu mu kahve?”

“Abla, heyecandan kahve bile yapamam ki ben,” diye fısıldadım utanarak. “Nermin abla yapıp verecek şimdi bana.”

Melek abla anında kaşlarını kaldırdı.

“Ay, öyle olmaz!” diye itiraz etti.

Ben ne olduğunu anlamadan Nermin Hanım’a dönüp, “Çekil, Nermin abla,” dedi gülerek. “Damadinkini bari kendisi yapsın!”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım ama Melek abla bana fırsat vermeden elimden tuttuğu gibi ocağın başına getirdi. Cezveyi aldı, içine suyu koydu, ardından kahveyi ekledi.

“Tamam, şimdi bir kaşık şeker... Bir de...” dedi ve yüzüme yaramaz bir ifadeyle baktı.

O bakıştan hiç hoşlanmadım.

“Bir de, ne?” diye şüpheyle sordum.

Melek abla sırtarak yanındaki küçük tuzluğa uzandı.

“Tuz!”

“Olmaz. Olmaz, hayır abla. Vallahi yok!” diye neredeyse yalvarır gibi konuştum. “Tatlı içsin, şekerli içsin işte. Niye eziyet edelim ki adama?”

Melek abla inat, ben inat derken heyecanıma yenildim ve Melek abla hemen, “Ay, olmaz öyle!” dedi. “İçsin içsin, anlayalım bakalım, gerçekten seni seviyor mu? Hem âdettendir yahu!”

Ben daha itiraz edemedi kaşığın ucuyla aldığı tuzu cezveye attı. Gözlerimi dehşetle açtım ama iş işten geçmişti. “Yani adamın beni sevip sevmediğine kahve mi karar verecek?” diye sordum.

Melek abla gözlerini devirip, “Kahve köpürüyor, hadi karıştır!” diyerek aceleyle elime tahta kaşığı tutuşturdu. Mecburen karıştırdım. İçimden Mir Aslan’dan özür dilemekle meşguldüm ama Melek abla gayet mutluydu. Sonunda kahveleri bardaklara boşaltıp en üstüne dikkatlice köpüğünü ekledim. Tepsiyi önümüze aldığımızda elim biraz titriyordu ama her şey hazırды. Kahve faslı bitmişti. Derin bir nefes aldım ve tepsiyi iki elimle kavradım. Mutfaktan çıkarken içimde büyük bir heyecan vardı.

“Allah’ım, sen işimizi rast getir!” dedim iç çekerek adımlarken. Avuçlarım terlemişti, kalbim öyle çarpıyordu ki sanki tüm konağa sesini duyuracak gibiydi. Konağın kapısını açtığımda gördüğüm manzara heyecanımı iki katına çıkardı.

Avlu, gelen misafirlerle dolup taşmıştı. Kışın ortasında olmamıza rağmen, dışarıya yerleştirilen büyük sobaların etrafında kalabalık gruplar birikmişti, herkes birbiriyle sohbet ediyordu. Kürk mantolar, koyu renk takım elbiseler içinde misafirler... Türkoğlu ailesinin gücü her detayda hissediliyordu. Lüks arabalar hâlâ gelmeye devam ediyordu ve konağın önündeki hareketlilik sanki hiç bitmeyecek gibiydi.

Ben ise bu kalabalığın arasında küçücük hissettim kendimi. Ben öylece duraksamışken arkamdan gelen hizmetliler de kahve tepsileriyle dışarıya çıktı. Birkaç kız büyük bir titizlikle misafirlerin olduğu tarafa yöneldi. Melek abla gözleriyle bana işaret edince derin bir nefes aldım ve Mir Aslan'a doğru yürümeye başladım.

O, avlunun ortasında oturuyordu. Koyu renk takımının içinde her zamanki gibi dimdik ve iç çekilesiydi. Ben de çektim. Sağında Hasan Türkoğlu, onun yanında Meryem Hanım ve daha birçok aile büyüğü vardı. Ama ben sadece Mir Aslan'a odaklanmıştım. Sadece o an dikkatimi çeken ayrıntılardan biri, Uğur'un kaşla göz arasında Mir Aslan'a gözükmekten Zeynep'e doğru yaklaşmış ve konuşma hâline girmiş olmasıydı. Buna da çok dikkat edemedim. Zira kendi derdim başımdan aşkındı. Ellerim hafifçe titrerken tepsiyi Mir Aslan'a uzattım.

Mir Aslan, gözlerini gözlerime mıhlıyarak kahveyi aldı. Bir an bile bakışlarını kaçırmadı. Kendimi fazla açıkta hissettim. Sanki şu kalabalığın ortasında sadece ikimiz vardık. O kahvesini aldıktan sonra daha fazla bu heyecana dayanamadan hemen yanına oturdum ve başımı hafifçe önüme eğdim.

O sırada Mir Aslan kahvesinden ilk yudumu aldı. Çekingen gözlerle bakışlarımı ona çevirdiğimde Mir Aslan, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle fincanı dudaklarından çektiğinde tuzun tadını almış gibi dudaklarını gülümseyerek yalamıştı ve ben o görüntüye eriyip bitmişim. Hiçbir şey söylemeden, yüzünü bile ekşitmeden kahvenin tamamını içti.

Fincanı usulca yerine koyduğunda o gözlerini tekrar üzerime dikti. "Elinden gelen her şey benim şifamdır," dedi, beni kalbimin tam ortasından, kendi yerinden vurarak. "Eline sağlık."

Bir an nefes bile almayı unuttum. Öylece, hayran hayran yüzüne baktım. Kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki başımı çevirmezsem duyulacağından korktum. "Afiyet olsun," diyerek önüme döndüğümde içimdeki heyecan yerini tuhaf bir sıcaklığa bırakmıştı.

Tam o sırada misafirlerin de kahvelerini yudumlamasıyla Hasan Türkoğlu'nun sesi duyuldu. "Ehem!" dedi boğazını temizleyerek. "Hepiniz hoş geldiniz. Bizim için böylesi önemli bir akşamda bizleri yalnız bırakmadığınız için her birinize teşekkür ederim. Oğlum Ferit'i kaybettikten sonra onun bana yadigârı olan torunumun yeri bende çok daha kıymetli olmuştur."

Mir Aslan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme hâkim oldu ve bunu insanlara göstermekten hiç çekinmedi. Hasan Türkoğlu ise Mir Aslan'a bakmasa da bence tavrını hissettiğinden kısa bir an gerilmişti. "Neyse... Çocuklarımız da bu kadar heyecanlıyken çok uzatmayalım," dedi ve işte o an geldi.

Bir anda avludaki herkes sessizleşti. Ben başımı kaldırmaya cesaret edemedim ama Mir Aslan'ın dedesinin tok sesini duyduğumda sırtımdan sıcak bir ürperti geçti. "Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle, ailemizin evladı Mir Aslan için, kıymetli Şifa kızımızı, Sinan oğlum senden istiyoruz."

O an nefesimi tuttum. Bir süre sessizlik oldu. Sonra Sinan abinin öksürerek yerinde kıpırdadığını gördüm. Bakışlarını bana çevirdi ve hafifçe gülümsedi. O an gözlerim doldu. Yanımda olup da bana aile gibi hissettiren birilerinin varlığını o kadar uzun zamandır hissetmemiştim ki... Onlara ne kadar teşekkür etsem haklarını ödeyemezdim. Başımı iyice önüme eğdim.

Sinan abi derin bir nefes aldı ve ağırbaşlı bir sesle konuşmaya girerek "Şifa bizim kardeşimizdir," dedi. O an tüylerim diken diken oldu. "Zor zamanlardan geçti. Onun mutluluğu, artık bizim için her şeyden önemlidir. Mir Aslan Komutanımızın da adamlığına diyecek tek kelimemiz olmaz zaten." Sinan abi gerçekten kız tarafıymış gibi davranıyordu ve bunu bu kadar içten, samimi şekilde yapması da bende ağlama isteği yaratıyordu. "Biz abileri, kardeşleri olarak Şifa bacımızı Allah'ın emriyle ve Peygamber'in kavliyle başta Mir Aslan Komutanıma, sonra Türkoğlu ailesine teslim ediyoruz. Allah iki cihanda da mutluluklarını daim etsin."

Ve tam o an, büyük bir alkış koptu.

Avludaki herkes ayağa kalktı, tebrikler, dualar birbirine karıştı. Ben hâlâ başımı kaldırmakta zorlanıyordum ama yanımdaki sıcaklığı hissettiğimde, Mir Aslan'ın bana doğru biraz daha yaklaştığını fark ettim. O sırada Zeynep elinde yüzüklerin olduğu tepsiyle yanımıza geldi. Yüzükler, altın işlemeli kırmızı kurdeleyle birbirine bağlıydı.

Hasan Türkoğlu ağır adımlarla ayağa kalktı. Makası eline aldı ve gözleriyle bizi süzdü.

“Ailemize hoş geldin kızım,” dedi sert mizacına zıt, sıcak bir ses tonuyla. “Sizlere mutluluk, sağlık ve huzur diliyorum. Allah mesut etsin.”

Ve kurdeleyi kesti. O kırmızı ip, bizi birbirine bağlayan sembol gibiydi. Ben hâlâ olup biteni sindirmeye çalışırken parmağıma yüzüğümün geçtiğini hissettim. Mir Aslan'ın parmakları hafifçe elime dokunduğunda gözlerimi kaldırıp ona baktım.

“Sözlendik mi biz şimdi?” diye sorduğumda gülümseyerek “Bundan çok daha önemli bir konuma geçmeyi bekliyorum. Birazdan kocan olarak karşında durduğumda tekrar konuşalım bunu,” dedi.

Kocan olarak dediği için başta dini nikahtan bahsettiğini sanmıştım ama sonrasında Mir Aslan etrafa kaş göz yapmaya başladığında “Ne oluyor?” Dedim. Gülümsedi ve birinden onay aldıktan sonra bana doğru dönerek “Sana bir sürprizim var.” Dedi.

“Ne sürprizi?” dedim anlamayarak.

Sonra bir anda içeri giren nikah memuruyla nutkum tutuldu ve “Mir...” dedim kaldım. “Mir Aslan?”

Henüz bunu yapamayacağımızı söylediğinden resmi nikahı beklemiyordum ki Mir Aslan gururla, başı dik bir şekilde karşımda durarak “Şifa Sürmeli.” Dedi. “Artık gerçekten Türkoğlu olma vakti gelmedi mi?”

“Ama sen demiştin ki...” dediğim an alkışlar kopuyor, nikah memuru önümüzdeki masada hazırlıklarını yapıyordu. Mir

Aslan elimden tutup oraya doğru ilerlerken “Ülgen komutandan rica ettim ve işlemleri hızlandırdık. Bu da benim sana sürprizim olsun dedim. Diğer türlü senin de benim de çok içimize sinmeyecekti.”

Biz, Mir Aslan ile birlikte nikah masasına doğru ilerlerken benim gözlerim dolu doluydu. Ellerim onun elleri arasında bile titriyordu. Nikah memurunun karşısında yerimizi aldığımızda Sinan abi onun, Melek abla benim şahidim olarak yer aldı.

“Siz Mir Aslan Türkoğlu.” Diyerek ona döndüğünde Mir Aslan’ın gözleri üzerimden ayrılmadı. “Şifa Sürmeli’yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Öyle bir “Evet.” Deyişi vardı ki dünyadaki tüm sesleri bastırıp, tüm korkularımın üzerini örtecek kuvvetteydi. Onun kuvvetli sesine karşılık kopan alkışlardan sonra bana dönen mikrofonda “Siz Şifa Sürmeli.” Dedi. “İyi günde, kötü günde Mir Aslan Türkoğlu’nu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Onun kuvvetli sesine karşı benim sesim daha düşük, daha hisli, daha duygusal çıkmıştı fakat ikimizde de aynı hisler hakimdi. Birbirimize kavuşma ve o sevme halini iliklerimize kadar hissetmiş, hissettirmiştik. Nikah memurunun bizi karı koca ilan edip nikah cüzdanını vermesiyle ben kendimi hala bir rüyanın içinde hissediyordum ki ilk nikah fotoğrafımız çekildi. Sonrası herkesin tekrar tekrar tebrik etmesi ve benim o rüyanın içinde savrulmam gibiydi.

Mir Aslan’ın kolları arasında, gecenin o hülyalı rüzgarında savrulurken Hasan Türkoğlu bize bir hayli yakındı, Mir Aslan’ın sıcacık dudakları alnıma değerken “Önemli olan misafirlerim birazdan kalkacak,” dedi. “İnsanlar sizi biraz daha bir arada görsün, sonra içeri geçersiniz, dini nikâhınızı da kıyar, evliliğinizi tamamlarız.”

Hasan Türkoğlu bize bir hayli yakındı, Mir Aslan’ın sıcacık dudakları alnıma değerken “Önemli olan misafirlerim birazdan

kalkacak,” dedi. “İnsanlar sizi biraz bir arada görsün, sonra içeri geçersiniz, kıyarım nikâhınızı.”

Mir Aslan cevap vermedi. Hatta dedesine bakmadı bile ama ben, “Olur,” dedim.

Hasan Türkoğlu yerine geçip misafirleriyle ilgilenmeye başladığında, ben hemen yanımızda duran Meryem Hanım’ın elini tutup öptüm. O da bana canına basar gibi sarıldı.

“Rabb’im mutluluğunuzu daim etsin, güzel kızım,” dedi. “Gönlüm çok rahat artık. Oğlumu senin gibi bir kadına emanet ettim.”

“He, onu bana değil, beni ona emanet ettin yani babaanne!” dedi yüzünde bir gülümsemeyle. “İyiymiş! Korur kollar artık beni.”

Elini öpmek için uzandığında, “Her şey korumak kollamak değil, kanı deli akanım benim!” dedi yüzünden tutup başından öperek. “Çekip çevirir, seni yola sokar. İnancım tam Şifa kızıma.”

“Hayır ben şimdi anlamadım, benim yola sokulacak neyim var?” diye babaannesine takılıyordu ki, “Meryem Hanım!” diye çağırdı Hasan Türkoğlu. “Misafirlerimizi yolculayalım.”

Meryem Hanım *geliyorum* dercesine bir el hareketinde bulunup gitti ve biz baş başa kaldık. Hasan Türkoğlu kurdeleyi kestikten sonra, yüzüğüme biraz daha sıkı sarıldım. Sanki elimden kayıp gidecekmiş gibi bir his vardı içimde. Yüzüğün parmağımdaki ağırlığına alışmaya çalışırken yanımda Mir Aslan’ın dimdik duruşu da güç oldu içime.

“Atlattık gibi sanki, hı?” diye sordum başımı hafifçe ona çevirerek. Dudaklarımı bastırarak gülümserken, gözlerim küçücük kalmış, sevilen bir kadının taşıdığı o ısıltı yüzüme yansımıştı. Mir Aslan, başka bir şeye odaklanmış gibi bakışlarını üzerimden ayırmadan “Benim gözümünden bir görebilsen kendini...” dedi.

O anda yanımıza gelip tebrik edenler, etraftaki kahkahalar falan birbirine karıştı. Derken o kalabalıktan biraz olsun bizi

kurtarmak isteyen Melek ablanın sesi duyuldu ve hemen peşine diğerleri de geldi.

“E hadi bakalım!” dedi Melek abla. “Hayırlı uğurlu olsun. Çok güzel oldu her şey.”

“Yalnız komutanım, senin böyle bir hayatın olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Uğur şaşkınlığını atamamış gibi dudak bükerek. “Benim kız istemeye de Hasan amca gelir mi acaba ya? Hani kız tarafı ağırlığımızı görsün diye diyorum.”

“Sen evlen de o bayıla bayıla gelir,” dedi Mir Aslan, dedesinin böyle törenlere duyduğu ilgiye atıfta bulunarak.

O sırada Sinan abi de elindeki kahveyi hüpleterek içerken, “Yalnız komutanımı da gördünüz, değil mi?” diye sordu gülerek. “Nasıl da tekte içti kahvesini! Ben de öyle içmiştim komutanım. Zaten bize de başka türlü sü yakışmazdı.”

Mir Aslan hafifçe başını kaldırdığında, yüzünde o her zamanki sakin ve kendinden emin ifade vardı. Arkada sessiz kalan Orçun abiye doğru, elini omzuma atarak “Kardeşim,” dedi belirgin bir sesle. “Karımı ve beni tebrik etmeyecek misin?”

“Takımı takacağım birazdan,” dedi imalı bir gülümsemeyle. “*O zaman ederim* dedim.”

Mir Aslan’ın bana dönüp “Yavşak herif!” diye mırıldanmasıyla mahcup olur gibi hissettim.

“Mir Aslan...” demiştim ki göz ucuyla Hasan Türkoğlu’nu fark ettim. Misafirlerini yavaş yavaş uğurluyordu. Hepsiyle birer birer el sıkışıyor, vedalaşıyordu. Son misafirini de yolcu ettikten sonra ağır adımlarla bize doğru döndü.

Gözleri önce Mir Aslan’a, sonra bana kaydı.

“Hadi,” dedi tok sesiyle. “Gelin de halledelim nikâhınızı.”

Ve işte o an, bu gecenin en gerçekçi hissettiren anıydı.

Mir Aslan parmaklarını parmaklarıma doladı ve yürümeye başladık. İçeri adım attığımızda salonun ağır havası beni

sarmaladı. Herkes yerini alırken bir anlığına etrafıma bakındım. Melek abla, Sinan abi, Uğur, Emre ve Orçun abi bir kenara oturmuştu. Hasan Türkoğlu ağır adımlarla odanın ortasındaki sandalyeye geçti. Karşısındaki yeri Mir Aslan’a doğru işaret edince Mir Aslan adımlarımızı tam karşısına yönlendirdi. O oturunca ben de ellerim dizlerimin üzerinde heyecanla oturdum.

Meryem Hanım sessizce yanıma yaklaşıp kucağıma zarif, iğne oyalı bir başörtüsü bıraktı. Oyalı kenarlarına dokunduğumda, babaannemi hatırladım. Başımı kaldırıp ona baktım. O da usulca gülümseyerek “Tak kızım,” dedi.

Başımı hafifçe eğerek başörtüsünü taktım. Kumaşın o oyalı kısmı yanağıma değince içimde bir şeyler titredi. Kalbimin ritmi hızlandı. Tam o anda Hasan Bey, “Abdestinizi aldınız mı? Hazır mısınız?” diye sordu.

Ben başımı sallarken Mir Aslan da belli belirsiz onayladı.

Hasan Bey başını sallayarak hafifçe iç geçirdi. Sonra ceketini düzeltti ve oturduğu yerden doğruldu. Gözlerini önce Mir Aslan’a, sonra bana çevirdi.

“Evlilik, hem dünyada hem ahirette yol arkadaşlığıdır. Hayat dediğin de uzun bir yolculuktur. İyi gün de olur, kötü gün de. Evlilikte önemli olan, hepsini kabul ederek fırtınasını dindirip, baharını da birlikte karşılamaktır. Dilerim evliliğinizde bunu yürütebilirsiniz.”

Derin bir nefes aldım. Mir Aslan’ın yanında oturduğumu hissetmek bile kalbimi rahatlatıyordu. Hasan Bey bir kâğıda bir şeyler yazarken bir sessizlik oldu ve daha sonra bazı ayetleri ve hadisleri okudu. Bittiğinde ise bana dönerek “Mir Aslan’ı kocan olarak kabul ettin mi, Şifa?” diye sordu.

“Ettim,” dedim.

“Ettin mi, kızım?” diye sordu tekrar. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Ettim,” dedim. Bir kez daha tekrarladıktan sonra Mir Aslan’a doğru döndü.

“Şifa’yı karın olarak kabul ettin mi, Mir Aslan?”

Mir Aslan, doğrudan Hasan Türkoğlu’na baktı. Sesi her zamanki gibi tok ve kendinden emindi. “Ettim,” dedi, eridim bittim sandım.

“Ettin mi?” diye sordu. “Ettim,” dedi aynı toklukla. Sonuncusunu da onaylattıktan sonra kısa bir süre gözlerini kapadı, ardından duasına başladı. O anda odadaki herkes sessizleşti, duasına el açtı. Bitip de *âmin* dedikten sonra içime yayılan o hissin tarifini yapamazdım.

Hasan Türkoğlu doğrudan Mir Aslan’a dönerek “Mihr olarak hanımına ne vermek istiyorsun?” diye sordu.

Bir anlığına odada derin bir sessizlik oldu. Herkes Mir Aslan’ın söyleyeceklerini merakla bekliyordu. Ben ise sessizdim. Mir Aslan gözlerini benimkilerle buluşturduğunda, o asla tereddüt etmeyen bakışı kalbime işledi.

“Mihr olarak babamın anneme bıraktığı, senelerdir el sürmediğim o araziye, onun geleceği için bir vakıf kuracağım. Adını taşıyan, kadınların ve çocukların korunacağı bir vakıf. Onun istediği şekilde olacak her şey. Ayrıca her zaman tüm varım yoğun onundur ama yine onun kendini her zaman güvende hissetmesi, kendi geliri olması, kendi bağımsızlığı için babamdan kalan merkezdeki iki dükkânı onun üzerine vereceğim.”

Derin bir nefes alırken gözlerim irileşti. “Mir Aslan...” dedim şaşkınlıkla. “Yok, olmaz. Bunlar olmaz. Cüzi bir miktar belirleyelim ama bunlar olmaz.”

Mir Aslan benim söylediklerimi hiç ciddiye almadan ciddiyetle dedesine döndü ve “Mihrim budur,” dedi.

Hasan Bey bile kaşlarını hafifçe kaldırmış, sessizce başını sallıyordu. Melek abla duygulanmıştı ama gururla yüzüme baktı. Emre ve Uğur bile şaşkınlıkla birbirlerine göz atarlarken “Hâlâ inanamıyorum,” dedi Uğur. “Komutanım resmen böyle bir zenginliğin içinde bizim gibi fakirlerle fakir fakir takılmayı tercih etmiş!”

Onlar zenginliğinin şaşkınlığındaydılar ama ben...

Ben içimden taşan duygularla ona baktım.

O sırada Hasan Bey yeniden söze girdiğinde, “Sormam icap eder, kızım. Bu mihr kabulün mü?”

Mir Aslan öyle bir baktı ki gözüme sanki kabul etmemek demek onu kırmak, yok saymak demek gibiydi. “Hepsi senindir, şifa,” dediğinde başımı hafıfçe eğdim. Sesim titreyerek çıktığında, farkında bile değildim ama “Kabul,” dedim.

Hasan Bey şahitlere döndü, Melek abla, Sinan abi, UĞur, Emre ve OrĐun abi tek tek kabul ettiklerini belirttiler. Sonra Hasan Bey nikâhı tamamladı, duasını etti ve son sözü söyledi.

“Allah mesut etsin.”

Ve işte o an...

O an resmen karı koca olmuştuk.

Nikâh tamamlandığında içimde garip bir his oluştu. Rahatlama desem, tek başına yetersiz kalacaktı; tarifsiz bir heyecandı. İçimde kelebekler kanat çırpıyordu sanki. Mir Aslan ise gözlerini benden ayırmadan oturduğu yerden doğruldu. Ben de refleksiyle ayağa kalktım.

Bunca zaman *şifa Sürmeli* derken şimdi, “Artık şifa Türkoğlu,” dediğinde kalbimin amansız çırpınışları ona bile ulaştı.

Elleri belime sarıldığında beni kendine yakınlaştırmıştı ve ellerim göğsünde yer bulmuştu.

Dudak kıvrımlarım öylesine genişlemişti ki o her bir milimini yakalamış gibi, “Sevdin,” dedi. “Sevdin sen.”

Başımı sallayarak “Sevdim, Mir Aslan Türkoğlu,” dedim gülererek. “şifa Türkoğlu bence de bana çok yakışacak.”

Belki de verdiğim mücadeleye bir atıfta bulunmak isteyerek, “En çok sana,” dedi dudakları alnıma ıarparken.

Tam o sırada hizmetliler odaya girdiler. Elllerinde işlemeli tepsiler, içlerinde mis kokulu şerbetler vardı. Birkaç saniye sonra tepsiler odanın ortasına doğru uzandı. Altın işlemeli bardaklara dökülmüş nar şerbeti, içeriye de dışarıya da dağıtılıyordu. Herkes birer bardak aldı.

Mir Aslan'a yaslanmış, ben de aldığım şerbetten bir yudum içerken tam başımı kaldırıp ona bakacaktım ki Mir Aslan hafifçe eğilip kulağıma, "Ve artık karımsın," dedi.

Sesinde öyle bir derinlik vardı ki istemsizce iç çektim. Ama o an ona verecek tek bir cevabım vardı. Gözlerimi hafifçe kıstım, yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeye onu tamamladım. "Ve sen de artık benim kocamsın."

Konuşmamız yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı. Mir Aslan bana bakıp, hafifçe gülerek başını iki yana salladı. Sonra gözlerini kısıp kulağıma eğilerek, "Dün gece kaçıyordun. Bugün kaçacak yerin de yok, Şifa Türkoğlu!" dedi.

İçim titredi. Ama bu kez heyecandan değildi.

O sırada Melek abla yanımıza gelip şerbetinden bir yudum aldı ve kaşlarını kaldırarak sordu.

"Ne fısıldaşıyorsunuz bakayım?"

Mir Aslan bir şey demeden gülümsedi. Ben ise bakışlarımı kaçırıp "Hiç!" dedim.

"Bu neye pis pis gülüyor?" diye sordu Mir Aslan'a doğru kaşlarını çatarak.

"Evliyiz biz, kızım," dedi Mir Aslan beni yamacına doğru çekerek. "Öyle her şeyi açıklayamayız artık."

Bu işten zevk alıyormuş gibi bir hâli vardı. O anda dışarıdan yükselen davul ve zurna sesleri salonun içini doldurdu. Ses o kadar güçlüydü ki bir an için irkildim. Hemen ardından Sinan abi sandalyesinden kalkıp iki elini de havaya kaldırarak, oynaya oynaya kapıya doğru yürümeye başladı.

“Hadi bakalım, şimdi oynama zamanı! Düğün evi burası.” Mir Aslan’a doğru dönerek “Hadi komutanım, hadi!” dedi.

Melek abla kahkaha atarken Uğur hemen yerinden fırladı, Emre de peşinden kalkıp alkış tuttu. Ben ise şaşkınlıkla Mir Aslan’a baktım. O, hafifçe başını eğmiş, dudağının kenarındaki o çekici gülümsemeyle bana bakıyordu. Sonra yavaşça elini uzattı. Peşine takıldım. Davulların ritmi sanki damarlarımın içinde yankılanıyordu. Ellerimi avuçlarının içine yerleştirdiğimde, o sıcaklık içime işledi. Ve kapıyı açtığımızda, dışarısı âdeta bir şölene dönüşmüştü. Büyük avlunun ortasında yanan dev bir ateşin etrafında insanlar toplanmış, davulcular dizilmiş, zurnacılar yanlarında durmuş, kalabalık eğlenceye çoktan başlamıştı. Karın üzerinde yakılan meşaleler soğuğa rağmen her yeri sıcacık bir havaya büründürmüştü. Ayakları yere güçlü basan adamlar, diz vuruşlarıyla toprağı inleterek oynuyordu.

Mir Aslan elimi sıktıktan sonra dikkati kendine verecek şekilde yavaşça önümde durdu.

Ve sonra bir adım attı, duruşu bir anda değişti. Omuzları dikleşti, gözlerindeki kararlılık arttı. Ellerini beline yerleştirerek ritme ayak uydurmaya başladı. Davulcular vuruşlarını sertleştirdikçe Mir Aslan hareketlerini daha da belirginleştiriyordu. Önce sağ ayağını yere vurdu, sonra sol ayağını. Dizlerini büküp yukarı kalktığı anda, vücudu sanki bir an için havada asılı kaldı. O kadar karizmatik, o kadar kendinden emindi ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Havaya yükseldiğinde Mir Aslan kollarını açtı, sert bir dönüş yaptı ve sonra tekrar aynı duruşuyla, dimdik geri geldi. Omuzlarını titretirken yüzündeki hafif tebessümle sanki herkese meydan okuyordu. Davullar, zurnalar onun hareketlerine uyum sağlıyordu. Oyun gitgide hızlandığında, Mir Aslan birden bana dönüp elini uzattı. Yutkundum. Ama geri çekilmedim. Titreyen elimi ona uzattım.

Ve işte o an... Meydanın ortasında, bütün kalabalığın içinde, karların üzerinde, davul seslerinin yükseldiği o gece... Mir Aslan'la evli olarak ilk kez birlikte oynadık.

Gece ilerlemiş, etraf sessizleşmeye başlamıştı. Davulların, zurnaların yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ama avlunun ortasındaki kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu. Yorulmuş, eğlenmiş, gecenin ağırlığını her bir hücremizde hissetmeye başlamıştık.

Herkes evlerine, odalarına dağılırken Melek abla önce gelip bana sıkıca sarıldı. “Hadi, iyi geceler kuzum,” dedi sıkıca sararak. Sinan abi de yanıma gelip omzuma hafifçe vurduğunda “Yengem, hep komutanıma söyledik ama sen de sakın ha bu adamı üzme! Kıymetini bil. Vallahi evde canı sıkılır, sonra bizden çıkarır. Sen kocanın gönlünü hoş etsen hepimizi büyük bir dertten kurtarırsın gibi,” diyerek yarı ciddi, yarı şakacı bir ifadeyle başını salladı.

Orçun abinin bakışları hafif manidardı ama bir şey söylemedi. Sadece yanıma gelip, tam altını benim yakama doğru ilişti-rirken, “İçeride fırsatım olmadı,” dedi.

Mahcup bir hâlde, “Abi, ne gerek vardı?” desem de dinletemedim. Altınıni takıp “Tebrik ederim,” dedikten sonra Mir Aslan'a da sarıldı. Neyse ki Mir Aslan bu sefer onunla zıtlaşmak ya da bir şeyleri kanıtlama derdine düşmemişti. Sanıyorum ki o da yorgundu ya da artık bir şeyler onun için de netti.

Sonunda herkes vedalaşıp, iyi geceler dileyerek dağıldı.

Ve biz...

Ben ve Mir Aslan...

Elini bana uzatıp parmaklarımızı birbirine kavuşturduğunda, kendi konağımıza doğru yürümeye başladık. Kardan temizlenmiş taşlı yolda ilerlerken topuklu ayakkabıların vuruşuyla ve tabanlarımın sızısıyla rahatsız olarak duraksadım ve ayakkabılarımı

ıkarıp elime alarak “Ayaklarım şişmiş resmen,” dedim bastıkça hissettiğim sızıyla.

Bir iki adım atıyor ama neredeyse sekerek gidiyordum. “Canıma eziyet ediyorsun resmen,” dedi benim canım onunmuş gibi. Durdu, bir anda bacaklarımın altından kavradı ve beni kucakladığında verdiğim sesli tepki, konağın bahçesinde yankılandı. Bana bile öyle çok geldi ki hızlıca dudaklarımı kapatarak “Mir Aslan!” dedim. “Ne yapıyorsun?”

“Karımı kucaklıyorum, ne yapıyorum? Hem öyle olmaz mı ya? Gelini damat sokmaz mı eve?”

Kıkırdayarak “Öyle mi olurmuş?” dedim. “Ben bilmiyorum.”

Başını salladı ve “Hı hı!” dedi. “Öyle olur. Ben öğretirim sana bilmediklerini.”

“Bilmediklerimi,” dedim imayla. Tekrar başını salladığında, “Hı hı!” dedi. “Sonra başka şeyler de oluyor çünkü.”

Kıpkırmızı kesilirken “Hı...” dedim. “Ne oluyormuş ki başka?”

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde, evin loş ışığı üzerimize bir örtü gibi serildi. Ne o ışığı açtı ne de ben bir harekette bulundum. Beni usulca evin girişine bırakırken “Göstereceğim ben sana şimdi ne olduğunu,” dedi.

Mir Aslan’ın gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Beni izlerken göz bebekleri hafifçe büyüdü, dudaklarının kenarında o her zamanki kendine güvenen ama beni eriten tebessümü vardı. Yüreğimden bir şeyler koptu gitti sanki. Tüm gece yan yana durup da bir türlü yakalayamadığımız o an, nihayet gelmişti.

“Sadece gösterecek misin?” diye sorduğumda, bunu nasıl sorabildiğime ben bile şaşırmıştım ama o benim içimde öyle bir yerdeydi ki ben o arsız yanıma durduramıyordum.

Bir adım attı, sonra bir adım daha. Ben nefes bile almayı unuttum. “Yok...” dedi fısıltı gibi. “Yaşatacağım da...”

Parmakları belime uzandı, incecik bir dokunuşla kavradı. Sanki önce hissetmek, hissettirmek istedi ve sonra beni kendine doğru çekti. Boynuma eğildiğinde nefesinin sıcaklığı tenime değdi. Gözlerimi kapattım. Dudaklarının boynuma ilk dokunuşu hafifti, yumuşaktı ama benim içimde fırtınalar koptu.

“Aslan...” diye mırıldanıp başımı kaldırdığımda yüzüme baktı.

Sesimdeki tını, garibine gittiği kadar hoşuna da gitmişti. “Ne güzel dedin öyle!” dediğinde, “Hııı...” dedim kolları arasında eriyerek. “Öyle mi yaptım?”

“Öyle yaptın,” dedi kolları arasında iki yana sallanmama sebep olurken. “Ama o kedi gibi dilin gerçek aslanı durduramayacak bu gece, ben sana söyleyeyim.”

Birden kollarıyla beni sardı ve kucağına aldı. Küçük bir çığlık attım ama o sadece gülümsedi.

“Mir Aslan...” dedim ani yükselişimin etkisiyle.

“Söyle, yavrum.”

Sesindeki o ton, hem sahipleniciydi hem beni çıldırtacak kadar sakindi. Başımı başına yasladım, ellerimi boynuna doladım.

“Seni özledim,” dedim iç çekerek. İç çekişimi göğsündeki titrek bir nefesle kabul etti.

“Geberdim,” dedi ve o ağır adımlarla üst kata çıkarken her hareketinde onu hissediyordum. Kalbinin ritmini, nefesinin hızlanışını, parmaklarının tenimdeki baskısını... En çok da gerçekten geberen yanını...

Kapıyı açtı ve içeri adım attığımızda, odanın içine nefeslerimizin sesleri yayıldı. Loş ışık içeriye sararken yüzüme doğru eğildi.

“Bütün gece şu güzelliğine sabretmek akıl işi değildi,” dedi fısıltılı sesi odanın duvarlarına büyük bir arzuyla çarparken. Beni usulca yere bıraktığında parmak uçlarım havada kaldı, sanki hâlâ kollarında olmak istiyormuşum gibi. Derin bir nefes aldım. O

nefes bile göğsümde onun adıyla yankılandı. Geri çekilmedi, aksine parmaklarını saçlarıma daldırdı. Başımı avuçlarının arasına aldığı anda, kıvranan bedenimi görerek gözlerimi gözlerine hapsetti.

“Sen artık benim karımsın, Şifa,” dedi kendine de bana da inandırmak ister gibi. “Karımsın sen benim.”

İşte şimdi, şu an, tam burada her şey gerçektir. O benimdi, ben de onunum.

“Öyleyim,” diyerek elimi kaldırıp göğsüne dokundum. Hissettiğim tek şey, kalbinin altındaki ritimdi; bizim için delicesine atan ritim.

“Sen de...” dedim titrek bir sesle. Sesim zar zor çıktı ama duymasını istedim. “Sen de benim kocamsın.”

Mir Aslan’ın gözlerinde bir şey parıldadı. Sahiplenici, tutkuyla dolu, derin bir şey... Zaten ondan sonrası da yangın gibiydi. Dudakları benimkileri buldu. O anın içinde kayboldum. Parmak uçlarım istemsizce gömleğinin üzerine kaydı, sıcak teninin altındaki güçlü kasları hissettim. O da bana daha fazla sokuldu ve bedenlerimiz arasındaki mesafe tamamen yok oldu.

Nefesim düzensizleşirken başımı geriye yasladım, boynumun kenarına inen dudaklarının bıraktığı hisle içimi çekmeden duramadım. Mir Aslan’ın eli belimde gezindi, parmakları tenime nazik ama sahiplenici bir şekilde dokunduğunda, vücudum ona doğru daha fazla yükseldi.

“Bütün gün seni izledim,” diye mırıldandı dudaklarını boynumdan ayırmadan. “İlk önce o kırmızı elbiseyle, sonra bana kahveyi getirirken, sonra oynamaya çıktığımızda... Nasıl gerberdim öyle görünce, biliyor musun?”

Biraz geriye çekilip gözlerimin içine baktığında, içimde yanan ateş beni kasıp kavurdu. “Bütün gece sabretmek zorunda kaldığım her şey için...” dedi, parmaklarının sırtı tenimi okşarken. “Seni karış karış yaşayacağım.”

Sözleri kalbimi yerinden sökecek gibiydi. Bütün heyecanımı, karmaşamı, ne yapacağımı bilememe hâlimi unutturmuştu. Tek bildiğim, Mir Aslan'ın ellerinin üzerimde olduğu ve o anın sonsuza kadar sürmesini istediğimdi. Elim göğsüne koyduğumda, nefes alışları derinleşti.

“Ben...” dedim ama devamını nasıl getireceğimi bilmiyordum. Çünkü zihnim çoktan teslim olmuştu, kalbim onun ellerindeydi.

Beni anında kollarına aldı ve tek bir hareketle havaya kaldırdı. Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yasladım. Birkaç adım attı, sonra yatağın kenarında durdu.

Ve o an, Mir Aslan'ın beni yavaşça yatağa yatırmasıyla birlikte her şey tamamen değişti.

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Affan El Musavaf'ın toprakları yine buram buram ölüm kuyuyordu. Şifa buradan kaçtıktan sonra planları suya düşen Seda; gözlerini defterin sararmış sayfalarına dikmiş, ince uçlu kalemiyle özenle işaretler koyuyordu. Burası bir kontrol noktasıydı. İkinci noktayı koyduğu binanın arkasında kör bir nokta vardı. Sokaktaki devriyeler üç saatte bir değişiyordu. Son birkaç aydır dışarı çıktıkça gördüğü yerleri zihnine kazıyıp, burada da krokisini çıkarıyordu. Her şey küçük detaylarda gizliydi. Küçük ama görmezden gelindiğinde ölümcül olan detaylarda...

Kalemin ucu kâğıtta kayarken koridorda yankılanan ayak sesleri yüreğini çarptırdı. “Senin şu kaçan kardeşin var ya, fahişe kardeşin...” dedi öfkesi hâlâ dipdiri dururken. “Onun yüzünden bu hâllerdeyiz. Akıllı olup da Affan'a gitseydi, hepimiz zengindik. Aptal kere aptal!”

Seda hızla defteri kapatıp dolaba tıktırdı. Kalemi de peşinden attı. Derin bir nefes alıp sakinleşti, yüzüne masum bir

ifade yerleştirerek yatağın kenarına ilişti. Kapının tokmağı çevrildiğinde, bir şey belli etmemeye çalışıyordu ama kalbi hâlâ çarpıyordu.

“Ne yapıyorsun kız sen burada?” diyen Said içeri girdikten sonra baştan ayağa süzdü onu. Üzerinde, yıllar da geçse değişmeyen o bilindik şüpheci tavrı vardı.

“Uzanmıştım biraz,” dedi Seda yalandan esneyerek. “Sen şifa’dan mı bahsediyordun yine? Haber yok mu?”

Said odanın ortasında duraksamış, gözlerini etrafta gezdirirken “Var, olmaz olur mu?” dedi. “Kaçmış askerin birine, nikâhsız hayat sürüyormuş. Ben sana demiştim, *senin kardeşinin başı bağlanmazsa kötü yola düşer* diye. Gördün mü, bak? Hamurunda varmış bunun. Sütü bozuk, sütü!”

Seda hiç umursamadı. şifa’ya edilen kötü sözler umurunda bile olmadı. Said’den taraf olduğunu belli edencesine “Sen hep haklıydın da...” dedi. “Dinletemedik işte. şüphelensem tuvalete bile yollamazdım onu. Altına yapacak bile olsa Affan’ın evinde yapsın isterdim. Ne olacaksa onun evinde olsaydı. Örgüt, şifa’nın kaçmasını bizden mi biliyor, bizden mi şüpheleniyorlar? Gitsek Affan ile biz konuşsak...” dedi ayaklanıp, önünde hevesle durarak. “Hem ben ablasıyım ya, gideceği yerleri de bilirim. Yardımım dokunur, el birliğiyle buluruz.”

Said baştan aşağıya tekrar onu süzdüğünde, “Senin bildiğini Affan bilmez mi sanıyorsun sen?” dedi. “Hem dedim ya sana, buldu onlar senin sütü bozuk kardeşini. Getirecekler en yakın zamanda. He, bir daha Affan onu kadın yapar mı kendine, bilmem. Kamasının, başını derde koymasının bedelini ödetecektir belki de şifa’ya. Sen sanma ki bir daha kardeşini sağ görürsün... Cesedini atarlar belki aha şu kapının önüne!”

Seda ağır ağır yutkunduğunda, Said’in gözleri kısıldı ve dolabın köşesinden sarkan bir kumaş parçasına gözü kaydđ.

“Oradaki ne?” Birkaç adım yaklaştı. Seda geri çekilmeyi düşündü ama bu onu ele verirdi.

“Aman canım, ne olacak, çer çöp!” dedi koluna doğru girerek. “Gel, biz geçelim içeri. Ben yemeğini hazır etmiştim.”

Seda’nın işveli tavrına garip bir soğuklukla yaklaşan Said, kolunu tutan kadını silkeleyerek yanından attıktan sonra dolabın kapağına uzandı. O an kendini ele verecek şekilde hızlıca adamın bileğine yapıştığında, “Özlemedin mi hem beni?” diye sordu.

Ama bu, Said’in daha çok şüphelenmesine sebep oldu. “Ne saklıyorsun lan sen?” diyerek onu bir hamlede kenara itti. Seda sendeleyip yatağa çarparken, Said hızlıca dolabın kapağını açtığında gördüğü çantayla ağır ağır eğildi. Ama o ağırlığa tezat, hızlı bir şekilde çantanın fermuarını açtı.

Önce defteri çıkardığında sayfaları hızla çevirdi, gözleri yazıların üzerinde gezindi. Yüzündeki ifade sertleştiğinde Seda’nın kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Lan, bunlar ne!” diye avazı çıktığı kadar bağırdığında Seda ayağa kalktı. “Sen bırak,” dedi nefes nefese. “Ben anlatacağım sana.”

Ama Said çoktan diğer şeyleri de fark etmişti. Haritalar, notlar, sim kartlar... Her şey gözlerinin önüne serildi. Ve o an tüm parçalar yerine oturdu. Said başını kaldırdığında, Seda onun gözlerinde artık tamamen iki yabancıya dönüştüklerini belli eden o ifadeyi gördü.

Said çantayı yere fırlatıp Seda’ya doğru yürüdüğünde, sertçe saçlarından yakaladı onu. Seda’nın parmakları bileklerine yapışmıştı.

“Hain miydin lan?” diye sordu. Tükürüklerini saçarak âdeta kükrüyordu. “Ben senelerce hainin birini mi yatırdım koynumda?”

Seda acı içinde bağıırıp debelenirken “Bırak!” diye bağırırsa da Said daha çok yapıştı saçlarına.

“Senelerce nasıl uyuttunuz lan beni?” Duvara yaslanıp eli boğazına yapıştığında, nefesi de gitgide kesiliyordu. Said kafasında

birleřtirdiđi parçaları dűřűnűp “Kardeřin de iř birlikin miydi senin yoksa?” diye sordu.

Seda ırpınmaktan cevap bile veremiyordu. Yűzű mosmor olmuřtu, son nefesini verecek gibiydi. O an can havliyle bacaklarının arasına bir tekme savurduđunda, Said’in eli bořa dűřműř ve acıdan kıvranarak bűkűlműřtű.

Seda’nın nefesi hızlandı, iki bűklűm birkaç adım attı. Kısacık sűrede kaçmak için tűm olasılıkları deđerlendiriyordu, gűzű komodinin űzerindeki bıçađa kaydı ve bir hamlede bıçađı kaptı. Elindeki bıçakla arkasını dűndűđűnde nefesleri sıklařmıřtı ama gűzű de kararmıřtı. Said űnce geriledi ama sonra kahkaha attı.

“Ne yapacaksın? Beni mi bıaklayacaksın?”

Seda bıçağı elinde tarttı. Sođuk metal, parmaklarını uyuşturdu. Titremedi. Korkmadı. Bir adım attı ve sonra bir tane daha... Elindeki bıçağı hızlıca řah damarına sapladığında, “Tek istediğim...” dedi usulca. “Beni senelerce Affan’ın yanına gűtűrebilmendi. Ama sen, Said... Sen bunu bile beceremedin!”

Said’in gűlűmsemeři yűzűnden silindi, vűcudu irkildi, parmakları kanla ıřlandı.

Seda gűzűnű bile kırpmadan onu izledi. Said’in dizleri űzűldű. Yavařça yere yıđılırken ađzı açıldı ama kelimeler çıkmadı. Seda eđilip kulađına, “İřimi kendim halletmeliymiřim!” dedi. “Senin gibi beceriksizlere gűvenmemem gerekti.”

Sonra doğruldu. űzerine sıçrayan kan damlalarına aldırmadan çantasını aldı. Bir kez bile geriye bakmadan odadan çıktığında her řey yeniden başlıyordu.

9. Bölüm

*Ben yine de ısrarla
senin bahçende büyümek isteyen papatya olacağım.
Susuz kalsam da büyümek için uğraşacağım.
Reşat Nuri Güntekin*

Düne kadar hayatımın en mutlu sabahını sorsalar, *Mir Aslan'ın beni bu topraklara getirdiği sabah* derdim ama bugün sorsalar sayacağım bir sürü anım birikmişti. Mir Aslan Türkoğlu beni kendi ülkenin topraklarına getirdikten sonra geçirdiğim her günü bir öncekinden güzel hâle getirmişti. Evli olarak yeni hayatımın ilk gününe onun kolları arasında uyanmıştım.

Sabahın ilk ışıkları odanın içine usulca sızarken gözlerimi açmak isterdim ama anladığım kadarıyla henüz daha sabah olmamıştı. Yatak hâlâ sıcak ve dağınıktı. Mir Aslan'ın kolu da bana dolanmıştı. Bir savaş çıkmışçasına dağılan yatağın içinde ben de çırlıçıplaktım ve tenimde gecedan kalan izler vardı. Başımı yana çevirdiğimde Mir Aslan'ın yüzü yüzüme denk düştü. Derin bir uykunun içinde, huzurlu nefes alış verişleriyle yanımda yatıyordu. Saçları dağılmış, yüzüne düşen gölgeler bile ona ayrı bir çekicilik katıyordu.

Bir an nefesimi tuttum, onu daha yakından izledim. Rüya gibi gelen her şeyin gerçek olduğunu idrak ettim. Ben bu adama âşıktım. Bu adam benim kocamdı artık. İçimde bir yerlerde bunu tekrar ettikçe yayılan o hissin zevkini sürdürdüm.

Elimi usulca kaldırıp kaşlarının üzerinden geçtim. Mir Aslan hiç kıpırdamadı. Parmaklarımı yanağına dokundurdum, hafifçe çenesine doğru ilerlettim. Teninin sıcaklığı avuç içime yayıldı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ve yemin ediyorum ki bu adam uykusunda bile güven veriyordu. Ona ne kadar dokunursam dokunayım uyanmamış, daha çok hoşuna gitmiş gibi gerilen vücudunu usulca yatağı bırakmıştı. Nevşehir soğuk ve karlıydı. Camdan sızan o beyazlık karın etkisindendi. Çok geç bir saatte sızıp kaldığımız yatakta saatin kaç olduğunu merak ettim. Gözlerim usulca telefonumu aradı

ama bulamadım. Komodinin üzerindeki eşyalar arasında benim telefonum yoktu. Kaldırdığım başımı tam geri yatırıyordum ki Mir Aslan'ın telefonunu fark ettim. Orada, kendi tarafındaki komodinin üzerinde, ekranı aşağı dönük duruyordu. Mir Aslan'ın uykusunu bölmemeye çalışarak elimi uzattım, parmak uçlarımla hafifçe çevirdim. Mir Aslan'ın kıpırdanışı bile bana daha sıkı sarılmak içindi. Ekranı hafifçe dokunduğumda aniden aydınlandı.

Gözüme çarpan ilk şey, ikimizin birlikte çekilmiş fotoğrafıydı. Bizim köyün orada kuzu ile birlikte çekildiğimiz o fotoğraf, duvar kâğıdıydı. Mir Aslan, telefonunun ekranında bizi taşıyordu. İçimde yanan o ateşle dudaklarıma küçük bir gülümseme oturdu.

Ama sonra... Gözüm ekranın alt kısmına kaydı.

Bir bildirim.

Ve bildirimde bir isim.

Asude.

Bir anda içimdeki o ateş, yerini keskin bir soğuğa bıraktı. Gözlerim o isme kilitlendi, parmaklarımin arasında duran telefon ağırlaşmış gibi geldi. Bir an için ne yapacağımı bilemedim, normalde hiç âdetim olmayacak bir şeyi yaptım ve telefonu aldım.

Yattığım yerde biraz doğrularak arkama yaslandığımda, Mir Aslan'ın kolu karnıma geliyordu. Telefonunda kilit olmadığı için rahatlıkla açabildim ve Asude'nin adının üzerine tıkladım.

Gördüğüm şeyle de âdeta kan beynime sıçradı. Mir Aslan bu gece muhtemelen ben uyuduktan sonra Asude ile mesajlaşmıştı. Ellerim titreye titreye mesajları okumaya başladım.

Asude: *Evlenmişsin bugün Şifa ile. Tebrik ederim.*

Mir: *Teşekkürler.*

Asude: *Çağırmayacağın kadar yabancı olduk yani seninle?*

Mir: *Asude, dalga mı geçiyorsun? Şifa ile evleniyorum diye sana haber verip çağıracağım mıydım? Hayır, bunu düşününce sana mantıklı geliyor mu cidden?*

Asude: Ben sorun etmezdim, Mir Aslan. Sonuçta bizim nişanlılık süremiz birkaç günden ibaretti ama dostluğumuz neredeyse bir ömürdü. Diğer defteri seninle kapadık ama mutluluğunu da yakından görmek isterdim.

Mir: Açıkçası senden ziyade Şifa önemli benim için, Asude. Karımın rahatsız hissedeceği hiçbir durumun içinde yer almasını istemiyorum ben. Keşke dediğin gibi o birkaç günlük süre de olmasaydı da dostum olarak burada yer alabilseydin. Neyse, iyi geceler sana.

Asude: Teyzeni çağırmışsın ama gelmemiş. Öğrendiğimde gitmesi için ikna etmeye çalıştım ama o da kırgın sana, o yüzden gelmedi. Bence bir ara gelip gönlünü almalısın. Ben de aranızın düzelmesi için destek sağlarım.

Mir: Asude, ailemle ilgili meselelere girmeni istemiyorum. Adı üstünde, benim teyzem. Ben üstüme düşeni yapıp çağırmışım ama o gelmemiş. Bu da onun kendi kararı. Gönül alınmasını gerektirecek bir durum olduğunu da düşünmüyorum. Kararlarım saygı duymayan herkes kendi yolunda devam edebilir. İyi dileklerini Şifa'ya da ileteceğim. Şimdi müsaadenle uyuyacağım. İyi geceler.

Mir Aslan burada konuşmayı bitirmişti fakat Asude üzerine bir mesaj daha yazmıştı. Benim bildirim olarak gördüğüm mesaj da buydu.

Asude: Keşke bu kadar dağılmasaydık, Mir Aslan. Keşke bir kadın için herkesi silmeseydin. Ona karşı bir şeyler hissettiğini görebiliyordum ama bu kadar kısa sürede evlenmen... Bilmiyorum, bana yanlış geldi ve açıkçası senin için endişelendim. Dediğin gibi kendi kararın ama bilemiyorum... Öylece mutluluklar deyip geçemiyorum. Eskileri özlüyorum.

Devamı olmadığı için telefonun kilidine basıp kenara bıraktığımda, kıskançlıktan alev alev yanan içimi sakinleştiremedim. Mir Aslan kötü bir şey dememiş, neredeyse her cümlesine beni katarak konuşmuş, mesafesini koymuştu ama yine de bu durumu kendi içimde sindirememiştim. Kalbimde garip bir sıkışma, içimde kontrol edemeyeceğim bir huzursuzluk vardı. Asude'nin

ismini görmek, Asude'nin hâlâ Mir Aslan'ı böyle düşünmesi sanki içime ince bir bıçak saplamıştı. Nefes alışım değişti, içimde yükselen sıcaklık bir öfkeye dönüştü. Şu an öylesine bir kıskançlığın koynunda debeleniyordum ki yastığı elime alıp Mir Aslan'ı boğasım bile geliyordu.

Kendi kendime, “Sakin ol, Şifa...” diye fısıldasam da pek işe yaramadı. Yatağın kenarına oturdum, Mir Aslan'a baktım. Derin bir uykundaydı ve ben yine kıskançlığın getirdiği sinsî bir hisle yüzüne dokunmak istedim ama parmaklarımı geri çektim. Şimdi ona bakınca bile içimde bir şeyler sıkışıyordu. Öfkeyle yataktan kalktım. Kenarda asılı duran sabahlığımı aceleyle üzerime geçirip sessiz adımlarla odadan çıktım. Merdivenlerden inerken içimdeki huzursuzlukla, “İlk sabahımız ya, ilk sabahımız!” dedim söylene söylene. “Niye bir noktada her şey hep aksi gidiyor, ben anlamıyorum ki!”

Mutfığa vardığımda ne yapacağımı bilemediğimden kahve yapmaya karar verdim. Ocağa su koyarken ellerim titriyordu. Kahve fincanını çıkartıp tezgâha koydum. O an gözümün önüne Mir Aslan geldi. Benim olduğunu bilip başkasının da ona aynı hisleri beslemesi kıskançlığımı, öfkemi köpürttü durdu.

Kaşlarım çatıldı. İçimden bir ses, dakika başı, *git uyandır* dese de derince nefesler aldım. Kendi kendime söylenirken gözüm mutfığın camına kaydığında Orçun abiyi gördüm. Üzerini giyinmiş, arabasına doğru ilerliyordu. Anlaşılan o ki uykusu tutmayan sadece ben değildim. Kaşlarımı çatıp camı açtığımda soğuk hava yüzüme vurdu.

“Pişt...” diye seslendiğimde başta duymadı, sonra tekrar seslenince sesin geldiği yöne doğru etrafına baktı. Göz göze geldiğimiz o an şaşkınlıkla, “Şifa?” dedi. “Hayırdır gece gece?” diye sordum. Sesimde merak ve bolca da dalgınlık vardı. Bizim eve doğru yürürken onda da aynı merak hasıl olmuştu. “Sabah olmak üzere kızım, ne gecesi? Asıl sen niye uyumuyorsun? Yeni gelin değil misin sen? Yorgunluktan pertinin çıkması lazımdı,” dedi.

Sonra söylediği ifadeyi kendi içinde farklı yorumlamış olsa gerek, “Dün çok koşturdunuz ya yani...” dedi eli mahcupça çenesini okşarken. “Yorulmuşsundur diye dedim.”

Camın önüne doğru geldiğinde sabahlığımın önünü biraz daha kapatarak kollarımı göğsümde doladım ve “Uyku tutmadı,” dedim. “Kahve yapıyordum. Gel sana da yapayım.”

Cama doğru yaslanarak “Yok,” dedi. “Ben balona bineceğim. Dünden planlı benimki, anca yetişirim. Bugün gideceğiz ya, gitmeden balona da bineyim dedim.”

O an bir çocuk gibi gözlerim parıldıadı ve “Balona mı?” diye sorarken buldum kendimi. O parıltıyı yakalamış gülümserken “Hu...” dedi. “Sen bindin mi?”

Buruk ama hevesli bir şekilde başımı iki yana salladığımda, “Gel istersen sen de,” dedi ama sonra yanlış olduğunu düşünmüş olsa gerek, “Ya da kocanla git kızım ya!” dedi. “Hadi ben kaçtım.”

Tam elini kaldırmış, geriye bir adım atacaktı ki, “Geleyim mi ben de?” diye sordum önce o teklif ettiği için. Aslında gitmezdim. Mir Aslan ile yapmıştık bu planı ama o an, ona öylesine kızgındım ki belki de onun da sinirlerini bozmak istemişti canım.

Orçun abi, kısa bir an kararsız kaldı ama ben öyle durunca o da reddedemeyeceğinden, “Sorun olmayacaksa bana fark etmez,” dedi.

“Olmaz, olmaz!” dedim camın kulpuna uzanarak. “Bekle sen iki dakika. Ben hazırlanıp hemen geliyorum.”

Camı kapattıktan sonra yarım bıraktığım kahvenin de altını kapadım ve ikişer üçer adımlarla merdivenleri çıktım. Odaya girdiğimde Mir Aslan çıplak sırtı gözlerimin önüne serilecek hâlde, yüzüstü yatıyordu. Yorganın açıkta bıraktığı kısımdan, çıplak kalçasının yarısını gördüm. Zihnim istemsizce devamını tamamlamaya başladığında bakışlarımı hızlıca çektim ve hemen yanında duran telefona gözüm kaydığında, yine cinlerim tepeme çıktı. Bakışlarımı hızla kaçırıp dolaba yöneldim. Bir rayt ve kazak seçtikten sonra kabanımı giydim, şapkamı ve atkımı taktım.

Telefonumu, cüzdanımı ve gerekli her şeyi çantama yerleştirip hiç ses çıkarmadan odadan çıktım.

Yine de içim rahat etmedi ve daha evin içinde, merdivenlerden inerken bile mesajlaşma ekranını açarak Mir Aslan'a haber verdim.

Şifa: *Ben Orçun abi ile balona binmeye gidiyorum. Derin uyuduğun için uyandırmadım. Gelince görüşürüz.*

Oldukça soğuk bir mesajdı ama en azından haber vermiştim. Gördüğü ilk an delireceğinden emindim ama aynı hislerin etkisi altında olduğumdan zerre önemsemedim. Dış kapıyı açtığımda çarpan buz gibi havayla kabamıma sarılarak beni bekleyen Orçun abiye, “Hadi gidelim,” dedim.

Birlikte arabaya bindikten sonra Orçun abi hareket ettirdi ve çok kısa sürede buz gibi olan havada arabanın içi sıcacık oluverdi. Yol almaya başladığımızda korumaların olduğu yerden geçerken başta bir şaşkınlık, kararsızlıkla arabanın içine bakıp öylece kalsalar da Orçun abinin camı açarak, “Sıkıntı yok, ben yanımdayım. Balona binip geleceğiz,” demesiyle geri çekildiler. Yine de yüzlerindeki o kararsızlığı okuyabiliyordum.

“Seni de zor durumda bırakıyorum,” dedim çekinerek. “Hasan Bey bir şey derse lütfen benim ısrar ettiğimi söyleyelim.” Sonra da kendi kendime, *Şifacığım madem zor durumda bıraktığının farkındasın, neden adama geleyim dedin* diye sordum.

Orçun abi ise yüzünde imalı bir gülümsemeyle, “Canım, Hasan Bey'den ziyade, kocan bir şey söylerse seni süreceğim ortaya. Haberin olsun,” dedi.

Bir de o kısmı vardı tabii. İkimiz de Mir Aslan'ın bunu sorun edeceğini biliyorduk ama doğrusu sorun etsin diye gelmek istemişim zaten buraya. Önüme döndüğümde yolu izlerken “Bana bak,” dedi başını hafifçe bana çevirerek. “Bir sıkıntı, bir sorun yok, değil mi? Canın sıkkın gibi geldi.”

Başımı iki yana sallayarak dudaklarımın arasında cıkkladım. “Yok bir şey ya. Sadece biraz yabancılardım sanırım evi, buraları falan... Uyku tutmadı.”

Tabii ki Orçun abi buna inanmamıştı. Zira geldiğim yerlerden sonra sokakta yatsam bile şükrederdim, biliyordu. Yine de zorlamadı ve üstelemedi.

Yol kıvrıldıkça uzaktan belli belirsiz birkaç balonun yükselmeye başladığını gördüm. Bir an olsun içimdeki o öfke duygusu kaybolup kalbim hızlanmaya başlamıştı. Sürekli olarak kitaplarda, televizyonda gördüğüm ve hayallerini kurduğum o anı yaşayacaktım. Birkaç dakika sonra araba geniş bir düzlüğe girdi ve Orçun abi yavaşça durdu. Kapıyı açıp indiğimde etrafımdaki manzaraya bakakaldım.

Her yerde balonlar vardı. Kimi hâlâ yerde serili duruyordu, kimisi yavaş yavaş şişiyor, kimisi de çoktan gökyüzüne yükselmişti. İnsanlar koşturuyor, ipler çekiliyor, ateşin o güçlü sesi havada yankılanıyordu. Ama ben en çok gökyüzüne bakıyordum. Resmen bir kuş gibi uçacaktık.

“Korktun mu?” diye yanıma gelen Orçun abiye gülümseyip gözlerimi gökyüzüne çevirince, “Vallahi ne yalan söyleyeyim...” dedim gülerek. “Aşırı heyecanlıyım ama ufak bir korkmadım da değil.”

“Seni kocana sağ salim götürmeliyim,” dedi devirdiği gözle riyle. “Yoksa beni keser.”

Orçun abiyle ileriye doğru birkaç adım atmamızın ardından, koyu lacivert yelekli bir görevli yanımıza geldi. Gülümseyerek elini uzattığında Orçun abi karşılık verdi. “Hoş geldiniz, Orçun Bey...”

Bakışları bana doğru kaydığında, “Şifa da bizimle olacak, haber vermemiştim ama sorun olur mu?” dediğinde adam gülümseyerek, “Yok, sorun olmaz,” dedi. “Uçuşa çok az kaldı, sizi hemen sepetinize alalım.”

Korkuma karşılık sesindeki rahatlık beni de bir nebze rahatlattı ama kalbim hızla çarpıyordu. Daha önce defalarca izlediğim bir sahnenin tam ortasıdaydım ve birazdan gökyüzüne yükselecektim.

Görevli, bizi etrafı kalın halatlarla bağlı, büyük sepete yönlendirdi. Balon neredeyse tamamen şişmişti ve yukarı doğru hafifçe geriliyordu. Sepetin kenarına dokunduğumda, ahşap yüzeyin altında belli belirsiz bir titreşim hissettim. İçimde tarif edemediğim bir heyecan vardı. Merak, korku ve bilinmezlik iç içe geçmişti.

Orçun abi her zamanki sakin tavrıyla önce benim binmem için eliyle sepetin içini gösterdi ve adımladım. Sepetin içi düşündüğümünden daha genişti. İçeri girdikten hemen sonra Orçun abi de peşimden geldi ve görevli halatları çözerken pilotumuz ateşi yeniden yükseltti. Alevler büyük bir gürültüyle yukarı sıçradı, sıcaklığı yüzüme kadar ulaştı. O an nefesim kesiliyor sandım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sonra bir anlığına hiçbir şey olmadı ama bir saniye sonra fark ettim ki ayaklarımın altındaki dünya yavaşça uzaklaşıyordu.

“Yükseliyoruz,” dedim Orçun abiye dönüp, bağırırcasına.

Kalbim hızlandıkça hızlandı. Orçun abi o manzaradan çok benim tepkilerimi daha eğlenceli bulmuş gibi bakışlarını bana çevirdiğinde, balon hafif bir sarsıntıyla yükselmeye başlamıştı. Sepete sıkıca tutundum. Önce birkaç santim, sonra birkaç metre yükseldik. Derince bir nefes çektim içime. Havada süzülmenin tuhaf, özgürleştirici hissi doldu ciğerlerime. Aşağı baktığımda az önce durduğumuz düzlük küçülmüş, etraftaki insanlar minicik kalmıştı.

Gözlerim büyüdü ve etrafıma bakmaya devam ederken, “Bak...” diye bağırdım ilerisini işaret ederek. “Mir Aslanların konağı değil mi o?”

Az önce oradan çıkmıştık ama şimdi böyle yukarıdan görmek çok tuhaf ve garip bir şeymiş gibi hissettirdi.

Orçun abi gülümsedi. “Evet,” dedi, sesi sakın ama bir o kadar güçlüyken. “Senin de konağın artık.”

Doğru, mantiken öyle oluyordu ama ben hâlâ Mir Aslan’ın kendisi hariç hiçbir şeyde kendime hak talep edemiyordum. Rüzgâr artık daha belirgin hissediliyordu. Gökyüzüne her saniye biraz daha yaklaşıyor, ufuk çizgisini yeni bir açıdan görüyordum. Manzara genişledikçe genişliyor, altımızdaki dünya küçülüyordu. İçimde garip bir ürperti vardı ama korkudan çok hayranlık duyuyordum. Bu, sürekli izlediğim ama şu an tam içinde olduğum bir sahne gibiydi.

İlk yükselişteki heyecanım yavaş yavaş yerini huzurlu bir hayranlığa bırakmıştı. Aşağıya baktığımda tepelerin, yolların ve küçük evlerin aslında bir hiç olduğunu hissettiriyordu. Dünya öylesine büyüktü ki devasa sandığımız o evler bile bir hiçten ibaret oluyordu baktığın yeri değiştirdiğinde.

Sabah güneşi usulca şehri aydınlatırken, “Şuraya bak!” dedi Orçun abi, eliyle uzakları işaret ederek. “Adamlar resmen kayaların içini oyup ev yapmış.”

Gözlerimi onun gösterdiği yöne çevirdim. Gerçekten de kayaların arasında küçük oyuklar seçiliyordu. Ne kadar eski olduklarını düşündüm. Kim bilir kimler yaşamıştı oralarda...

“Gezilecek çok fazla yeri var,” dedim o merakın getirdiği iç çekişle. “Kim bilir daha ne hikâyeler saklıyordur.”

Bana doğru yanaştı ve ikimiz de sepete yaslanmış hâldeyken “Kızım, buradasın artık sen gezersin,” dedi.

Başımı hafifçe çevirdim. “Siz de gelirsiniz.” Cevap vermeyince “Gelmez misiniz?” diye sordum. “Beni burada bir başıma bırakmazsınız herhâlde. Benim de ailem sizsiniz. Kapımız size hep açık.”

“Yani, görevlerden fırsat bulursak geliriz tabii...” dedi. “Herkesin işi başından aşkın, Şifa. Biz kendimiz bile bir araya zor geliyorken şimdi sana *sürekli buraya geliriz* diye yalan söyleyip umutlandırmak istemem. Ama evet...” dedi yumruk yaptığı elini

omzuma doğru vurarak. “Biz senin aileniz. Sürekli gelemesek de öyleyiz. Bize ihtiyacın olduğunda da hemen kapındayız.”

İç çekip, “Sadece ihtiyacım olduğunda olsun istemiyorum,” dedim dudak bükerek. “Keşke hep birlikte olabilsek.”

Orçun abi gerçekten üzüldüğümü görünce bana doğru yanaşmış, omzunu omzuma doğru vurarak “Tamam kız, tamam!” demişti. “Geliriz. Zaten gezilecek çok fazla yer var. Bak, şu tarafta bağlar var,” diye devam etti. “Buraların üzümleri iyidir, şarapları da meşhurdur. Yerinde içip tadını çıkarana kadar kalmak farz.”

Rüzgâr saçlarımı hafifçe savurduğunda, başımı kaldırıp Orçun abiye döndüm. O, konuyu değişip manzaraya bakmaya devam ediyordu ama ben bir anda aklımdaki soruya yenik düştüm.

“Orçun abi...” dedim, sesimde bir tereddüt vardı. O da başını hafifçe bana çevirdi.

“Şifa...” dedi eğlenceli bir tonla.

Bir an duraksadım, sonra içimdeki merakı bastıramadım. “Sen gerçekten kime âşıksın?”

Yüzü bir an için boş kaldı, sanki ne söyleyeceğini tartıyordu. Sonra bakışlarını kaçırıp hafifçe gülümsedi ama bu gülümsemede bir şeyleri saklamaya çalışan bir mahcubiyet vardı.

“Neden herkes bunu merak ediyor?” dedi. Sesi her zamanki gibi sakindi ama sınır çizdiğini hissettirdi. “Söylemek istesem zaten söyledim. Hem kim bilir, böyle biri yoktur bile belki. Belki bu kadar üstüme düşülmesi hoşuma gidiyordur, olamaz mı?” Bana göz kırptığında kırmadan nazikçe konuyu kapatmak istemişti.

“*Sana da söylemeyeceğim* diyorsun?” dedim.

Ama o gözlerini yeniden ufka çevirdi. Konuyu açmamam için bana fark ettirmeden bir mesafe koymuştu. Sonra sesini biraz daha yumuşatarak “Hadi, birazdan inişe geçeceğiz. Etrafın tadım çıkar,” dedi.

Üstelemedim. Sepete yaslandım ve tekrar manzaraya döndüm. İçimde garip bir his vardı. Bir şeyler saklıydı, belki de anlatmak istemediği, belki de anlatamayacağı bir şeyler... Ben de havada süzülme hissinin hafifliğiyle birlikte merakımı da rüzgâra bıraktım.

Neredeyse bir saati tamamlamak üzereydik ve ikimiz de birbirimize gördüğümüz ilginç yerleri göstererek uzun uzun sohbet etmiştik. Nevşehir'e böyle tepeden bakınca da gezilecek gerçekten çok yer olduğuna kanaat getirmiştik. Balon süzülerek alçalmaya başladığında, aşağıdaki hareketlilik daha da belirginleşti. Gökyüzünde süzülmenin verdiği huzuru hissederken ve son kez yukarıdan bakmanın tadını çıkarırken, Orçun abi dirseğiyle hafifçe beni dürttü.

"Geliyor senin hızlı ve öfkeli!" dedi başıyla uzak bir noktayı işaret ederek.

Önce ne demek istediğini anlayamadım ama gözlerimi onun baktığı yöne çevirdiğimde kalbim hızlandı. Uzakta, tabiri caizse tozu dumana katarak hızla yaklaşan bir araba vardı. Yeşil, tanıdık bir araba. Gözlerimi kısıtım. Emin olmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı ama çoktan hissetmiştim.

Mir Aslan...

Mir Aslan geliyordu. Balon aşağı süzüldükçe onun gelişini daha net görebiliyordum. Araba aniden durdu, lastikler karın üzerinde kayarak hafif bir kar birikintisini havaya kaldırdı. Kapı açıldı ve Mir Aslan ağır adımlarla dışarı çıktı.

Bakışları direkt üzerime dikildiğinde arabanın tam önünde durarak ellerini göğsünün önünde birbirine bağladı. Sırtı dimdikti, omuzları gergindi ve bana, bize bakıyordu.

"Sence beni hemen öldürür mü yoksa yarına mı bırakır?" diye sordu Orçun abi alaya alarak.

Benim ise içim gerilir gibi olmuştu. Hâlâ ilk günkü gibi Mir Aslan'ın o duruşundan, sesinden bile titreyecek konuma geliyordum.

“Bence senden çok gündemi benim,” dedim.

“Evet...” dedi Orçun abi de *onu diyorum* der gibi. “Sensin ve yanında ben varım. Dolayısıyla da benim.”

Sustum. Havadaydım hâlâ ama o, sanki yanı başımdaymış gibi gözlerini doğrudan bana dikmişti. Kasılmış çenesinden, keskinleşmiş hatlarından, ayakta dimdik duruşundan her şeyini okuyabiliyordum. Delicesine bir öfkenin kanında gezdiğini hissedebiliyordum. Mir sadece bakıyordu. Ben de ondan gözlerimi alamıyordum.

Balon yere yavaşça iniyordu. Her şey sessizdi, sadece rüzgârın hafif sesi ve balonun iplerinin gerginliği duyuluyordu. Balonun tamamen inmesiyle birlikte ayaklarım tekrar yere basınca kalbim, kulaklarımı uğuldatacak kadar fazla atmaya başladı.

Bir adım sonra başım döner gibi olduğunda, Orçun abiden destek almak için kolumla ona tutundum ve onun da beni tutmasıyla Mir Aslan’ın ayak seslerini duydum.

“İyi misin?” diye sordu endişeyle Orçun abi.

“Yukarıdan indik ya, başım döndü bir an,” dedim.

Kafamı kaldırdığımda Mir Aslan’ın adımlarını hızlandığını gördüm. Gözlerim yüzünü, her hareketini taradı. Gerginliğini hissedebiliyordum. Duruşu, bakışları her şeyini belli ediyordu.

Birkaç adım daha attı ve yanımıza geldiğinde beni belimden tutup kendine çekerek, tüm öfkesine rağmen önce, “Ne oldu?” diye sordu.

Meraklı ve endişeli hâlini nasıl hissedebiliyorsam, öfkesini de aynı şekilde hissedebiliyordum.

“Başım döndü sadece,” dedim ama o beni çoktan Orçun abiden uzaklaştırmıştı. “İyiyim ama şimdi,” dedim. Ona dokunmuyordum ama o beni tutuyordu ve muhtemelen ona dokunmamam onda biraz daha sinir yaratıyordu.

Bakışları Orçun abiye döndüğünde, o da belli ki ortamın gerileceğini sezmişti ve ellerini havaya kaldırıp şakayla karışık bir şekilde, “Vallahi karın *geleceğim* dedi!” dedi.

Bir an Mir Aslan, Orçun abiye öyle bir baktı ki... Sonra sinirli bir gülümseme yerleşti gözüne. “Sen de *fırsat bu fırsat, götürüyüm* mi dedin?” dedi sesi keskin bir öfkeyle boğuklaşırken.

Gözlerinde öfkenin, hırçınlığın izleri daha da belirginleşti. Bir an için sessizlik oldu ama o sessizlikte gözlerinden, hareketlerinden her şey anlaşılıyordu.

O an durumu biraz hafifletmeye çalışarak, “Mir, yürü gidelim, ben sana anlatacağım,” dedim. Koluna dokundum ve meselenin daha fazla büyümemesi için çekıştirdim.

Başta gelmedi. Hâlâ Orçun abiye bakıyordu. Ardından “Mir!” diyerek tekrar çekıştirdiğimde Mir Aslan benimle yürüdü ama bakışlarını Orçun abinin üzerinden çekmedi. Orçun abi ise bir şey demeden sadece başını salladı.

“Bakıp durma, yürü!” dediğimde ondan birkaç adım uzaklaşmıştık.

“Ne işin var senin bu lavukla?” diye sordu onun yüzüne baka baka. Duyduğuna emindim.

Arkama dönüp mahcupça, “Kusura bakma, Orçun abi. Görüşürüz sonra,” dedim. Orçun abinin gülümsemesi solarken Mir Aslan’a bir bakış atıp elini kaldırdı.

“Senin o elini ben...” dediğinde Mir Aslan’ı önüne çevirip gözlerinin odağı ben oldum ve bana da cevaben, “Bok görüşürsünüz!” dedi. Sesindeki gerginliğin boyutu artmıştı. Yolcu koltuğunun kapısını açtığımda o da şoför tarafına bindi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye ilk kez bas bas bağırdığımda Mir Aslan arabayı çalıştırdı ve “Ben mi ne yapıyorum?” dedi aynı öfkenin içinde delirirken.

O kadar hızlı gaza yüklendi ki Orçun abiyi gözden kaybetmek sadece birkaç saniye almıştı.

“Senin ilk gecemizin sabahında, bu herifle burada ne işin var Şifa!” Gözleri bana döndüğünde alev alevdi. “Çok istiyorsan bu boktan şeye binmeyi, beni uyandırsaydın ben getirirdim zaten seni. Bir de herif gelmiş bana *karın istedi* diyor!”

Bunları seslice tekrarlamak öfkelerini daha da arttırmış gibi gaza yüklenmesine sebep olurken “Asude de gecenin bir yarısı, benim yanımda onunla mesajlaşırken böyle düşünmüş müdür acaba?” diye sordum. “*Şifa yanında uyuyadursun, bak ben ilk gecelerinde onu yine bir şekilde kendimle meşgul ediyorum* diye.”

O an Mir Aslan’a bir şimşek çakmış gibi durdu kaldı ve mesajları okuduğumu anladı ama buna yönelik bir şey demedi. “Ben o mesajlarda Asude’ye sınırimi koyarak cevap verdim sadece,” dedi. “Hepsini okuduysan sana söyleyeceğimi de biliyorsundur zaten.”

“Ben de Orçun ile gittiğimi senden gizlemedim ki Mir Aslan. Mesaj attım ya,” dediğimde irileşmiş gözleri anında bana döndü ve “Orçun,” dedi üstüne basa basa. “*Abi kalkmış bakıyorum da...*”

Sadece ona öfkeliydim.

“Takılacağın yer burası mı cidden?” dediğimde önümüzdeki arabalara makas ata ata gidiyorduk resmen. Eğer amacı beni korkutup sindirmekse hiç de öyle bir niyetim yoktu. İsterse bir yere toslayabilirdi bile, *dur* demezdim.

“Aynen. Tam olarak orası,” dedi o da meydan okurcasına başını sallayarak. “Sırf kıskançlığının cezası olarak mı yaptın sen şimdi bana bunu?”

Sustum. Çünkü tam olarak dediği gibiydi.

“Sana gerçekten inanamıyorum,” dediğinde, “Ben de sana,” dedim arkama yaslanarak. Yüzünde sinir bozucu imalı bir gülümseme hâkim oldu ve biz çok geçmeden, zaten yol da yakın olduğundan eve vardık. Korumaların arasından geçerken her birinin yüzünün kızardığını gördüm. Muhtemelen ki hepsi Mir Aslan tarafından azarlanmıştı.

Hızlıca giriş yaptığımız konağın önünde herkes kendi araba-sının kapısını çarparcasına kaparken, “Oğlum...” dedi Meryem Hanım camdan. “Sabah sabah nereden böyle? Kahvaltı hazır-ladık, gelin birlikte yiyelim.”

Gayet içten bir davet olsa da Mir Aslan benim tarafıma geçip elimi tuttu ve dik bakışları, dik sesiyle, “Size afiyet olsun,” dedi. Ben gideriz sanmıştım ama Mir Aslan adımlarımızı kendi evi-mize yönlendirdi.

“Ben açım,” dedim aksi bir sesle.

“İyi, yersin evde,” dedi o da aynı aksilikle. Adımlarımız büyük büyük ve öfke doluydu. Birbirimize değen bakışlarımız, öfkenin ateşini daha da harlarken elimi tutan parmakları da bir hayli ger-gindi.

Evin kapısını açtıktan sonra içeri girdiğimiz an sıcaklık bizi sarıp sarmaladı ve ben akan burnumu çekerek ona dönüp, “Ben kahvaltı hazırlamayacağım,” dedim.

Sesim evin sıcaklığı ve huzuruyla biraz olsun dinginleşmişti ama kaşlarım hâlâ çatıktı. Onunla inatlaşma hâlimi sinirli bir gülümsemeyle karşılarken ellerini beline koydu ve beni baştan aşağıya süzdü.

“İlk kavgamızı evlendiğimiz ilk günün sabahında etmeyi ben de beklemiyordum,” dedi. Öfkesi usul usul dağılır gibiydi ama bence yine de yerindeydi. Burnumu çekerek omuz silktim sadece ve “Sen yapmasaydın ben de yapmazdım,” dedim.

Bana doğru adımlayıp, “Madem ilk kavgamızı ettik...” dedi atkımı çözerken. “O zaman bunu tamamlamalıyız!”

Sesinin sıcaklığı yüzüme çarparken ellerinin de tenime değ-mesiyle uyuşmuş gibi, “Devamı ne ki?” diye sordum.

Şapkamı da çıkardı ve tenime değen parmaklarıyla, “Buz gibi olmuşsun,” dedi. Burnumu çektim yine sadece. Kabanımın düğ-melerini çözüp gözlerimin tam içine bakarak, “Bu kavganın sonu

senin teninde bitmeyecekse bu evliliğin hakkını nasıl vereceğiz?” dedi.

İşte o an gözlerimdeki ateş içime düştü sandım. Kabanımı üzerimden düşürdükten sonra beni kalçalarımın kavrayıp kucağına çektiğinde, “Sana kızgınım,” demek için çok geç olmuş gibiydi ve Mir, “Şahane!” diye karşılık verdi. “Daha ateşli olur.”

Ellerimi boynuna dolarken merdivenleri adımlamaya başladığında, “Sen de kızgınsın,” dedim. Dudaklarını birbirine bastırıp onaylarcasına başını sallarken, içimi titretircesine kurdu cümlelerini.

“Kesinlikle öyleyim ve desene o hâlde...” dedi dudakları boynuma düşerken. “Biz bugün fena hâlde kavrulacağız.”

Sınır Ötesi

Affan El Musavaf Toprakları

Silahların namluları soğuk ve ürkütücü bir şekilde Alper'e doğrultulmuştu. Metalin karanlıkta parlayan yüzeyi ölümün ne kadar yakın olduğunu fısıldıyordu âdeta. Nefes almak bile zorlaşmıştı. Rüzgâr uğultuyla esiyor, etraftaki toprak zemin bile silah sesini bekliyor gibi gerim gerim geriliyordu.

Şahin her zamanki gibi soğukkanlı ve sert bakışlarla Alper'e bakıyordu. Gözlerinde tek bir duygu bile okunmuyordu. Sadece kendi otoritesinin hüküm sürdüğü o anlar tüm gerçekliğiyle hissediliyordu. Silahlı adamlardan biri sabırsızca parmağını tetiğe götürdü. Havadaki gerginlik o silahı ateşlediğinde dağılacak gibiydi.

“Sıkayım mı artık kafalarına?” diye sordu bütün öfkesiyle.

Silah patlamadı ama ateş etmeye hazır olan adamın elinin titrediğini görebiliyordu Alper. Tetiğe basacak olan o adamın gözlerinde kararlılık vardı. Emir verilirse hiç düşünmeden öldürecekti. Alper'in kalbi sıkıştı. Bir yol bulmalıydı. Kaçış yoktu, savaşmak

imkânsızdı. O an aklına tek bir şey geldi. Panikle, nefesi kesilmiş bir hâlde, Şahin'e doğru bir adım attı. Silahlar daha da sıkıca ona yöneldi ama umursamadı. Tek şansı buydu.

“Bana *benden ne dilersen dile* demiştin,” dediğinde sesi gecenin içine bir bıçak gibi saplandı.

Şahin, gözlerini kısıp Alper'e doğru baktı. Sadece birkaç saniye duraksadı ama bu, Alper'e bir ömür gibi geldi. Silah tutan adam da tetiğe tam basmak üzereyken donakaldı. Bir sessizlik oldu ve sadece nefes sesleri doldurdu ortalığı.

Alper bu sessizlikten faydalanmalıydı. Nefesini hızla toparlayarak, “Sen sözünü tutarsın, değil mi?” dedi, sesi biraz daha sakinleşerek ama hâlâ titremekten kurtulamadan. “Senden bunu istiyorum. Bizi bağışlamayı.”

Şahin'in yüzünde bir kıpırtı oldu ama hangi duyguya kapıldığını anlamak imkânsızdı. Alper, gözlerinin içine baktı ve dik durdu karşısında. Çünkü onu buna ikna etmesi gerekiyordu, aksi hâlde ziyan olacaktı.

“Eğer sözünü tutmazsan etraftaki herkesin güveni sarsılır,” dedi sesini sağlamlaştırarak. “Burada herkes senin sözünün arkasında duracağını bilir. Eğer sen kendi sözünü bozarsan kim sana güvenmeye devam eder?”

Bu sözler havada asılı kaldı. Karanlığın ortasında, ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide, Şahin'in içinde yankılandı. Gözleri hafifçe kısıldığında düşünmeye başladığını anlamıştı Alper.

Üzerine gitmeye karar verdi. “Bunu yaparsan, bizi öldürürsen senin kurallarına inanan herkes şüpheye düşer. Eğer beni ve onu öldürürsen bu senin güç gösterin olur, evet. Ama seni takip eden adamlar, bir gün onların da aynı kaderi paylaşabileceğini düşünmeye başlar.”

Şahin başını hafifçe eğdi. Gözleri karanlıkta bile ölümün gerçekliği gibi parlıyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Alper kadının arkasında saklandığını hissedebiliyordu. Korkudan tir tir titriyordu.

Sonunda Şahin başını hafifçe yana çevirdi ve elini kaldırdı. Tetiği çekecek olan adam silahını indirdi.

“İkisini de hücreye atın,” dedi Şahin, sesi soğuk ve keskindi. “Yarın, ben *getirin* diyene kadar orada kalacaksınız.”

Alper’in içi titredi. Şok içindeydi. Ölmemişti. Ama bu özgür olduğu anlamına da gelmiyordu. Adamlar hızla üzerlerine çullandı. Sert elleriyle Alper’i kavrayıp kollarını arkaya kıvırdılar. Aynı şeyi Sima’ya da yaptılar. Kadın bir şey söylemedi, sadece başını eğdi. Toprak zeminde sürüklenir gibi ilerletildiler ve omuzlarından iterek onları kasvetli bir koridordan geçirdiler. Alper’in zihni allak bullaktı. Kaçmayı düşünmek bile zordu artık. Hücre kapısı açıldığında içeride nemli ve boğucu bir hava vardı. Küçük, dar bir alandı. Taştan yapılmıştı ve köşede paslanmış bir zincir duruyordu. Alper içeri itildi, ardından kadın da kendi tarafındaki hücreye atıldı. Kapı hızla kapandı ve bir kilit sesi duyuldu. Artık buradaydılar. Kilitli bir kafeste, sabahın ne getireceğini bilemeden...

Soğuk taş duvarlar, nem kokusu ve paslı demirlerin gıcırması... Alper sırtını taş duvara yasladı, nefesini toparlamaya çalıştı. Karşısındaki hücrede, siyah örtüsüne sarılmış kadın endişeli gözlerle ona bakıyordu. Kaçamak değil, doğrudan, sanki son çare olarak onun vereceği cevabı bekler gibi.

Sima’nın sesi titredi. “Ne yapacağız şimdi?” dedi korkuyla.

Alper hücrenin demir parmaklıklarını elleriyle sıkıca kavradı. Çıkış yoktu. Gözlerini etrafta gezdirdi ama gördüğü tek şey, çürümüş tahta bir kapı ve karanlıktı. Dişlerini sıktı, sonra gözlerini tekrar ona çevirdi.

“Bilmem, sen söyle. Buraya getirilenler nasıl çıkarılıyor buradan?”

Sima bir an durdu. Sonra sanki bir kâbusu anlatıyormuş gibi, sesi soğuktu ve korkuyla titreyerek “Buradan sağ kimse çıkmadı,” dedi. “Ölüm emri verilenler çıkarıldılar.”

Alper'in içi buz gibi oldu. Kendi ölümünü beklemek... Şimdiye kadar her şeyi düşünmüştü ama burada öylece bir mezara gömülmeyi değil. Yine de Sima'nın titreyen sesini duyunca kendini toparladı. İçindeki korkuyu bastırarak ona baktı. "İyi..." dedi kendine güvenen bir sesle. "Biz ölmeyeceğiz ve ilk olacağız o hâlde." Sima'nın korkusunu silip atmak istercesine sesi daha güven verici tonda çıkıyordu, en azından öyle olması için çaba-lıyordu.

Ama Sima, Alper'e inanmış gibi bakmıyordu. O, burada kaç kişinin yok olduğunu biliyordu. Tam o sırada demir kapının öte-sinden ayak sesleri duyuldu. Ağır ve temkinliydiler. Kapı açıldı, içerisi biraz daha aydınlandı. İki adam ellerinde tahtadan tabak-larla içeri girdi. Sırayla hücrelere yaklaşıyorlardı. Birinin elinde içi su dolu bir testi vardı, diğeri ise ekmek ve çorba taşıyordu. Yemek getiren adamlardan biri Alper'in hücrelerine yaklaşıp ahşap tabağı parmaklıkların altından itti. Ama tam çıkarken Alper, "Bize ne olacakmış?" dediğinde aniden durdu ve başını hafifçe eğerek kısık bir sesle, "Şahin'i konuşurken duydum," dedi. Yüzünde bir gülümseme vardı ve "Ölümden bu kadar korkma, Emir Rahaf," dedi. "O senden korkuyor olmalı ki yine kaçtı senden."

Alper kaşlarını çatıp dikkat kesildi. "O ne demek?"

Adam hızlıca etrafına baktı, sonra sesi daha da alçalarak "Yarın nikâhınızı kıyacakmış," dedi.

Bu sözler Alper'in içine bir şimşek gibi düştü.

"Ne!" dedi sesi çatallaşarak. "Ne nikâhı? Nasıl nikâh?"

"Bildiğin nikâh," dedi adam. "Ne bekliyordun ki? Tabii ki bu-radan ölmeden çıkabilmenin tek yolu, o kadınla nikâh kıymak olacaktı. Ben öldürür diye bekliyordum ama sen işine yarayan bir adammışsın ve seni kaybetmek istemiyormuş. O yüzden seni Sima ile evlendirip Affan'ın yaşadığı yere aldıracaktı. Burada durdukça başını derde sokup, ölüme kendin koşuyormuşsun."

Alper'in zihni allak bullak oldu. Evlilik hiç düşünmediği, bek-lemediği bir şeydi ama aynı zamanda bir fırsattı. Affan'ın olduğu

yere girerse, içeriden onları çöktürmek için her şansı yakalayabilirdi. Fakat Esengül'e sahte de olsa bir evlilikle ihanet etmek içini delik deşik etti. Ölmemişse bile bu ölmekle eş değerdii. Bu düşünce içini sıkıştırdı.

Düşünceler kafasında birbirine çarpıp dururken, hücreye eşlik eden diğer adam, "Cezalandırmak yerine bir de ödüllendirecek mi yani?" diye sordu öfkeyle.

Alper başını hızla kaldırdı. Bu adam, yanında çalışan diğer yazılımcılardan biriydi. Gözlerindeki hayal kırıklığı, kıskançlık ve öfke o kadar belirgindi ki Alper ile göz göze geldiğinde onu öldürmek istediğini anladı. Onların buradaki tek bir amaçları vardı. Affan'ın gözüne girip yükselmek. Alper tüm hatalarına rağmen o seviyeye erişmişken kendilerine bu hakkın sunulmaması onu sinirlendirmişti.

"Onu Şahin bilir," dedi yemek getiren adamı umursanmazca. Sonra iki mahkûma son bir kez bakıp, "Hadi yürü, çıkalım. Daha işimiz var," diyerek kapıya yöneldiler.

Kapı gıcırdayarak kapandı. İçeride yine loş bir sessizlik kaldı. Ama bu defa ölümden bile ağır bir gerçek Alper'in üzerine çökmüştü. Yarın evlenecekti. Başka bir çaresi yoktu. Sima'nın ise bu kurtuluş haberi karşısında gözleri parlamıştı. Küçük, karanlık hücrede bile sevinci yüzüne yansıyordu. Ellerini göğsünün önünde birleştirip derin bir nefes aldı.

"Allah'ım, sana çok şükür!" dedi, sesi heyecanla titrerken. "Kurtuluyoruz. Çok şükür."

Ama Alper'in yüzü taş kesilmişti. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını çatı. Sima'nın heyecanına karşılık vermedi. Derin bir sessizlik oluştu. Sima, Alper'in sessizliğiyle "Kurtuluyoruz," dedi. "Bir şey demeyecek misin?"

"Biz evlenemeyiz," dedi sonunda. Sesi öylesine netti ki Sima'nın gülümsemesi dondu. Gözleri büyüdü, anlamaya çalışır gibi Alper'in yüzüne baktı.

“Nasıl yani?” diye sordu. “Ama evlenmezsek bizi öldürürler. Kabul etmezler. Bu bizim tek şansımız!”

Alper derin bir nefes aldığında, ellerini demir parmaklıklara yasladı. Soğuk metal avuçlarını acıtıyordu ama umurunda değildi.

“Ben başkasını seviyorum, Sima. Böyle bir şey yapamam. Dönersem bir daha yüzüne bakamam. Zaten paramparçayız. Ben ilişkiyi nasıl toplayacağımı bilmiyorken un ufak edemem her şeyi.”

Sima’nın yüzü bir an donuk kaldı. Gözlerinden belirsiz bir gölge geçti. Şaşkınlık bir anlığına çırılçıplak belirdi yüzünde ama hemen kendini toparladı. Çenesini sıkıp gözlerini kaçırdığında, “Ama ben ölmek istemiyorum ki,” derken elleri titriyordu.

Alper derince yutkunarak “Bir şeyler bulmaya çalışacağım,” dedi. “Ama olur da bulamazsam ve biz yaşamak için bu evliliğe mecbur kalırsak... Sakın bir beklentiye girme.”

Sima başını öne eğdi. Gözleri yerdeydi. Dudakları titredi ama sessizce yutkundu.

“Girmem,” dedi neredeyse fısıldarcasına. “Sadece kurtulalım. Tek istediğim bu. Sadece yaşamak istiyorum.”

Hücreye yine sessizlik çöktü. Birbirlerinden uzak, karşılıklı oturup beklediler. Alper başını taş duvara yasladı, tavanı izledi. Zihni karmaşıktı. Buradan çıkışı, Affan’a ulaşma ihtimalini düşünüyordu ama Esengül’ü de aklının bir köşesinden atamıyordu. Ölüme yürürken bile bir kadın nasıl alırdı aklını böyle? Son kez görmeden ölmemeyi dilerken baktığı yerde hayali belirdi sanki. Ölüm onun kılığında gelse hiç karşı koymaz, başını önüne eğdi. Öyle çok seviyor, öyle içi sızlıyordu.

Zaman ağır ağır ilerledi. Gece derinleşti, hücre daha da kasvetli bir hâl aldı. Sonra ağır bot sesleri duyuldu. Bir adam kapının önüne geldiğinde, “Tuvalet ihtiyacınız varsa sizi götüreceğim. Bir daha sabaha kadar gelmem,” dedi sesi bir hayli soğukken.

Sima başını iki yana sallarken ağzını bile açmadı.

Alper başını kaldırdı. Gözleri hafifçe kısıldı. En azından etrafa bakarım ve bir şeyler bulurum, yolları ezberlerim düşüncesiyle, “Ben gideceğim,” dedi.

Adam demir kapıyı açıp Alper’i sertçe kolundan kavradı. Çıkarırken başını çevirip son bir kez Sima’ya baktı. Sima başını öne eğmişti. Yalnız kalacağı düşüncesi yüzünden gergin görünüyordu ama bir şey söylemedi. Alper uzaklaştı ve Sima hücrenin karanlığında tek başına kaldı.

Ama yalnızlığı uzun sürmedi.

Hafif bir tıkırtı duyuldu. Hücrenin kapısı açılmamıştı ama biri içerideydi. Sima’nın tüyleri diken diken oldu. Karşısında, loş ışıktaki, gölgelerin arasından biri sessizce süzülerek içeri girdi.

O adam.

Alper’in yanında çalışan yazılımcıydı gelen. Sima ürpererek geriye çekildiğinde, sırtı taş duvara yapıştı. Nefesi sıkışmıştı. Onun hücresinin demirlerine doğru ilerlerken korkuyla, “Ne istiyorsun benden?” diye sordu.

Adam, Sima’nın korkusunu izleyerek gülümsedi. Yavaşça elini cebine attı ve “Bu herif...” dedi Alper’i kastederek. “Bir şeyler saklıyor.”

Sima kaşlarını çatı ama kalbi deli gibi çarpıyordu. Adam bir adım daha yaklaştı. Sima iyice duvara yapıştı. “Ve bence sen bunu biliyorsun.”

Sima başını iki yana hızlıca sallarken “Ben hiçbir şey bilmiyorum,” dedi ama adam inanmadı.

“Bence biliyorsun ve bana söyleyeceksin,” derken sesi bir hayli sertti. “Siz ne tezgâh çeviriyorsunuz? O adam bana güven vermiyor. Gözüm tutmuyor.”

Sima duvara yapışmış bir hâldeyken “Ben...” dedi. “Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

Adam başını yana eğerek onu süzdü. Sonra yavaşça cebinden bir şey çıkardı. Küçük bir fotoğraf. Eski bir fotoğraf. Sima'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Erkek kardeşin varmış, öyle mi?” dedi adam, fotoğrafı hafifçe sallayarak.

Sima'nın yüzü bembeyaz kesildi. Kardeşi çok küçüktü. Çok, çok küçüktü.

Adam eğilip gözlerini onun göz hizasına getirdi. Sesi alçaldı ama daha da tehditkâr oldu.

“O zaman ben de erkek kardeşine giderim,” dedi, sinsice gülererek. “Belki o bir şeyler biliyordur?”

Sima nefesini tuttu. Göğsü inip kalkıyordu. “Hayır!” dedi aniden. “Ona dokunma. Sakın! Kardeşim... O küçük. O ne bilebilir? Ben onu görmüyorum bile.”

Adam omuz silkti. “Beni ilgilendirmez,” dedi kayıtsızca. Sonra yüzünde rahatsız edici bir gülümsemeyle, “Alırız buraya,” dedi. “Çocuklar öyle çok sır saklayamaz zaten. Hem bizim özel yöntemlerimiz var; biraz zorlar, örtürürüz. He, dediğin gibi, zaten bir şey bilmiyorsa sonunda bırakırız zaten. Tabii bıraktığımızda onca acıya rağmen yaşamaya devam eder mi, bilmem. Yaşarsa da kampa alır eğitiriz ve işimize yarayacak şekilde kullanırız. Onda da muhtemelen bir iki sene ömür biçeriz.”

Sima'nın dünyası başına yıkıldı. O an, tek düşündüğü şey, erkek kardeşinin masum yüzü oldu. Korkuyla ona sarıldığı anlar... Ellerini sıkıca yumruk yaptı ama titrediğini fark etti. Adam, onun korkusunu görmekten keyif alıyor gibiydi.

Sima cevapsız kalınca, “E gideyim ben o zaman,” diyerek arkasını dönmüştü ki Sima'nın gözleri doldu. Artık kaçış yoktu. Alper'in sırrını saklayamazdı. Kardeşinin başına bir şey gelmesine izin veremezdi. Ağlamaya başladı. Sesi titrek, kelimeleri boğuk çıktı. “Dur,” dedi sadece. “Dur, anlatacağım.”

“Heh, şöyle...” diyerek adam yanına geldi, gözlerindeki yaşlar bir bir dökülmeye başladı.

“O bir ajan,” dedi dişlerinin arasından. “O bir Türk askeri.”

Adamın gözleri irileşti. Ama Sima devam etti. “Şifa’yı tanıyor,” dedi, gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Ve sizin için geldi.”

Adam donup kaldı. Gözlerinde o kibirli, küçümseyici bakış bir an için yok oldu. Yerine tamamen başka bir şey yerleşti. Şok olmuştu. Düşünceler kafasında hızla dönüyordu ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sima, onun o hâlini görünce, kendi de titreyerek nefes aldı. Ama artık her şey söylenmişti. Geri dönüş yoktu.

Sesler duyulmaya başladığında, “Bunları bana anlattığını sakın ona söylemiyorsun. Yoksa kardeşini unut!” diyen adamın tehditkâr sesiyle beraber hızlıca adımlayıp çıkması bir oldu. Sima’nın ise gözleri yaşla doluydu. Tuvaletе götüren adam Alper ile birlikte geri döndüğünde tekrar hücrenin kapısını kilitleyip çıktı ve Alper kapının kapanmasının ardından, “Bir çıkış gördüm,” dedi heyecanla. “Yarın bir aksilik olursa oradan çıkaracağım bizi. Sen hazırlıklı ol ve sakın korkma. Ölmeyeceğiz, söz veriyorum sana.”

Sima ona baktıkça, o böyle konuştukça daha çok ağlama isteğiyle doluyordu. Alper kızın ağladığını fark edince “Ne oldu?” diye sordu. “Korkuyor musun?” Korkmaması için elinden geleni yapmaya, onu sakinleştirmeye çalıştı. “En olmadı sahte bir evlilik yapar, üzerimizden tüm bakışlar çekilince seni götürürüm buradan. Merak etme, ben her şeyi halledeceğim. Ağlama sen. Üzülme.”

Sima iç çeke çeke “Özür dilerim,” dedi. Bakışları bile buğudan görüşünü engeller hâldeydi.

“Niçin?” diye sordu Alper ama Sima onun gibi dürüstçe cevap veremedi. Yine de gerçekten mahcup hissettiği konuyu dillendirdi. “Başına bu dertleri açtığım için.”

Alper gülümsemeye çalıştı. Vicdan yükünü silsin atsın diye, “Sağ salim buradan döndüğümüzde sevdiğim kıza ölürken bile onu düşündüğümü anlatırsan ödeşiriz, olur mu?” diye sordu.

Sima’nın çenesi titreye titreye gözlerindeki yaşlar akarken, başını salladı ve gözlerini kapatıp duvara yaslandı. Yarın kendisi için ne olacağı bilinmezdi ama Alper’inkini tahmin edebiliyordu.

Zaman en uzun geceyi yaşatır gibi yavaş yavaş aktı. Sabahın ilk ışıkları, hücrelerin demir parmaklıklarından içeri süzülerek ulaşmıştı ama gecenin ağırlığı henüz dağılmamış, korku hücrenin içine kadar sinmişti. Alper sırtını duvara yaslamış, gözlerini hafifçe kapatmış hâlde bekliyordu. Kafasında binbir düşünce dönüyordu. Kaçış için bir yol var mıydı? Yoksa artık yapabileceği tek şey, planı mümkün olduğunca sürdürmek miydi?

Ama fazla vakti kalmadığını anlaması uzun sürmedi.

Ağır bot sesleri taş zeminde yankılanarak yaklaştı. Hücrenin paslı kapısı sert bir gürültüyle açıldı. İçeri giren iki adam, her zamanki gibi ifadesiz ama tehditkâr bir bakışla durdular.

“Şahin sizi bekliyor.”

Sözlerinde hiçbir duygu yoktu. Sadece emir gibi verilmişti.

Alper, sert bir yüz ifadesiyle doğruldu. Zaten kaçışı yoktu. Şahin’in yanına gideceğini biliyordu ama onu asıl geren, bunun hangi amaçla olduğunu tam olarak bilememesiydi. Nikâh mı kıyılacaktı? Yoksa işler değişmiş miydi? Ellerini gevşetti, gözlerini kıstı. Ne olursa olsun, kendini kontrol altında tutmalıydı. Adamlar kollarına yapışarak onu hücreden çıkardı. Alper arkasına bakmadan yürüdü. Peşinden gelen adımlar hafifti ama titrek bir soluk duyabiliyordu. Sima dün gecedan beri hiç durmadan ağlıyordu ve gözleri şişmişti. Vicdan azabı duyuyordu. Alper bunu anladı. Ona kısa bir an döndü, bakışlarını yumuşatmaya çalışarak, “Korkma,” diye fısıldadı gülerek. Ama Sima’nın gözleri aniden doldu. O an, yüzüne bakamadı. Başını hızla çevirdi,

gözlerini kaçırdı. Alper'in içi sıkıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bu sessiz çöküş, işlerin hiç de iyi gitmediğini gösteriyordu.

Yürümeye devam ederlerken Alper düşündü durdu. Eğer gerçekten nikâh kıyılacaksa bile, buradan bir çıkış yolu bulmalıydı. Ama önce Şahin'le yüzleşmesi gerekiyordu. Kapılar açıldı. Sırtlarından sert bir itişle içeri sokuldular. Şahin geniş odanın ortasında, büyük masasına yaslanmış bir hâlde beklerken yüzünde kendine has, sert bir gülümseme vardı. Sima'nın ve Alper'in önüne zorla oturtulmalarını izledi. O da yetmedi, adamlar omuzlarına bastırarak onlara diz çöktürdü.

Şahin kollarını bağlayarak başını yana eğdi. Başta konuşmadı ve sessizliğin onları daha da germesini izledi. Ardından, "Dün gece bir şeyler duydum," dedi.

Alper'in gözleri aniden ona çevrildi. İçinde bir kıpırtı oldu ama bunu belli etmemeye çalıştı. Şahin, dudaklarının kenarını hafifçe yukarı kıvırdı.

"Emir Rahaf," derken sesinin tonundaki ima ile Alper'in içi buz kesti. "Ne duyduğumu sormayacak mısın?" Gözleri hafifçe büyüdü ama hemen kontrolünü geri kazandı. Kaşlarını çatarak yüzüne hafif bir şaşkınlık yerleştirdi.

"Ne duydun?" dedi.

Şahin masaya eğildi. "Senin Emir Rahaf olmadığını," dedi yavaşça. "Bir Türk ajanı olduğunu duydum."

Sanki odadaki hava aniden boşalmıştı. Alper'in içinde büyük bir panik dalgası yükseldi ama yüzünü soğukkanlı tutmaya çalıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Bu mümkün olamazdı. Nasıl öğrenmiş olabiliyorlardı?

"Ne saçmalıyorsun?" dedi sertçe, başını iki yana sallayarak. "Böyle bir şey yok. Eğer öyle olsaydım, neden size yardım edeyim? İşlerinizi toparladım, sistemlerinizi düzelttim. Size zarar vermek yerine güçlendirdim. Öldürmek istiyorsan öldür. Yalan yanlış lafları bahane edip insanların gözündeki imajını zedeleme."

Şahin'in yüzü hafifçe gerildi. Gözleri Sima'ya kaydı. "Ama yanındaki kız öyle demiyor."

Alper'in içinde bir şeyler koptu. Kafasını hızla Sima'ya çevirdi. Yapmış olamazdı, değil mi? Alper onun için hayatını tehlikeye atmışken o böyle bir şey yapmış olamazdı, değil mi? Sima yerinde donmuş gibiydi. Gözleri yerdeydi. Elleri sıkılıydı, omuzları titriyordu. Ona bakmıyordu. Alper'in midesi bulandı. Sima ise gözlerini hiç kaldırmadı. O yüzden dün gece özürler dileyip bütün gece ağlamıştı. Şimdi her şeyi anlıyordu.

"Yalan," dedi yine de Alper. "Bir tuzak bu."

Şahin alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Biz de bunu düşünüp bir araştırma yaptık, Alper." Adıyla seslendiğinde Alper yutkunamadı. Sonra masanın kenarından kalın bir dosya aldı. Ağır hareketlerle, neredeyse keyif alır gibi yavaşça açtı. İçinden birkaç belge çekti ve Alper'in önüne fırlattı. Kâğıtlar yere saçıldı. Alper gözlerini büyüterek kâğıtlara baktı. Ellerini yavaşça uzattı, titreyen parmaklarıyla birini aldı. Ve o an, tüm kanı çekildi. Belgede Türk Silahlı Kuvvetlerine bağlı olarak çalışan Alper Yıldız'ın tüm kimlik bilgileri yazıyordu. Fotoğrafi bile vardı. Her şey açıktaydı. Göğsüne kocaman bir taş oturdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Başını kaldırdı, Şahin'in yüzündeki zafer dolu ifadeyi gördü.

Ve o an, her şey gerçekten bitti.

1 Ay Sonra, Şifa Sürmeli

Mir Aslan gideli üç hafta olmuştu. Onun yokluğu, her şeyin üzerinde bir ağırlıkla içimde yankılanıyordu. Bahçeye çıktığımda toprağın kokusu, rüzgârın dokunuşu bile farklı geliyordu. Sanki her şey eksikti. O burada yokken ben de buraya ait değildim.

Oysa aynı yerdeydim. Aynı taşlara basıyor, aynı göğe bakıyordum. Ama Mir Aslan burada olmadığına, dünya yerinden oynuyor gibiydi.

Tam o sırada çalan telefonumu hızlıca cebimden çıkardım ve elime aldım. İsmi ekranda görmek içimi titretti.

“Alo?” deyip sonunda tanıdık sesi duyduğumda burnumun direği sızladı.

“Şifa,” dedi Mir Aslan, sesi yorgun ama sıcacık çıkarken. “Yavrum, nasılsın?”

Derin bir nefes aldım. “Seni çok özledim,” dedim hemen. Bunu söylememek mümkün değildi. İçimde biriken her şey, tek bir cümleyle boğazıma düğümleniyordu. Konuşurken bile ağlayacak gibi oldum. Bir anlık sessizlik oldu. Sonra, “Biliyorum, güzelim,” dedi sıcak, samimi bir sesle. Ama o sıcaklığın, samimiyetin içinde de bir hüüzün vardı. “Çünkü ben de seni deli gibi özlüyorum.”

“Ne zaman geleceksin?” diye sordum. Bu sorunun cevabını defalarca değiştirdiğini biliyordum ama yine de duymak istedim.

“Belli değil,” dedi yavaşça. “Ben sana haber vereceğim, güzelim.”

Derin bir iç çektim. Sabretmek zorundaydım, biliyordum ama çok zor geliyordu. “Peki, nasıl gidiyor? Alışabildin mi orada bensizliğe?” diye sordum gülümsemeye, çocuklaşmaya, neşesini yerine getirmeye çalışarak.

“*Hasretinden prangalar eskittim,*¹” dedi gülerek. Ben de güldüm. Sonra sesi biraz daha ciddileşti. “Sen nasılsın? Bir sorun yok, değil mi? Dedemden yana falan?”

Dedesi... Mir Aslan'ın aklı hep buradaydı. Tüm tehlikeleri, ihtimalleri düşünüyordu. Onu rahatlatmak istedim. “Yok, her şey yolunda,” dedim sıcacık bir sesle. “Sadece sensiz biraz eksik buralar, onun sıkıntısı var...”

¹ Ahmed Arif'in 1968 tarihli aynı adlı şiirinden bir dize.

Konuşmamız böyle devam edebilirdi. Ama Mir Aslan'ın sesinde bir şey vardı. Önce fark edemedim. Ama sonra bir gölgenin çöktüğünü hissettim. Bir an tereddüt etti. Bir şey söylemek istiyor ama nasıl diyeceğini bilmiyor gibi, “Şifa... Aslında...” dedi, durdu.

“Mir Aslan?” dedim içimde tuhaf bir sıkışmayla. “Korkutma beni. Ne oldu?”

Derin bir nefes aldı ve “Korkma. Öyle kötü bir şey yok,” dedi sonunda. “Sonuçlar geldi sadece. Babanla ilgili.”

Kalbim aniden bir boşluğa düştü. Nefesimi tutup duymak için hazırladım kendimi. “Neymiş sonuç?” diye sordum titrek bir nefes alarak.

“Baban gerçekten Halil İbrahim Çakır'mış.”

Beklediğim bir cümleydi bu. Ama yine de o kelimeler içimde yankılanırken hiçbir şeye benzemeyen bir his yerleşti içime. Boğazımdan sıcak bir nefes geçti. Ellerimi sıktım, ayaklarımın altındaki toprağa daha sıkı bastım.

“Bir şeylerin netleşmesine sevindim en azından,” dedim, sesimin titrememesi için çabalayarak. “Biliyordum da en başından beri ama yine de ne bileyim...” Duraksadım ve “Değişik bir his,” dedim.

Mir Aslan'ın sesi yumuşar gibi olduğunda, “Yanında olmak isterdim şu an,” dedi sadece. Sonra bir şey daha ekledi, bambaşka bir yere çekti beni. “Bu arada bana kızma ama sabahta konuştuğumuzda sesin pek iyi gelmiyordu. Senden önce dedemi de arayıp söyledim. Birazdan seni almaya gelecek. Birlikte bir hastaneye gidersiniz benim de içim rahat eder. Günlerdir yorgun gibisin, sesin de iyi gelmiyor.”

Sadece birkaç saniye boyunca hiçbir şey söyleyemedim. Bu cümlelerin bana ne hissettirdiğini bilmiyordum. O an karmakarışık kaldım. “Tamam,” dediğimde sadece, “Şifa, bana kızdın mı?” diye sordu. “Kızma lütfen, daha önce söylemedim çünkü bunu duyduğunda birinin gözetimi altında ol istedim. Etrafına

bakarsan dedem oralarda bir yerde seni izliyordur. Ne tepki vereceğini bilemedim. Birinin müdahale etmesi gerekebilir diye...”

Mir Aslan çok ince düşünüp, bir de üstüne uzun uzun açıklamalar yapınca, bu inceliği karşısında şaşkınlıkla, “Mir Aslan, bu aklıma bile gelmedi,” dedim gülümseyerek. Sonra gözlerim etrafı taradı ve camdan beni izleyen Hasan Türkoğlu ile bakiştık. Başımı hafifçe eğerek selam verdim. “Ama *hoşuma gitmedi* desem yalan söylerim. Bu kadar uzaktan bile elinin her daim üzerimde olması, beni sana karşı daha büyük bir özleme sürükledi şu an. Ne yapacağım ben şimdi sensiz?”

Mir Aslan rahatlamış gibi gülümserken “Hasretimi çekeceksin,” dedi. “Vuslatını da uzun uzun yaşayacağız.”

İç çektiğim o an hayallere daldım ve “Kapatmam gerekiyor, güzelim,” dedi. “Yine ararım.”

“Olur,” dedim daha şimdiden özlemi sararken. “Kendine dikkat et.”

“Sen de.”

Telefonu kapattım. Tam o sırada avlunun girişinde bir hareket fark ettim. Döndüğümde Hasan Türkoğlu’nu gördüm.

Bakışlarıma karşılık verdi ve bana doğru adımlayarak “Mir Aslan’la mı konuşuyordun?” diye sordu. Başımı sallayarak “Evet,” dedim. “Söylemiştir o zaman,” dedi her zamanki ciddi sesiyle. “Hastaneye gidecekmişiz. Keşke bize söyleseydin. Aile sayılırsınız artık. Mir Aslan burada olmasa da sizinle ilgilenmek bizim görevimiz. Bizi yabancı görme.”

“Biliyorum elbette.” dedim telefonu cebime koyarak. “Ama önemli bir şey olacağını düşünmediğim için sizi de telaşlandırmak istemedim. Son dönemde epey koşuşturma yaşadık. Muhtemelen bir grip geçiriyorum. Yine de Mir Aslan’ın aklının ben de kalmasını istemem. Böylesini uygun gördüyse hazırlanıp geleyim.”

Hasan Türkoğlu o sert duruşuyla, “Burada bekliyorum,” dedi sadece. Ben ise bir adım geri atarak eve yöneldim. Eşiğe

geldiğinde içimde fırtınalar kopuyordu. Gerçek babamı öğrenmiştim. Bunun bende bıraktığı his koca bir boşlukta asılı kalmak gibiydi. Dışarıdan bakan biri, bende hiçbir şey görmezdi. Oysa ben her adımında bir geçmişi ardımda bırakıyordum

Eve girdikten sonra üst kata çıktım. Üstümü değiştirirken aynadaki yansımama baktım...

Eve girdikten sonra üst kata çıktım. Üstümü değiştirirken aynadaki yansımama baktım. Yüzüm gerçekten solgundu. Gözlerimin altı biraz morarmış, yanaklarım gölgelenmişti. Uyku düzensizliği, kafamı meşgul eden binlerce düşünce ve üç haftadır içime oturmuş hasret... Hepsi bir araya gelmişti. Saçlarımı topladım, sade ama şık bir elbise giydim. Yüzüme hafif bir renk gelsin diye soğuk suyla yıkadım ama aynaya baktığımda hâlâ yorgun görünüyordum. O yüzden en azından insan içine çıkacağım diye bir allık sürmek istedim ama elim fırçaya gittiği an, hevesizlikle onu da bıraktım. Mir Aslan yokken ben basit şeyleri bile yapmak istemedim. Öylece olduğum gibi aşağıya indim. Evin kapısını açtım, dışarı adım attım. Gözlerim hemen Hasan Türkoğlu'nu aradı. Kapının önünde bir *VIP* araç duruyordu. Şoför çoktan yerini almıştı, araba motorunun sesi bahçede yankılanıyordu. Kapının yanında Hasan Türkoğlu vardı. Camdan onu görebiliyordum. Arka koltukta, oldukça rahat ama her zamanki gibi ciddi bir şekilde oturuyordu.

Derin bir nefes alarak araca yöneldim. Kapıyı açıp içeri girdim ve tam karşısına oturdum. Araç harekete geçtiğinde ben de pencereden dışarıya bakmaya başladım. Nevşehir'in yolları sağlamı, bazen kıvrılarak, bazen dümdüz giden yollara sahipti ve insan yol boyu epey sarsılıyordu.

Hasan Türkoğlu'nun sesi kafamın içindeki sesleri böldü. "İyi oldu," dedi beni şaşırtarak. "Hasta olmasan seni muhtemelen doktora götüremezdik. Öyle bir inatçılık seziyorum sende. Gitmişken tüm tahlillerini de yaptırmış olursun böylece."

Başımı ona çevirdim. Sesi sertti ama cümlesinde keskin bir emir tonu yoktu. Daha çok farkında olmadan gösterdiği bir ilgi

var gibiydi ve bence o bunun farkında değildi. Bir an sustum. Sonra belki de bu sessizliği kırmak için, belki de merak ettiğim bir şey olduğu için konuşmaya başladım.

“Aslında Mir Aslan’la birbirinize çok benziyorsunuz,” dedim, onu dikkatle izleyerek.

Gözleri biraz kısıldı ama bir şey söylemedi. Bu yüzden, bundan aldığım gazla devam ettim.

“Buradan gitmek istemesi sizin onu istemediğinizi düşünmesinden,” dedim açıkça. “O bu toprakları seviyor. Ama sevildiğine inanmadığı için her şeyden vazgeçmek istiyor. Bence biraz yumuşarsanız, her şey düzelebilir. Mir Aslan’ın sizi aslında kalbinde bir yerlerde umursadığını, önemsedğini fark ederseniz, belki bazı şeyler değişir.”

Hasan Türkoğlu’nun yüzü ifadesizdi. Gözleri bir anlığına pencereye kayd, sonra tekrar bana döndü. Hiçbir şey söylemeden yalnızca dinliyordu.

“Sonuçta insan sevildiğini hissetmek ister,” diye ekledim ben de bana tekrar dönünce. “Ve sevildiği yerde kalmak ister.”

Bütün bu sözler havada asılı kaldı. Aracın içi bir süre sessizliğe gömüldü. Onun düşünmesini bekledim; belki bir şey söylemesini belki de bu konuda bir tepki vermesini bekledim ama en sonunda dudaklarını hafifçe aralayarak yalnızca, “Siz bu meselelere karışmayın, küçük hanım,” dedi.

Kelimeleri, tavrı çok şeyi anlatıyordu. Kendi içinde taşıdığı bir ağırlığı, katı duvarları vardı. Konuşmalarımın, düşüncelerimin bu duvarı aşamayacağını belli ediyordu.

Başımın hafif bir *pes ettim* işareti yaparak başımı iki yana salladım. “Ben karışmam,” dedim yavaşça. “Ama bence siz bir düşünün söylediklerimi.”

Sonra başımı pencereye çevirdim. Yol uzamaya devam etti. Hasan Türkoğlu’nun zihninden neler geçtiğini bilmiyordum. Söylediklerim bir yerlere ulaşmış mıydı yoksa hiçbir anlam

taşımamış mıydı, bunu anlamak mümkün değildi. Ama bir şey biliyordum. İçine attığı duygular, Mir Aslan'la arasındaki sert duvarları daha da kalınlaştırıyordu. Eğer bir gün bu duvarı kaldırırsa Mir Aslan'ın geri dönmek için bir nedeni olabilirdi.

Neredeyse saatler sürecektir işlemler Hasan Türkoğlu'nun araya girmesiyle kısa sürede halledilmişti ve sandığımdan daha hâlsizliğe bürünmeme sebep olmuştu. Hasan Türkoğlu hastaneden çıkmadan önce, "Benim biraz işim var. Seni eve şoför bırakacak," demişti. İtiraz etmedim. Zaten buna gücüm bile yoktu. Sessizce araca bindim, pencereden dışarıyı izleyerek konağa döndüm.

Konağın önüne geldiğimde araç durdu. Şoför, "Geldik, Şifa Hanım," dedi. Teşekkür ederek indim. Taş avludan geçerken ayaklarım beton gibi ağırdı. Sanki her adımında daha da dibe çekiliyordum. Eve girdim, üzerimdeki eşyaları rastgele bıraktım ve doğruca odama yöneldim.

Yatağa uzandığımda bedenim betona dönüşmüş gibiydi. Başım zonkluyordu. Hiçbir şey yapmamıştım ama sanki günlerce çalışmış, koşturmuş gibiydim. Yastığa başımı koyar koymaz derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım. Uyuyabilirsem belki geçerdi. Mir Aslan buradayken bir hayli yoğun, stresli ve soğuk havalarda girilen onca duş, sanıyorum ki yokluğunun da üzerine binmesiyle bana hastalık olarak dönmüştü. Sıcacık battaniyenin üzerinde yan dönüp gözlerimi kapamıştım ki tam o an telefon çaldı.

Aniden irkildim. Kalbim hızlandı. Elimi uzatıp ekrana baktığımda, kapıdaki güvenliğin aradığını gördüm.

Bu daha önce hiç olmadığından, panikle, "Buyurun?" diyerek açtım.

"Efendim," dedi adam. "Burada sizi görmek isteyen biri var."

Kaşlarımı çattım. Kimseyi tanıımıyordum ve bu beni biraz daha gerdi.

“Kimmiş ki?” dedim içimde tuhaf bir tedirginlikle. “Ben burada kimseyi tanımıyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra adam da şüpheye düşmüş gibi, “Ablanız,” dedi. “Seda Sürmeli’ymiş. Epey kötü gözüküyor.”

Kalbim tek bir saniye içinde paramparça olacakmış gibi atmaya başladı. Hızlıca ayaklandım. Beynime bir uğultu çöktü, tüylerim diken diken oldu, boğazım kurudu.

“Na... Nasıl...” dedim kaldım. Tam o sırada telefonun diğer ucundaki ses değişti. Karşıdan bir kadın nefes nefese konuşmaya başladı. Ablam. Seda. “Şifa...” dedi. “Şifa, bana yardım et.”

Duyar duymaz vücudum buz gibi oldu.

“Sen...” dedim devam edemedim. Ellerim titremeye başladı.

“Kaçtım ben,” dedi panik dolu bir sesle. “Çok kötüyüm. Ne olur... Beni içeri almıyorlar, Şifa. Yalvarırım. Yalvarırım gel! Peşimdeler. Sakla beni. Sana her şeyi anlatacağım, ne olur!”

Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettim. İçimde fırtınalar kopmaya başladı. Ellerim titredi, telefon parmaklarımın arasında kayacak gibi oldu.

O muydu? Gerçekten o muydu? Beni sınırın ötesine kaçırان, hayatımı değiştiren, ölümüne göz yuman, ablam sandığım o kadın mıydı? Ne yapacağımı bilemedim. Ellerim titriyordu. Nefesim düzensizdi. Gözlerimi bir noktaya sabitlemişim, hiçbir şeyi tam olarak algılayamıyordum, elimdeki telefona sıkı sıkıya tutunmuştum.

“Sen... Sen buraya nasıl geldin?” dedim sesimdeki paniği saklayamadan.

Karşıdan ablamın nefes nefese sesi geldi. “Beni içeri al, yalvarırım!” dedi. “Anlatacağım. Peşimdeler, buradalar Şifa! Çok korkuyorum! Hiçbir şey sandığın gibi değil!”

Hiçbir şey sandığım gibi değil...

Buradalar...

Cümleler zihnimde yankılanırken içimdeki korku büyüdü. Hayatımı altüst eden, beni başka bir ülkeye sürükleyen ablam şimdi kan ter içinde, kapımın önünde benden medet umuyordu.

Kelimeler ağızımdan zorla dökülürken “Bekle orada,” dedim. “Geliyorum.”

Telefonu kapattım. Ayağa kalktığımda dizlerimin bağı çözülmüştü. Odadan çıkıp koridora adım attım ama içimde bir ürperti vardı. Konağın taş duvarları soğuktu, koridor olduğundan daha uzun görünüyordu. Sanki yürüdükçe uzayan bir tünele girmiştim. Dış kapıyı açtım ve bahçeye çıktım. Her adımda ayaklarımın altındaki taşlar daha soğuk geliyordu. Kapıya yaklaşırken boğazımdan kuru bir nefes geçti. Açmadan önce duraksadım. Direkt içeri almak istemiyordum. Önce görmeliydim. Önce anlamalıydim. Titreyen ellerimle kapının tokmağına uzandım ve yavaşça araladım. Kapıda sürüsüyle koruma olduğu için de orada daha güvenli olacağımı düşündüm.

Ve o an gördüğüm şey, beynimde derin bir çığlık gibi patladı. Ablam oradaydı. Yüzü gözü dağılmıştı. Yaralar içindeydi. Çenesinden aşağıya inen kan boynuna karışıyordu. Saçları dar-madağındı, elleri sıyrıklarla doluydu. Nefes nefese, yalvarır gibi gözlerime baktı.

“Abla...” diye fısıldadım ama sesim tanımadığım kadar kısık çıkmıştı.

Tam ona doğru bir adım atacaktım ki bir şey fark ettim: Ablamın hemen arkasında, karanlık taş zemine yayılmış bedenleri. Gözlerim istemsizce büyüdü. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama tam da çıkamadı. Bunlar Hasan Türkoğlu’nun korumalarıydı. Ama hepsi cansızdı.

Gözlerim dehşetle etrafa kaydı. Bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu hissediyordum. Tam kapıyı kapatacaktım ki bana engel olan bir gölge kıpırdadı.

Başımı çevirdiğimde önümde bir adamın belirdiğini gördüm. Sakallıydı. Oralardan tanıdığım, o yüzlere çok benzeyen gözleri buz gibiydi.

Ve dudaklarından tek bir cümle döküldü.

“Affan El Musavaf seni bekliyor.”

O an kanım dondu. Dünya bir saniyeliğine durdu. Kalbim çılgınca atmaya başladı ama ben olduğum yere çakılıp kaldım. Ağzıma kapanılan o şeyle çırpınmaya çalışırken güçten düştüm ve zihnim usulca kapandı.

10. Bölüm

*Ciğerimde bir kış soğuğu,
Senin gittiğin günün ertesiyim.*

-İlhan Berk

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

O topraklara geri gelmiştim. Tüm korkularımın, geride bırakmak istediğim her şeyin sebebi olan yerdeydim. En başa dönmüştüm. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne kadar Mir Aslan'ın himayesinde olursam olayım, beni bir kaleye de kapatmış olsa onlar beni yine bir şekilde bulmuş ve almıştı. Artık kurtulaçağıma olan inancımı kaybetmiştim. Affan El Musavaf'ın kurduğu oyunda kazanan o olmuştu. Dayanacak gücüm de kalmamıştı artık. Tüm mitlerim, hayallerim yerle bir olmuş, beni bir sonda olduğuma inandırmıştı. Ben pes etmiştim.

Sadece isterdim ki son bir kez olsun Mir Aslan'a sarılayım. Son bir kez olsun öpeyim. Son bir kez vedalaşayım isterdim. Sonra düşündüm, son olduğunu bile bile nasıl veda ederdim? Son kez sarılısam, öpsem, koklasam yeter miydi, yetinir miydim? Yetinemezdim. Böyle çok severken ben ona hiç kanamazdım. Yine de isterdim. Arsızca, hep daha çok. Ben onu çok isterdim.

Araba çorak bir arazinin üzerinde giderken gözümdeki yaşla yanıma döndüğümde, ablam demeye utandığım kadının dağılmış yüzündeki o ifadesizliği gördüm. Başını camdan dışarı çevirmış, yüzüme bakamıyordu bile. Utanıyor desem, utanmadığına yeminler etmeme bile gerek kalmazdı. Onda insani duyguların barındığına kimse inanmazdı.

“Neden?” diye sordum sadece canımdan kalan son parçalarla. “Neden yaptın bana tekrar bunu? Kocan olacak o adam, Said mi istedi? Çok mu zengin olmaktı derdiniz? Para mı, gç m? Bu kirli paralar mı doyuracak karnını, böyle leş bir gç m tatmin edecek o içindeki boşluğu? Sen ne zamandan beri bunlara tamah ediyordun? Biz seninle senelerimizi geçirdik. Ablamdın sen benim. Ben hiç mi tanımadım seni?”

Aslında kendi içimde kendime de kızgındım ben. Onu tanımadığıma, görmediğime, senelerce abla bilişimeydi kızgınlığım.

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi bana döndüğünde yüzündeki o asi ifadeyle. “Biz hiçbir zaman seninle kardeş olmadık.”

Bunu çok sonradan öğrenmiştim ama anladım ki ben hariç herkes biliyordu. Sadece dümdüz yüzüne baktığımdan, “Öğrenmişsin,” dedi tepkisizliğime karşı şaşkınlıkla.

“Öğrendim,” dedim başımı sallayarak. “Ama yine de bu bizim koca bir ömrü paylaştığımız gerçeğini değiştirmiyor. Sen ne zaman bu hâle geldin?”

Beni Türkiye’ye almaya kendi gelmişti. Kurulmuş bir tuzaktı bu ama biz onların sınırlarına girdiğimiz andan itibaren de hâlâ bir araçta bize eşlik eden adam dışında kimse yoktu. Etrafıma bakınarak “Said nerede?” diye sordum. “Affan’ın yanına çoktan ödülünü almaya mı gitti yoksa? Siz sahiden benim o adamın yanında kalacağımı mı sanıyor...”

Cümlemi tamamlayamadan “Said öldü,” diye kesti lafımı, dondum kaldım. Tepki bile vermedim zira buradaki herkesin sonu öyle olacaktı, biliyordum. “Affan mı?” dedim gram acıma duymadan, yüzümde iğrenircesine bir tebessümle. “Taptığınız adam mı getirdi sonunu? Ne oldu, hani siz aileydiniz? Bir hatasında...”

“Ben öldürdüm,” dedi beni yine bölerek. İşte bu duymayı beklediğim bir şey değildi. Seda herkesi ardında bırakıp, her şeyi silip onun peşinden gelmiş, beni de bu cehenneme sürüklemişti. Şimdi ise Said’i kendi elleriyle öldürdüğünü söylüyordu.

“An... Anlamadım,” dedim.

Öyle ruhsuz, öyle hissizdi ki “Duydun işte,” dedi aynı soğuklukla. “Onu öldürdüm. Hiçbir zaman onu sevmedim. Derdim de hiçbir zaman ne paraydı ne güçtü.”

Kafam allak bullak olurken “Ne peki?” dedim. “Neydi Seda o zaman?” dedim istemsizce olduğum yerde yükselirken. “Hepimizin hayatını mahvedecek sebeplerin neydi?”

Çıldıracak gibi oluyordum. O an onu orada boğup öldürmek, ardından da kendi canıma kıymak istedim. Öyle kin dolu, öyle öfkeliydim ki giderken bu dünyadan bir pisliği temizlemek istedim. Ben hareketlenince tam karşımızda oturan adam, beni tutmak için hareketlenecekti ki o pis ellerini üzerime değdirmesi bile midemi bulandırdığından, “Dur tamam, dokunma,” diyerek kalktığım yere tekrar oturdum.

Seda ise hiç kıpırdamamış, kolunu bile kaldırmamıştı. Feri sönmüş gözleri üzerimde dolanırken “Annem...” dedi. “Annemiz burada.”

Bir kez daha aynı şaşkınlıkla donmuş bir hâlde yüzüne bakarken “Ne?” dediğimde, “Duydun işte,” dedi. “Paraya, güce tapan ben değildim ama annemizin, daha doğrusu...” diye düzeltme gereği duydu üzerine basa basa. “Benim annemin bunlara hep hevesi vardı. Affan’ın örgütünden haberi olduğunda onlarla iş birliği yapmış ve bizi bırakıp gidişi tam olarak saydığın sebeplerden ötürüymüş. Senin umurunda bile olmadı ama ben yıllarca annemi aradım. Temizliğe gittiği evlerden sonra olmuştu ne olursa. O evlerin kapılarını ben her gün tek tek çaldım. Kimisi boştu, kimisi yeni taşınmıştı. Eskilerden kimse kalmamıştı ama ben yine de o kapılarda yattım, kalktım. Sonra komşulardan biri duyduklarını, Affan’ı, o adamları anlattı bana.”

Bana fotoğrafları gösterilen adamlar, onunla birkaç kez temizliğe gittiğimde gördüğüm adamlardı. Sessizliğim onun susmasına yol açınca “Devam edecek misin?” diye sordum. Hikâyeyi merak etmem hoşuna gitmiş gibi gülümsedi ve “Sonrası örgütü araştırmamla devam etti,” diye devam etti anlatmaya. “Güzel kadınları alıyorlardı örgütün içine. Birkaç kez denedim ama başarılı olamadım, ilgilerini bile çekemedim. En azından oralara gidersem bir yolunu bulurum diye Said’i buldum. Tesadüfmüş gibi tanıştım onunla ve onu ona âşık olduğuma inandırdım. Sizi ardımda

bırakıp gittiğimde bunu tek başıma hallederim sanmıştım ama yanıldım. Burada kurallar çok katıydı. Değil tek başıma Affan'ın inine girmek, sokağa bile çıkamıyordum.”

“Ben peki?” dedim kaşlarımı çatarak. “Ben neresindeyim bu anlattıklarının?”

“Aslında hiçbir yerinde olmayacaktın,” dedi aynı rahatlıkla. “Benim seni bulaştırmak gibi bir derdim yoktu. Sen benim umurumda bile olmadın, Şifa. Ama orada tek başıma bu işi çözemedim. Sonra bir gün Said'in, senin fotoğrafını görüp *bu kızı Affan'a sunsak hem konumumuz değişir hem paralanırız* demesiyle aklıma girdin. Ben giremiyordum Affan'ın yanına ama sen girebilirdin. Sen güzeldin...” dedi gözleri üzerimde çekemezmiş gibi dalıp giderken. “Hep güzeldin. Affan'ın kadınlarından biri olursan seni görmek için oraya geldiğimde annemi de bulabilirdim. Sen tam olarak burada dâhil oldun planlarıma.”

“Ve beni hiç düşünmeden harcadın,” dedim iğrenircesine.

“*Güzellik başa bela* diye boşa demiyorlar, Şifa...” dedi bacak bacak üstüne atarak. “Bak, seni yanımıza aldıktan sonra hemen Affan'a sunamadık bile. Güzel oluşuna rağmen senin fotoğraflarını ona ulaştırmak neredeyse bir senemizi aldı. Affan'ın etrafı bir kale gibi. Sinek bile giremiyor içeri. Sen olmadan nasıl girecektim?”

Onun bu rahatlığı, midemi kıvrandırırçasına rahatsız ediyordu. “Ne yapacaktın peki ya?” diye sordum öfkeyle. “Ne yapacaktın anneni bulup? Seni bırakıp giden bir kadını bulmak için hepimizin hayatını siktin attın sen! Değdi mi? Bunca şeye değdi mi, Seda? Ne olacak sanıyordun sen? Anneni bulduktan sonra çıkabilecek miydin buradan? Buradan çıkılır mı, bir bak...” dedim etrafımızı göstererek. “Bunlar öylece bırakır mı içine gireni?”

Öne doğru atılarak “Sen beni anlayamazsın,” dedi. “Babam ölene kadar her şey iyiydi. Babam ölünce sanki her şey babamdan ibaretmiş gibi bizi de öldü saydı. Babaannem onun hiçbir şeyi değildi; kalmak, bakmak zorunda değildi. Sen kızı değildin. Seni de

bırakıp gitmesi kolaydı ama ben...” dedi elini göğsüne vurarak. “Ben onun öz kızıydım. O benim annemdi. Benim de ondan başka kimsem yoktu. Babaannem, üvey torunu olmana rağmen hep seni daha çok sevdi. Annem sizi terk edebilirdi ama beni nasıl etti? Niye etti? Bana bu soruların cevabını vermek zorunda, anlıyor musun? Ölmüşüm kalmışım, umurumda bile değil. Ben zaten bir işe yaramayan, sorun çıkaran küçük kız çocuğundan başka biri değildim hiçbir zaman. Siz...” dedi bana da öfke duyuyormuş gibi. “Bana hep eksik hissettirdiniz. Bugün bu hâldeysem tüm suçlusu sizsiniz. Ben sadece annemi bulup onunla yüzleşmek istiyorum. Burada ölecekmişiz, kalacakmışız onu da umursamıyorum. Sen...” dedi beni omzumdan tek parmağıyla iğrenircesine iterken. “Beni ona götüreceksin. Zorundasın. Bunca zaman seni besledik, büyüttük. Bana yardım etmek zorundasın.”

Beynimden vurulmuşa döndüm sözleriyle. Seda, kendini öylesine kapatmıştı ki... Sadece kendi hesaplaşmasını düşünüyordu. Onun dışında kime ne zarar verdiğini, kime ne olduğunu önemsemiyordu. Hatta kendine bile.

“Sen...” dedim aynı şaşkınlığı sürdürürken. “Sen gerçekten hastasın.”

Bu onda hiçbir duyguyu uyandırmadı. Aksine yaptığını doğru bulurcasına arkasına yaslanırken “Siz de o hastanın tedavisi olacaksınız,” dedi. Annesini bulunca her şeyin düzeleceğini mi düşünüyordu yoksa bir sona giderken tüm defterleri kapatmak mı istiyordu, anlamıyordum ama işin tehlikeli yanını düşünecek kısmı geçeli bir hayli olmuştu ve buradan hiçbirimizin artık dönüşü yoktu.

O suskunluğa bürününce “Said’i neden öldürdün?” diye sordum.

Derin bir nefes alıp “Aman, bırak şu yavşağı!” dedi. Sanıyorum ki ortak fikirde olduğumuz tek konuydu. “Şu süreçte beni en zorlayan, ona tahammül etmek oldu. Bir de bana dokunması...” Tiksinir gibi titredi. “Gerçekten çok zordu. Geçen gün burayla ilgili çıkardığım tüm notları kontrol ettiğim bir defterimi yakaladı

ve diğer tüm her şeyimi. Afişe oldum yani...” dedi gözlerini devirerek. “Ben de öldürmek zorunda kaldım.”

Affan’ın karşımızda oturan adamı bile Seda’yı şaşkınlıkla izliyordu bence. Deli olduğuna o da emin olmuştu. “Sonra?” diye sordum. “Seni öylece nasıl bırakabildiler?”

“Gerçekten sana laf anlatmaktan dilim damağım kurudu, Şifa...” diyerek suya uzandığında bir şişedeki suyun neredeyse tamamını içti ve bana döndüğünde, “Ya batacak ya çıkacaktım,” dedi. “Evden çıkıp Affan’ın kampını bastım. Olanı biteni Şahin Komutan’a anlatıp seni buraya getirebileceğimi söyledim. Beni Affan ile görüştürdü. Seneler sonra, inanabiliyor musun?” dedi, bence o da o güce kapılmış gibiydi. “Ben onu görebildim. Adam seni nasıl kafaya koyduysa beni evine kadar aldı. Onlar zaten senin yerini bulmuştu.”

“Nasıl?” dedim. Bu, benim de merak ettiğim bir konuydu.

“Psikoloğun,” dedi gülerek. “Seni ilk açık eden o olmuş. O kadın onlara çalışıyordu, Şifa. Sonrasında gizlenmenin zaten imkânı yoktu. Gizliden gizliye etrafını sarıp, aslında seni adım adım takip etmişler. Sadece bir kişi açık etmiş ve sonrası çorap söküğü gibi gelmiş. Sadece seni alabilecek ortamı ve imkânı bulamamışlar. Hele siz Nevşehir’e gidince çok zorlanmışlar. O komutan seni gerçekten bir kaleye kapatmış, he küçük kız kardeşim...” dedi gülerek. “Herkes neden seni bu kadar seviyor ki, Şifa? Ne var onların sende görüp benim göremediğim?”

Bakışlarını bu denli üzerimde tutunca bile bana öfkesi gözlelerinden okunuyordu ve bakışlarımı ondan çektiğimde, “Affan ile bir anlaşma yaptık,” diyerek tekrar kendisine odaklanmamı sağladı. “Ben seni almalarına yardım edecektim ve o da bana annemi verecekti.”

“Sen sözünü tuttun öyleyse...” dediğimde, “Aynen öyle,” dedi gülerek. “Tuttum. Seni ona götürüyorum. Şimdi o da bana annemi verecek ve yollarımız seninle tamamen ayrılacak. Bir zamanlar hayatını biz kurtarmıştık, Şifa. Bundan sonrasında kendi

başınasın. He, ben senin yerinde olsam...” deyip tek ayağını salılamaya başladığında alaya alır gibiydi. “Affan’a bir şans verirdim. Karşımda, seni bütün gücünün ortağı, hatta sahibi yapacak kadar  şkık bir adam gördüm. Biraz zeki olursan kimse kar ında duramaz.”

Biz birbirimize ölesiye bir nefretle bakarken, “Geldik,” dedi karşımızda oturan adam. “Affan’ın mülküne giriş yapıyoruz.”

Seda hızlıca olduğu yerde toparlandı ve vücudu bile heyecanlı olduğunu gösterecek kadar titremeye, gözleri parıldamaya başladı. Ben ise midemin deli gibi kıvranmasıyla  ğ recek hâle geldim. Aracın penceresinden dışarı baktığımda gri beton duvarlar, dikenli teller, uzun namlulu silahlarla dolu adamlar gördüm. Araç yavaşladı, demir kapılar gıcırdayarak açıldı. Motor sesi kesildiğinde içerideki sessizlik midemi daha da bulandırmaya başladı. Bize eşlik eden adam kapıyı açtığında eli koluma uzandı.   g d sel olarak geri çekildim. Gözlerimi dikerek baktığımda o bakı larda *kendim yürürüm* anlamını taşıyan bir ifade vardı ve söz söylemeye bile gerek duymadım, mesajım netti. Ka ları çatıldı ama bir şey demedi. Yavaşça dışarı adım attım.

Seda da hemen pe imden atladıda bir ıslık  alarak, “Vay be!” dedi şaşkınlıkla. “Sence de fazla iyi değil mi?”

Sadece baktım. Boş konuşmasına karşılık bende de boş bir bakış gördü. Bir iki adım attım. Toprağa ilk bastığım an hissettiklerimi tarif edemezdim. Sanki burası üzerinde yürüyen herkesi yutmaya hazırdı. Betonla kaplı geniş bir avlu, ortada taşlarla çevrili küçük bir su kuyusu vardı. Etrafımda devasa bir yapı yükseliyordu. Kule gibi bir yerdı ve orada birileri bekliyordu. Büyük, ağır, karanlık bir yerin içine d  m   gibi hissettim. Duvarlar, ta lar, her şey soğuk ve çok keskindi. Eve doğru baktım. Pes ettim derken bile insan bir umut arıyordu sanırım. Gözlerim ilk pence-relere kaydı. Camlar küçüktü, parmaklıklıydı.  ıkması imkânsız hâldeydi her yer.

T trek bir soluk aldığımda adımlarımı devam ettirdim. Önümüzdeki adamın yönlendirmesiyle içeri girdiğimizde evin içi de

dışarısı kadar soğuk ve kasvetliydi. Yüksek tavanlar, ağır ahşap kapılar. Sarı ışıklar her şeyi daha da kasvetli gösteriyordu. Halılar genişti ve ben emindim ki bu halıların kalınlığının tek sebebi, ayak seslerini bastırmak içindi. Evin içinde ölüm sessizliği dolanıyor, tenimi okşayarak ürpertiyordu sanki. Köşelerde duran adamlar gölge gibi hareketsizdi ama her an gelecek bir tehdide karşı tetikteydiler. Bir adım daha attım. Derin bir nefes aldığımda midem daha da bulandı. Islak, odunsu bir koku vardı havada. Ağır ve yoğundu. Daha öncesinde kokuları bu kadar net aldığımı da düşünmüyorken şimdi zihnim tehlikede olduğunu anladığı için, her şeyi en ince ayrıntısına kadar pürdikkat takip ediyordu.

Onun adımlarını işittim önce. Çok geniş ve büyük adımların sesiydi bunlar. Sonra onu gördüm.

Affan El Musavaf.

İşte şimdi tam karşımdaydı.

Orta yaşlarını geçmiş, kır saçlı, geniş omuzlu, uzun boylu bir adamdı. Sakalları yüzünü daha da sert gösteriyordu. Gözleri... Öyle bir bakıştı ki, içimi delip geçecek gibi bakıyordu. Başını hafifçe eğip üzerime dalan bakışlarıyla korkudan titredim. O gerçekten bir hasta gibi bakıyordu. Karanlık, keskin, ezici bakışları vardı. Bütün odanın, hatta bütün evin, tüm bu düzenin ona ait olduğunu hissettiren bir duruşu vardı. Varlığı bile buradaki her şeyi kontrol etmeye yeter gibiydi ki görüşümüze girdiği o ilk anda herkes duruşunu düzeltti, gözlerinin içine bile bakamadılar. O ise sessizce beni süzdü.

Ve sonra...

Sonra kâbuslarımda bile beni bırakmayan sesi duyuldu.

“Tekrar geldin...” dedi iç çekercesine bir nefes alarak. “Bana geldin. Hoş geldin, Zühre...”

Ankara/Karargâh

Karmaşıklığın tam ortasındaydı, Mir Aslan. Nefesi yetmiyor, odaya sığamıyordu. Haritalar, uydudan alınmış görüntüler ve dağınık dosyalar masanın üzerini kaplıyordu. Gecedен kalma kahve bardakları, saatlerdir süren uykusuzluğun ve umutsuzluğun izlerini taşıyordu sanki ve Mir Aslan onları gördükçe delirecek gibi oluyordu. Bir ekranda sürekli olarak tekrar eden Şifa'nın kaçırıldığı o anların görüntüleri tekrar gözünün önüne geldiğinde, yumruklarını sıkarak kaşının tam ortasına bastırdı.

Sandalyeye çakılı gibi oturuyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu. Kırk sekiz saattir Şifa'nın izini sürmeye çalışıyorlardı. Kırk sekiz saattir gözlerini kapatmamış, tek lokma yememişti. Şakakları zonkluyor, gözleri bulanık görüyordu. Vücudu bitap düşmüş ama zihni hâlâ ondan izler bulabilmek için tetikte bekliyordu. Kasları gerilmiş, dişleri sıkılıydı. İçinde büyüyen öfke, korkusunu bastırmaya yetmiyordu. Şifa'ya bir şey olma ihtimalinden delicesine korkuyordu. Sonra da Affan'ın ona takıntısı sebebiyle hiçbir şey yapmayacağını düşünerek sakinleşip, onu bulmak için kendini toparlamaya çalışıyordu. Yine de geçen her bir saniye içinde büyüdükçe nefes alamıyor gibi oluyordu.

Hızlıca oturduğu yerden kalkarak “Komutanım, izin verin bölgeye gideyim,” dedi artık duramıyormuş gibi. “Orada olmam lazım. Bölgeye hâkimiz. Timi yollamak istemiyorsanız da bırakın ben gideyim.”

Ülgen Komutan sert bakışlarını Mir Aslan'a çevirdiğinde o da bir hayli yorgundu ama otoritesinden hiçbir şey kaybetmemişti. “Nereye gideceksin, Mir Aslan?” dedi, sesi kayaya çarpmış gibi hissettirirken. “Daha nerede olduklarını bile bilmiyoruz. Affan'ın, Şifa'yı sandığın yere götüreceğini mi zannediyorsun sen? Gidip daha çok vakit kaybedeceğin yetmeyecekmiş gibi bir de başını derde sokacaksın bu öfkeyle.”

Mir Aslan'ın nefesi sıklaştı. Daha fazla dayanamadı ve önündeki sandalyenin sırt kısmını kıracakmış gibi sıktı. Masaya

eğildiğinde gözleri haritaların üzerinde dolandı. Affan'ın hüküm sürdüğü her yer en ince ayrıntısına kadar işaretlenmişti.

“O zaman hepsine tek tek bakarım. Her yeri karış karış gezer, girilmedik iğne deliği bırakmam,” dedi dişlerinin arasından. Gözleri alev gibi yanıyordu. “Onu orada yapayalnız bırakamam komutanım, beni anlayın!”

Odanın köşesinde oturan diğer askerler birbirlerine sessizce baktılar. Kaosun ortasında bir adamın sevdiği kadın için delirmeye başladığını görmek garipti ama kimse de ona *haksız* diyemezdi, diyemiyordu. Daha çok çabılıyor, bir şeyler bulmak için kimse mola bile vermiyordu.

“Alper!” dedi aniden Mir Aslan. “O kampa girmişti. Belki haberi vardır olan bitenden. Muhakkak bir hareketlilik olmuştur. Alper’le iletişime geçelim!”

Ülgen Komutan'ın yüzüne bir gölge düştü o anda. Ağır bir nefes alarak tereddütle Mir Aslan'ın gözlerine baktığında, sorunlar peş peşe geliyormuş gibi hissediyor ama dillendirmekten çekiniyordu.

“Ona da ulaşamıyoruz,” dedi Ülgen Komutan ağırca yutkunarak. “Bölgedeki adamlarımızla iletişime geçtiğimizde, Alper’i bir süredir görmediklerini söylediler. Kampın içinden alınmış ve nerede olduğunu bilmiyorlar.”

Mir Aslan olduğu yerde donakaldı. Kalbi, kaburgalarına sığamayacak kadar hızlı atmaya başlamıştı. Hem sevdiği kadın hem de dostu, kardeşi, silah arkadaşı, askeri... Ülgen Komutan'ın aklına gelen tüm düşünceler Mir Aslan'ın da zihnine dolduğunda, gözleri haritanın üzerindeki belirsiz noktalara takıldı ama hiçbir şey görmüyordu. Şifa... Alper... İkisi de ulaşılmaz bir yerdeydi ve hiçbirinden haber alamıyorlardı. “O şerefsiz şimdi bizim elimizi kolumuzu bağlatarak bekletiyor mu bizi!” Kan beynine sıçradı. Yumruğunu masaya geçirdi. Haritalar, dosyalar yere saçıldı. Odanın içindeki herkes irkilmişti ama kimse konuşmadı.

Ülgen Komutan ise “Kendine gel, Yüzbaşım!” diye bağırdığında Mir Aslan başını eğdi, derin bir nefes aldı ama ciğerlerine dolan hava yetmiyordu. Parmakları titriyordu. Gözleri öfkeden başka hiçbir iz taşımıyordu.

“Ben Şifa’yı oradan alacağım,” dedi boğuk bir sesle. “Ne pahasına olursa olsun, alacağım. Alper’i de bulacağım.”

Ülgen Komutan gözlerini kapattı. Masanın kenarına yaslandı ve bir an düşüncelere daldı. Sonra gözlerini açıp Mir Aslan’a baktı. Yapabileceklerini tahmin edebiliyordu. Biraz daha ellerine bir şey geçmezse Mir Aslan herkesi yakıp yıkacak, silip geçecek ve tek başına da olsa oraya gidecekti.

Ülgen Komutan aniden başını kaldırıp ekrandakilere döndüğünde, “Hâlâ bir şey yok mu?” diye sordu sistem başındakilere.

Görevli askerin yüzü gerildi; sesi titrek bir ciddiyetle yükseldiğinde verebildiği cevap, “Maalesef, komutanım...” oldu.

Mir Aslan’ın nefesi kesildi. Göğsü inip kalktı. Eli yavaşça boğazına gittiğinde nefessiz kalıyormuş gibi soluklandı. Gitgide daha da kötüleşiyordu ve Ülgen Komutan, bu hâlini görünce kaşlarını çattı. “Sinan,” dedi sertçe. “Mir Aslan’ı çıkar biraz buradan. Gerekirse başında bekle; uyusun, dinlensin. Günlerdir uyumuyor.”

Sinan, “Emredersiniz, komutanım!” dese de Mir Aslan başını hızla kaldırdığında gözleri öfkeyle parladı. “Gitmeyeceğim!” diye parladı. “Beni gönderemezsiniz buradan, komutanım! Ne uyması ne dinlenmesi! Benim karım yok ortada!”

Odaya bir anda gerginlik çöktü. Sinan, Mir Aslan’a yaklaşırken diğer birkaç asker de temkinli şekilde yaklaştı. Mir Aslan kasıldı, geri adım atmadı. Kollarına dokunan elleri şiddetle itti.

“Beni bırak!” diye bağırdı Sinan’ın yüzüne, kaya gibi sert bir sesle.

Sinan ona dokunamadan öylece kalakalmıştı. Ülgen Komutan aniden yumruğunu masaya vurduğunda, “Bu bir emirdir, Yüzbaşım!” diye gürledi.

Sesi öylesine güçlüydü ki sanki duvarlardan sekerek odanın içinde yankılandı. Herkes dondu. Sinan bir anlık tereddütten sonra Mir Aslan'ı sıkıca tuttu, daha fazla ortalık gerilmesin diye ani bir hamleyle onu kapıya doğru iterek "Komutanım, lütfen!" dedi. "Biraz hava alalım en azından."

Mir Aslan karşı koyabilecek ruh hâlindeydi fakat karşı koyması demek, emre itaatsizlik de demekti. Sinan engel olmak istedi. Kapı hızla açıldığında ve onlar dışarı çıktığında içerideki ağır hava soğuk koridora taşıtı. Sinan, Mir Aslan'ı neredeyse iterek dışarı çıkarmıştı. Kapı arkalarından kapanırken içerideki gerginlik, o kaos, yerini koridorun sessizliğine bıraktı. Ama Mir Aslan'ın içi hâlâ fırtına gibiydi ve Şifa'yı bulmadan da durulmayacaktı.

Sinan bir adım geri çekildiğinde Mir Aslan'ın öfkeden titreyen ellerine ve ateş gibi yanan gözlerine baktı. Adamın damarları gerilmiş, nefesi düzensizdi. Kendini bile zapt edemez hâli dışarıdan bir hayli korkutucu gözüküyordu.

"Komutanım, böyle öfkeyle bir yere varamazsın," dedi Sinan sakın bir sesle onu da durultmak ister gibi. "Biliyorum korkuyorsun, endişelisin. Haklısın da ama hepimiz arıyoruz. Şifa bacımızı bulacağız, komutanım."

Mir Aslan, Sinan'ın sözlerini duyuyordu ama anlamıyordu sanki. Kulağında yankılanan tek şey, Şifa'nın yokluğu, boşluğu, sessizliğiydi. Kalan her şeye kendini kapatmıştı.

Başını hızla kaldırdı, gözleri delirmiş gibi bir noktaya odaklandı. "Ben gideceğim oraya."

Sinan'ın yüzü gerildi. Komutanının aklını yitirmek üzere olduğunu düşünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

"Komutanım, gideceğiz zaten," dedi, sesini kontrol ederek. "Emri aldığımız an gidip alacağız Şifa'yı. Ama şu an yapabileceğimiz bir şey yok."

Mir Aslan bir anda başını iki yana salladı. Nefesi sıkışmıştı. Sanki bulunduğu yerde duramıyordu. Göğsü hızla inip

kalkıyordu. Geçen her bir saniyede onu kaybettiğini düşünüp sığamıyordu kendi içine bile.

“Yok!” diye fısıldadı telaşla. “Yok... Ben gideceğim. Hemen!”

Bir adım attı. Gideceği yerin neresi olduğunu bilmiyordu belki ama bedeni hareket etmek istiyordu. İçindeki yangın, olduğu yerde kalmasına izin vermiyordu. Tam ilerleyecekti ki Sinan, sert bir hareketle önüne geçti. Omuzlarını tutup sarsarak gözlerinin içine baktı.

“Delirdin, komutanım! İyice delirdin!” dedi. Sesi yükselmişti artık. “Gel, geç otur. Uyu biraz! Günlerdir uykusuzsun. Kendine gel!”

Mir Aslan nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Bacakları titredi. Sinan’ın elleri hâlâ omuzlarında olduğu için onu ayakta tutuyordu ama Mir Aslan her an yere çökecek gibi bitik bir hâldeydi. Sinan ile birbirlerine baktıklarında koridorda yankılanan tek şey Mir Aslan’ın derin, titrek nefesleri oldu. Bir anda yere çöktüğünde sırtını duvara dayadı ve başını ellerinin arasına alıp parmaklarını saçlarının arasına gömdü. Sanki geçen her saniyede gerçekten ölüyordu.

“Ya ona bir şey olursa?” diye sordu Sinan’ın gözlerine bakarak.

Sinan nefesini tuttu. Mir Aslan’ı hiç böyle görmemişti. O güçlü, yenilmez adam şimdi karşısında bitik hâldeydi.

“Komutanım...” diye başlamıştı ki, Mir Aslan başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Gözleri kıpkırmızıydı; öfkeden değil, korkudan. Sinan onu ilk kez böyle görüyordu. Mir Aslan’ı ilk kez korkarken görüyordu. Konuşmasına bile devam edemedi.

“Sinan...” dedi Mir Aslan kesik bir nefesle. “Eğer ona bir şey olursa...” Bunu söylemek bile Mir Aslan’ın gözlerinin olduğu yerde kaymasına sebep oldu. Kalbi duracak gibiydi. “Benim de kafama sık,” dedi böyle yaşayamayacağını anladığında. “Öyle bir şey olursa ben yaşayamam, sen sık benim kafama, tamam mı?”

Sinan yutkundu. Gözleri dolmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Dağ gibi komutanı ilk kez böylesine savunmasızdı.

“Olmayacak, komutanım!” dedi kararlılıkla. Gözlerindeki yaşı saklamaya çalıştı. Komutanına destek olmalıydı. “Bulacağız onu. Sağ salım alacağız.”

Mir Aslan başını iki yana salladı. Nefesi kesik kesikti. “Beni teselli etme,” dedi tok bir sesle. “Ben sana ciddi bir şeyden bahsediyorum. Ben korkarsam, yapamazsam... Sen yap. Tamam mı?”

Sinan’ın elleri yumruk oldu. Bu adamdan böyle bir söz duymak, onun için bıçağın kemiğe dayandığını gösteriyordu. Sinan ne diyeceğini bilemedi. Bunun sözünü nasıl verirdi? Kendi elleriyle komutanına nasıl silah doğrultur ve onu ateşlerdi?

“Bana Melek hep *olumsuz konuşursan olumsuzu çağırırsın* der, komutanım,” dedi tebessüm etmeye çalışıp konuyu kapatma ümidiyle. “Bunları konuşup çağırmayalım kötüyü. Öyle bir şey olmayacak. Şifa bacım duysa size de çok kızardı.”

Adını duyunca bile yüreği titredi Mir Aslan’ın. “Şifa olsa...” dedi yorgun titrek bir sesle, *keşke* der gibi. Elleri hâlâ titriyordu, alnından soğuk terler süzülüyordu.

“Benim güçlü olmam lazım...” diye fısıldadı Mir Aslan sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. “Ama yapamıyorum. İçimde kocaman bir boşluk var. Her şey Şifa’ymış da onu benden almışlar gibi... Gücüm, güçsüzlüğüm, tüm hislerim... Her şey bir boşlukta asılı ve ben onlara Şifa olmadan erişemiyorum. Ben bir hiçmişim, Sinan. Ben kendimi ilk kez böyle zayıf, çaresiz hissediyorum.”

Sinan bir adım yaklaştı ve elini omzuna koydu. “Komutanım,” dedi dingin bir sesle. “Sen hep güçlüsün. Ama şu an insan olduğun için acı çekiyorsun sadece. Sevdiğin birini kaybetmekten korkuyorsun. Bu seni zayıf yapmaz ki.”

“Koruyamadım,” dedi Mir Aslan başını yere eğerek. “Becere-medim. O bana güvenmişti. Bir bana güvenmişti. Söz vermiştim ama tutamadım. Sinan...” diyerek bakışlarını ona çevirdiğinde,

gözünden bir iki damla yaş usulca aktı. Sinan, onun içindeki savaşın her zerresini görebiliyordu. Kendi gözleri de dolmuştu ama Mir Aslan'a güçlü görünmek zorundaydı. "Kâbuslar görüyordu her gece. Ben onu o kâbuslardan kurtarmak için uykularının bile nöbetini tuttum ama koruyamadım. Şimdi o korktuğu yerlere, kâbuslarının ortasına gitti, hem de bir başına. Ben... Ben onu koruyamadım."

Sinan daha fazla dayanamadı ve bir iki damla yaşı o da komutanıyla birlikte akıttı. "Bak komutanım, Şifa'nın sana güvendiğini kendin de diyorsun. Seni tanıyor. Onu kurtarmaya geleceğini biliyor. Onun sana ihtiyacı var. Ama şu hâlde gidersek, kimseye faydamız olmaz. Sen burada çökersen, biz ne yaparız?"

Mir Aslan derin bir nefes aldı. Sanki yıkılmamak için kendini zorluyordu. Gözleri hâlâ karanlıktı ama içinde bir kıvılcım yanıyordu. Doğru söylüyordu. Şifa onu bekliyordu. Kurtarması gerekirdi. Mir Aslan'a ihtiyacı vardı. Çökecekse de onu kurtardıktan sonra çökecekti.

Sinan elini koyduğu omzunu sıvazladı bir dost gibi. "Senin dimdik ayakta kalman lazım, komutanım. Şifa bacım seni bekliyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Mir Aslan başını kaldırdı, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu ve içindeki ateş yeniden harlanmıştı. Onu öyle gören Sinan hafifçe gülümsedi. "Şimdi gel, biraz dinlen hadi," dedi belki bir umut, biraz olsun uyuyabilir diye.

Sinan dediğini yaptırmakta başarılı olamadı. Mir Aslan, keskin bir tavırla kolunu iteklediğinde, "Şimdi uyku zamanı değil, Sinan!" dedi oturduğu yerden ayaklanarak. "Daha hak etmedik onu. Şimdi değil. Şifa uyuyamazken değil."

Sinan tam, "Komutanım!" demişti ki, o an, koridordan hızla gelen ayak sesleri duyuldu. Kafasını kaldırdığında Esengül'ü gördü. Yüzü bembeyazdı, nefesi öteden bile duyuluyordu. Titreyen adımlarla onlara doğru koşarken gözlerindeki korku, yeni bir felaketin haberi gibi hissediliyordu.

“Mir Aslan abi!” diye haykırdı Esengül. Sesi korku ve panikle doluydu, çaresiz bir ifadesi vardı.

“Bacım,” dedi Sinan adımlarını hızlandırarak.

Mir Aslan da birkaç adım attıktan sonra, “Esengül?” dedi. “Senin ne işin var burada?”

Esengül’ün nefesi kesilmişti. Kelimeler dudaklarının arasında sıkışıyor gibiydi. Titreyen elleriyle telefonunu kaldırdı, ekranı onlara doğru uzattı.

“Alp...” dedi, sesi çatallaştı. “Alper...”

Mir Aslan’ın yüzü bir anda sertleşti. İçindeki o ateş şimdi yeniden ve daha kuvvetli yanıyordu. Adımını ona doğru atarken “Ne diyorsun, Esengül?” diye sordu. “Ne Alper’i?”

Esengül’ün gözleri yaşlarla doldu. Boğazını temizlemeye çalıştı ama sesi titriyordu. “Aradı... Alper aradı. Aramadı... Arattılar.”

Mir Aslan’ın dudakları sıkıca birbirine kenetlenmişti. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu ve bir yumru boğazında öylece kaldı.

“Bacım, sakın ol bir, gel...” diyerek bir iki adım ileri çeken Sinan arkadan geçen bir askere, “Oğlum su getir buraya,” dediğinde asker koşa koşa uzaklaştı.

“Kim arattı?” diye sordu Mir Aslan çatık kaşlarla.

Esengül boğuk bir hıçkırıkla başını iki yana sallarken “Bil... Bilmiyorum,” dedi. “Öl... Öldü... öldüreceklermiş.” Kelimeleri kopuk kopuk, zorla çıkıyordu ağzından. “Son kez... Dedi... Biri... Bir şeyler söyle dedi...”

Mir Aslan’ın bedeni kaskatı kesildi. Sinan bile bir adım geri çekildi, her şeyin ağırlığı bir anda omuzlarına çökmüş gibiydi. Esengül’ün gözyaşları yanaklarından süzülürken titrek bir fısıltıyla tekrar etti. “Alp... Alper... Ba... Bana... Ve... Veda etmek için...” Sonra bir anda nefesi kesildi, dizleri büküldü. Bayılacak

gibi sendeledi. Mir Aslan ani bir refleksle ileri atılıp onu kolundan tuttu.

“Esengül! Tamam abiciğim, bak bana. İyisin, tamam, bir şey yok. Alper de iyi, tamam. Sen sakın ol şimdi.”

Kendi de ondan farksız değildi ama ona güç vermeye çalışıyordu. Esengül’ün bedeni hafifçe titredi. Yarı baygın hâlde, Mir Aslan’a yaslandı. Nefesi düzensiz, elleri buz gibiydi. Mir Aslan onu sıkıca tutarken Esengül, dişlerinin arasından tüm öfkesine, acısına, kalbindeki sızıya rağmen büyük bir aşkla, “Alper...” dedi. “Alper’e...” Sesi gitgide cılızlaştı. “Bir şey... Olmasın, abi... Lütfen... Lütfen kurtarın... Onu...”

Ve koridorun üzerine ağır bir sessizlik çöktüğünde Esengül’ün gözleri kapanmıştı. Kalbi hızla atarken, Mir Aslan başını kaldırıp Sinan’a baktı.

“Sen telefonu Ülgen Komutan’a götür!” dedi kızın avuçları arasındaki telefonu Sinan’a doğru uzatarak. “Bir baksınlar bakalım. Belki bir şeyler bulurlar.”

“Sen...” dediğinde devam etmeden “Ben revire götüreceğim Esengül’ü,” dedi. Esengül gözleri kapalı, zihni bulanık hâlde sadece sayıklarken Sinan bir an tereddüt etse de sonra başını sallayıp telefonu sıkıca kavradı ve hemen arkasındaki odanın kapısını çalarak hızlıca içeri girdi.

Mir Aslan, Esengül’ü sımsıkı tutarak revirin yolunu tuttuğunda adımları acelecî, gözleri öfkeden kararmıştı. İçindeki korkuya rağmen, dimdik yürüyordu. Esengül’ün gözleri bile kapalıyken gözyaşlarını kalbinden, kalbindeki için akıtıyordu. Kendini gördü Mir Aslan. Yaralarının da çaresizliklerinin de aynı yerden olduğunu gördü. Kapıyı tekmeleyerek açınca içerideki görevliler şaşkınlıkla ayağa kalktı. “Bayıldı!” diye gürledi Mir Aslan. “Sinir krizi geçiriyor.”

Sağlık görevlilerinden biri hızla yanına koştuğunda, “Şuraya yatırın, komutanım,” dedi. “Hemen ilgilenelim!”

Mir Aslan, Esengül'ü sedyeye dikkatlice yerleştirdi. Bir görevli tansiyonunu ölçerken diğeri alnına soğuk kompres koydu. Esengül'ün soluk teni daha da renksizleşmişti.

“Şu an şokta,” dedi görevli, Mir Aslan'a dönerek. “Sakinleşmesi için ona bir sakinleştirici vereceğiz.”

Mir Aslan yumruklarını sıktı, eli şakaklarına doğru gitti. Gözleri Esengül'ün donuk yüzüne kaydı. Öfke ve çaresizlik iç içeydi. Derin bir nefes alıp bir adım geri çekildiğinde, “Hiçbir şey olmayacak abim,” dedi soluk soluğa. “Ona da sana da hiçbir şey olmayacak, korkma.”

Mir Aslan bir an sedyenin kenarında durduğunda, Esengül'ün de kendisi gibi elinin titrediğini fark etti. “Abi...” diye fısıldadı Esengül, gözleri hâlâ kapalıyken. “Alper...” dedi, başka bir şey diyemedi.

Anladı ama Mir Aslan. Anladı ve içi titredi ama belli etmedi. Gözlerini kaçırdı, dişlerini sıktı. “Getireceğim onu sana...” diye mırıldandı bir dua gibi. “Sen dinlen. Ben ikisini de getireceğim.”

Şifa ve Alper'den sonra şimdi de Esengül... Hepsi için dimdik ayakta kalmak zorundaydı. Ve bunun tek bir yolu vardı: Bir an önce harekete geçmeliydi. O yüzden göğsüne oturan ağırlıkla derin bir nefes aldı ve cebindeki telefonu hızla çıkardı. Birkaç adım gerileyerek odanın uzak bir mesafesine gitti ve parmakları titreyerek Sinan'ı aradı.

Telefon çalarken yutkundu, içindeki huzursuzluk büyüdü durdu. Sonunda Sinan'ın sesi duyulduğunda, “Bir şey buldular mı telefondan?” diye sordu. Ama duymaya alıştığı o ses tonundan eser yoktu. Soğuk, donuk, hatta içinde karanlık bir şey taşıyan bir sesle, “Komutanım...” dedi, dondu kaldı. “Buraya gelseniz iyi olacak.”

Mir Aslan'ın içi bir anda buz kesti. Gözleri kısıldı, kasları gerildi. Sesindeki o tondan da anladığı gibi kötü bir şey olmuştu. Daha fazlasını sormadı. Sormasına gerek yoktu. İşlerin yolunda gitmediğine adı gibi emindi. Hızla telefonu kapattı ve bir an

bile duraksamadan, gittikçe hızlanarak komuta odasının olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Kalbi göğsüne sığmıyordu. Koridor gözlerinin önünde uzayıp giderken odanın kapısına geldiğinde nefesinin düzene girmesini bile beklemedi. Durdu ve bir kez tıkladıktan sonra hızlıca kapıyı açtı. Gördüğü manzarayla ise büyük bir şoka uğradı.

Affan El Musavaf, tam karşısındaki ekranda duruyordu.

Simsiyah gözleri ekrandan parlıyordu. Dudaklarının kenarında iğrenç bir gülümsemesi vardı. Ekranın diğer ucundan başını hafifçe yana eğerek alaycı bir sesle konuşmadan hemen önce Mir Aslan ile göz göze geldi ve “Komutan da geldi he?” dedi tüm dikkati üzerinde toplayarak. “Zühre’mi benden alan komutan...”

Mir Aslan’ın damarlarında kan değil, öfke akıyordu sanki. Adımları sertleşti, gözleri alev aldı. Birkaç adım ileri atıldığında, “Ne Zühre’si lan! Ne Zühre’si!” diye patladı. Yumruk yaptığı elinin tırnakları etini deldi, sesi odada kükrercesine yankılandı. “Bana şifa’yı geri vereceksin! Yoksa seni diri diri o arazidekilerle birlikte yakarım!”

Affan karşısındakinin öfkesinden beslenir gibi başını hafifçe geriye atarak güldü. Sonra birden ciddileşti. Yüzüne sinsi bir sakinlik yerleştiğinde, “Sakin ol, komutan,” dedi gevşek bir tonda. “Ben de zaten onları sana vermek için aradım.”

Mir Aslan’ın yüzündeki öfke bir anlığına dondu. Beyni bu cümleyi algılayamadı. Göz bebekleri büyüdü. Birkaç saniye hareketsiz kaldı, soluğu kesildi. Affan’ın şifa takıntısı vardı ve öylece vermeyeceklerini herkes biliyordu. Affan’ın başka bir planı olmalıydı.

“Oyun mu oynuyorsun lan sen?” diye sorduğunda, “Affan, bize şifa’yı teslim et!” diye girdi Ülgen Komutan araya.

Affan bu anın tadını çıkarırcasına başını yana eğdi, gülümsemesi genişledi. “Bak...” dedi. “*Onları* dedim ben size, siz hâlâ şifa diyorsunuz. Gördün mü asker...” dedi arkasına doğru. “Seni kimse önemsemiyor.” Ekrana tekrar döndüğünde, “Yanımda sizden bir tane daha var,” dedi.

Anlamışlardı. Alper'in de Affan'ın elinde olduğunu anlamışlardı. Tahmin ettikleri ama dillendiremedikleri o şey başlarına gelmişti. Sonra kamera hafifçe kaydı ve o birkaç saliselik görüntü hiç silinmeyecek gibi Mir Aslan'ın aklına kazındı.

Şifa ve Alper yan yanaydı. Elleri arkadan bağlı, ağızları kapatılmış, gözleri korkuyla açılmıştı ve sonra görüntü kesildi. Mir Aslan'ın damarlarındaki kan kaynarken gözleri öfkeden karardı. Göğsü inip kalkıyor, nefesini kontrol altına alamıyordu. Sinirleri zihnindeki görüntülerin tekrar tekrar oynatılmasıyla bir alev aldığı anda, "Affan! Şerefsiz köpek! Seni geberteceğim!" diye kükredi.

Hakaretler, küfürler odanın içinde yankılanırken Affan geriye yaslandı ve keyifle dolu bir kahkaha attı. Mir Aslan zincirlerinden kopmuş bir aslan gibi ekrana doğru saldırmak istiyor, her şeyi yakıp yıkmak, o ekranın içinden geçip Affan'ın boğazına yapışmak istiyordu.

Ülgen Komutan elini Mir Aslan'ın göğsüne koyduğunda bile durduramadı. Karşısındaymış gibi, zihni bir görüntü olduğunu idrak edemiyormuş gibi öfke doluydu ve "Bu hâllerini izlemeyi çok isterdim komutan ama hızlıca şartlarımı söyleyip kapatmam gerek," dedi.

Affan'ın yüzü ciddileşmiş bir şekilde ekrana döndüğünde, "Ne şartı lan, ne şartı!" dedi Mir Aslan. "Biz senin gibilerle anlaşma yapmayız."

"İyi... Siz bilirsiniz," diyerek tam ekranı kapatacaktı ki, "Konuş, Affan!" dedi Ülgen Komutan katı bir sesle. "Ne istiyorsun?"

"Heh şöyle, komutan!" diyerek arkasına yaslandığında, "Aslında Zühre'yi size vermeye hiç niyetim yoktu," diye başladı söze. Arkasına bakıp iç çektiğinde tekrar önüne döndü. "Almak için çok çabaladım ve bu uğurda çok kayıplar verdim," dedi verdikleri canına dokunmuş gibi bir öfkeyle. "Ama o Zühre olduğunu kabul etmiyor. *Şifa'yım ben* deyip duruyor. Çok asi, çok dikbaşı.

Boyun eğmeyeceğini, kendini öldüreceğini söylüyor. Askeriniz desen...” dedi dudak bükerek. “İşime yaramaz.”

“Uzatmadan ne istediğini söyle!” diyen Ülgen Komutan’la birlikte Mir Aslan’ın bakışları ekrana kilitlendi. Birkaç saniye daha Şifa’yı görmek istiyordu. O dikbaşlılığı, hâlâ boyun eğmemesi için bir nebze ferahlatsa da ölümü düşünmesine kızıyordu. Bir görebilse, bir göz göze gelebilseler Mir Aslan tek bir bakışla onunla konuşacaktı ama Affan El Musavaf ekrandan çekilmiyordu.

“Buradakiler benim işime yaramaz ama sende benim işime yarayacak çok önemli iki adamım var. Onları bana teslim edeceksin,” dedi Affan.

Daha cümlesi bitmeden “İmkânsız,” diyen Ülgen Komutan’la birlikte kaşları daha da çatıldı ve “O imkânsızsa bunları da benden alman imkânsız, komutan,” dedi katı bir sesle. “Anlaşmam gayet makul. Sen bana benim adamlarımı vereceksin, ben sana seninkileri. Yarın saat 15.00’te size bildireceğim yerde iki araç aynı anda yer değiştirecek. Gelmezseniz, istediklerimi getirmezsensiz ben de elimdekilerin infazını vereceğim. Saat 15.05 olduğunda da görüntülerini size ileticeğim. Şartlarım budur. Siz iyice düşünün, taşının.”

Eli ekrana doğru uzanır gibi olduğunda Mir Aslan ileri doğru atılacaktı ki Affan El Musavaf bir düğmeye bastı ve tüm görüntü koptu. Ülgen Komutan sistem başındakilere dönüp, “Tespit edebildik mi?” dediğinde suratlarından bile cevabın olumsuz olduğunu anlayabiliyordu.

“Komutanım,” dedi Mir Aslan hiçbir şey düşünmemeye çalışarak. Çünkü düşünürse kafayı yerd. O saat, beş geçse olursa kendini diri diri toprağa gömerdi. “Ne yapacağız?” diye sorabildi zar zor.

Duyacaklarından korktuğundan bakışları da titrekti ve Ülgen Komutan bunu anlayabiliyordu.

“Onları oradan yarın alacağız, oğlum,” dedi elini omzuna koyarak. “İkisini de buraya getireceğiz.”

Nasıl olacaktı, bilmiyordu ama nasılıyla ilgilenmiyordu. Tek istediği, Şifa ve Alper'in bir an önce buraya gelmesiydi. Anlaşmaya uyarak ya da uymayarak... Sadece sağ salim gelmelerini istiyordu.

Son yirmi dört saat, Mir Aslan'ın ölüme en çok yaklaştığı saatlerdi. Gözlerini bir an bile kapatmamıştı. Kapatmaya çalışsa da zihninde Şifa'nın son görüntüsü bir an olsun silinmemişti gözlerinden. O yüzden karargâhtaki bekleyişin her bir saniyesi, işkence olan bir kâbusa dönüşmüştü.

Telsiz başında sabahladı. Her sinyal, her cızırtı, her boğuk sestten bir ümit aradı. Haritalar açıldı, olasılıklar tartışıldı, bölgedeki tüm bağlantılar zorlandı. Sinan ve diğerleri onu sakinleştirmeye çalıştı ama hepsi nafileydi. Bir sonuca ulaşamadıkça, yollar kapandıkça Mir Aslan delirdi. Kendi içinde, öfkesiyle ve korkusuyla boğuştu durdu. Ne yemek yedi ne de bir damla su içti. Karargâhın ışıkları söndü, sabah oldu ama onun için zaman geçmek bilmedi.

Şimdi burada; sınırın tam ucunda, çorak bir arazide, geceyi sabaha çıkarmış bir adam olarak duruyordu. Bedenindeki her kas gerilmiş, gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı kesilmişti. Ellerini yumruk yapmaktan kan dolaşımını bile hissetmiyordu artık. Her bir uzvu tek başına taş kesiyordu.

Bir yanda Affan ve adamları, diğer yanda Mir Aslan ve askerleri. Araçlar her iki tarafta da bir bariyer gibi dizilmişti. Kimse hareket etmiyor, herkes birbirini süzüyordu. Gerginlik her an namluya sürülecek bir kurşun gibi öylece bekliyordu.

Affan gelmemiş, en yakın adamlarından biri olan Şahin'i göndermişti. Ama emindi. Yakında bir yerlerde onları izlediğinden çok emindi. Gece yaptıkları plan sorunsuz işlerse hem yanlarında getirdikleri şerefsizleri geri yerine tepecek hem de karısı ve dostunu alıp dönecekti buradan. Her şey yolunda gitmeliydi. Her

şey onların planladığı gibi olmalıydı. Aksi bir ihtimali düşünmek bile istemedi, buna fırsat vermedi.

Şahin elindeki telsizi gösterdiğinde Mir Aslan iletişim kurmak istediklerini anladı ve telsizi elinde sıktı. Şu an bu konumda olmak bile kanına dokunuyordu. Telsizin soğuk metali avucuna batarken derin bir nefes aldı, düğmeye bastı. Cızırtı duyuldu. Ardından Affan'ın tanıdık, o alaycı sesi havada yankılandı. “Geldin he, komutan?”

Mir Aslan kaşlarını çatarken Affan'ın sesindeki o sinsi tını, damarlarındaki kanı kaynatıyordu ve bunu belli etmemek imkânsızdı.

“Uzatma da yolla aracı,” dedi Mir Aslan soğuk, aksi bir sesle. İki taraf da nefeslerini tutmuş bekliyordu ve en küçük kıvılcım, bu toprağı yangın yerine çevirebilecek kadar kuvvetliydi.

“Öyle hemen değil, komutan,” dedi uzata uzata. Affan'ın telsizden gelen sesi hâlâ alaycıydı ve bu, Mir Aslan'ın sinirlerini geriyordu.

“Ne istiyorsun, orospu çocuğu?” diye bağırdı sesinin tonunu hiç önemsemeden.

O öyle bağırınca Affan'ın da sesi ciddileşti. “Önce şu yanındaki tableti aç da aracın içinde gerçekten benim adamlarım var mı, göster bakalım.”

Mir Aslan dişlerini sıktı, sinirle parmaklarını telsizin kenarına vurdu. Zaman kaybetmek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Adamlarından biri tableti uzattı. Parmakları sertçe ekrana dokunarak görüntülü aramayı açmakta zorlansa da sonunda açtı ve aracın kapısını tüm gücüyle hızlıca açıp içeride oturan adamlara döndürdü kamerayı. Yüzlerinde arsız bir sırıtış vardı.

Hatta biri canına susamış gibi, “Ben sana *Affan her yerde* demedim mi, komutan?” dedi. “Bak, gördün mü kim daha büyükmüş?” Mir Aslan'ın içindeki öfke aniden kabardı. Yumruğunu sıktı ve bir eliyle hâlâ kayda aldığı adamın suratına patlatırcasına bir yumruk savurdu. Adam başını geriye atarken küfürler

savuruyordu ama Mir Aslan da Affan'a meydan okumaktan geri durmuyordu. "Biraz daha hızlı hareket etmezsen cansız bedenlerini göndereceğim yanına. Şimdi ben görmek istiyorum. Adamlarına söyle, bana göstereyim."

Affan keyifle nefes alıp verirken telsizde bir anlık sessizlik oldu. Sonra yavaşça, "Bekle," dedi.

Karşı tarafta bir hareketlilik yaşandı. Şahin, arabanın kapısını açtı ve içeride elleri, ayakları, ağızları bağlanmış hâlde oturan Şifa ile Alper'i gösterdi. Şifa'nın yüzü solgundu, endişeyle etrafına bakıyordu. Alper'in yüzü gözü dağılmış, başı hafifçe eğilmişti ama bilinci yerindeydi.

"Şifa..." dedi, dondu kandı. Mir Aslan'ın içinde fırtınalar kopuyordu. Onları böyle görmek çok ağrına gitmişti. Elleri istemsizce kenetlendi, dişleri birbirine geçercesine çenesini sıktı.

Bir anda bir kadının geriden gelen sesiyle görüntü hızlıca bozuldu, Şifa ile Alper'in yüzleri kayboldu ve ekran Affan'ın pis suratına döndü.

"Gördün işte, tamam," dedi Affan. "İkimiz de teyit ettiğimize göre bu kadar yeter."

Mir Aslan hışımla ekrana yaklaştı ve kükrercesine "Gönder aracı!" dedi.

Affan başını hafifçe yana eğdi, gözlerini kısıtı. Sonra kahkaha yakın bir ses tonuyla başını sallarken "Gönderiyorum, komutan," dedi. "Sen de kabul et ki iyi bir anlaşmaydı. İkimiz de kârlı çıktık."

O çorak arazide ölümün gölgesi üstlerine çöktü sanki. Hava kararır gibi oldu. Mir Aslan nefesini tutup karşıdaki araca baktı. Hemen gözünün önündeydi. Şifa, karısı birkaç metre ötedeydi. Aynı sınırlar içinde, aynı havayı soluyordu. Nefes aldı. Daha derin nefes aldı. Onun soluduğu hava kendine de ulaşsın diye çabaladı.

Araçlar harekete geçtiğinde askerler telsizlerinden birbirlerine net ve kısa komutlar veriyor, hepsi anbean durumu değerlendiriyor, herhangi bir saldırıya karşı hazır pozisyonda bekliyordu.

Orçun, “Bu orospu çocukları inşallah bir terslik yapmaz,” dediğinde Sinan, “Yaparlarsa keskin nişancılar yerlerini koruyor,” dedi. “Koordinatlar sabit. Emre, sende durumlar nasıl?”

“Görüş net,” dedi Emre. “En ufak bir terslikte karşılık vermek için hazırız.”

Hepsi nefesini tutmuş, aracın hareketlerini izlerken “Yaklaşma mesafesi yüz metre,” dedi Uğur.

Mir Aslan ön cepheleydi. Soluğu sıklaşmıştı ve gözleri araçlara kilitlenmişti. İçindeki fırtınalar büyürken kendini dizginlemek çok zordu. “Hadi...” dedi endişeli sesiyle kendi kendine mırıldanırken. “Hadi, gel artık.”

Tam şu an burada el açıp Allah’a yalvaracaktı neredeyse. Çaresizliği içinden taşmış, nefesini kesiyorken araçlar tam ortada yan yana geldiği anda, birdenbire gökyüzünü yırtan devasa bir patlama oldu. Alevler yükseldi, metal parçaları dört bir yana saçıldı. İlk şok anında, herkes bir anlığına dondu kaldı ama Mir Aslan’ın o haykırışı havayı delip geçti sanki. “Şifa!” diye haykırdı. Öyle kudretliydi ki sesi; yer, gök delirdi sandı. “Şifa!” diye bir kez daha avaz avaz bağırıp ileri doğru koşarken silah sesleri yankılanmaya başladı.

Orçun ileri doğru ateş açarken “Kaçıyorlar,” diye bağırdı.

“İHA’lar havalandı,” diye bağırdı Sinan. “Kaçan hedefleri izliyor.”

Mir Aslan’ın damarlarındaki kan buz kesti. Öfkesi, paniği, korkusu hepsi tek bir anda karman çorman oldu. Etrafındaki her şey bulanık, tek odak noktası ise patlayan araçların olduğu yerdı. Askerlerin sesleri, silahların gürültüsü, gökyüzünde süzölen insansız hava araçlarının uğultusu dâhil hiçbir şeyi hissetmiyordu.

“Komutanım,” diye bağırdı Uğur ama duymadı. O sadece içindeki yangını hissediyordu.

“Hayır,” dedi kendi kendine. “Hayır, ölmedin. Yok, ölmedin, Şifa... Ölemezsin, yok. Sen... Sen ölemezsin. Ben bu toprağa canımdan çok verdim. Seni de veremem. Sen ölemezsin.”

O yangının içine birkaç adım kala, bir adım attı. Sonra bir adım daha... “Oradasın, Şifa...” dedi öksürüklere boğulurken. “Ses ver!”

Alevlerin içine yürümeye başlamıştı ki bir anda koluna bir ateş sıçradı. Öyle yakıcı, öyle büyük bir parçaydı ki... Tüm odağı Şifa'daydı, içinin acısından kıvranırken dışı umurunda bile olmadı. Gözleri hâlâ o cehennem içinde Şifa'yı arıyordu. Geriye kalan her şey bulanık, her şey boştu.

“Bulacağım seni, güzelim,” dedi kolunu yüzüne siper edip. “Sakın korkma, buradayım.” Tam ateşin içine dalacakken arkadan güçlü bir kol ona dolandı ve adımlarını kesti. Uğur'du gelen. “Komutanım,” dedi nefes alamazken. “Ne yapıyorsunuz? Gitmemiz gerek!”

Mir Aslan, Uğur'a öldürecekmiş gibi baktı. Gözleri kan kırmızıydı ve bir anda bileğine dolanan eli, bir aslanın pençesi gibi güçlüydü. Öyle ki tek bir savuruşta üstünden fırlattı. “Bırak!” dedi bağırarak. “Bırak lan. Ne gitmesi. Bulmam lazım onu! Şifa'yı almadık, Alper'i almadık. Kardeşimiz burada lan. Karım burada. Ne gitmesi?”

Bir adım daha attı. O anda ateş tekrar patlar gibi püskürdü, sıcak dalga yüzüne çarptı, ciğerleri kavruldu. Öksürdü ama geri durmadı.

“Kardeşim burada...” diye tekrar etti, tutulmuş kalmış gibi. “Karım burada. Onları almadan gitmek yok.”

Artık nefes alamadığını hissediyordu. Ciğerlerine temiz hava girmiyordu. Simsiyah dumanlar etraf kadar içini de sarmıştı ve görüşü artık net değildi. Dünya dönüyordu ama o *dursun* dedi

içinden. *Batsın, bitsin, yok olsun*, dedi. “Alper...” diye bağırdı çıkabilen tüm gücüyle. “Kardeşim... Dayanın.”

Kesik kesik cümleleriyle ayakları artık tutmayıp düştüğünde bile sürünerek devam ediyordu. Ama sonu gelmedi. Bu kez Sinan, Emre ve Orçun hepsi birlikte, omuzlarından, kollarından tuttular.

“Komutanım, gitmemiz lazım,” dediklerinde Mir Aslan tüm güçsüzlüğüne karşı içindeki deli kuvvetiyle çırpındı. Öyle ki dört kişi onu zor zapt edebildi.

“Bırakın lan, bırakın!” diye bağırırken telsizden bir cızırtı geldi. Ve ardından o uğursuz ses içindeki tüm ümidi de söker alır gibi, “Bana yâr olmayan, sana da yâr olmazdı, komutan,” dedi. “Bana eski dost şimdi düşman olan, sana dost olmazdı. Bu hikâyeyi ben başlattım, ben bitirdim.”

“Affan!” diye bağırdı Mir Aslan yakarış gibi. “Affan, seni kendi ellerimle geberteceğim, orospu çocuğu!”

O an bağlantı koptu ve sanki Mir Aslan da dünyadan koptu..

“Sen... Ben seni...”

“Ben Şifa Sürmeli. Bir yıldır bu topraklarda esir tutuluyorum. Şimdi burada benim ülkem için hak, hukuk, bayrak, vatan sensin! Ülkeme dönmek için adaletinle birlikte merhametine sığınıyorum.”

...

“Sen öyle çelimsiz durduğuna bakma o kızın. Bir senedir az çırpınmamış kız. Said sürekli eve kapattığı için haberim olmadı ama anlatılanlara göre çok direnmiş, kaçmak için çabalamış. Hatta örgütten birkaçını da haklamış ama Said gizlemiş Affan’a sunulmadan cezasını keserler diye. Korkuyormuş Said onun deli damarından.”

“Bu mu?” dedim şaşkınlıkla hareketsiz yüzünü incelerken. Öyle güçsüz, öyle çelimsiz duruyordu ki birini öldürebileceği aklına

gelmiyordu insanın. Sonra Mir Aslan, dedim kendi kendime. Rüyalarında severken seni haşat etmiş, gerçeğinde öfkesi kimi ne hâle sokar? Öyle de oldu. Kendinden geçmiş hâliyle bile ondan bu, bu diye bahsettiğimi işitince kaşları belli belirsiz çatılır gibi oldu. Benim uydurmam mı diye düşündüğümünden, en azından beni duyduğunu teyit etmek istediğimden yüzümden bir gülümsemeyle, “Şifa mı?” diye düzelttim. Bunu Hüseyin’e değil de daha çok ona söylemiştim. Duydu beni. Kaşlarının o çatılışı yavaşça yok oldu ve tebessümüm biraz daha genişledi.

“Sen bir Türk askeriysen o da bir Türk kızı. Kanında var direnmek, savaşmak, boyun eğmemek.”

...

“Komutanım. Kurtulamadım mı?”

“Kollarımdasın, Şifa Sürmeli. Bu, kurtuluş değil mi?”

...

“Benim yüzümden kaldığınız yetmezmiş gibi, belli ki yolumuzun uzun olduğu bir yerde yük oldum size kendimi taşıtarak.”

“Bir ananın kuzusu değil misin sen? Kuzu kadarsın işte. Neyin yük olacak bana?”

“Kuzu değil, ceylanım ben.”

...

“Ben bu dünyaya yük müyüm? Neden gittiğim hiçbir yere ait olduğumu hissedemiyorum? Bir ben mi fazla geliyorum bu dünyaya? Ne altı kabul ediyor beni ne de üstü. Söylesene komutan, benim yerim neresi?”

“Belki de... Ait olduğun yere daha gitmemişsindir. İnsan ait olduğu yeri gördüğünde mutlaka tanır, derler.”

...

“Bazı ruhlar evvelden aşına olurmuş birbirine. Belki öyle bir ruhtur. Belki evvelden aşinalıktır seninkisi de.”

“Aşına mıyım ben sana şimdi? Ondan mı bu sudan çıkmış hâllerim? Ondan mı mantığımla bu denli savaşım ve kaybedişim? Ama neden Şifa? Kaderde kavuşmak varsa neden bu kadar zor her şey? Neden bu kadar çıkmazda?”

“Şems-i Tebrizî’ye de aynısını sormuşlar. Madem kader var, nedendir bu çaba, demişler. O da kader yolun tamamını değil, sadece yol ayrımlarını verir. Güzergâh bellidir lakin tüm dönemeç ve sapaklar yolcuya aittir, demiş. Dönemeçler de sapaklar da senin seçimin. Karşı geliyorsun, Mir Aslan. Sen hâkimi olamadığın hiçbir şeyi kabul edemiyorsun ama senden güçlü bir kudret yazmış senin yüreğine. İstesen de silemezsin, istesen de yenemezsin.”

...

“Kader, rüya, tesadüf... Senin ve benim aramda geçen şeyin adı her neyse ben onu kabul ediyorum. Şu içime diz çöktürüşüne, yaptıklarına ve yapacaklarına, senden gelen iyiye de kötüye de... Ben bütünüyle sana ve seninle olmaya hazırım, Şifa Sürmeli... Bir eşikte bekleyecek yaşı geçeli çok oldu ama şu saatten sonra, sen beni eşinden içeri alana kadar kapıda nöbetçiyim. Bana dilediğini yap. Ben sana boyun eğiyorum.”

...

Mir Aslan ateşe öylece bakıp kaldığında anladı. Anladı ama yüreğine oturtamadı. Şimdi içinde güzel olan her şey, tüm dünyası o cehennemle birlikte cayır cayır yanıyordu.

Bir Hafta Sonra...

Mir Aslan meyhanenin en kuytu köşesinde, hafifçe sallanan ahşap bir masada tek başına oturuyordu. Önünde devrilmiş içki şişeleri, masaya dökülmüş rakı lekeleri vardı; kolları yanıklarla kaplıydı, yüzü gözü bembeyazdı, saçları darmadağınikti. Gömleğinin kolları sıyrılmış, parmaklarının arasındaki sigara sonuna dek yanmıştı ama o, bunu fark edecek hâlde bile değildi. Bir hafta

olmuştı. O patlamanın üzerinden tam bir hafta geçmişti. Mir Aslan öldüğünü kabul edemedi. Her gün oraya gitti, ekiplerle birlikte inceleme yaptı, açıkları aradı. Onlar sonucun hep aynı olduğunu, kemiklerin bir kadına ait olduğunu söyledi ama Mir Aslan inanmadı. Görse de duysa da orada olsa bile inanmadı.

İnanmadıkça da kendini alkole vurdu. Günlerdir, saatlerdir burada, bir kadeh, bir kadeh daha, bir şişe, sonra bir başkası derken geçirdi günlerini. Zihninin ayık hâlde olduğu zaman dilimi bir saat bile etmezdi. İçindeki yangını söndürebilmek için içiyor ama ne kadar içerse içsin, Şifa'nın silüeti gözlerinin önünden gitmiyordu. Onun sesi, onun gülüşü, ona "Mir..." deyişi... Hepsi tekrar tekrar canlanıyordu zihninde. Bir an gözlerini kapatsa Şifa orada olacakmış gibi geliyor, gün içinde telefonunu eline alıyor, arıyor, mesaj atıyor ama karşılık alamıyordu. Hep alacakmış gibi geliyordu. O karşılığı hep alacakmış sanıyor ama hiç alamıyordu. Alamadıkça da öfkesi yerini katıla katıla ağlamaya bırakıyordu.

Yine bu gece de sızabilmek için şişeleri devirirken, elindeki kadehi bile doğru düzgün tutamıyorken sandalyesinin tam karşısına oturan Orçun, öfkeyle, "Neredesin sen oğlum kaç saattir?" diye sordu aksi bir sesle. "Deden seni arayıp duruyormuş. Telefonunu açmıyorsun, ulaşamıyormuş sana."

Mir Aslan gözlerini kaldırmadan, alaycı bir gülümsemeyle bardağına baktıktan sonra başını iki yana sallayarak, "Kimsenin ulaşmasını istemiyormuşum demek ki..." dedi kayan kelimeleriyle. Hemen peşine yine öfkeye bürünerek devam etti. "Ayrıca o beni hangi yüzle arıyor ya hâlâ. Bir şey istedim ulan ben ondan!" dedi elini masaya vurarak. "*Karımı koru*, dedim. Onu bile yapamadı."

Orçun anlayabiliyordu Mir Aslan'ı ama nasıl toplayacağını bilmiyordu. "Dedenin bir suçu yok, biliyorsun değil mi? Adam kendini yedi bitirdi zaten."

"Ba-na-ne!" dedi Mir Aslan bu günahı birine yıkmak ister gibi. "Benim suçum var mıydı? Şifa'nın var mıydı?" Başını kendi

kendine cevap verir gibi iki yana salladı. “Birinin suçu olacaksa Hasan Türkoğlu’nun olsun. Suçlu o!” dedi elini masaya vurarak. “Ben  yle dedim, bitti.”

“Ne zamandır buradasın?” diye sordu Oręun önündeki şişelere bakarak. “Kaç şişe devirmişsin oğlum sen böyle.”

Mir Aslan bakışlarını kaldırmadan dudaklarını bükerek. “Sayıyordum ama bir yerden sonra unuttum...” dedi umursamaz bir şekilde.

Oręun dişlerini sıkıp başını iki yana sallarken en yakın arkadaşının, kardeşinin bu hâle gelmesine dayanamadı. Alper’in acısı bir yandan, şifa’nınki bir yandan, Mir Aslan’ın yaşayan  l  hâli bir yandan, hepsi çok ağır geliyordu.

“Böyle mi olacak? Kendini i kiye vurunca ne değişecek? Daha çok kendini yakıyorsun.”

Mir Aslan tek seferde içtiği bardağını masaya koyarken eli hafifçe titriyordu ve başını yasladığı gibi gözlerini kapatırken sesi ağlamaklıydı. “Ben zaten çoktan yandım Or o...” dedi fısıltıyla. “S nd remez kimse artık. Ben karımla birlikte yandım orada... şifa’m gitti, iyileşemem ben artık.”

Oręun içini çekerek başını iki yana salladığında karşısındaki adama baktı. Gözleri kapalı, başı koluna yaslanmış, kendini tamamen bırakmış, koca bir dağ imiş ama yıkılmış...

Oręun bu hâline dayanamadığından, “Hadi kalk, yeter artık,” diyerek ayaklanıp yanına gittiğinde, Mir Aslan’ın omzunu d rtt  ama bir karşılık alamadı. “Burada sızıp kalmanı mı bekleyeceğim? Kalk, gidiyoruz.”

Mir Aslan kımıldamasa da eliyle *yok* dercesine bir hareket yaptı. Göz kapakları ağırlaşmış, nefesi dengesiz bir hâlde, bilinci bulanıktı ve Oręun’u anladığını bile düşünmüyordu.

“Hay senin inadına...” dedi Mir Aslan’ı kolunun altından alıp kaldırmaya çalışarak. Oręun da güçlüydü ama Mir Aslan öylesine

iriydi ki, bedenini salıverdiğinde ağırlığı neredeyse iki katına çıkıyor, Orçun yıkılmak üzere olan bedenini zar zor ayakta tutabiliyordu.

Zar zor tuttuğu yetmiyormuş gibi, tam o sırada cebindeki telefon çalmaya başlayınca “Tam sırası...” diye mırıldandı. Mir Aslan’ı düşürmemek için kendine iyice yaslarken diğer eliyle cebine uzanıp ekrana baktığında arayan kişinin Hasan Türkoğlu olduğunu görünce, “Bana götürüyorum, Hasan amca,” diye açtı telefonu direkt olarak. Hasan Türkoğlu’nun endişeli sorularına da “Bildiğin gibi hâlâ,” diye karşılık verdi ve Mir Aslan ile birlikte ağır ağır meyhanenin dışına çıktı.

Zar zor arabaya bindirdikten sonra götürdüğü yer kendi evi oldu. Yatak odasına kadar götürüp yatağa atarcasına bıraktığında bile açılmadı Mir Aslan’ın gözleri. Ne kıpırdandı ne de düştüğü hâli düzeltti. Öyle bir sızmıştı ki ölü gibiydi bedeni.

Orçun o hâline baktıktan sonra, “Sen bundan sonra nasıl yaşayacaksın?” diye sordu. Öyle imkânsız geldi...

Ormanda rüzgâr, yaprakları okşuyor, dalların arasından süzülen gün ışığı yere gölgeler bırakıyordu. Kuş sesleri havada yankılanırken Mir Aslan, ileride dans eden kadını takip ediyordu. Ona ait olan kadını, Şifa’yı... Beyaz bir elbise içinde, kahkahalar atarak ağaçların arasından kaçıyor.

Onun peşinden koştukça nabızı hızlandı ve “Saklanma benden!” diye seslendi gülerek.

Şifa geriye dönüp ona göz kırptı ve bir an kayboldu. Mir Aslan’ın tedirgin olduğu o an, bir ağacın arkasından başını uzattı. “Buradayım ki!” dedi gülerek. Mir Aslan adımlarını hızlandırdı, kalbi hızla atmaya başladı. Bir anda yön değiştirdi, hızla ona yaklaştı ve onu belinden kavrayıp kendine çekti. Şifa hafif bir çığlık attı ama ardından kahkaha atarak canına can kattı.

“Yakaladım seni!” dedi Mir Aslan’ın nefesi Şifa’nın yanağına çarparken.

Şifa gülümseyerek başını omzuna yasladığında onun varlığı, kokusu, sıcaklığı, her şey o kadar gerçektir ki... Geri çekilip gözlerinin içine bakmak istedi. Çok özlemişti, öyle çok özlemişti ki içi kavruluyordu.

“Bana anlattığın aslan ve ceylan masalı bitti mi şimdi?” diye sordu Şifa.

Mir Aslan, Şifa’nın saçlarını okşarken “Bitti,” dedi.

“Ne oldu sonunda?”

Bir an sessizlik oldu. Mir Aslan’ın gülümsemesi silindi, kaşlarını hafifçe çatı. Derin bir nefes aldı ama kelimeler boğazında düğümlendi. “Hatırlamıyorum,” dedi sesi bir hayli tedirgin. Gerçekten de zihnini zorladı ama masalın sonu yoktu.

“Nasıl yani?”

Mir Aslan gözlerini kaçırdı. Masalı anlatırken biliyordu ama şimdi sonunu ne kadar hatırlamaya çalışsa da zihni bulanıktı. “Unuttum galiba,” dedi o garipliği içinden atamadan. “Hatırlamaya çalışınca da içime bir sıkıntı çöktü. Galiba mutsuz bir sondu.”

Şifa’nın yüzü düşmedi, aksine ona da umut olmak ister gibi ışıldadı. Elini kaldırıp Mir Aslan’ın göğsüne, tam kalbinin üstüne koyduğunda avuçlarının sıcaklığı Mir Aslan’ın içine işledi sanki. Büyülüymüş gibiydi elleri, o an kalbindeki tüm kasvetin dağıldığını hissetti. “Masallar hep mutlu sonla biter, Mir Aslan,” dedi gülerek. “Unuttuklarını tekrar hatırla.”

Şifa’nın sesi rüzgârla birlikte fısıltıya karışıyordu. Tam o an, uzaktan bir ezan sesi yankılandı. Önce uzak gibi gelirken sonra daha net, daha güçlü duyulmaya başladı.

Mir Aslan bir anda gözlerini açtığında göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Yüzü ter içindeydi. Başını çevirdiğinde odanın karanlığında, pencerenin dışından gelen ezan sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Burası onun evi değildi, nerede olduğunu bile bilmiyordu ama ilgilenmedi de. Nerede olduğunun hiçbir önemi yoktu. Eli kalbine doğru gittiğinde rüyasında Şifa'nın elinin bıraktığı o iz hâlâ oradaymış gibi göğsünü sıvazladı ve gözlerini kapadı. Şifa'nın sesi zihninde yankılanmaya devam ederken “*Unutuklarını tekrar hatırla,*” diye tekrar etti kendine.

Onun rüyasında, ona söylediği tek bir cümle bile, içine bir su serpilmiş gibi kısa bir an ferahlamasına vesile olmuştu. Şifa'yı düşünmek bile bir şifaydı onun için.

Mir Aslan gözleri kapalı, sırtüstü yatakta, eli kalbinde öylece beklerken ezan sesi odanın içinde yankılanıyor, sanki sadece ona okunuyormuş gibi derinlerine işliyordu. Göz kapaklarında Şifa'nın yüzü hâlâ belirgindi ama sesi de bir o kadar netti. “*Unutuklarını tekrar hatırla* ne demek?” diye fısıldadı kendi kendine. “Neyi unuttum?”

Ezan çağırıyordu sanki. Bir yerde, çok yakınında, tam içinde... Derin bir nefes aldığı anda göğsüne bir ağrı saplandı. “*Herkesin şifası kendi kalbindedir,*” demişti bir keresinde ve şimdi bir ezanla açmıştı gözlerini. Şifa'nın bu tür şeylere ne kadar önem verdiğini hatırladı; inancının, teslimiyetinin ne kadar sağlam olduğunu. Ellerini yavaşça yüzüne sürüp gözlerini açtı. Bu sabah bir şey onu kaldırıyordu. Şifa bir şeyler anlatmak istiyordu sanki. Öyle anlamak, öyle yorumlamak, bir şeylere tutunmak istedi içi.

Yatağından doğruldu ve ağır adımlarla odadan çıktı. Sokak kapısını açtığı anda sabahın serin ayazı yüzüne çarptı. Hava hâlâ karanlıktı ama sokaklarda birkaç insan vardı. Fırından yeni çıkmış ekmeklerin kokusu sarmıştı sokakları. Birkaç dükkân kepenklerini açıyordu. Bir kedi çöpü karıştırırken bir köpek kaldırım kenarında başını patilerinin üstüne koymuş, uyuyordu. Hayat, kaldığı

yerden kendi düzeninde akıp gidiyordu. Mir Aslan, günler sonra ilk kez bu durumu algılayabildi.

Camiye doğru yürürken ayakkabılarının sesi, taş kaldırımlarda yankılandıkça içinde tuhaf bir huzur belirdi. Önce buna isim koyamadı. Sonra fark etti. Teslimiyetti bunun adı. Şifa'nın dediği gibi, Mir Aslan, bu zamana kadar kaderle bile inatlaşmıştı ama belki de artık teslim olması gerekiyordu.

Caminin bahçesine girdiğinde avludaki birkaç adam sessizce içeri girerken birkaçı abdest alıyordu. Mir Aslan da onlara uyum sağlayıp abdestini aldıktan sonra sessizce içeriye adım attı. Camiye girerken burnuna gelen yıllar öncesinden tanıdık o koku içini rahatlattı. Senelerdir uğramamıştı buraya ve o an kendinden çok utandı.

Sonra hatasını telafi etmek için ilerledi. İmam çoktan mihraba geçmişti ve içeride sabah namazı için toplanmış birkaç kişi vardı. Mir Aslan sessizce bir safın sonuna durdu, ellerini kaldırdı, gözlerini kapattı ve teslim oldu. İlk defa hiçbir şey düşünmeden, hiçbir plan yapmadan, sadece olduğu gibi teslim oldu. Namazı bitip son selamı verip ellerini yavaşça yüzüne sürdüğünde içindeki fırtınalar hâlâ dinmemişti ama burada, diz çöküp el açınca kalbi biraz olsun sakinleşmişti. Dizlerinin üzerine oturdu. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve ellerini daha çok yalvarmak için açtı.

Sesi titriyordu. “Yıllardır sana uğramadım...” dedi başını öne eğerek. “Ama sen affedensin, bağışlayansın. Beni de bağışla. İşlediğim günahlardan sana sığınıyorum. Beni bununla sınama. Bir kapı aç, bana tutunacak, yaşayacak bir umut ver. Öyle çaresizim ki...”

İçi yanıyordu. Kelimeler döküldükçe acısı akıp gidiyordu sanki. Gözlerini sıkıca kapattı, bir an bile açmak istemedi. Çünkü açarsa, az yalvarırsa, duası biterse kabul olmayacak gibi geldi. Bıraksalar günlerce, aylarca orada öylece kalır kalıp, ağlayarak isterdi, dilerdi Şifa'yı. Ama bir şey hissetti. Arkasında bir gölge

belirdi. Sessizce yanma biri oturdu. Mir Aslan gözlerini açmadan fark etti varlığını. Birkaç saniye hareket etmeden sessizce dua etmeye devam etti. Sonra avuçlarını yüzüne sürüp başını hafifçe eğdi. İşte o an yanındaki adamın sesini duydu.

“Sana ulaşmaya çalıştım.”

Mir Aslan’ın nefesi kesildi. Başını kaldırmadan gözlerini hafifçe yana kaydırduğunda, dedesi Hasan Türkoğlu’nu buldu yanında.

“Burada bari rahat bırak,” dedi. Bağırıp çağırıp kavga edecekti ama şu an burası hiç yeri değildi ve böylesi özel bir andan sonra bunu yaşamak istemiyordu. Görmezden gelmeye çalıştı. Yavaşça ellerini dizlerine koyup ayağa kalkmaya yeltendi ama Hasan Türkoğlu’nun sesi tekrar onu olduğu yere çiviledi.

“Bunu sana söyleyip söylememekte çok düşündüm. Ama bilmen gerek.”

Mir Aslan gidip gitmemek arasında kararsız kaldığı o an, ayakları çivilendi sanki ve Hasan Türkoğlu da bunu fırsat bilerek konuşmaya devam etti. “Biz o gün Şifa ile hastaneye gittiğimizde...” dedi. “Muayene etmişlerdi. Tahlil sonuçları çıkmış.”

Nefesi sıkıştı. İçinde bir şeyler ters dönmeye başladı.

“Başın sağ olsun, oğlum.”

Her şey o an durdu.

“Karınla birlikte bebeğini de kaybetmişsin.”

Sanki dünya üstüne çöktü. Mir Aslan olduğu yere çakıldı. Kafasının içi uğuldamaya başladı. Kanı çekildi. Bütün bedeni taş kesildi.

“Ne!” dedi sadece anlamamış gibi. Kulakları uğulduyor, duyduklarını idrak etmekte zorlanıyordu.

“Şifa...” dedi tekrar Hasan Türkoğlu. “Karın hamileymiş, oğlum.”

Mir Aslan'ın etrafı bir anda dönmeye başladı. Zihnindeki her şey birbirine karışırken “*Unuttuklarını hatırla...*” sözü zihninde kapalı kapıları açtı. *Hamile... Şifa... Bebek... Ceylan... Kız çocuğu...* Hepsi ona bir rüyayı anımsattı. Gerçeğe dönen bir rüyayı.

*“Bir rüya gördüm, Mir Aslan. Bir kız çocuğu. Adı Ceylan'dı. Bana hiç olmadığımı söyledi. O varmış ama ben yokmuşum. Sanırım onu doğururken ölmüşüm. Bu hikâyenin ceylanı belki de ben değilimdir. Ben bu hikâyede bir aracıyım. Seni ona kavuştur-
maktır belki de görevim.”*

Mir Aslan bir anda etrafında deli gibi dönmeye başladığında, başını ellerinin arasına aldı ve “O rüyanın bir anlamı vardı,” dedi. Hem etrafı dönüyordu hem de kendi. Zihni düşünmeye, anlamlandırmaya yetişemiyor gibiydi.

Hasan Türkoğlu korku dolu gözlerle, “Mir Aslan, oğlum...” dese de Mir Aslan durmadı. Düşündü, düşündü... Şifa'yı son gördüğü görüntüde, bir kadın sesi gelmişti arkadan ama o ses uzaktan geliyordu. Orada, dışarıda bir kadın yoktu. Araba içinden gelse daha yakından gelmesi gerekirdi. O görüntü, anlık bir görüntü değildi.

“Değildi!” diye bağırdı Mir Aslan heyecanla. “Gerçek değildi o görüntü. Öyle inanalım istediler ama o orada yoktu.”

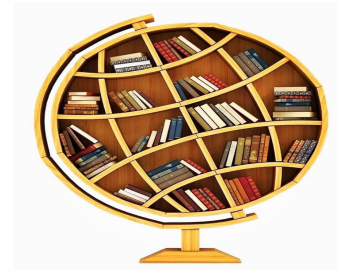
“Mir Aslan...” dedi Hasan Türkoğlu korkuyla. “Kendine gel, oğlum.”

“Şifa yok ama bebek var. Şifa yok ama bebek var.” Bir anda durup dedesine doğru baktı ve “Bebek var,” dedi. “Bebek şu anda annesinin karnındadır. Annesi yok, *öldü* diyor herkes. Biz yok biliyoruz ama var. Bebek var dede, anlıyor musun? Bebek varsa anne de var.” Anlamları çok karmaşıktı ama Mir anlıyordu. “Bu

rüyanın bir anlamı ve amacı vardı. Görmesinin sebebi de buydu.” Başını caminin tavanına doğru kaldırıp dizlerinin üzerine çöktüğünde gerçekten teslim oldu. “O biliyordu,” dedi titrek bir nefesle mucize gibi. “Biliyordu ve o yüzden o rüyayı bize bir mesaj gibi yolladı.”

Gözlerinden birkaç damla yaş dökülürken omuzları çöktü ve şükreder gibi titreye titreye ağlamaya başladı. “Mir Aslan...” diyerek önüne çöken gözü yaşlı dedesinin ilk defa elini tuttu ve “Dede...” dedi dualarına karşılık bulmuş gibi, şükreder gibi. “Şifa ölmedi. Şifa yaşıyor.”

Devam Edecek...

BİÇAK SIRTI

HÜMEYRA

Sadakat ve ihanetin birbirine karıştığı bu karanlık dünyada
ayakta kalmak yalnızca güçlülerin hakkıydı.
Gücün ve korkunun birbirine karıştığı bu şehrin her köşesinde ise yalnızca benim
adım fısıldanırdı: Iskender
Oğuzbeyli!

Sonra o çıktı karşıma. Sahne ışıklarının büyüleyici yıldızı, assolisti; herkesin
tanıdığı Cavidan ama kimsenin bilmediği Dila. Onun ışığına her baktığımda
kendi karanlığımı gördüm. Onun hikâyesi benim, benim hikâyem de onun
sınavıydı. Onunla yollarımız kesiştiğinde anlamıştım ki geçmişim de geleceğim
de yeniden yazılmaya başlamıştı. Şimdi ise ya birlikte bu yolda yürümek ya da
her şeyi kaybetmek zamanıydı. Bir hükümdar kalbini açarsa en büyük zaafını da
düşmanlarının eline verirdi. Ama bazen de bir hükümdar olmak için bıçak sırtında
yürümeyi öğrenmek gerekirdi.

Bir dönemin büyüünde tutku ve gücün çarpıştığı bir hikâye.

KADERİN RUH BULDUĞU KOCA BİR HİKAYEYİZ